NU CĂ NU NE-AM FI AȘTEPTAT

AUTOARE DE BESTSELLERE *USA TODAY*

MEGHAN QUINN

TRADUCERE DE **IRINA GACHE**

ROMANCE

LEDA BAZAAR

MEGHAN QUINN

NU CĂ NU NE-AM Fi AȘTEPTAT

Traducere din limba engleză de
IRINA GACHE

LEDA BAZAAR

Prolog

LIA

— SCUZĂ-MĂ! SPUN, DÂND PESTE UN TIP SLĂBUȚ ÎNtr-un hol de cămin aglomerat. Scuze, nu te-am văzut! Cred că m-am rătăcit de tot.

— Nicio problemă! rostește o voce gravă, care îmi atrage privirea spre tipul înalt, cu păr șaten, ochelari cu ramă de culoare închisă și o mustață atât de groasă, încât aproape că pare falsă.

Cine știe, poate că așa și este.

— Ce cauți? mă întreabă în timp ce-și duce la buze o cană de Slurpee de aproape doi litri.

— Ăăă...

Mă uit în jur, apoi șoptesc:

— Camera 209. Dar mă tot învârt în cerc, pentru că nu pare să existe o cameră 209.

Un zâmbet îi întinde buzele.

— Pasionată de Scrabble?

— Poftim? îl întreb.

El se apleacă în față și șoptește:

— E în regulă! Fac parte din SSS. Camera 209 este ascunsă cu un motiv.

SSS = Societatea Secretă de Scrabble.

Dar prima regulă a SSS este să nu vorbești despre ea. Cel puțin, așa scria în invitația pe care am primit-o aseară. A fost o scrisoare livrată în camera mea de cămin. Un plic gros, sigilat cu ceară, cu un SSS ștanțat în lichidul roșu. Când am văzut simbolul, mi-am încuiat repede ușa, am stins luminile și mi-am aprins lampa de birou. Ținându-mi răsuflarea, am deschis delicat plicul și am desfăcut părțile laterale, dezvăluind scrisul din interior.

Fusesem aleasă de SSS pentru a mă alătura membrilor săi în seara asta. În timpul epuizantului proces de selecție, care durase trei săptămâni, dusesem bătălii online dure împotriva diferiților membri. După câteva înfrângeri, câteva victorii și două egaluri, probele se încheiaseră și tot ce mai trebuia să fac era să aștept. Ei bine, acel moment sosise. Am invitația în mână, și tot ce spune este să mă prezint în camera 209 din Căminul Pine la 10.23 fix, să nu pun întrebări și să nu spun nimic. Apoi trebuie să bat la ușă după un anumit tipar și să furnizez parola secretă pentru a intra.

Dar acum, că sunt aici, pierdută și derutată, mă simt ca și cum încalc deja regulile.

Din păcate, timpul trece și habar nu am cum să procedez. Nu vreau să ajung târziu, mai ales în prima seară. Dar nu găsesc camera, iar tipul cu mustață și Slurpee pare să știe ce zice.

Îh, dar dacă ăsta e un test? Dacă el a fost pus de către SSS, iar eu deja am picat pentru că am menționat camera 209 și Scrabble și... *Doamne*, sunt un eșec!

Neștiind cum să procedez, mă leagăn pe călcâie, iar mâinile mi se răsucesc în față în timp ce mă uit în jur, la hoardele

de oameni. Oricum, ce se întâmplă aici? Este holul unui cămin, nu o cantină. Unde se duc toți oamenii ăștia? Cred că trebuie să scap de Băiatul Slurpee. Știe deja prea multe. Și nu-mi voi pune în pericol poziția în cadrul SSS. Am muncit mult prea mult pentru o invitație.

— Știi, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, dar cred că mă duc să caut singură camera. Mulțumesc!

Mă întorc și pornesc spre un coridor întunecat, când îl aud că strigă:

— Nu o să găsești camera 209 acolo, jos!

Mă uit peste umăr și îl văd sorbindu-și Slurpee-ul cu un zâmbet și cu ochii jucăuși ațintiți asupra expresiei mele enervate.

— De fapt, nu mergeam în direcția aia, răspund indignată.

— Părea că o faci.

— Te păcăleam.

— Chiar așa? întreabă el, cu zâmbetul lățindu-i-se tot mai mult. De ce m-ai păcăli?

Mă îndrept cu fața spre el și îmi ridic bărbia în timp ce spun:

— Deoarece, cu mustața ta îngrozitor de groasă și părul răvășit, arăți ca un prădător. De unde să știu că nu încerci să mă răpești?

Sprâncenele i se ridică în timp ce-și trece degetele peste mustață.

— Știi, ești a treia persoană care spune că nu mă prinde mustața asta. Credeam că arăt destul de bine.

Individul are nevoie de o oglindă mai bună.

— Mustața ta este oribilă. Sunt destul de sigură că ar face-o chiar și pe cea mai excitată dintre femei să rămână uscată.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte să le pot opri. Lipsa de filtru... asta este slăbiciunea mea.

Tresar când ochii aproape că îi ies din orbite. *Da, și eu am fost surprinsă, amice.*

— Ăăă, nu știu...

Înainte să apuc să-i spun că nu prea știu din ce adâncuri ale ființei mele a ieșit acea insultă, se prinde de burtă, se apleacă în față și scoate un râs prelung, cu Slurpee-ul tremurându-i în mână.

Măcar nu a fost jignit. Cel puțin asta e în favoarea mea.

Oricum, n-am timp pentru așa ceva.

Trec pe lângă el și pornesc spre partea dreaptă a holului, unde găsesc o ușă fără niciun semn pe ea. Inițial, când m-am uitat prima dată în jur, am crezut că este o debara. Dar, acordând mai multă atenție ușii, cred că pe perete s-ar putea să fie urma vagă a unui număr. Poate... doar poate... este ceea ce caut.

Trag aer în piept plină de speranță, bat de trei ori în ușă și apoi lovesc cu piciorul, așa cum mi s-a spus, exact în clipa în care o siluetă înaltă se apropie în spatele meu.

— Știi, nicio fată nu mi-a spus că posed abilitatea stranie de a deshidrata zonele inferioare ale rasei feminine doar cu părul meu facial.

Mă abțin să nu zâmbesc.

— Bucură-te că sunt sinceră!

Se deschide ușa, dezvăluind un singur ochi.

— Parola!

— Walla-walla-bing-bang, răspund pe când tipul din spate se apleacă înainte peste umărul meu.

— Ți-a scăpat partea cu ching-chang, completează el.

— Poftim? Nu, nu-i așa.

— Are dreptate! replică ochiul. Îmi pare rău, nu intri!

— Stai, nu! mă împotrivesc, în timp ce împiedic globul ocular să închidă ușa. Scot invitația din buzunar și adaug: Am invitația... ăăă, adică...

Of, ce prostie, Lia! Nu trebuie să arăți invitația.

Dau înapoi:

— De fapt...

Strecor invitația înapoi în buzunar și-mi împreunez mâinile.

— Nu există nicio invitație și habar nu am la ce duce ușa asta. Știu doar că ar trebui să fiu aici la 10.23, și sunt, așadar, cred că ar trebui să mi se permită intrarea.

— Dar ai uitat de ching-chang, insistă Băiatul Slurpee în timp ce își suge paiul.

— Nu a fost niciun ching-chang, răspund cu înverșunare. Scria clar: bate de trei ori, lovește cu piciorul și apoi spune walla-walla-bing-bang. Știu asta pentru că am citit... chestia aia de exact 27 de ori. Așa că ori nu este ușa corectă, ceea ce poate că nu este, ori voi doi nu ați citit instrucțiunile, și, în acest caz, cer să vorbesc cu o persoană cu autoritate.

— O persoană cu autoritate? întreabă tipul Slurpee. Este un termen profesional?

— L-am simplificat pentru intelectul tău, îi replic ironic. Știi tu, din moment ce ai privirea aia.

— Ce privire? mă întreabă.

— Una lipsită de inteligență.

Să zicem că sunt nervoasă sau iritată, sau doar că nu mă pot abține, dar pur și simplu am dat drumul insultei.

Din fericire, zâmbetul ăla al lui îi întinde din nou de colțul buzelor chiar înainte de a-i spune ochiului:

— E bună, omule. Las-o să intre!

— Poftim? întreb atât de nedumerită, încât mă întreb dacă merită cu adevărat să fac parte din SSS.

Dar apoi se deschide ușa, dezvăluind o cameră foarte mare, mai mare decât toate celelalte camere de cămin, și este un paradis, căci conține toate lucrurile pe care le ador. În dreapta se află un pat suspendat, sub el e un birou pe care se află trei ecrane de calculator, boxe, o tastatură impresionantă, precum și un mouse uriaș și un *mouse-pad* care se extinde pe toată lungimea biroului... cu tema *Stăpânul inelelor*. Pe pereții bej sunt agățate postere, steaguri și opere de artă înrămate, de la *Războiul Stelelor* la jocuri de societate și până la o machetă mare de avion galben cu albastru, suspendată de tavan. În stânga se găsește o saltea japoneză cu o măsuță de cafea și lăzi cu perne pe toate marginile. În mijloc, o tablă de Scrabble pe o masă rotativă – una de lux.

Cu siguranță aș putea petrece o oră comportându-mă ca o tocilară în camera asta!

Întreaga colecție de cărți cu Harry Potter stă pe raft – și arată ca originalele. Îmi lasă gura apă.

Un poster înrămat cu Adam West în rolul lui Batman atârnă deasupra canapelei, Adam stând în picioare, cu un „Kerpow" în detalii de benzi desenate chiar în spatele lui.

Iar sub televizorul mic, pe un suport fragil, se află ceea ce pare a fi o consolă originală de jocuri Atari.

Dacă proprietarul acestei locuințe deține Pitfall, vom fi cei mai buni prieteni pe viață.

— Uau, ce cameră mișto! exclam.

Decorul fantastic e pe gustul inimii mele de tocilară. Iar organizarea precisă, de la dosarele etichetate de pe raftul de lângă birou până la pantofii stivuiți pe suportul pentru încălțăminte, este de nivelul următor.

— Mulțumesc! spune Băiatul Slurpee. E a mea. Și eu sunt persoana cu autoritate, cum îți place să spui.

Își întinde mâna și se prezintă:

— Breaker Cane. Mă bucur să te cunosc! Poate că, pe măsură ce stai mai mult cu noi, te vei putea coborî la lipsa mea de inteligență la un nivel mai personal.

Mi se usucă gura.

Vârful urechilor mi se încing.

Și simt cum un val de transpirație îmi coboară pe buza superioară.

Bună treabă, Lia! Foarte bună treabă!

— Ăăă, da... N-am vrut să spun...

— Nu, nu. N-o retrage! Își ridică mâna, reluând: Îmi place sinceritatea ta brutală și obraznică. Mă face să mă simt viu.

Îmi face cu ochiul.

— A, bine! În cazul ăsta... Îmi dreg glasul și continui: Deși camera ta pare un vis bun de explorat, ai fi putut băga colțurile așternutului mai bine, nu chiar „colțul asistentei" de strânse, poza ta înrămată cu Rory Gilmore este strâmbă și trebuie să scapi de mustață. Este atroce.

El chicotește și dă din cap în timp ce-și mișcă degetele peste tufișul de sub nas.

— Încă mai încerc să perfecționez colțul asistentei. Dacă ai experiență în acest domeniu, atunci chiar te rog să-mi prezinți un model! Camera cu care împart un perete pune muzică suficient de tare cât să o forțeze pe Rory să danseze, făcând-o strâmbă. Am renunțat. Și mustața, ei bine, credeam că arată bine. Se pare că toată lumea m-a mințit.

— Chiar asta s-a întâmplat!

— Dar tu nu pari să ai acea abilitate... de a minți pe cineva ca să nu-i rănești sentimentele.

— Depinde de moment și de persoană. Îl privesc de sus până jos și adaug: Păreai suficient de robust pentru a face față adevărului și, de asemenea, situațiilor stresante – de

exemplu, faptul că nu știam unde este camera... mi-a smuls orice etichetă socială pe care aș fi putut s-o adopt.

— Ei bine, asta poate însemna un singur lucru.

Derutată, întreb:

— Ce anume?

— Că nu există altă alegere decât să devenim cei mai buni prieteni din toate timpurile.

Zâmbesc ironic.

— Doar dacă te razi.

— E, asta e ceva ce ar trebui să rezolvăm! Se clatină pe picioare și continuă: Având în vedere că ești singurul nou recrut al Societății Secrete de Scrabble, tu trebuie să fii Ophelia Fairweather-Fern.

— Cam așa ceva. Dar spune-mi doar Lia! Întregul meu nume are mult prea multe silabe pentru a fi purtat de cineva, cât despre prenumele meu, ce aș mai putea adăuga?

Chicotește.

— Numele tău a fost o bifă în coloana de plusuri în timpul probelor. Dar felul brutal în care ai folosit cuvinte de care nici măcar nu am auzit a fost adevăratul motiv pentru care ai fost aleasă, mai ales că jucăm contracronometru.

— A fost o provocare suplimentară pe care am apreciat-o. Deși la început cronometrul m-a speriat și mi-a luat câteva secunde să mă obișnuiesc. Asta și faptul că nu-ți puteai vedea noile litere sau tabla de joc până nu-ți venea rândul. M-am distrat foarte mult. Mă bucur că am fost aleasă!

— A fost o alegere ușoară. Își așază paharul de Slurpee jos și reia: Toată lumea, ea este Lia! Lia, ei sunt Harley, Jarome, Christine și Imani.

De la locurile lor, la măsuța de cafea, își ridică toți mâinile pentru un salut scurt și apoi se întorc la tabla de joc.

— Da, nu sunt prea sociabili.

— Bine că nu am venit aici să socializez! Îmi frec palmele între ele și completez: Am venit să joc.

Breaker chicotește și apoi își ia din nou Slurpee-ul.

— Atunci, ce mai așteptăm? Să înceapă jocul!

▭

Mă holbez la Breaker și apoi mă uit la ultimele două piese de pe tabla mea. El mai are o singură piesă.

Camera s-a golit.

Restul din SSS au plecat, ducându-se la cursurile de dimineață.

— Mutarea ta, spune el în timp ce-și trece intenționat degetul peste mustață.

Am dominat întregul joc până acum trei mutări, când el a scos cumva un cuvânt de 80 de puncte, spulberându-mi complet avantajul.

— Știu că e mutarea mea.

— Serios, pentru că stai acolo catatonică de cel puțin cinci minute.

— Mă asigur că am mișcarea corectă.

— Sau orice fel de mișcare.

Se lasă pe canapea, cu o expresie satisfăcută.

— Chiar am o mișcare.

— Totuși, una care nu-ți va câștiga jocul, nu? insistă el.

Știe că are în mână acest joc. Este evident în dispoziția lui încrezută.

— Știi, nu e politicos să jubilezi.

— Asta vine de la fata care dansa cu doar câteva minute în urmă pentru că avea un avans enorm față de mine.

Îmi ridic încet privirea spre el și, cu o voce morocănoasă, replic:

— Ar fi bine să știi că pot să o dau, dar nu pot să o iau.

Chicotește în barbă în timp ce așez cu reticență un E după un W, pentru cinci puncte amărâte.

— Frumoasă mișcare!

Se uită în jos la singura sa piesă și apoi o ridică teatral, doar pentru a plasa un S după Huzzah, oferindu-și 31 de puncte.

— Dar nu suficient de bună. Se lasă din nou pe spate și își încrucișează piciorul peste genunchi, adăugând: Am câștigat.

Suspin și mă prăbușesc pe spate, pe podea. Uitându-mă la macheta lui de avion, spun:

— Te-am avut la degetul mic.

— Nu sărbători niciodată prea devreme! Nu știi niciodată ce se poate întâmpla la sfârșitul unei partide de Scrabble.

— Apropo, asta e o mișcare ieftină, să te ții de un S până la sfârșit.

— De unde ai știut că mă țin de el?

— Pentru că te-am văzut cum ridicai piesa cu ceva timp în urmă și o lăsai deoparte.

— Nu-mi spune că ești genul ăla de jucător! Cel care numără piesele și știe ce ar putea avea fiecare.

— Nu chiar așa, dar te-am văzut cum ai protejat piesa aia și până acum nu te atinseseși de ea. Ai păstrat-o intenționat.

— Când ești condus cu 80 de puncte, trebuie să gândești strategic, iar eu asta am făcut. Nu e nicio rușine să joci jocul.

— Nu-mi place să recunosc, din moment ce ai câștigat, dar a fost un joc reușit. Mi-a plăcut provocarea.

— A fost un joc reușit. O să te integrezi bine aici.

Începe să strângă tabla, iar eu mă ridic să îl ajut.

— Cererea ta spunea că te specializezi în cercetare și statistică. Ce plan ai după facultate?

— Să-mi iau masteratul și apoi să devin specialistă în cercetare și sondaje.

Face o pauză.

— Foarte hotărât! spune Breaker. Și nu o slujbă pe care o vezi pe o listă cu ce vrei să fii când vei fi mare.

— Nu chiar atât de mult, dar întotdeauna mi-au plăcut sondajele. În copilărie, îmi plăcea să le completez. Am petrecut foarte mult timp completând fiecare sondaj pe care îl găseau părinții mei. Îmi plăcea ideea să mă poată asculta cineva și să adune informații pentru a face o schimbare. Și, bineînțeles, făceam sondaje pe cont propriu, scrise de mână pe hârtie milimetrică, și le împărțeam la întâlnirile de familie, pentru a vedea cum se simte fiecare. Apoi întocmeam un raport și trimiteam o scrisoare de sfârșit de an, arătându-le tuturor unde excelaserăm și unde ne-am fi putut îmbunătăți.

Breaker rânjește.

— Și ai aflat ceva constructiv din aceste sondaje de familie?

— Da, încuviințez în timp ce îi înmânez ultimele piese care trebuie adunate. Ori de câte ori unchiul meu, Steve, se hotăra să-și dea pantalonii jos după cină, asta îl determina întotdeauna să facă hula-hoopul invizibil deasupra mesei curățate – ceea ce nu-i plăcea nimănui. Am avut grijă să le transmit acest lucru familiei și unchiului Steve, dar, din păcate, nu am niciun control asupra comportamentului lor. Pot doar să cercetez ceea ce trebuie să se schimbe. Schimbările se fac din interior.

— Unchiul Steve pare să se fi simțit bine.

— Avea mustață... și e cunoscut ca perversul familiei. Așa că, da, poate voi doi v-ați înțelege.

— Nu sunt pervers, se apără Breaker în timp ce împachetează restul jocului.

— Încă n-am stabilit asta.

— Putem face o evaluare rapidă, pentru că te asigur că nu sunt pervers.

Pune jocul de societate deoparte și apoi se prăbușește pe canapea în timp ce eu îmi las greutatea pe coate. Probabil ar trebui să plec. Toți ceilalți au plecat, dar, dintr-un motiv necunoscut, mă simt bine aici și nu vreau să o șterg încă.

— Dacă dorești.

Își atinge nasul și arată spre mine.

— Cred că expresia pe care o cauți este „cum dorești".

— Fan *Mireasa prințului*, nu-i așa?

— De ce nu aș fi fan? Răzbunare, săbii, povești măiestre ale vremurilor trecute. Are de toate. Ca să nu mai vorbim de... Fred Savage.

— De fapt, sunt de acord, ceea ce pune o bifă în coloana ta de a nu fi un pervers.

Se bate cu pumnul în piept, ceea ce mă face să chicotesc și să adaug totuși:

— Dar asta e doar o bifă. Sunt mai multe întrebări.

— Pune-mă la încercare! Urmărește-mă cum trec cu brio!

— Mai vedem! De când ai mustața, ai tras vreodată cu ochiul pe fereastra cuiva, preferabil sexul de care ești atras?

— Adică cel feminin, și nu.

— Bun răspuns! Următoarea întrebare: Ai simțit vreodată nevoia să intri în toaleta femeilor pentru că voiai să arunci o privire?

— Am auzit că sunt mult mai multe cabine, lucru pentru care sunt gelos, căci uneori îmi place să fac pipi șezând. Dar nu, nu am făcut-o.

Mi se unesc sprâncenele.

— Să faci pipi șezând?

Ridică din umeri.

— Mi se face lene.

— Bine, pare mai mult de lucru să stai jos și să faci pipi, dar fiecare cu ale lui. Încă o întrebare: Ai înființat vreodată

un club pentru bărbații cu mustață și ai cumpărat un pieptănaș și creme pentru mustață, astfel încât să poți organiza petreceri de îngrijire a mustății?

— Uau, sună de-a dreptul grozav, dar nu, nu am făcut-o! Își întinde brațele de-a lungul spătarului canapelei, apoi întreabă: Deci... ai dedus că nu sunt pervers?

— Temporar. Te pun în perioada de probă.

— Mi se pare corect.

Își așază un picior peste celălalt.

— Dar trebuie să-ți pun câteva întrebări rapide, doar ca să verific.

— Spune!

— Cântăreața sau trupa preferată?

— Blondie!

— Serios? întreb, surprinsă.

— Dap.

Scoate P-ul părând atât de relaxat, încât, în schimb, mă face să mă simt în largul meu.

— Obsedat.

— Bine, răspuns corect! Dar bomboanele preferate?

— Smarties, pentru că sunt inteligent și cred că mă fac să mă simt foarte deștept.

Chicotesc.

— Cred că e un motiv bun. Emisiunea TV preferată?

— *Wonder Years*. De unde și comentariul legat de Fred Savage de mai devreme. Îl ador. Pe locul al doilea după *Wonder Years* este *Cory și restul lumii*; la naiba, am făcut o adevărată pasiune pentru Topanga! Și, desigur, Cory este bărbatul de care sunt atras.

— Fan al fraților Savage?

— Te fac să pari foarte credibil. Își trece degetul peste mustață în timp ce adaugă: Mai stai pe aici, Lia! O să vezi

cât de credibil este un absolvent de finanțe cu înclinația de a-și prăbuși aeromodelul de fiecare dată când zboară cu el.

— Întotdeauna am crezut că Shawn e plângăcios.

— Alătură-te clubului! spune Breaker, dându-și ochii peste cap. Ce părere ai despre chica domnului Turner?

— Mișto!

— Deci, dacă mi-aș lăsa, să zicem... părul ăsta să crească în formă de chică, care ar fi părerea ta?

— Jalnic, fă-ți propriul look!

Chicotește.

— Omule, sigur știi cum să îngenunchezi un bărbat!

— Se pare că e ceea ce fac cel mai bine.

— Aparent, totuși, îmi place asta la tine. Își mișcă dinții peste buză înainte să reia: Deci, Lia, ce părere ai despre seara asta? Te-ai distrat?

— M-am distrat mult. Nedorind să par prea ratată, adaug cu blândețe: Mi-a fost greu să cunosc oameni aici, știi, cei care sunt la același nivel cu mine. M-am transferat recent, așa că a fost o provocare să nu vin ca boboc și să-mi fac prieteni. Deși – mă uit prin camera lui – mă simt confortabil aici, în ciuda faptului că lucrurile astea îi aparțin unui mustăcios.

— Am să o iau ca pe un compliment. Și să cunoști oameni noi e greu. Și mie mi-a luat ceva să-mi dau seama de toate. Întotdeauna se spune că la facultate te reinventezi și găsești oameni care gândesc la fel. Ei bine, ei nu-ți spun că nu se întâmplă imediat. Acum sunt junior și simt că tocmai am dat lovitura.

— Și eu la fel. Nimănui nu pare să îi placă să petreacă nenumărate ore uitându-se la un joc de Scrabble sau să tricoteze pălării pentru pisici.

— Pălării pentru pisici?

— Destul de mișto. Le vând doamnelor în vârstă care cred că e distractiv să-și îmbrace pisicile. Ridic din umeri, apoi continui: Am început pentru un venit suplimentar, dar acum sunt implicată. Dar, da, în seara asta mi-am amintit că există oameni care gândesc la fel ca mine și m-am simțit eu însămi pentru prima dată după mult timp.

Expresia i se îmblânzește.

— Mă bucur, Lia! Își mângâie părul de sub nas și completează: Pun pariu că o mare parte din faptul că te simți în largul tău are de-a face cu mustața!

— Nu e vorba de mustață, răspund cu iritare prefăcută, făcându-l să chicotească.

— Ai iubit?

Când îl privesc sceptic, își ridică mâna și se apără:

— Nu pentru că devin pervers cu tine, ci sunt doar sincer curios.

— Am avut până când s-a despărțit de mine și mi-a spus că sunt jenantă pentru că începusem un fan-fiction despre *Supernatural*. Îmi plăceau lucruri diferite față de ce îi plăceau lui, așa că era greu să stabilim legături. Se pare că nu pot găsi prea mulți oameni care să înțeleagă dorința de a-i face pe Sam și Dean nu frați, ci mai degrabă... iubiți secreți.

Face ochii mari și își lasă ambele picioare pe podea în timp ce spune:

— Ia stai un pic... Tu ești autoarea de la *Iubiți, nu frați*?

— Stai, cum? Mă îndrept de spate și reiau: Ai auzit de ea?

— Dacă am auzit de ea? Aproape strigă și apoi își lasă corpul mai jos, astfel încât acum suntem la același nivel: Lia, rahatul ăla dă dependență. Nici măcar nu sunt gay, dar Iisuse Hristoase, primul lor sărut a fost cel mai tare lucru pe care l-am citit vreodată! Mi se aduna transpirația pe ceafă în

timp ce Dean își freca încet nasul de maxilarul lui Sam, așteptând semnalul că Sam e pregătit. Iar apoi... când li s-au unit gurile, am scos un urlet de bucurie. Tensiunea sexuală era tulburătoare.

— Și nu ți s-a părut ciudat că îi știm ca frați în viața reală?

— Nu despre asta este vorba în fan-fiction? Crearea unei lumi diferite de cea originală?

Zâmbesc.

— Ai înțeles.

— Bineînțeles că am înțeles! Doar nu sunt cretin.

Își trece mâna prin părul vâlvoi.

— Iisuse, trebuie să mai scrii! Aia a fost o chestie chiar mișto. Nu voi uita niciodată scena în care Dean e dezbrăcat, își strânge penisul și îi cântă lui Sam „Eye of the Tiger" în timp ce se apropie. Își sărută vârful degetelor și completează: Perfecțiune!

Îl întreb în glumă:

— Ești fanul meu?

— Ai o problemă cu asta?

Clatin din cap, apoi șoptesc:

— Nu pot să cred că ai citit-o.

— Nu pot să cred că ai *scris-o*.

Apoi ne zgâim câteva momente unul la altul. Liniștea umple camera, între noi formându-se un adevăr nerostit – acesta este începutul a ceva nou.

— Breaker?

— Da?

Timid, îl întreb:

— Vrei să fii prietenul meu?

Zâmbetul pe care am ajuns să i-l cunosc în seara asta se face și mai mare.

— Îmi ceri să încep o... prietenie cu tine?

— Cred că da. E ciudat? Adică, abia ne cunoaștem. Mustața ta mi se pare absolut respingătoare, dar în acest moment punctele noastre comune sunt infinite. Faptul că suntem de acord că e erotic că frații Winchester sunt iubiți este fără precedent. Cred că asta înseamnă că trebuie să fim prieteni.

Încuviințează lent din cap.

— Cred că este imperativ.

Ridic mâna.

— Și prieteni doar pentru că mustața aia a stricat orice sentiment sexual pe care l-aș putea avea față de tine.

— Înțeleg. Cunoșteam riscurile de a-mi lăsa părul facial doar pe buza superioară. Îmi întinde mâna și conchide: Prieteni?

I-o iau în a mea.

— Prieteni.

Capitolul unu

BREAKER

În prezent...

– AI VREUN LOC MAI IMPORTANT ÎN CARE TREBUIE să fii? mă întreabă JP din partea cealaltă a avionului, cu ochii fixați la piciorul meu, pe care-l mișc întruna.

— Sunt doar nerăbdător să plec naibii de lângă tine, îi răspund într-un mod tipic fratern.

— Drăguț!

Oftează adânc.

— Nu-mi place să fiu departe de Kelsey, dar călătoria la New York a fost reușită, nu? Mă simt bine știind că am pus la punct cea de-a doua clădire cu apartamente de închiriat.

Cu câteva luni în urmă, JP m-a abordat pe mine și pe celălalt frate al nostru, Huxley, în legătură cu punerea la lucru a averii noastre și ca să scoatem la închiriat câteva clădiri în orașele mari. Clădirile vor oferi locuințe sigure, curate și plăcute, oferindu-le un ajutor celor care ar putea avea nevoie de el – cum ar fi creșe pentru părinți singuri, cursuri

financiare și acces la o piață cu produse alimentare angro. Scopul proiectului este de a-i ajuta pe cei care au cea mai mare nevoie. A fost o aventură de succes și plină de satisfacții.

— Da, chiar a fost reușită, răspund în timp ce-mi scot telefonul din buzunar și avionul se îndreaptă spre hangar.

Deschid conversația cu Lia și-i trimit un mesaj scurt.

Breaker: *Aterizat. Ridicăm marfa. Ai totul pregătit și gata de plecare?*

Telefonul îmi bâzâie imediat cu un răspuns.

Lia: *Eram gata, doar te așteptam pe tine.*

Breaker: *Îmi pare rău, vremea rea ne-a ținut pe loc. Ajung curând.*

— Cu cine vorbești acolo? întreabă JP, încercând să-mi vadă telefonul.

— Cu Lia.

— Aaa! face el pe un ton grav. De-aia ești atât de nerăbdător să ieși din avion. Vrei să te duci să petreci timpul cu gagica ta.

— În primul rând, nu e gagica mea, e cea mai bună prietenă, iar dacă trebuie să-ți tot spun asta, voi exploda, la naiba! Și, în al doilea rând, tocmai ce a pus mâna pe un set nou-nouț de Yahtzee din sticlă cu care abia așteptăm să ne jucăm.

— Yahtzee din sticlă? întreabă JP. Pare o idee extrem de proastă. Scopul la Yahtzee nu e să dai cu zarul?

— Da, dar cu ăsta ai parte de un alt nivel al provocării: dai cu zarul fără să spargi recipientul.

JP se holbează la mine, complet golit de expresie.

— O să-ți spinteci mâinile. Yahtzee ăsta din sticlă are și un avertisment?

— Da, normal! Este o situație de tipul joci-pe-propriul-risc. Și noi vrem să riscăm. Totuși, nu-ți face griji! Lia a pregătit o suprafață tare cu o pătură. Suntem înțelegeri

— Dacă ați fi înțelepți, nu v-ați juca cu Yahtzee de sticlă, mormăie el dând din cap. Să nu mă suni când ai nevoie de copci!

— Nu e ca și cum ai răspunde la telefon dacă aș face-o.

JP își dă teatral ochii peste cap.

— Sunt proaspăt căsătorit, ce naiba! Scuze dacă vreau să-mi petrec fiecare moment cu soția mea!

— Nu cred că-ți pare pe bune rău, spun în timp ce avionul oprește în locul stabilit și însoțitoarea de zbor deschide ușa și coboară scările.

Îmi iau geanta și trec de JP spre ieșire, unde mă opresc brusc. Huxley, fratele nostru mai mare, iese din mașina lui, apoi închide portiera și se sprijină de ea cu brațele încrucișate la piept. Ochelarii de soare îi acoperă ochii, dar nu-i ascund încruntarea sau încordarea pe care-o transmite sub costumul perfect croit.

— Ăăă, JP? De ce e Huxley aici arătând de parcă e gata să ucidă?

— Poftim? întreabă JP în timp ce se îndreaptă și el spre ieșire. Își scoate capul afară și spune: Nu știu. Ne-a trimis mesaj?

În loc să ieșim din avion ca să vedem care e faza, căutăm amândoi în telefoane un mesaj sau un e-mail, dar fără succes.

— Nimic, spun eu.

— La dracu'! exclamă JP. Asta înseamnă un singur lucru. Orice trebuie să ne spună nu trebuie ascultat.

— Poftim? întreb. Omule, te-ai uitat la prea multe seriale cu agenți secreți. Nu de-asta e aici în persoană. Poate... poate are vești bune. Poate are ceva special să ne zică și vrea să ne vadă personal reacțiile.

— Cum o fi să trăiești într-un tărâm unde căcatul de unicorn are gust de înghețată de căpșuni? zice JP și face un gest

spre Huxley. Uită-te la el, încruntarea! Nu e aici să ne mângâie pe cap și să ne spună ce băieți cuminți am fost. Evident, am dat-o-n bară cumva. Trebuie doar să ne dăm seama cum.

— Vreți să coborâți naibii aici și să încetați să mai trăncăniți? strigă Huxley.

— Omule, tocmai ce mi-au tremurat ouăle, spune JP, apucându-mă de umăr.

— Penisul meu s-a stafidit complet.

Mă dau într-o parte și-l împing pe JP în față.

— Tu primul, ești mai mare! Ai trăit mai mult decât mine.

— Oarecum, replică el, încercând să mă bage pe mine spre ieșire primul, dar îmi proptesc picioarele în podea și mă țin bine.

De când s-a căsătorit JP, am petrecut mai mult timp la sala de forță, în timp ce el a petrecut mai mult timp în Kelsey – cu tot respectul –, deci acum am câteva kilograme de mușchi în plus față de el.

— Du-te acolo înainte să se enerveze și mai tare! zic și îl împing pe JP.

— Știi cât de mult urăște când noi – după spusele lui – ne maimuțărim.

— Nu vă mai maimuțăriți! strigă Huxley.

— Vezi? șoptesc mai mult urlând.

— Nu mă împinge! spune JP, sprijinindu-se cu toată greutatea de mine, cu spatele lipit de pieptul meu. O să mă faci să cad pe scări.

— O, ce idee bună! Dacă te prăbușești, atunci există o șansă bună să te rănești, iar ceea ce a venit el să facă aici va fi pus momentan pe pauză, până când îți vom evalua rănile. Asta ne va da ceva timp de gândire. Și, poate dacă ești dispus să-ți rupi un os, asta ne va acorda cel puțin câteva zile.

— O, da, lasă-mă să mă arunc pe scări!

— Așa te vreau! replic în timp ce îl bat pe spate. Închide ochii! Se va termina într-o clipă.

— Iisuse Hristoase! murmură JP înainte de a coborî scările, iar eu îl urmez îndeaproape.

— O, înțeleg, te duci să cazi mai aproape de pământ! Inteligent.

— Tâmpitule, n-am de gând să cad!

Când ajungem jos, Huxley deschide portiera din spatele mașinii sale Tesla S și spune:

— Urcați!

Îl aud pe JP înghițind în sec în timp ce spun:

— Ești sigur că nu vrei măcar să te prefaci rănit?

— Cred că e prea târziu, omule, spune el în timp ce se urcă în mașina, iar eu îl urmez.

Odată ajunși în spate, Huxley trântește portiera, făcându-ne pe JP și pe mine să tresărim. Când Huxley urcă pe scaunul din față, nici nu se deranjează să se uite la noi. În schimb, strânge volanul și oftează prelung.

Un suspin de nemulțumire. Grozav!

După câteva secunde, se întoarce spre noi și spune:

— A luat Taylor legătura cu voi?

— Taylor, adică avocatul nostru? întreabă JP.

— Da, avocatul nostru.

Clătinăm amândoi din cap.

— Nu, eu nu am primit nimic, îi răspund.

— Ce se întâmplă? întreabă JP, cu vocea devenindu-i serioasă.

— Suntem dați în judecată pentru comportament necorespunzător la locul de muncă.

— Poftim? strig. De către cine?

Huxley își ridică ochelarii de soare, cu privirea mijită spre mine.

— De către fosta ta angajată.

— Ăăă, poftim? întreb și clipesc de câteva ori. Pentru ce naiba?

— Să vedem, mediu de lucru ostil și concediere ilegală.

— Stai un pic! Clatin, încercând să înțeleg ce zice, și adaug: Cine naiba a fost?

— Gemma Shoemacher.

— Shoemacher? întreb, cu ochii mari și pe un ton neîncrezător. Adică fata care se strecura în secret în biroul meu, îmi rearanja lucrurile, agăța poze cu rudele ei, decora pentru sărbători și apoi pleca pur și simplu? Psihopata absolută care mă încolțea în sala de recreere și mă întreba când am următoarea programare la dentist ca să se poată uita cum îmi sunt curățați dinții? Fata care mi-a făcut un calendar de advent pentru Crăciun și în interiorul fiecărei cutii erau desene cu mine? Fata aia?

— Erau bune desenele? întreabă JP.

— De ce naiba ar fi relevant așa ceva? îl întreb, pierzându-mi cumpătul.

JP ridică din umeri.

— Eram doar curios.

— Ce să zic... acuarela pe o suprafață mică este destul de dificilă, așa că poate...

— Destul cu picturile! intervine Huxley. Chestia asta este al naibii de gravă. Nu numai că ne-a dat în judecată, dar ne și pângărește reputația pe rețelele sociale. Răspândește minciuni despre modul în care ne desfășurăm activitatea și despre cum Breaker a creat un mediu ostil pentru ea și a umilit-o în fața colegilor.

— La dracu', nu e adevărat! îl contrazic. Nu am fost niciodată ostil, nici măcar când s-a împiedicat „accidental" de mine în timp ce eram cu cafeaua de dimineață în mână. Nu

am fost decât amabil cu femeia aia, iar motivul pentru care a fost concediată a fost că aflasem că ea era cea care se ducea în birourile tuturor și le fura listele zilnice de sarcini. Avea o întreagă colecție de liste îndosariate în biroul ei.

— Ei bine, inventează o poveste și ne atacă afacerea, iar asta, din păcate, atrage atenția.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Înseamnă că, deoarece folosește platformele potrivite, primește tone de vizualizări și, acum, acoperire mediatică. Asta s-a întâmplat în ultimele 24 de ore.

— Cum naiba se întâmplă așa ceva? întreabă JP.

Huxley clatină din cap.

— Habar n-am, dar primim apeluri în legătură cu asta. Lottie a spus că a auzit câțiva angajați vorbind despre asta în sala de recreere care au tăcut când a intrat. Ne pierdem credibilitatea de la o clipă la alta.

— Pentru că cineva minte, ripostez plin de furie.

— Da, dar publicul pare să se agațe de povestea ei. Prin urmare, trebuie să luăm măsuri în timp ce Taylor și echipa sa adună dovezi pentru un contraproces. Ea nu are pe ce să se bazeze, nicio dovadă, doar cuvântul ei și al prietenului său, care nu mai lucrează pentru noi. Dar avem imagini de pe camere de supraveghere, avem dovezile pe care le-ai adunat, Breaker, de-a lungul timpului, și avem toate postările ei de pe rețelele sociale care au fost înregistrate. Defăimarea va fi ceea ce o va doborî.

— Bine, deci... ce ar trebui să facem? îl întreb.

— În primul rând, trebuie să faci un pas în spate.

— Poftim? răcnesc. În niciun caz! Nu demisionez pentru că cineva răspândește minciuni despre mine. Asta mă face să par vinovat, iar eu nu sunt vinovat. Nu am fost decât respectuos și profesionist față de acea femeie.

— Nu vorbesc despre demisie, spune Huxley, strângând din dinți. Vrem doar să-ți iei... o vacanță obligatorie. Doar ca să pară că facem ceea ce trebuie în timp ce investigăm acuzațiile ei, iar asta înseamnă că nu trebuie să fii în birou.

— E-o prostie...

— Are dreptate, întărește JP. Dacă ar fi fost vorba de orice alt angajat, i-am fi cerut să plece în concediu cât timp investigăm acuzațiile. Nu ar trebui să fii tratat diferit.

— Dar nu am făcut nimic, insist.

— Știm, spune Huxley. Însă, doar pentru că noi știm că ești nevinovat, nu înseamnă că toată lumea va crede asta. Ne mișcăm în ape tulburi și trebuie să ne asigurăm că facem investigațiile necesare pentru anchetă. Dacă facem asta corect, dacă facem ancheta corect, atunci sperăm că va stabili un precedent pentru orice viitor angajat care încearcă să facă același lucru.

— Mi-e teamă să o spun, adaugă JP, dar are dreptate, omule.

Mă uit de la un frate la altul, apelând la simțul lor practic.

— La naiba! murmur în timp ce mă sprijin de scaun și îmi trec mâna prin păr.

— Breaker, e mai bine așa! spune Huxley. Și, cât timp ești plecat, vom avea grijă să-ți împărțim responsabilitățile între mine și JP.

— Hei, eu nu am fost de acord cu asta! sare JP, dar apoi tace repede când Huxley îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu va fi pentru mult timp. Poate o săptămână sau două, adaugă Huxley.

— Între timp, dacă avem întrebări, vom comunica în persoană. Nu vreau să las niciun fel de urmă pe hârtie.

— Și atunci, ce naiba ar trebui să fac în următoarele una sau două săptămâni? îl întreb.

— Poate o ajuți pe Lia cu tricotatul, răspunde JP. Știu că știi să tricotezi.

Mă uit la Huxley, care completează:

— Tricotatul s-ar putea să te țină ocupat.

— Duceți-vă dracului... amândoi! zic înainte să ies din mașină și să mă îndrept spre a mea.

— Mâncarea ta împute tot liftul, spune doamna Gunderson, stând cât mai departe de mine, cu umbrela sub braț.

În Los Angeles nu plouă aproape niciodată, însă ea umblă cu o umbrelă mare și neagră în fiecare zi... pentru orice eventualitate.

— Mulțumesc că mi-ați atras atenția! îi spun în timp ce liftul încetinește și apoi emite un bip, indicând etajul nostru.

— Sarcasmul este limba diavolului, ripostează înainte să se îndrepte spre ușa ei.

Eu merg în direcția opusă și trec pe lângă ușa mea, apropiindu-mă de apartamentul de alături.

— Sexul premarital este, de asemenea, calea diavolului! îmi strigă înainte de a intra în apartamentul ei.

— O urăsc pe femeia aia, mormăi în timp ce ciocăn de trei ori la ușa Liei, apoi bat din picior și adaug: Walla-walla-bingbang.

Lia deschide repede ușa, chipul ei familiar cu pistrui domolindu-mi instantaneu încordarea corpului.

Îmi amintesc prima dată când m-am întâlnit cu ea pe holul din căminul meu. Era nesigură pe sine, dar și atât de hotărâtă, încât nu-și putea stăpâni cuvintele care-i ieșeau pe gură. Părul roșu-aprins și ochii verzi din spatele ochelarilor cu ramă de culoare mov ieșeau în evidență, dar sinceritatea pură a fost cea care m-a atras cu adevărat la ea – ca la nimeni

altcineva pe care l-am întâlnit vreodată. Iar acum, nu las să treacă o zi fără să vorbesc cu ea.

— Nu ai spus „ching-chang", începe ea cu un zâmbet ironic.

— Ching-chang nu făcea parte din asta.

Își îndreaptă degetul acuzator spre mine.

— Știam eu!

Chicotind, îmi desfac brațul cu care nu țin mâncarea și o trag într-o îmbrățișare.

— Mi-a fost dor de tine!

— Mi-a fost dor de tine, Murătură! spune ea, folosind porecla pe care mi-a dat-o într-o seară, după ce scrisesem greșit „murătură" în timpul unui joc de Scrabble. Ce ți-a luat atât de mult? M-am înfipt în desertul pe care îl luasem pentru noi.

— Nu vrei să știi.

Oftez și intrăm amândoi în apartament.

Îmi amintesc momentul în care a găsit acest loc. Căuta de aproximativ două zile și apoi a dat peste această clădire din Westwood. Habar nu avea dacă au apartamente de închiriat, dar îi plăceau florile din față și Jamba Juice de peste stradă. Și iată că, atunci când s-a interesat, erau disponibile două apartamente chiar unul lângă celălalt. M-a sunat imediat și mi-a spus că mă mut. Am locuit aici în ultimii cinci ani.

În timp ce apartamentul meu are mai multe ferestre și spațiu deschis, al Liei are mai multă personalitate, cu cărămidă pe aproape fiecare perete. Iar apartamentele se unesc unul cu altul, astfel încât pereții dormitoarelor noastre se îmbină, iar balcoanele stau unul lângă celălalt despărțite de atrium.

— Vreau să știu ce a durat atât de mult, pentru că Yahtzee de sticlă nu poate aștepta prea mult, iar dacă ești furios, jocul nostru se va termina rapid.

— Cine spune că sunt furios? o întreb în timp ce așez mâncarea pe blatul de bucătărie de un alb imaculat.

Am și eu unul la fel, și încercăm să ne întrecem cine îl poate păstra pe al lui mai alb. E o prostie, dar la naiba, cred că ea câștigă!

— Breaker, te cunosc de un deceniu. Sunt destul de sigură că îmi dau seama când fierbi de furie. Ce se petrece?

Iau loc pe un taburet și îmi sprijin brațele pe tejghea.

— Nu vreau să ne stric seara. Nu te-am mai văzut de o săptămână, și ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să vorbesc despre muncă.

Sau despre lipsa ei, mulțumesc, Gemma Shoemacher!

— Da, și, din moment ce nu te-am văzut de peste o săptămână, ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să iau cina și să joc un joc fragil de Yahtzee cu un morocănos. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat, ca să putem să mergem mai departe și să ne distrăm! Pune două farfurii pe tejghea și adaugă: Am plănuit seara asta de câteva zile. Nu o strica!

Îmi arată amenințător degetul, dar îi dau peste el.

— Fie, dar nu insistăm pe asta, bine?

Îmi trec o mână peste ceafă.

— M-am gândit destul la asta pe drum încoace. Vreau doar să uit.

— Bine, acum spune tot!

Golește cutia de *lo mein* și împarte mâncarea în mod egal pe farfurii.

— Îți amintești de fata aia care lucra pentru mine, cea care mi-a făcut calendarul de advent?

— Dacă o mai țin minte? Încă mai am în camera mea, într-o cutie, fiecare desen pe care l-a făcut cu tine. 17 decembrie va fi pentru totdeauna favorita mea. Felul în care ți-a accentuat nările a fost perfecțiune pură.

Nările mele semănau cu două plute de salvare uriașe pe față, dar firește, Lia considera că e cel mai grozav lucru pe care l-a văzut vreodată.

— Gemma este eroina mea. Trist că a devenit atât de nebună și a trebuit să o concediezi! adaugă ea.

— Da, ei bine, acum ne dă în judecată.

Lia face o pauză, rânjește, apoi clatină din cap.

— O, Gemma, proastă, proastă mișcare! Nu te pune cu frații Cane și afacerea lor!

Se uită în sus la mine.

— De ce încearcă să obțină bani de la tine?

— Pretinde un mediu de lucru ostil, umiliri din partea mea...

Lia scoate un râs zgomotos.

— Umilire... de la *tine*?

Își îndreaptă furculița spre mine.

— Chiar că e de râs. Nu cred că ai putea răni o muscă nici dacă ai încerca, darămite să umilești pe cineva la locul de muncă.

— Știu... dar e cumva pornită să lupte, pretinde concediere pe nedrept și multe alte prostii. A postat despre asta pe rețelele sociale și acum primește atenția presei pentru că noi suntem Cane Enterprises. Orice, ca să ne doboare.

— Da, dar e de-a dreptul idioată, pentru că nu poți să te apuci să inventezi asemenea minciuni pe rețelele sociale; dacă ești prins, ești terminat.

Pune în farfurii niște pui General Tso's.

— Deci, Huxley contestă acuzațiile?

— De unde știi asta?

— Te rog! face ea în timp ce-și linge sosul dulce-picant de pe furculiță. Te cunosc pe tine și îți cunosc și familia de suficient de mult timp cât să fi văzut munca grea, dedicarea

și numeroasele ore pe care le-ați investit în construirea Cane Enterprises. În nicium caz Huxley nu va lăsa o hărțuitoare – chiar dacă una destul de comică – să scape basma curată cu pătarea brandului și a afacerii pe care voi trei ați creat-o în atât de mult timp.

— Da, acum adună toate dovezile de care au nevoie ca să-și prezinte cazul. Nu cred că facem asta pentru bani, pentru că nu avem nevoie de ei, nici nu avem de gând să băgăm oamenii în datorii, dar Huxley vrea să stabilească un precedent. Să se asigure că toți știu că nu trebuie să se pună cu noi.

— Probabil inteligent, pentru că fata asta a deschis ușa către posibilitatea unor procese, iar dacă termini totul corect, nimeni nu va dori să vă înfrunte.

— Da, ăsta e planul.

— Și care e problema? Sigur, poate orgoliul tău va avea puțin de suferit, dar când te-a afectat asta până acum? Îți amintești când în facultate ai fost confundat cu al treilea cel mai bun jucător de scrabble în loc de al doilea? Ai făcut față ca un campion.

— Azi ești pusă pe glume, așa-i?

— Încercam doar să te înveselesc.

Scoate două Sprite-uri din frigider și-mi pune unul în față, apoi se așază lângă mine. Umerii ni se ciocnesc în timp ce se face comodă. În timp ce-și ridică furculița cu mâna stângă, lovindu-se de dreapta mea, adaugă:

— Ai ales locul greșit.

— Eram ocupat. Descurcă-te!

— Chiar ai de gând să fii morocănos toată seara? Așteptam cu nerăbdare o seară frumoasă de „ne vom spinteca mâinile sau nu?".

— Îmi pare rău! pufnesc, împingând puiul prin farfurie. Am uitat să menționez ceva. Băieții au spus că nu mai pot

merge la muncă. Trebuie să-mi iau liber până lămuresc ei toată faza.

— Deci ceea ce-mi spui este că tocmai ți s-a acordat o vacanță, și te plângi de asta. De ce?

— Pentru că oamenii vor crede că am probleme sau am făcut ceva greșit, când eu nu am făcut nimic greșit. Am muncit din greu ca să mențin relații deschise cu angajații mei. Și dacă eu nu sunt acolo, ce vor crede despre mine?

— Înțeleg de ce te-ar deranja asta. Ai tendința să te mândrești cu felul în care tratezi oamenii, iar asta este o insultă la adresa caracterului tău.

— Exact! E foarte nasol, adaug, cu o voce din ce în ce mai nervoasă.

— Hei! spune Lia, întorcându-se spre mine. Oamenii care te cunosc vor înțelege situația. Ei știu că nu ești un tiran care aleargă de colo-colo pe hol ca un nebun, țipând la prima persoană pe care o întâlnește în cale. Iar ceilalți oameni, cei care ar putea să o creadă pe Gemma, ei bine, aceia nu sunt oricum oamenii pe care să-i vrei în preajmă.

— Știu că ai dreptate, recunosc încet. Doar că nu pot găsi un sens în toate astea.

Mă trage într-o îmbrățișare, și-mi sprijin capul de al ei.

— O să fie bine. În orice caz, Huxley este de neclintit, și nu va avea odihnă până când numele tău nu va fi curățat de orice pată.

— Posibil!

Mă eliberează, și răsuflu ușurat.

— Îmi pare rău pentru toate astea! Stric seara cu totul.

— E-n regulă! Ce-ar fi să punem momentan pe pauză jocul de Yahtzee de sticlă, în caz că ai episoade intermitente de furie. Nu putem risca să ne tăiem. Vrei să jucăm cărți afară pe balcon?

— Poate ne putem uita la un serial. E un documentar nou numit *The King of Kong* pe care vreau să-l văd.

— O, l-am văzut zilele trecute, când căutam la ce să mă uit cu Brian, spune Lia, referindu-se la iubitul ei. I l-am propus, iar el mi-a aruncat o privire încruntată. Am ajuns să ne uităm la un meci.

— Un meci? râd. Nici măcar nu ești sigură ce sport?

— Era implicată o minge.

— Ei bine, asta restrânge căutarea.

Chicotește.

— Oricum ar fi, mi-ar plăcea să mă uit la el. Am putea începe acum? Adu mâncarea pe canapea!

— Dacă ești și tu de acord.

Îmi ridică bărbia și, cu o voce mieroasă, replică:

— Orice pentru murătura mea!

— Brian ar fi urât acest documentar.

Asta pentru că Brian este un idiot.

Dar păstrez acest comentariu doar pentru mine.

— Da, nu era ceva pe care Brian să-l aprecieze.

Lia se întoarce și apoi mă împunge în burtă.

— O să fii bine? De obicei ești mai vorbăreț când ne uităm la documentare.

— Da, doar mă gândeam. Totuși, o să fiu bine.

— Dacă ai nevoie să vorbești despre asta, sunt mereu aici.

— Știu! Îi iau mâna într-a mea și adaug: Mulțumesc, Lia!

Ea mi-o strânge.

— Cu plăcere! Acum, pleacă de aici și du-te la culcare! Arăți ca naiba.

Zâmbesc.

— Întotdeauna pot conta pe tine că-mi spui adevărul.

O trag într-o îmbrățișare și o sărut pe creștet.

— Noapte bună, Lia!

— Noapte bună, Murătură!

Îi dau drumul și apoi mă îndrept spre apartamentul meu în vreme ce închide ușa. Mă dezbrac de haine, mă dau cu niște apă pe față și apoi mă spăl pe dinți. Odată ce sunt gata de culcare, îmi bag telefonul la încărcat, mă strecor sub pătură - gol –, și apoi îmi pun mâinile la ceafă și mă holbez la tavan.

Toată seara m-am tot întrebat de ce sunt atât de afectat. Știu că Huxley va avea grijă de asta. Am primit mesaje de la el toată noaptea despre cum ne vom asigura că Gemma nu mai spune niciun alt cuvânt despre mine, dar chiar și cu acele cuvinte de liniștire, tot continui să mă simt... ciudat.

Și cred că totul are de-a face cu atacul ei la adresa caracterului meu. Gemma a atacat singurul lucru cu care mă mândresc, și anume că sunt un băiat bun. Când vine vorba despre mine și frații mei, toți avem personalități diferite.

Huxley este morocănosul, dominatorul, genul de om determinat, căruia nu-i pasă de părerea altora.

JP este cel amuzant, relaxat, uneori gata să provoace oamenii.

Iar eu... ei bine, eu sunt cel echilibrat – omul cu care încerci idei – și băiatul bun.

Așa că, să-mi fie calomniat numele cu minciuni sfruntate e al naibii de dureros. Am muncit din greu să fiu ireproșabil.

Respectat.

De încredere.

Și cineva pe care lumea să se poată baza.

În mare parte, am și reușit, dar asta... asta mă face să cred că poate că nu.

Îmi trec o mână peste față fix în momentul în care se aude o ușoară bătaie din cealaltă parte a peretelui.

Și uite-așa, un zâmbet îmi luminează chipul.

Întinzându-mă până la perete, răpăi de patru ori în el cu nodurile degetelor.

Ca un mecanism de ceasornic, ea bate de trei ori.

Două bătăi pentru două litere: TE

Șase bătăi pentru șase litere: IUBESC.

Asta facem de când împărțim un perete. Este o reamintire plăcută că, deși sunt furios, iritat, sau chiar trist, cel puțin o am pe Lia, cea mai bună prietenă a mea, singura persoană care îmi poate readuce atât de ușor zâmbetul pe față. Nu știu ce m-aș face fără ea.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Chiar și atunci când lucrurile din viața mea sunt date peste cap, există o constantă clară, pe deplin predictibilă. Lia.

Capitolul doi

LIA

– 'NEAȚA! ROSTEȘTE BRIAN LA TELEFON. VOIAM doar să-ți reamintesc că avem masa de prânz cu mama mea după-amiază.

Îmi ridic ceașca de cafea și spun:

— Da, nu-ți face griji, voi fi acolo cu 15 minute mai devreme, astfel încât să nu trebuiască să comenteze că am sosit cu doar 5 minute mai devreme.

— Fii drăguță! zice el.

— Sunt... sunt...

— Deci i-ai povestit despre noi aseară?

Mă holbez la inelul de logodnă care stă pe comodă. Nu, nu *i*-am povestit nimic. Brian nu este un fan al lui Breaker.

— Nu încă. Aseară n-a fost un moment potrivit.

— Lia, cum ar putea să nu fie un moment potrivit să-i spui celui mai bun prieten al tău că ești logodită?

— I se întâmplă niște lucruri foarte nasoale la locul de muncă acum. Cum ar fi... împrejurări ostile. A aflat aseară. *N-am crezut că e momentul potrivit să îi spun asta.*

— Ce se întâmplă?

— Lucruri confidențiale, îi răspund, pentru că, deși Brian este logodnicul meu, Breaker este cel mai bun prieten și merită discreție, mai ales în ceea ce privește afacerea lui.

— Oricum, îi voi spune în curând.

— Bine! Face o pauză și apoi adaugă: Nu eviți să-i spui cu un motiv anume, nu?

— Ce înseamnă asta? întreb în timp ce mă îndrept spre biroul meu.

Din fericire, pot să lucrez de acasă, deoarece lucrez pe bază de contract de colaborare pentru clienții mei, ceea ce înseamnă că am propriile ore și propriul spațiu. Nu sunt tocmai o persoană sociabilă.

— Înseamnă că vreau doar să mă asigur că ești fericită să fii logodită. A trecut o săptămână, Lia, și nu i-ai spus nimic.

— Pentru că a fost plecat din oraș. N-o să-i spun la telefon. E ceva ce vreau să fac față în față.

— Bine..., zice el încet, și-mi dau seama că nu este fericit.

— Brian, am de gând să-i spun. Vreau doar să fie o celebrare, nu ceva ce spun în treacăt sau când el e într-o pasă proastă sau plecat din oraș. Se va bucura pentru noi.

— Ești sigură?

— De ce nu ar fi?

— Nu știu. Pur și simplu te-ai comportat ciudat de când te-am cerut în căsătorie.

— Ciudat în ce fel? întreb în timp ce mă așez pe scaunul de birou și încep încet să mă rotesc.

— Ei bine, în primul rând, ne-am văzut doar de două ori în ultima săptămână, și nu știu, aș putea să cred că, din moment ce ne-am logodit, ne-am vedea mai mult. Și mesajele tale au fost sporadice. De-asta te-am sunat în dimineața asta, pentru că voiam să mă asigur că vei veni la prânz.

— Brian, normal că voi veni!

— Pur și simplu nu știu, Lia. Pare că nu vrei sa fii logodită cu mine.

— Încetează! i-o retez, devenind frustrată. Toate astea sunt foarte... noi, bine? O iau pas cu pas. Mă opresc în timp ce încerc să verbalizez ce mi s-a tot învârtit prin minte în ultimele șapte zile: Brian, poate că nu mai vorbesc despre ei atât de mult, dar mi-e dor de părinții mei. Au fost lumea mea. Ei ar trebui să fie aici cu mine, sărbătorind. Planificând. Să fie veseli și fericiți cu... *pentru* mine. Dar... ei nu mai sunt aici, și e foarte greu. Așa că, dacă mă comport ciudat, este pentru că mă simt... Nu știu... tristă.

— Oh!

O nouă pauză.

— Îmi pare rău, Lia! Nu m-am gândit la asta așa. Am presupus doar, știi tu, din moment ce ești atât de apropiată de Breaker, că poate se întâmplă ceva acolo.

— Brian, oftez în timp ce-mi apăs mâna pe ochi. Ți-am spus de nenumărate ori, nu se întâmplă nimic între Breaker și mine. Te rog să nu faci din asta o mare chestie! Nu vreau să trebuiască să ți-o repet iar și iar. Ar trebui să mă cunoști îndeajuns de bine ca să știi că, atunci când spun ceva, vorbesc serios.

— Știu, îmi pare rău! La naiba, Lia... Răsuflă adânc înainte să reia: A fost doar o săptămână ciudată. Îmi pare rău!

— E-n regulă! Dar, hei, ar trebui să-mi deschid calculatorul și să muncesc un pic înainte de prânz!

— Bine! Te iubesc! Ne vedem mai târziu!

— Și eu te iubesc! îi răspund înainte să închid și să las telefonul pe birou.

Mă uit la el câteva secunde, cu mintea vraiște.

Brian are dreptate. Chiar am fost absentă. Cu toate astea, am fost prinsă pe nepregătite.

Nu mă așteptam ca Brian să mă ceară în căsătorie. Nici măcar nu discutaserăm despre asta. A cam părut că vine din senin. M-a luat cu barca la o plimbare la apus, a îngenuncheat și mi-a cerut să mă mărit cu el. I-am spus da. A fost o cerere în căsătorie frumoasă.

Inelul este imens!

Mai mare decât orice aș avea nevoie vreodată și, chiar dacă este uimitor, nu pare chiar firesc să-l am pe deget. Nimic nu pare în ordine în ultima vreme, și nu știu dacă e așa fiindcă mă chinui cu faptul că părinții mei nu sunt aici pentru unul dintre cele mai importante momente din viața mea sau pentru că, deși tot ce ține de cererea în căsătorie a fost magic, nu prea am fost în apele mele, ori fiindcă mă străduiesc să-mi găsesc cuvintele ca să-i spun lui Breaker.

Încă de anul trecut, el și Brian nu prea s-au mai înțeles. Au fost cordiali și prietenoși unul cu altul când suntem toți în aceeași cameră, dar prietenia pe care obișnuiau să o aibă nu prea mai există. Și este vina lui Brian, dar nu și-a asumat-o, iar eu refuz să mă bag la mijloc. Am încercat o dată, și s-a întors împotriva mea pentru că Brian era supărat că îl apărasem pe Breaker.

Dar... Breaker nu făcuse nimic greșit.

Brian lucrează în investiții. Bine, de fapt lucrează cu niște clienți foarte bogați. Într-o seară, luam cina cu toții împreună, iar Brian căuta niște... informații. Încerca să obțină niște indicii legat de ce se întâmpla cu niște acțiuni pe care Breaker și frații lui le dețineau. Acțiuni valoroase în domeniul energiei regenerabile. A fost cumva... dubios modul în care a procedat Brian, trecând de regulile interne ale tradingului. Iar când Breaker nu a cedat și nu a dezvăluit informațiile pe care le căuta Brian, logodnicul meu s-a enervat. Iar de acolo, lucrurile au luat-o la vale.

Am încercat din răsputeri să aplanez situația, dar Brian este un om mândru și provine dintr-o familie bogată. Este obișnuit cu niște standarde foarte înalte de către părinții săi. Dacă nu avansează în carieră, atunci nu merită timpul părinților lui. Cred că încerca să obțină niște rezultate mari de pe urma cărora să beneficieze clienții săi și să le dovedească părinților lui că are valoare.

Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc o viață în care trebuie să le dovedești ceva părinților tăi zi de zi, pentru că dragostea lor este în cel mai bun caz condiționată.

Oricum, nu se înțeleg bine, și pur și simplu nu știu ce va zice Breaker când îi voi spune. Nu sunt sigură dacă va fi fericit, supărat... dacă încearcă să mă convingă să renunț, n-am nicio idee. Și asta mai ales fiindcă nu am vorbit prea mult despre Brian. Cam... uităm de importanța lui în viața mea de fiecare dată când ne petrecem timpul împreună. E mai bine așa.

Dar acum... Acum nu știu ce naiba vom face.

Telefonul îmi țiuie. Am primit un mesaj, așa că mă uit în jos să-l citesc.

Breaker: *Cronut vine spre tine. Dimineața asta am o întâlnire cu avocatul, altfel aș veni la tine.*

Zâmbesc și îi răspund la mesaj:

Lia: *Cronut pentru ce?*

Breaker: *Pentru că am stricat seara. Am încercat să mă adun, dar nu prea mi-a ieșit. Îmi pare rău, Lia!*

Lia: *Nu trebuie să-ți ceri scuze. Pentru ce sunt prietenii? Totuși, pot obține o amânare? Zarurile astea de sticlă mă cheamă.*

Breaker: *Ce ai de gând să faci în seara asta? Sunt liber.*

Mă gândesc puțin. Teoretic, ar trebui să petrec timp cu Brian în seara asta, dar îl voi vedea la prânz, și el *vrea* să-i spun lui Breaker, așa că poate discută ar fi o idee bună.

Lia: *Adu taco. Ne vedem diseară.*

Breaker: *Știi că, dacă aduc taco, vor fi cele cu aromă de murături.*

Lia: *Ăăă, da, asta și aștept de la tine.*

Breaker: *Te-am obișnuit bine.*

Lia: *Ca o pereche comodă de blugi.*

Îmi las telefonul la loc și zâmbesc în sinea mea. Așa cum se întâmplă mereu, să îi trimit mesaje lui Breaker – *să-mi petrec timpul cu Breaker* – este al naibii de ușor. Iar el înțelege că am nevoie de cronut.

Bine, e timpul să mă apuc de treabă!

Urăsc rochia pe care o port.

O urăsc din toată inima.

Brian mi-a luat-o cam acum o lună. Mi-a spus că ieșim să ne distrăm și m-a dus la cumpărături. Voia să sărbătorească un cec pe care tocmai îl primise, cumpărându-mi niște rochii noi.

În primul rând, nu sunt o mare fană a rochiilor, mai ales a celor care se mulează pe fiecare centimetru al corpului meu, lăsând foarte puțin loc pentru a respira sau pentru a merge îmbrăcată așa. De asemenea, rochia asta are flori peste tot, și nu sunt împotriva florilor, doar că... sunt flori mici, și îmi amintește de ceva ce ar purta o adolescentă din anii '90. Și în al treilea rând, e scurtă. Dumnezeule, e foarte scurtă! Vântul suflă pe sub partea de jos, făcându-mă să mă simt la fiecare pas ca Marilyn Monroe.

Dar Brian a cumpărat-o pentru mine și m-a întrebat dacă aș purta-o, așa că asta e, o port.

— Lia, uau! face Brian, venind în spatele meu. Arăți uimitor!

Mă întorc exact la timp ca el să mă tragă într-o îmbrățișare, lăsându-și mâna să alunece în partea de jos a spatelui.

Apa lui de colonie – proaspătă și cu miros de lemn – mă înconjoară mai întâi, urmată de îmbrățișarea lui strânsă, și apoi de subtilul indiciu al buzelor sale lipite de obrazul meu.

După ce mă desprind și-i văd fața frumoasă, îi zâmbesc.

Îmi amintesc când l-am cunoscut. Mergeam să beau cu prietena mea, Tanya, care nu prea iese în oraș pentru că e mamă de gemeni. Îmi spusese că e un tip care părea că nu-și poate lua ochii de la mine și care stătea chiar în spatele meu. Când m-am întors să mă uit, Brian stătea într-un separeu cu berea în mână și cu privirea ațintită asupra mea. Privirile ni s-au intersectat, și el a profitat de acel moment ca să vină la mine. Văzuse că sunt cu prietena mea, așa că nu voia să deranjeze. În schimb, m-a pus să-mi introduc numărul în telefonul lui, ca să-mi trimită mesaj să ieșim la o cafea.

Mi-a scris a doua zi.

Și asta a fost tot.

După un an și jumătate de când suntem împreună, este la fel de chipeș ca întotdeauna.

— Arăți foarte bine! îi spun, trăgând de costumul negru pe care l-a asortat cu o cămașă albastru-închis.

— Mulțumesc! Mă ia de mână și adaugă: Ești pregătită pentru asta? Mama este foarte entuziasmată.

Da! Mama. Așa îi spune mamei lui. Foarte formal. Când a folosit prima dată termenul, am râs pentru că aveam impresia că fusese o glumă, dar nu era cazul. Mama și tata sunt părinții lui.

Pentru mine, ei sunt domnul și doamna Beaver.

Brian Manchester Beaver. Ce mai nume!

Dacă mă hotărăsc să-i preiau numele, aș fi Ophelia Fairweather-Fern Beaver.

Să iau numele de familie Beaver nu e ceva ce mi-aș dori, dar, de asemenea, știu că l-aș insulta pe Brian dacă n-aș face-o. Nu știu. Este o enigmă la care încerc să nu mă gândesc prea mult.

Îi zâmbesc lui Brian.

— Foarte pregătită!

Îmi ridică mâna și sărută inelul de logodnă pe care am avut grijă să mi-l pun înainte să ies din apartament.

— Arată foarte bine pe degetul tău!

Sau arată ca și cum mi-aș lansa propriul atac personal de Jucării Misfit pentru iarnă?

— Haide!

Mă trage spre ușile clubului The Pier 1905. Situat pe stâncile din Malibu, este un club istoric cunoscut doar de cei bogați și faimoși. Prima dată când am fost aici, m-am simțit atât de intimidată, încât i-am spus lui Brian că nu mă simt bine și am plecat mai devreme. După a cincea oară când m-am întâlnit aici cu Brian și părinții săi, m-am obișnuit cu snobismul pregnant din aer. De aici, rochia în care m-am îndesat cu greu, lacul de unghii care s-a uscat miraculos înainte să ajung și tocurile pe care le port, cu curelușele mici care se prind în jurul gleznelor. Dacă Breaker m-ar vedea acum, sunt destul de sigură că abia m-ar recunoaște.

Ușile placate cu aur ne sunt deschise de portari tăcuți, invitându-ne în holul opulent, învăluit în țesături bleu și plăci de marmură aurie și albă. O plajă extravagantă, aceasta este tema clubului. Iată tot ce este nevoie să spun.

— Domnule Beaver, mama dumneavoastră vă așteaptă, anunță șeful de sală în timp ce ne întoarcem spre zona de luat masa.

— Trebuie să fi ajuns aici cu cel puțin o jumătate de oră mai devreme, mormăi în sinea mea.

Brian chicotește.

— Întotdeauna îi place să fie prima care ajunge.

Asta e evident. Vrea să fie prima care ajunge, astfel încât să poată să dea replici despre gestionarea timpului – deși a ajuns cu 15 minute mai devreme.

— Pe aici! ne arată angajatul clubului în timp ce ne conduce mai departe.

La fel ca de fiecare dată când ne-am întâlnit cu Mama, suntem îndrumați spre partea din spate a sălii de mese și spre balcon, unde doamna Beaver ocupă întotdeauna o masă pe colț.

Și la fel ca de fiecare dată, poartă pălărie albă moale și-și ține privirea ațintită spre intrare. Pe lângă mâinile încrucișate în față, încruntarea sa interioară se potrivește cu buzele dezaprobatoare.

Îl iubesc pe Brian. Foarte mult.

Dar sunt destul de sigură că mama lui e diavolul întrupat pe tocuri de zece centimetri.

Când ajungem la masă, nu se deranjează să se ridice. În schimb, Brian se apleacă și o pupă pe obraz.

— Mamă, arăți minunat!

— Mulțumesc! spune ea, cu vocea picurându-i sute de dolari.

Știi când cineva vorbește ca și cum ar fi bogat – gât încleștat, buze strânse, ton dezaprobator în fiecare cuvânt? Ei bine, asta este doamna Beaver, chiar și atunci când e fericită.

Când Brian se dă la o parte, înaintez și fac o ușoară plecăciune – așa cum îi place ei – și spun:

— Bună ziua, doamnă Beaver! Mă bucur să vă văd astăzi!

Privirea îi cade mai întâi pe pantofii mei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am făcut pedichiura zilele trecute, ca să nu comenteze despre cât de uscate îmi arată picioarele. Apoi

își plimbă privirea de la rochie până la față. Întinzându-și ușor buzele – ăsta e felul ei de a zâmbi –, spune:

— Ophelia, mă bucur să te văd! Te rog să iei loc! Avem multe de discutat!

Se pare că este de acord cu rochia, deoarece nu i-a tresărit vena de pe frunte și nici nu și-a încleștat subtil maxilarul.

În sfârșit am nimerit-o!

Brian trage un scaun pentru mine, iar eu mă așez înainte de a ridica șervețelul de pe masă și de a-l împături în poală.

— E o zi frumoasă! comentez în timp ce doamna Beaver îmi ridică mâna și îmi examinează inelul.

— Brian, dragă, ai asigurare pentru ăsta?

— Da, Mamă. Precum și o curățare lunară.

Doamna Beaver încuviințează din cap.

— Bine!

Și apoi îmi scapă mâna înainte de a-și potrivi șervețelul în poală.

— Mi-am permis libertatea de a ne comanda tuturor salata de somon.

Bleah... somon! L-am mâncat o dată, iar acum asta e tot ce comandă.

— N-am vrut să pierd timpul uitându-mă în meniu. Avem multe de discutat, multe planuri de făcut.

— Planuri? întreb, derutată.

— Da, Ophelia. Acum ești o femeie logodită. Asta înseamnă că trebuie să începem să planificăm nunta.

— O, atât de curând?

Privirea ei ascuțită mă înțeapă.

— Ce vrei să spui, atât de curând? Ophelia, mai avem doar o lună până la finalul verii. Clubul are un loc liber într-o sâmbătă seara peste cinci săptămâni, așa că, da, atât de curând.

— Stați așa, vreți să ne căsătorim peste cinci săptămâni? întreb, cu ochii aproape bulbucați.

Mâna lui Brian alunecă peste a mea în semn de liniștire.

— Mamă, chiar pare destul de repede.

Doamna Beaver se uită acum spre fiul ei, făcându-mi logodnicul să se ofilească sub privirea ei dură ca oțelul.

— Brian, ai de gând să aștepți un an întreg? Cei din familia Beaver se căsătoresc doar vara. Știi asta, doar este o tradiție, și, din moment ce ai cerut-o în căsătorie târziu, avem doar vreo cinci săptămâni la dispoziție.

— Ce e rău în a aștepta un an? întreb. Asta ne va oferi timp să ne asigurăm că totul este perfect.

— Peste un an, nepoata lui Brian va fi prea înaltă pentru a fi fata cu florile. Trebuie să te gândești la poze, Ophelia.

Aaa, da, pozele! Doamne ferește să apară o fată cu florile înaltă și să strice totul!

— Nunta trebuie să aibă loc anul acesta și trebuie să fie peste cinci săptămâni. Asta e singura noastră opțiune.

Își duce paharul cu apă la buzele strânse, dându-ne de înțeles că decizia este definitivă.

— Cinci săptămâni, ei bine... Cred că putem să ne descurcăm, spune Brian, îndoindu-se ca un scaun de grădină ieftin. Va fi distractiv, nu-i așa, Ophelia?

Îmi folosește numele complet doar în preajma mamei lui, iar eu urăsc asta pentru că sună ciudat când vine din gura lui. Singura persoană căreia i-a plăcut vreodată să-mi folosească numele complet a fost Breaker, pentru că îl folosește când e un moment special, nu pentru că îl obligă mama lui.

Mama și fiul mă privesc amândoi. Așteaptă un răspuns, unul pe care mi-e greu să-l dau, având în vedere că sunt cu mâinile mi se încleștează gâtul.

— Ăăă, vă cer scuze!

Inspir adânc.

— Toată chestia asta cu nunta e grea, înțelegeți? Credeam că voi face asta cu părinții mei alături.

— Ooo, dragă! exclamă doamna Beaver în timp ce-mi atinge cu răceală mâna. Pentru asta mă ai pe mine. Acum.

Pocnește din degete pe la spate, făcându-i semn chelnerului care așteaptă la perete să fie chemat de ea. Acesta apare cu un dosar gros, legat în piele, pe care îl așază ușor în fața doamnei Beaver.

— Aceasta va fi cartea ta de planificare, reia ea, întorcând-o spre mine. Cuprinde tot ce trebuie ales. Bineînțeles, având în vedere că părinții tăi nu mai sunt printre noi, am luat asupra mea sarcina de a-ți oferi câteva opțiuni pentru tipul de nunți din care să alegi.

Deschide dosarul și îl împinge spre mine.

— Locul este, evident, clubul. Familia noastră organizează de mulți ani recepții aici. Acest lucru nu se va schimba.

Grozav, mă bucur că am un cuvânt de spus în privința asta!

— În ceea ce privește florile, culorile și tema, există o mică libertate de acțiune în aceste decizii.

— Libertate de acțiune? întreb, cu vocea părându-mi mai degrabă iritată decât orice altceva.

Să te căsătorești în cinci săptămâni e cam mult, dar să ți se acorde doar o mică libertate de acțiune? Acum, asta e ceva cu care nu știu dacă sunt de acord.

— Da, ei bine, avem invitați niște persoane foarte puternice. Din acest motiv, trebuie să păstrăm aparențele.

— Dar cum rămâne cu ce vrem eu și cu Brian? întreb. Doar este nunta noastră, la urma urmei.

Maxilarul doamnei Beaver se încleștează în timp ce zâmbetul îi devine mai dur, transformându-l într-o lamă de ras gata să taie orice vis cu o remarcă spirituală.

— Ophelia, trebuie să înțelegi importanța căsătoriei în familia Beaver. Aceasta nu este o nuntă obișnuită; este o demonstrație a statutului. Este o modalitate prin care familia noastră își expune *numeroasele* realizări pe care le-a făcut pentru a obține statutul pe care îl avem. Fiecare detaliu complicat va fi ales pe baza obținerii locului în cercul nostru. Înțeleg că provii dintr-un mediu umil, dar în curând vei fi o Beaver, iar anumite așteptări trebuie respectate.

Aplecându-se spre mine, Brian spune:

— E doar o petrecere, Ophelia. Ce contează cu adevărat ce fel de flori sunt alese?

— Contează pentru mine, ripostez, simțind că mă emoționez.

Și dați-mi voie să vă spun că toți cei din familia Beaver nu le au cu emoțiile.

— Hai, hai! face doamna Beaver și mă bate din nou pe mână. Nu e nevoie să faci o criză.

Închide dosarul.

— Văd că ai anumite idei pentru nuntă și nu vreau să-ți stric ziua specială. Ce zici de asta... Luăm fiecare decizie pe rând? Ne putem întâlni, putem analiza opțiunile, iar tu poți alege de acolo.

— E foarte drăguț din partea ta, mamă! spune Brian.

Aproape că nu l-am auzit de la cât de adânc e băgat în fundul maică-sii.

— Ei bine, dacă e să fiu ceva, sunt o femeie înțelegătoare, replică doamna Beaver. Nu vreau ca mireasa ta să fie supărată pe noua ei familie. Deci ce spui, Ophelia? Crezi că poți gestiona întâlnirile cu mine? Să iei niște decizii?

Îmi înghit nodul din gât și încuviințez, pentru că, până la urmă, ce opțiune am? Doamna Beaver vrea nunta peste cinci săptămâni. Brian nu ne va lua apărarea pentru că încă suge de la țâța aprobării, așa că se pare că nu am altă variantă decât să fiu de acord cu acest plan.

— Da! răspund. Cred că ar fi drăguț.

— Minunat! exclamă doamna Beaver fără niciun dram de entuziasm.

Pocnește încă o dată scurt din degete, iar salatele ne sunt așezate în față.

— Acum, să mâncăm!

Își ridică furculița și-și taie ușor somonul în timp ce Brian mă ține de mână și îmi zâmbește luminos.

Câte lucruri facem din dragoste!

— Lia, îți mulțumesc încă o dată! spune Brian în timp ce mă însoțește până la apartamentul meu.

După câteva ore lungi la club, am petrecut alte două ore plimbându-ne prin local, în timp ce un planificator de nunți ne arăta spațiile. Așa cum era de așteptat, doamna Beaver a preluat conducerea. Avea propria părere cu privire la recepție și la locul în care trebuia să se servească cocktail-urile, precum și cina. Ringul de dans avea să fie modest, cu suficient spațiu pentru ca oamenii să danseze lent – conform spuselor ei, la nunta noastră nu vor exista ciocniri –, și apoi a indicat camera miresei, unde urma să fac schimbări de rochii.

Când am întrebat în câte rochii a planificat să mă schimb, a zis că în cel puțin trei, ca și cum era cea mai absurdă întrebare pe care o auzise vreodată.

Trei rochii? Cum poate o singură persoană să aleagă trei rochii de mireasă diferite? Doamna Beaver a subliniat că există rochia de ceremonie, rochia de recepție și apoi, desigur, rochia de plecare – rochia pe care o îmbrac doar pentru a părăsi clădirea. Câte cheltuieli inutile! Când am plecat, era trecut de ora cinci, iar eu mă grăbeam să mă întorc acasă.

Am luat un Uber până la club, pentru că lui Brian îi place întotdeauna să mă conducă și, după cum mă gândeam, voia să mă conducă și astăzi.

— Mulțumesc pentru ce? îl întreb în timp ce ajung la ușă și mă întorc spre el.

— Știu că o nuntă mare nu este ceea ce probabil căutai, dar este important pentru mama.

— Da, mi-am dat seama.

Strâng din buze. Îl trag de reverul sacoului de la costum și adaug:

— Ești sigur că e nevoie de toate astea? Chiar trebuie să avem o nuntă atât de grandioasă? Poate putem să ne căsătorim pe ascuns sau ceva de genul?

Pufnește.

— Lia, cu siguranță mama m-ar ucide. Sunt băiețelul ei, ultimul dintre copiii ei care se căsătorește. Nu-mi va permite să mă căsătoresc pe ascuns.

— Știi, Brian, spun cu o voce seducătoare în timp ce-mi mișc mâna pe pieptul lui. Cel mai grozav lucru în a fi adult este că poți să iei propriile decizii.

El mă presează ușor de ușă și-mi atinge cu mâna coapsa.

— Da, dar când decizia nu mă deranjează cu adevărat, nu am de gând să mă lupt cu ea.

— Dar eu nu contez? îl întreb.

Îmi mângâie obrazul.

— Bineînțeles că și tu contezi, Lia. Dar știu, de asemenea, că lucrurile legate de nuntă nu sunt atât de importante pentru tine.

— Ar trebui să fie importante pentru amândoi, deoarece este ziua noastră.

Își apropie buzele de ale mele și îmi dă câteva săruturi scurte înainte de a se îndepărta și a spune:

— Avem tot restul vieții să facem lucrurile așa cum vrem. Asta e doar o zi, Lia. Și va fi frumoasă, știi că mama nu ar vrea nimic altceva. Ai încredere în ea, bine? S-ar putea să simți că ceea ce crede ea este perfect.

Oftez exact când aud liftul sunând. Mă uit peste umărul lui Brian chiar la timp pentru a vedea ușile liftului deschizându-se și fața lui Breaker apărând.

Panica prinde puteri, și îi atrag rapid atenția lui Brian în timp ce îi șoptesc:

— Breaker tocmai a ajuns aici. Îi spun diseară despre logodnă. Te rog să nu zici nimic deocamdată!

Cuvintele îmi ies din gură atât de repede, încât mai că nu le înțeleg nici eu.

— Diseară? întreabă el. Dar mă gândeam că am putea merge la tine acasă și, știi tu... să sărbătorim.

Da, asta nu se va întâmpla. Singura dată când „sărbătoresc" cu Brian în apartamentul meu este când Breaker e plecat din oraș. Ultimul lucru de care am nevoie este să audă cel mai bun prieten al meu asta prin peretele pe care îl împărțim. De asemenea, în mod ciudat, singura dată când Brian nu este prea obosit pentru a „sărbători" este atunci când este la mine acasă.

— Îmi pare rău, dar am promis că putem petrece timpul împreună în seara asta! O să mă revanșez față de tine.

Voi aduce haine de schimb vineri și voi petrece întregul weekend cu tine. Bine?

Devine rigid de iritat și mă eliberează.

— Brian, te rog, nu fi supărat!

— Nu, am înțeles.

Își îndreaptă haina.

— Dar ești a mea weekendul ăsta.

— Promit! răspund în timp ce îmi încolăcesc mâna în jurul gâtului său și îl trag spre mine pentru un sărut.

Bineînțeles că îmi doream un pupic, dar Brian intră în acțiune cu limba, făcând un spectacol din asta. Când se îndepărtează, Breaker se află la câțiva metri distanță, așteptând răbdător cu mâncarea noastră la pachet.

Brian se întoarce și îi zâmbește lui Breaker.

— Mă bucur să te văd, omule! Cum a fost la New York?

— Bine, răspunde Breaker, ca un băiat de treabă care este, fără să arate câtuși de puțin cât de mult îi displace Brian.

Nu mi-a spus-o niciodată în față, dar pot să-mi dau seama când lui Breaker îi place să fie în preajma cuiva și când nu. Își creează acest zâmbet fals, în care doar partea dreaptă a gurii se înclină în sus. Ăsta e zâmbetul pe care Brian îl primește tot timpul.

— Mă bucur că m-am întors! Prefer Coasta de Vest.

— Nu știu ce să zic. Orașul are ceva de oferit, ceva ce, pur și simplu, nu găsești aici. Cine știe, poate într-o zi vom ajunge și noi în Big Apple[1], nu-i așa, Lia?

Ăăă, acum ce-o mai fi?

Privirea lui Breaker se îndreaptă spre mine, întrebându-se ce vrea să spună cu asta și, sincer, habar n-am. În loc să încerc să o fac pe intermediarul, zic:

— Ei bine, ne vedem la sfârșitul săptămânii, bine?

[1] New York City (n. red.)

Brian încuviințează și mă mai sărută o dată.

— Sună-mă diseară! Vreau să vorbim despre acest weekend și despre planurile noastre.

— Bine!

— Te iubesc!

— Te iubesc!

Îi fac cu mâna, iar Brian se îndreaptă spre lift, unde apasă pe butonul de coborâre și își bagă mâna în buzunar.

Când e în lift, mă întorc spre Breaker, care are sprânceana ridicată.

— Te muți la New York? întreabă el.

— Poftim? aproape că strig. Nu!

Clatin din cap.

— Nu! Nu știu ce voia să zică.

— Ești sigură? Pentru că acum pari cam agitată.

Asta pentru că încerc să ascund patinoarul uriaș de pe degetul meu.

— Sunt sigură. Cred că a fost doar un comentariu neașteptat. Nu ne mutăm.

Mă întorc spre ușa mea, o descui și apoi intrăm amândoi.

— Bine, pentru că nu mi-ar conveni. Adică, aș face mutarea, dar îmi place aici, pe Coasta de Vest.

— Și mie.

Așază mâncarea pe blatul din bucătărie și scoate cutiile în timp ce eu îmi pun lucrurile jos.

— Arăți bine, apropo.

Îi simt privirea ațintită pe mine și-mi vine să scap cât mai repede de rochia asta.

— Rochia nu mă reprezintă. Prea scurtă.

— S-ar putea să nu te reprezinte, dar tot arată bine. Care a fost ocazia?

Mă întorc spre el și îmi țin mâinile la spate.

— Ăăă, prânzul cu Beave.

Ne-a venit ideea cu porecla asta după prima mea interacțiune cu ea. Sunt atentă când o folosesc pentru că nu vreau să mă adresez accidental mamei lui Brian cu Beave în fața lui. Sunt destul de sigură că m-aș alege cu o privire încruntată, o predică lungă și scuze abundente. Tipul își iubește mama. Nu e nimic rău în asta. Trebuie doar să fii conștient de ceea ce nu trebuie să faci.

— Aaa... la club? întreabă Breaker cu o voce pretențioasă, ridicându-și degetul mic.

Breaker este miliardar. Are bani mai mult decât suficienți pentru a-i face de rușine pe cei din familia Beaver, însă nu se comportă ca și cum ar avea bani. Sigur, s-ar putea să poarte costume perfect croite din cele mai bogate țesături, ceasurile lui sunt mai degrabă bijuterii scumpe, iar tunsorile lui costă mult mai mult decât ar trebui, dar trăiește modest într-un apartament lângă al meu pentru că asta e ceea ce își pot permite eu. Ar putea locui în cartierul The Flats cu frații lui. Ar putea avea o casă pe plajă în Malibu și chiar și un penthouse în centru, dar a ales să locuiască aici.

— Da, la club.

— Ai mâncat iar salata de somon?

— Da, și a fost la fel de îngrozitoare ca prima, a doua, a treia, a patra și a cincea oară când am gustat-o.

Chicotește ușor.

— Data viitoare, scuză-te după ce ai comandat și spune-i chelnerului să-ți aducă un burger în schimb!

Îmi duc mâna la piept, oripilată.

— Și să risc ca ospătarii să fie luați la rost? Nu, mulțumesc! Aș prefera să sufăr cu somon.

— Ești o adevărată Ioana d'Arc, știi asta?

— Mă străduiesc. Bine, am de gând să mă schimb foarte repede, pentru că nu pot să mă simt confortabil în asta fără să-ți arăt lenjeria intimă.

— Nu că nu mi-ai mai arătat-o de nenumărate ori.

— Din greșeală! Mă faci să par o femeie ușuratică.

— Halloween, acum cinci ani, ai purtat costumul de cameristă. Cred că ți-am văzut lenjeria intimă de mai multe ori în acea noapte decât în toți anii de când ne-am cunoscut.

— Ăăă, scuzați-mă, domnule! Am purtat acel costum de cameristă pentru că pierdusem un pariu cu tine, și asta ai ales. Dacă ar fi fost alegerea mea, m-aș fi costumat într-o bucată de pâine prăjită cu unt topit. Știi cât de mult îmi place să mă costumez în mâncare.

— Da, dar costumul de menajeră a fost mai distractiv.

— Pentru tine... perversule!

Își dă ochii peste cap teatral.

— Pentru ultima oară, nu a fost pentru că sunt pervers. A fost pentru că știam că nu-ți va plăcea.

— Uau, ce prieten bun îmi ești!

Zâmbește larg.

— Știu.

Chicotind, mă duc în dormitor, unde scap rapid de rochie și de tocuri și le schimb cu papuci negri pufoși, o pereche de pantaloni scurți de bumbac și un tricou cu o crimă învăluită în mister. Îmi aranjez părul într-un coc, apoi mă uit la inelul de logodnă. Să-l port acolo sau să-i spun mai întâi?

Îmi mestec buza de jos în timp ce încerc să-mi dau seama. Cinci săptămâni. Foarte repede. Iute ca fulgerul, și normal că vreau să mă căsătoresc cu Brian, căci îl iubesc, dar cinci săptămâni?

Abia reușesc să mă gândesc la faptul că mă mărit.

Trag de inel și îl scot de pe deget. Cred că cel mai bine este să nu mă grăbesc în bucătărie cu inelul, ci mai degrabă să aduc precaut ideea în discuție.

Las inelul pe comodă, apoi mă întorc în bucătărie, unde Breaker a așezat două farfurii pe masă, cu băuturi și multe șervețele. O să avem nevoie de ele.

Tacourile pe care le aduce Breaker sunt de la o tonetă cu mâncare locală de la colțul străzii. Fac taco de birria, și sunt atât de bune, încât le-aș mânca probabil în fiecare seară, dacă nu aș avea control de sine. Dar, pentru că vin la pachet cu un sos în care a fost gătită carnea, avem nevoie de tone de șervețele, pentru că lucrurile devin murdare.

— Ooo, ce bine miros!

— Da, chiar miros, așa că mișcă-ți fundul aici ca să mă înfrupt din ele!

Iau loc în fața lui.

— Ai fi putut să începi fără mine.

— Știi că nu o fac niciodată. În orice caz, eu sunt un gentleman și voi aștepta întotdeauna.

— Nu ai așteptat și acum două luni când am adus cheesecake.

— Aaa, cheesecake!

— Foarte adevărat! Toate dulciurile sunt slăbiciunea ta.

Iau un taco, la fel și el, și, ca de fiecare dată când am cumpărat aceste delicii, le „ciocnim" ca un toast pentru masă și apoi le înmuiem în sos. Iau o îmbucătură foarte mare și mestec.

După câteva secunde, mă întreabă:

— Și cum a fost prânzul?

Înghit în sec și răspund:

— Ooo, știi tu, la fel, la fel!

Se oprește cu tacoul la jumătatea drumului spre gură, sosul picurând de pe tortilla crocantă, prăjită.

— De ce am impresia că-mi ascunzi ceva?

— Ce? Să ascund? Ha! Nu, eu nu ascund lucruri.

Îmi ridic ochelarii cu ramă mov și chicotesc.

— De ce ți-aș ascunde ceva? N-are rost. Îți spun totul.

— Te bâlbâi.

— Ăăă, nu, nu-i adevărat! Mă apăr. Pentru că de ce ți-aș ascunde ceva?

Își lasă tacoul jos și se îndreaptă de spate.

— Cu siguranță ascunzi ceva.

— Nu-mi place expresia ta acuzatoare.

— Și mie nu-mi place că tragi de timp și nu-mi spui de fapt ce se întâmplă.

Îmi face un semn din cap.

— Dă-i drumul, varsă tot!

Of, mă cunoaște prea bine! N-are rost, va continua toată noaptea astfel, așa că îmi las tacoul jos și îl privesc în ochi.

— S-a întâmplat ceva în viața mea.

— Bi-ne!

— Ceva care va schimba un pic lucrurile.

Fruntea i se încrețește.

— Chiar *te* muți la New York, nu-i așa?

— Nuuuuu! Nu mă mut, doar... îmi schimb statutul relației.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Te desparți de Brian? Slavă...

— Nu, m-a cerut în căsătorie și ne căsătorim.

Breaker rămâne cu gura căscată înainte să replice:

— Vă căsătoriți?

— Peste cinci săptămâni.

Tresar.

— Cinci săptămâni? întreabă el. Adică... *cinci săptămâni?*

— Da!

Se trage înapoi, cu o expresie complet șocată. Da, înțeleg! Și eu sunt surprinsă.

— Știu că se întâmplă foarte repede, dar Beave vrea să ne căsătorim la club, și au un loc liber, iar familia lui se căsătorește întotdeauna vara, iar anul viitor nu va mai fi valabil, pentru că nepoata lui va fi prea înaltă. Așa că da, peste cinci săptămâni.

— Uau!

Se șterge cu un șervețel pe față și îl aruncă pe masă.

— Sunt... o mulțime de informații. Te-a cerut în căsătorie chiar azi?

Privirea-i cade pe mâna mea.

— Unde e inelul? Ți-a luat un inel, nu?

— Da, e în dormitor.

— De ce?

— Nu voiam să te șochez, iar el m-a cerut în căsătorie acum o săptămână. Voiam să-ți spun față în față. Ești supărat?

Tresar din nou, cu inima bătându-mi de o mie de ori pe minut.

— De ce aș fi supărat?

— Pentru că, știi, s-a întâmplat acum o săptămână, și nu ți-am spus, și știu că Brian nu este chiar persoana ta preferată.

— Dar el este persoana ta preferată, deci, prin urmare, îmi place de el, ripostează Breaker, însă minciuna e cât se poate de străvezie.

Inflexiunea vocii îi este lipsită de emoție. Înghite în sec, aproape ca și cum și-ar înghiți durerea, și spune:

— Arată-mi inelul!

— Vrei să-l vezi? întreb, simțind o încordare ciudată între noi.

Știu că de fapt nu se bucură pentru mine. Știu că totul vine din senin – exact cum a fost și pentru mine. Dar schițează un zâmbet și își dă silința, lucru ce parcă face situația și mai... jenantă.

— Da, arată-mi inelul!

— Bine!

Iau inelul din camera mea și i-l dau lui Breaker după ce mă întorc în living. Nu mi-l pun pe deget, ci doar i-l dau lui.

— Uau, e frumos! spune, ridicându-și ochii spre mine, probabil încercând să-mi evalueze reacția. Pune-ți-l pe deget!

Mi-l dă înapoi, iar eu mi-l pun pe deget.

— Îți stă foarte bine, Lia! spune încet.

Și iată-l, cel mai bun prieten al meu. Ar zice orice pentru a se asigura că mă simt bine, chiar dacă știe probabil că nu sunt deloc în largul meu purtând acest inel.

— E diferit de ceea ce aș fi ales eu, recunosc.

— Asta nu-l face mai puțin frumos.

Zâmbește și se ridică.

— Vino încoace!

Mă ridic, iar el mă cuprinde într-o îmbrățișare, brațele sale puternice înfășurându-se în jurul meu în timp ce-mi sprijin capul pe pieptul lui. Nu știu dacă e din cauza faptului că totul se întâmplă atât de repede sau pentru că e atât de drăguț, dar emoțiile mă copleșesc, iar ochii încep să-mi lăcrimeze, așa că îl strâng și mai tare.

— Sunt fericit pentru tine, Lia.

Mă sărută pe creștet.

— Cinci săptămâni este rapid, dar sunt sigur că va fi minunat.

Gâtul mi se contractă, iar lacrimile sunt gata să-mi șiroiască pe obraji. Nu vreau să mă vadă plângând. Nu-mi place să fiu emotivă în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața lui Breaker, dar nu pare că pot să mă abțin.

Îmi scapă un suspin ușor, iar în momentul în care Breaker îl aude, lasă un pic de spațiu între noi și își îndoaie ușor genunchii pentru a se uita la fața mea. Îmi ascund ochii sub ochelari, dar e prea târziu.

— Hei! spune el calm. De ce plângi?

— Eu... Cred că momentan e prea mult pentru mine.

— Vino încoace! spune, luându-mă de mână și conducându-mă la canapea.

Ne așezăm amândoi, față în față.

— Vorbește cu mine! Ce se întâmplă cu tine? Nu vrei să te căsătorești?

— Nu, adică... Vreau. Doar că, nu mă așteptam la asta. Brian și cu mine nu am vorbit niciodată despre căsătorie, așa că am fost prinsă cu garda jos când m-a cerut. Apoi, la prânzul de azi, m-am simțit de parcă totul se mișca cu viteza luminii. Beave vrea să port cel puțin trei rochii, ceea ce cred că este o risipă de bani. Brian nu vrea să o înfrunte pe mama lui, iar inelul este... uau, este mare, și întotdeauna mi-am dorit unul dintre acele inele din trecut, prezent și viitor cu cele trei diamante, și apoi mai ești tu. Mi-a fost atât de frică să-ți spun, pentru că știu că Brian nu este persoana ta preferată...

— Dă-mi voie să te opresc aici! mă întrerupe pe un ton liniștitor. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine sau pentru ce simt eu legat de toate astea, bine? Sentimentele mele,

gândurile, opiniile mele nu contează. Tot ce contează este cum te simți tu și ce-ți dorești tu.

Îmi strânge mâna.

— Așadar, cum te simți?

— Speriată, recunosc. Tristă. Nu... așa cum ar trebui. Și nu pentru că nu-l iubesc pe Brian, pentru că îl iubesc, dar cred că totul este ciudat. Obișnuiam să vorbesc despre ziua asta cu părinții mei, și ei nu vor fi acolo. Lucrurile se întâmplă prea repede, nu știu. Mă așteptam să mă simt diferit când am fost cerută în căsătorie.

— Poate că încă nu s-au așezat lucrurile. S-ar putea să-ți ia ceva timp să înțelegi ce se întâmplă.

— Poate.

Trasez cercuri cu degetul pe țesătura canapelei, cu ochii plecați.

— Nu ești supărat?

— Lia.

Îmi trage bărbia în sus, astfel încât sunt forțată să mă uit în ochii lui albaștri.

— Dacă aș fi supărat pe tine, atunci nu aș mai fi un prieten prea bun, nu?

— Cred că nu.

— E palpitant, bine? Brian te-a cerut în căsătorie și vă căsătoriți. Arată-mi un zâmbet!

Lacrimile îmi curg pe obraji în timp ce încerc un zâmbet jalnic, care îl face să chicotească.

— Mda, ăsta e doar trist.

— Mă străduiesc și eu. Cred că mă descurcam bine cu vestea, abia așteptam să-ți spun, dar azi, la prânz, am simțit că sunt călcată în picioare de Beave. Știu că nunta este importantă pentru familia lor din cauza statutului social, și totul se rezumă la păstrarea aparențelor atunci când vine

vorba de ei, dar ar trebui să am și eu un cuvânt de spus în toate astea, nu?

— Ăăă, da, Lia! Asta e nunta voastră. Ar trebui să ai un cuvânt de spus în ceea ce o privește.

— Pur și simplu devin un preș când e ea prin preajmă. E greu să-mi spun părerea, înțelegi?

— E greu să le ții piept personalităților puternice, și înțeleg asta. Am de-a face cu frații mei în fiecare zi.

— Și am fost deja forțată cu privire la dată și unde va avea loc recepția, am încercat să contest decizia, dar nu am reușit. Cred că voi sfârși prin a urî totul pentru că voi fi împinsă de colo-colo, iar asta îmi răpește din entuziasm.

— E de înțeles. Poți să iei deciziile fără Beave?

Îi arunc o privire.

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată. Ea are deja programările făcute.

— Păi, atunci... ia-mă cu tine! îmi propune, iar sugestia lui mă face să râd.

— Haide, Breaker, fii serios!

— Sunt serios. Pot să vin cu tine. Nu e ca și cum momentan aș avea ceva de făcut. Trebuie să stau departe de muncă. Asta mi-ar putea da ceva de făcut ca să mă țină ocupat. Zâmbește și adaugă: Poate pot fi organizatorul nunții tale.

— O, Doamne, încetează!

— Sau domnișoara de onoare... ooo, cavalerul tău de onoare! Sau, și mai bine, asistentul personal.

— Poți să nu te mai comporți ridicol?

Sprâncenele i se înclină în jos.

— Ăăă, ai o altă prietenă de care nu știu care ar putea lua rolul de domnișoară de onoare?

Fac o pauză și mă gândesc puțin.

— Ăăă, nu chiar, nu! Dar cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

— Sunt prietenul tău cel mai bun, corect?

— Ești.

— Și cei mai buni prieteni revendică întotdeauna titlul de cavaler de onoare sau domnișoară de onoare, corect?

— Daa! mă văd silită să recunosc.

— Prin urmare, prin proces de eliminare, eu sunt bărbatul tău de onoare, dar cred că asistentul personal sună mai bine, nu crezi?

— Nu vorbești serios, nu?

— Bineînțeles că vorbesc serios! îmi răspunde cu toată sinceritatea. Ascultă, Lia! Știu că fără părinții tăi va fi greu. Pierderea lor a fost un moment extrem de dificil, iar ei nu ar fi vrut să faci asta singură. Am timp, și, chiar dacă nu aș avea, mi-aș face pentru tine. Pot să te ajut. Pot să fiu ajutorul tău, camaradul tău, bodyguardul tău, bătăușul tău.

— Bodyguard? Chiar crezi că am nevoie de protecție împotriva lui Beave?

— Am mai întâlnit-o. Simpla ei privire este terifiantă, darămite manipularea. Crede-mă, vei avea nevoie de un bodyguard, iar eu sunt omul tău.

— Dar cum rămâne cu Brian?

— Ce-i cu el?

— Voi doi nu vă înțelegeți.

Breaker se foiește pe canapea și apoi îmi zâmbește.

— Ei bine, el va fi soțul tău. Mai bine mai târziu decât niciodată să lucrez la această relație, pentru că nu voi lăsa ca niciun resentiment sau tensiune stânjenitoare cu viitorul tău soț să se interpună între noi doi, ai înțeles?

În timp ce-l ascult și absorb însemnătatea cuvintelor sale de încurajare, emoțiile se adună din nou, făcând să-mi curgă și mai multe lacrimi.

— Ce se întâmplă? întreabă el, îngrijorat.

— Doar...

Îl privesc în ochi.

— Mă bucur enorm de mult că ți-am spus! Acum mulți ani, arătai ca un pervers cu mustața aia, dar sunt norocoasă să te am în viața mea.

Chicotește ușor și replică:

— Știi, dacă ai noroc, aș putea aduce înapoi mustața pentru nunta ta.

Îl împing de lângă mine.

— Nici să nu-ți treacă prin minte așa ceva!

Capitolul trei

BREAKER

AJUNG LA UȘA CASEI LUI JP. ROUA DE DIMINEAȚĂ SE agață de fiecare fir de iarbă, în timp ce soarele începe să urce pe cer, făcând să crească temperatura.

Am dormit cam o oră noaptea trecută. În cel mai bun caz, una întreagă.

După ce am liniștit-o pe Lia și am terminat de mâncat, am jucat câteva runde de Yahtzee de sticlă, dar niciunul dintre noi nu a fost atent. Cred că mințile amândurora erau în altă parte. Am încheiat seara, iar când m-am dus la culcare, ea a bătut în perete, eu am bătut înapoi... și după aceea nu am mai adormit.

Mintea mi se învârtea necontenit.

E logodită... cu Brian.

Când a spus că urmează să-și schimbe statutul relației, chiar am crezut că avea să se despartă de el. Și la naiba, aproape că am spus SLAVĂ DOMNULUI! Îți poți imagina dacă aș fi lăsat să-mi scape așa ceva? M-a oprit chiar înainte să o fac. Și, sigur, se sărutau pe hol când am ajuns eu?

Da, dar limbajul corpului este revelator, iar atunci Brian era cel care se apleca spre ea în timp ce Lia se îndepărta ușor. Sărutul acela a fost numai al lui.

Dar iată că în viitorul nostru nu e vorba de o despărțire, ci de o nuntă, iar asta mă face... Ei bine, la naiba, mă face să mă simt ciudat.

Pentru că e vorba de Brian. Tipul o face fericită, dar nu o înțelege. El nu o cunoaște pe Lia așa cum o cunosc eu. Dacă ar fi făcut-o, nu i-ar fi luat inelul ăla de logodnă, unul pe care sunt aproape sigur că îl poți vedea de pe Marte, pentru că e foarte mare. Ori m-ar fi întrebat pe mine, cel mai bun prieten, ori ar fi știut. Nici într-un milion de ani nu aș fi ales acel inel pentru ea sau nu aș fi presat-o să se căsătorească în cinci săptămâni, la doar un an și jumătate după ce părinții ei au murit.

Da, Brian a cunoscut-o la o săptămână după înmormântarea lor. Părinții Liei avuseseră un tragic accident de elicopter noaptea târziu. Mama ei murise la impact. Tatăl ei avusese o șansă de salvare, dar a intrat în stop cardiac și a decedat în timpul operației. Două săptămâni mai târziu, Brian a agățat-o într-un bar. Era vulnerabilă, tristă și avea nevoie de alinare, pe care a găsit-o în Brian.

Dar încă îi este greu să facă față pierderii părinților, și nu cred că el s-a gândit la asta. Îi pasă doar să bifeze cerințele pe care mama lui i le impune.

Să aibă o slujbă de succes.

Să cumpere o casă frumoasă.

Să se logodească cu o femeie acceptabilă.

Să aibă o nuntă simandicoasă.

Să-i facă nepoți.

El este angajat pe o traiectorie, și nu sunt sigur dacă Lia e de acord cu el.

Dar cine sunt eu să-i spun ceva?

Îmi aranjez părul în momentul în care se deschide ușa. JP este într-o pereche de pantaloni scurți și nimic altceva. Are părul răvășit și pare gata să mă omoare.

Iau cutia de gogoși pe care am pus-o pe verandă și rostesc:

— Am adus micul-dejun.

— Amice!

Se freacă la ochi.

— Doar pentru că nu te poți duce la muncă nu înseamnă că trebuie să mă deranjezi.

— Nu e vorba de muncă. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Este vorba despre psihopatul care ți-a făcut o pereche de boxeri din stofă de tweed?

— Era pânză de sac, și nu. Este vorba despre Lia.

— Lia? întreabă el, înviorându-se acum, cu un zâmbet întinzându-i-se pe față.

Îmi observă poziția agitată, pungile de sub ochi și apoi...

— Rahat, în sfârșit ți-ai dat seama că o iubești!

Rămân mască.

— O să-ți trag un șut în sculă dacă te mai aud cu rahatul ăsta, spun în timp ce îmi trag piciorul înapoi, iar JP se dă repede la o parte. Nu are nimic de-a face cu sentimentele mele *platonice* față de ea. Ai înțeles?

— Sigur!

Însă doar zâmbește iarăși și împinge ușa.

— Sper că e un cronut acolo. Mi-a fost poftă de unul.

— Este, zic. Dar nu o să-l primești dacă ești un nemernic cu mine.

— Omule, tu ești la mine acasă! Pot să te tratez cum vreau eu, ce mama dracului?

În capul scărilor, Kelsey strigă spre noi, îmbrăcată într-un halat, și ea cu părul răvășit:

— Cine este?

— Breaker, îi răspunde JP. Trebuie să vorbească despre Lia.

Îmi ridic privirea exact la timp ca să văd un zâmbet pe fața lui Kelsey. Înainte să apuce să spună ceva, i-o tai:

— Nu, nu am sentimente pentru ea. E altceva.

Zâmbetul îi dispare.

— O, bine! Lasă-mă să-mi aranjez părul și cobor imediat! Vrei să o chem pe Lottie, ca să ai părerea altei fete?

Sunt pe cale să spun nu, când mă gândesc de două ori. N-ar strica să aflu părerea altei fete, și din moment ce Lottie și Huxley locuiesc chiar peste drum de JP și Kelsey, se rezolvă.

— Sigur, spune-i că am adus gogoși!

— Va fi aici în câteva minute, sunt sigură.

Kelsey pleacă spre camera lor în timp ce JP și cu mine mergem în bucătărie, unde acesta începe să facă pentru amândoi cafea.

— Știi, nu mă șochează că ai venit la mine acasă și nu la Huxley.

— După ce i-am surprins pe Huxley și Lottie făcându-și de cap pe un perete, mi-am învățat lecția. Nu-mi pot scoate din cap imaginea fundului lui încleștat.

— Și eu mi-o trag cu Kelsey lipiți de pereți.

— Sunt conștient de asta. Singura diferență e că, dacă dau peste tine și Kelsey, voi o să râdeți de situație. Huxley îmi aplică tratamentul tăcerii timp de o săptămână și apoi îmi ține o prelegere despre intimitatea dintre soț și soție.

— A rămas destul de încuiat, așa-i?

— Ai crede că, după ce s-a căsătorit cu Lottie, s-a mai relaxat puțin, dar se pare că nu reușește să-și scoată bățul din fund.

— În acest moment, bățul este un rezident permanent.

JP chicotește în timp ce pornește cafetiera și începe să facă o cană mare pentru toată lumea. De asemenea, pune la dispoziție toate cele necesare pentru espresor, în cazul în care oamenii se hotărăsc și asupra acestuia.

— Vrei să aduc farfuriile? îl întreb.

— Da, ar fi frumos dacă te-ai face util.

— Un simplu da ar fi de ajuns, răspund în momentul în care Kelsey intră în bucătărie.

S-a schimbat într-o pereche de pantaloni scurți și una dintre cămășile lui JP. Fără îndoială, probabil că nu purta nimic pe sub halat.

— Lottie va veni și ea în câteva clipe. I-am spus gogoși, și a și fugit. Nu sunt sigură de Huxley, l-am auzit mormăind nemulțumit când Lottie a sărit din pat.

Deloc surprinzător, Huxley este foarte posesiv cu Lottie. Dar până la urmă și JP este foarte posesiv cu Kelsey.

Eu... ei bine, nu am avut pe nimeni la care să țin suficient de mult, încât să fiu posesiv. Să-i văd pe frații mei cum găsesc fete și se căsătoresc cu ele... Ai crede că asta m-ar face invidios, să vreau să plec și să-mi găsesc pe cineva, dar eu sunt mulțumit așa. Nu vreau să dau zor pentru a găsi dragostea doar pentru că toți ceilalți o fac. După cum văd eu lucrurile, când acea persoană specială va intra în viața mea, îmi voi da seama și nu voi mai dori să o las să plece niciodată.

Ușa de la intrare se deschide fulgerător, iar vocea lui Lottie răsună prin holul mare:

— Gogoși, intrați în gura mea!

Mă uit peste umăr exact la timp să o văd pe Lottie intrând, îmbrăcată într-un maiou și pantaloni scurți de ciclism. Și părul ei este răvășit. În spatele ei vine Huxley, care nu arată prea fericit.

— De ce naiba ne adunăm atât de devreme în dimineața asta? întreabă el în timp ce se apropie de mine și își sprijină mâna pe insulă. Este vorba de slujbă? Nu mă bag în asta cu tine. Nu poți fi prin preajmă în timp ce echipa desfășoară o investigație amănunțită.

— Nu e vorba de slujbă, îi răspund.

— E vorba de Lia, zice JP și zâmbește ca o nenorocită de școlăriță.

Îmi îndrept rapid o privire încruntată în direcția lui, făcându-l să ridice mâinile.

— Nu am spus nimic despre faptul că îți place de ea.

— Nici să nu îndrăznești.

— Iisuse, ești prea sensibil!

— Ce se întâmplă cu Lia? întreabă Lottie, cu gura plină de o gogoașă cu jeleu.

— Ei bine, din moment ce sunteți cu toții aici, aș putea la fel de bine să vă spun că Lia este logodită.

— Vai, serios? întreabă Kelsey, bătând din palme.

— Logodită? Uau, e grozav! face și Lottie.

— Cu Brian? întreabă JP.

— Dobitocul? adaugă Huxley.

— Stai, de ce dobitoc? întreabă Kelsey. Nu ne place de el?

— Băieților nu le place de nimeni, răspunde Lottie, luând încă o îmbucătură.

— Nu, nu ne place de el, spune JP și apoi se întoarce spre mine. Ce părere ai de asta?

— Nu prea bună, îi răspund în timp ce iau loc la insulă și îmi cuprind capul în mâini.

JP îmi așază o ceașcă de cafea în față, dar nici nu mă sinchisesc să o ating.

— Brian nu o merită. Nu e suficient de bun. Și ar fi trebuit să vedeți inelul pe care i l-a luat. Nu are niciun gram de

Lia în el. E ca și cum s-ar fi dus la cel mai scump și simandicos magazin de inele, ar fi spus „dați-mi cel mai scump inel pe care îl aveți" și apoi l-ar fi cumpărat. Și cel mai rău dintre toate, Beave vrea nunta peste numai cinci săptămâni.

— Cinci săptămâni? întreabă JP. Iisuse, asta e rapid, deși și nunta noastră a fost rapidă!

Îi zâmbește lui Kelsey.

— Dar asta a fost ca să ne adaptăm la programul lui Kazoo.

— Da, planificarea unei nunți în jurul unui porumbel a fost întotdeauna un vis al meu.

JP o trage pe Kelsey la pieptul lui și o sărută pe gât.

— Ți-a plăcut totul la nunta noastră.

— Mi-a plăcut.

Reatrag atenția asupra mea:

— Și aseară, când mi-a spus, a plâns.

— Lacrimi de fericire? întreabă Lottie.

Clatin din cap.

— Nu, lacrimi de tristețe, de neliniște, de nefericire. Nu era nici urmă de entuziasm în vocea ei, și mă tot întreba dacă sunt supărat. De ce naiba aș fi supărat?

JP și Huxley schimbă o privire în timp ce fetele se uită în altă parte.

— Ce-i? întreb, văzând că între toți are loc un fel de discuție secretă despre care eu nu știu.

JP este cel care vorbește primul:

— Amice, nu crezi că o mică parte a Liei crede că poate, doar poate, ai fi făcut o mișcare cu ea la un moment dat?

— Poftim? icnesc și clatin iar din cap. Nu! Nu ne-am gândit niciodată unul la celălalt în felul ăsta. Această treabă nu are nimic de-a face cu relația noastră.

— Știe că nu-ți place Brian? întreabă Lottie.

— N-am spus niciodată că nu-mi place de el, dar e conștientă că nu ne înțelegem.

— Poate de-asta te întreabă dacă ești supărat, spune Kelsey. Voi doi sunteți atât de apropiați, încât poate că ea își caută aprobarea.

— Dar eu nu sunt de acord cu el. Asta e problema. Nu e potrivit pentru ea, și nu știu ce ar trebui să fac în legătură cu asta.

— Nimic, replică Huxley, dominând camera cu vocea lui adâncă. Absolut nimic. Dacă te bagi între ea și Brian, nu vei face decât să-ți distrugi relația cu ea.

— Și ce, o las să se mărite cu dobitocul?

— Da, răspunde Huxley.

Expir cu greutate.

— Dar...

— Nu există niciun dar, spune Huxley. A pierdut destule la viața ei. Ultimul lucru de care are nevoie este să îi complici tu situația.

— Deci ar trebui să mă comport ca singurul ei cavaler de onoare, să zâmbesc și să spun da la tot ce alege ea?

— Stai așa! Lottie plesnește masa cu mâna și adaugă: Ai de gând să fii domnișoara ei de onoare? Doamne, de ce așa mi se pare cel mai prețios lucru din lume?

— E foarte drăguț, adaugă Kelsey. Și, da, ar trebui. Dacă nu vrei să o rănești, ci doar să o ajuți, atunci zâmbește și susține-o! De asemenea, întrebare rapidă, cine este Beave?

— Mama lui Brian. Doamna Beaver, noi îi spunem Beave – nu în față. Gândiți-vă la Emily Gilmore, dar mai moală.

— Ooo, brutal! exclamă Lottie.

— I-a făcut deja zile fripte Lici. De aceea nunta este peste cinci săptămâni, din cauza cerințelor lui Beave. Mama

lui Brian a preluat totul, iar aseară, când plângea, i-am spus că o voi ajuta, că îi voi sta alături, dar, la naiba, nu am dormit deloc azi-noapte!

Lottie se apleacă în față și șoptește:

— Ești sigur că nu ai sentimente pentru ea?

— Nu am! strig, doar pentru a-mi atrage o privire mortală de la Huxley pentru că țip la soția lui. Temperându-mi vocea, reiau: Nu am. Cred că îmi fac griji pentru ce se va întâmpla când se mărită cu Brian. Nu va mai fi vecina mea, asta e sigur, și mă îndoiesc că va putea să stea cu mine la fel de mult, iar dacă o va face, va fi implicat și Brian. Nu știu ce să zic. Simt că o pierd, și încă foarte repede.

— Și dacă vorbești cu Brian? mă întreabă JP.

— Asta e o idee bună, se bagă Kelsey. Se pare că marea problemă este cu el, pentru că, să fim sinceri, nu este vorba despre a alege flori care îi plac Liei. Indiferent de situație, tu vei avea grijă să o ajuți în orice fel posibil. Se pare că ai nevoie să repari lucrurile cu Brian ca să te simți în continuare în largul tău în preajma Liei. Pentru că ea îl iubește și a spus da cererii în căsătorie, ceea ce înseamnă că vrea să meargă mai departe. S-ar putea să sufere că prietenul cel mai bun și viitorul ei soț nu se înțeleg.

— Bună observație! spune Lottie în timp ce își mai ia o gogoașă. Repară lucrurile cu Brian, și pun pariu că se rezolvă totul!

— Dar nu suport să fiu în aceeași cameră cu el, îi răspund.

— Se pare că va trebui să înveți, zâmbește JP.

Arunc o privire la ceas și apoi învârt paharul de apă în mână. Zece minute întârziere, deja nu-l suport pe tip, iar acum face și rahatul ăsta?

După ce am plecat de la Kelsey și JP, am condus acasă și am ieșit să alerg. Nu eram pregătit să le accept propunerea, dar, după tura de alergare, mi-am dat seama că probabil aveau dreptate. Dacă vreau să o liniștesc pe Lia și să fac lucrurile mai puțin ciudate pentru mine, poate că trebuie să îi acord lui Brian o șansă. Așa că i-am trimis un mesaj, întrebându-l ce face la prânz și dacă vrea să ne întâlnim.

S-a grăbit să-mi răspundă la mesaj și mi-a spus locul și ora. Acum, că sunt aici, simt că mi-am luat țeapă, pentru că nenorocitul nici măcar nu mi-a trimis mesaj că va întârzia.

Îmi scot telefonul din buzunar și găsesc un mesaj de la Lia.

Lia: *Trebuie să mă întâlnesc cu Beave la o biserică, cea la care vrea să ne căsătorim eu și Brian. Te rog, spune-mi că poți să mergi cu mine.*

O biserică? Nu sunt sigur că Lia a fost vreodată la o biserică.

Breaker: *Voi fi acolo. Te susțin.*

Lia: *Mulțumesc, Murătură.*

Breaker: *Poate pot să fiu Murătura ta de Onoare.*

Lia: *Nici măcar nu mă tachina. Știi că voi face un tricou pe care să scrie asta.*

Breaker: *L-aș purta cu mândrie.*

— Salut, omule! îl aud pe Brian spunând în vreme ce se apropie. Scuze pentru așteptare! Încheiam o discuție cu un client care vrea să investească în Bitcoin.

Întinde mâna spre mine.

— Ce mai faci?

Îmi bag telefonul în buzunar și îi strâng mâna cu putere.

— Fac bine, zic chiar înainte ca Brian să ia un loc în fața mea în separeul pe care l-am rezervat pentru amândoi acum zece minute.

— Am auzit despre proces.

Grozav mod de începe, aducând în discuție un subiect delicat! Ce dobitoc! Și, firește, a auzit de proces. Nu m-ar mira dacă ar avea vreo legătură cu asta. Întotdeauna a fost gelos că am avut mai mult succes decât el.

— Mediu de lucru ostil? comentează și clatină din cap. Nu cred nici în ruptul capului.

Ei bine, cel puțin are capacitatea de a deosebi binele de rău în acest caz, sau cel puțin pretinde că o face.

— Da, nu prea pot să vorbesc despre asta din motive legale, dar mulțumesc pentru sprijin!

Oricum, nu aș vorbi cu el despre așa ceva. Nu am de gând să-i dau pe tavă material cu care să mă rănească într-un fel sau altul.

— Vai, sigur, da! Înțeleg. Sunt sigur că echipa ta se ocupă de situație.

— Așa cum face întotdeauna.

Zâmbesc în momentul în care vine chelnerița la masa noastră. Comandăm rapid sucuri și două salate cu friptură, iar apoi fata pleacă.

— Așadar, reia Brian. Lia mi-a spus că ți-a zis despre vestea cea mare.

Din păcate!

— Da, felicitări, omule! spun, simțindu-mă atât de al naibii de ciudat, încât în acest moment chiar mă disprețuiesc.

Falsitatea îmi provoacă greață.

— Știi deja asta, dar te vei căsători cu cea mai grozavă tipă.

— Știu asta. Sunt al naibii de norocos și mă bucur că a spus da. Când am cerut-o în căsătorie, a existat o mică pauză în răspunsul ei, și am crezut că va spune nu. Dar am pus-o pe seama unei respirații întretăiate de emoție înainte să spună da.

Hmm, interesant!

Pun pariu că pauza a existat cu un motiv!

Sper că în adâncul sufletului ei știe... că tipul nu este menit pentru ea.

— Și inelul este uimitor, adaug, deși nu vorbesc serios.

Inelul este o abominație.

— Mulțumesc! Când l-am văzut, m-am gândit imediat la Lia.

Nu sunt sigur cum, dar în fine!

— Deci, cinci săptămâni? E destul de repede, adaug.

— Mama face presiuni să fie peste cinci săptămâni. Are un motiv. Lia trebuie să-ți fi spus că e îngrijorată de acest termen.

— Da, îi răspund, fără să vreau să vorbesc în numele Liei, dar dorind să o susțin.

— Da, este rapid și pentru mine, dar motivul rămâne valabil. Mă bucur doar că o vei ajuta să treacă prin asta. Lia a spus că acum, că ai timp liber cu investigația, poți merge la programări cu ea. Mama poate fi încăpățânată, așa că va prinde bine să fii acolo ca să o ajuți pe Lia. Mi-aș dori să fac și eu asta, dar sunt foarte ocupat la serviciu.

— Sunt sigur.

Îmi frec maxilarul cu mâna. E timpul să fiu bărbatul mai matur. Adică, eu sunt bărbatul mai bun, firește.

— Deci, cum voi vă căsătoriți curând, m-am gândit că ar fi bine dacă ne-am întâlni și, nu știu... am sta de vorbă. Poate scăpăm de unele nemulțumiri pe care le-am putea avea și începem tabula rasa. Simt că a existat o anumită încordare între noi. Sau am interpretat greșit situația?

— Nu, lucrurile au fost ciudate, recunoaște el. Cred că a fost după acea discuție despre acțiuni. De acolo, lucrurile au degenerat.

Ei bine, la naiba, nu mă așteptam să fie atât de sincer și direct. Trebuie să-i dau credit tipului pentru asta.

— Da!

Îmi răsucesc paharul pe masă, făcând condensul să se adune pe lemn.

— Atunci au devenit ciudate lucrurile.

Se lasă pe spate pe canapeaua din separeu și-și desface nasturii de la sacou.

— O să fiu sincer. Mă simțeam intimidat de prietenia ta cu Lia și, bineînțeles, de succesul tău în relația cu frații tăi, și am procedat într-un mod greșit. Îmi pare rău pentru asta!

Hmm... Ei bine, n-am anticipat așa ceva. Mă așteptam să dea vina pe mine sau să spună că nu s-a întâmplat nimic ori chiar să caute râcă, dar asta... mda, nu știu cum să fac față unei asemenea sinceități.

Mă strâng de ceafă.

— Mulțumesc pentru scuze! Asta, ăăă, asta înseamnă mult, amice.

— Da, ar fi trebuit să o fac cu ceva timp în urmă. Poate că lucrurile nu ar fi fost atât de ciudate între noi și am fi putut să petrecem mai mult timp împreună, dar mândria este un lucru ciudat.

— Înțeleg. Probabil că și eu ar fi trebuit să te abordez mai devreme.

— De ce mă abordezi acum? În afară de nunta care se apropie.

Ridic din umeri.

— M-am gândit că poate ar fi mai bine pentru toată lumea. Cred că Lia simțea încordarea dintre noi, și este deja stresată, așa că n-am vrut să o stresez și mai mult. M-am gândit că, dacă aș putea elimina un factor de stres pentru ea, s-ar mai liniști.

Vreau să spun să-i ușurez temerile, dar la naiba, asta ar deschide o ușă prin care nu vreau să trec alături de Brian.

— Grijuliu! rostește el cu subînțeles.

Ăsta era tonul la care mă așteptam, nu la tipul vesel și complet lipsit de griji cu care tocmai discutam. În câteva clipe, văd că postura îi devine țeapănă, expresia, mai dură, iar maxilarul i se încleștează.

Sună alarma... omul este în alertă și gata să lovească.

Și eu care credeam că va fi matur.

Îmi frec mâinile în mintea mea Asta e ceea ce așteptam.

Păstrând un ton ușor relaxat, spun:

— Și cum vă căsătoriți, nu vreau să o pierd. Știu că lucrurile se vor schimba pentru că va fi soția ta, iar eu voi respecta asta. Nu voi mai putea să trec pe la ea tot timpul, așa cum fac acum, și știu că întâlnirile noastre între prieteni vor fi puține și rare. Doar că nu vreau să se interpună între noi vreo situație jenantă.

Brian aprobă din cap.

— Pot să înțeleg asta.

Asta e tot ce zice.

Nu mă liniștește deloc.

Nu-mi oferă un plan care să pună capăt neliniștii de a o pierde pe Lia.

Doar o simplă înțelegere. Bănuielile mele erau corecte. Odată ce se vor căsători, va fi iadul pe pământ să ies cu Lia. Și să fim sinceri: dacă aș fi în locul lui, nici eu nu aș dori să se bage în căsnicia mea cel mai bun prieten. Mai ales dacă m-aș căsători cu Lia – ceea ce-*ar fi ciudat* –, dar nu l-aș lăsa să se apropie de ea.

Băuturile și salatele ne sunt livrate, și, în timp ce ne așezăm șervețelele în poală și ne luăm furculițele, nu pot să nu mă întreb de ce este atât de defensiv în legătură cu relația mea cu Lia. Niciodată, și vreau să spun NICIODATĂ, nu

i-am dat vreun motiv de îngrijorare. Atunci, de ce naiba mă urăște atât de mult?

— Știi, întotdeauna am admirat prietenia ta cu Lia.

Își ridică privirea la mine.

— Asta e tot ce a fost vreodată, nu?

Iisuse…

Bine, deci de-asta mă urăște!

— Da! îi răspund, privindu-l în ochi. E prietena mea cea mai bună, asta e tot, nimic mai mult. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic altceva decât că suntem doar prieteni.

El încuviințează încet.

— Ei bine, în cazul ăsta, ar trebui să o am pe Lia doar pentru mine în acest weekend, dar mi-ar plăcea să ieșim la o întâlnire dublă cu tine.

— O, ar fi grozav, dar momentan nu mă văd cu nimeni, astfel încât întâlnirea ta dublă ar fi un fel de situație de tipul a cincea roată.

— Sunt conștient de situația ta sentimentală. De aceea, am persoana perfectă pentru tine.

Ăăă… ce?

— Ai pe cineva cu care să ies la o întâlnire?

Încă o încuviințare din cap.

— Da. Numele ei este Birdy. Este sora prietenului meu și îi este greu să găsească un bărbat adevărat. Mi-a povestit despre asta aseară și m-am gândit, înțelegi, că aș putea avea persoana perfectă pentru ea. Și din moment ce nu ai sentimente romantice pentru nimeni altcineva, asta ar putea fi șansa perfectă să cunoști pe cineva nou.

Sentimente romantice pentru altcineva? Ăsta e un mod foarte specific de exprimare.

Simt că e un test.

Nu este un act de bunăvoință sau o modalitate de a se apropia de mine la nivel de prieten. Acesta este un test, iar dacă îl pic, nu mă va crede când o să îi spun că nu se întâmplă nimic între mine și Lia. Ăsta e el încercând să vadă dacă există un gram de romantism între mine și logodnica lui.

— O întâlnire dublă. Îi zâmbesc și adaug: Pare distractiv.

Poți să simți minciunile care îmi picură de pe limbă? Nimănui, și vreau să zic NIMĂNUI, nu-i place să i se facă lipeala, cu atât mai puțin la o întâlnire dublă la care să fii privit tot timpul de un cuplu cu vechime.

Dacă vrei să petreci o seară oribilă, așa trebuie să procedezi.

Dar aș face orice pentru Lia, așa că... se pare că acum sunt genul de om care merge la întâlniri duble.

— Grozav!

Brian radiază, expresia turbată evaporându-i-se instantaneu.

— Voi aranja totul și o voi pune pe Lia să-ți transmită informațiile.

— Sună grozav! replic în timp ce iau o îmbucătură din salată.

Du-te și împrietenește-te cu Brian!

Cunoaște-l mai bine!

Detensionează situația...

Da, Kelsey și Lottie pot să se ducă dracului cu sfaturile lor cu tot.

Lia: *Ăăă, recepție, Murătură, recepție, Murătură, ești acolo?*

Breaker: *Nu vreau să aud.*

Lia: *O ÎNTÂLNIRE DUBLĂ?? Cine ești tu și ce-ai făcut cu cel mai bun prieten al meu?*

Breaker: *Poate că l-am lăsat în New York.*

Lia: *Trebuie să-ți împrumut avionul privat ca să mă întorc și să văd dacă îl pot găsi?*

Breaker: *În clipa asta, nu sunt sigur că l-ar putea găsi nici cea mai bună echipă SWAT.*

Lia: *Nu pot să cred că ai acceptat o întâlnire dublă. Sincer, sunt un pic dezamăgită de tine. Nu te conformezi angajamentelor sociale.*

Breaker: *Dar Brian m-a întrebat, și m-am simțit obligat să spun da. Cine știe, poate că fata asta va fi iubirea vieții mele.*

Lia: *Birdy și Breaker, chiar sună bine.*

Breaker: *E clar că ar trebui să le dăm tuturor copiilor noștri nume cu litera B.*

Lia: *Bertha, Bernard, și Barabbas… Mătușica Lia vine să vă îmbrățișeze.*

Breaker: *Ai grijă, Barabbas încă face pipi pe el când îl strângi prea tare.*

Lia: *Credeam că Birdy l-a dus la pediatru să vadă care e faza cu urina.*

Breaker: *Uretra slabă, va trebui să-i dăm timp. Îmbrățișează-l cu blândețe.*

Lia: *Barabbas primește o mângâiere pe cap. Bertha și Bernard vor fi îmbrățișați.*

Breaker: *Să nu ÎNDRĂZNEȘTI să-l tratezi diferit pe Barabbas. E om ca noi toți.*

Lia: *Ai dreptate… ai dreptate, am greșit. Îl voi strânge ușor și voi fi de modă veche.*

Breaker: *Așa procedează o mătușă cumsecade.*

Lia: *Ca să știi, Birdy este blondă, iar blondele nu sunt preferatele tale. Așa că stăpânește-ți nemulțumirea.*

Breaker: *O blondă? Hmm, poate asta o să-mi placă.*

Lia: *Doar timpul ne va spune. Serios totuși, ești de acord cu asta? Pot să anulez cu Brian.*

Breaker: *Nu, e-n regulă. Serios. S-ar putea să fie frumos. Nu am mai ieșit la o întâlnire de... ei bine, de mult timp.*

Lia: *Eu nu te-am văzut niciodată la o întâlnire. E destul de interesant. Trebuie să văd ce mișcări face Breaker.*

Breaker: *Te rog, nu te holba la mine tot timpul, urmărindu-mi fiecare mișcare și rânjind cu mutra în șervețel.*

Lia: *Nevoia de-a face exact asta atârnă greu, pentru că bucuria pe care aș obține-o este atât de copleșitoare, încât aș fi mulțumită săptămâni întregi. Dar înțeleg că un astfel de comportament te va face să transpiri și nimănui nu-i place o murătură transpirată.*

Breaker: *Grija ta pentru mine pare extrem de autentică. Mulțumesc.*

Lia: *Oricând. Deci, știi cu ce te îmbraci?*

Breaker: *Putem să nu facem asta, te rog?*

Lia: *Hmm, bună sugestie, dar nu. Faptul că Brian îți face lipeala cu Birdy este probabil unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.*

Breaker: *Mai bun decât propria logodna?*

Lia: *Nu-i spune lui Brian... dar poate.*

Breaker: *Întotdeauna am știut că ești o rasă diferită, dar asta chiar o dovedește. Mă duc la culcare.*

Lia: *Dar nu am terminat să te tachinez și să-ți pun răbdarea la încercare.*

Breaker: *Cel puțin ești sinceră în legătură cu asta. Noapte bună!*

Ridic mâna spre perete și bat de patru ori.

Ea bate de trei ori și, pentru a doua noapte la rând... Nu prea dorm deloc.

Capitolul patru

LIA

— ASTĂZI ESTE ZIUA CEA MAREI FREDONEZ ÎN TIMP ce merg prin apartamentul lui Breaker spre dormitorul său, unde draperiile sunt trase și el e încă în pat.

Doar o matahală de om întinsă pe saltea.

— Bună dimineața!

— Mrrrrrrr! face el în pernă.

— E timpul să te trezești și să strălucești, continui în timp ce-i trag draperiile, inundându-i camera cu soarele strălucitor al Californiei. E ziua întâlnirii.

— Care nu este până diseară, așa că de ce mă deranjezi acum? geme în timp ce-și trage perna peste cap.

Mă întorc cu fața la el și îi văd o parte din bucă atârnând la vedere.

— Doamne! exclam, acoperindu-mi ochii. Îți se vede fundul.

— Asta primești pentru că ai intrat peste mine. Doar știi că dorm dezbrăcat.

Își trage păturile la loc.

— De unde să știu asta?

— Ești prietena mea cea mai bună. Ar trebui să știi totul despre mine.

Vocea îi este înăbușită de pernă, dar disting totuși ce zice:

— Așa cum știu că, dacă aș scoate perna asta, te-aș găsi într-o pereche de pantaloni scurți de ciclism, un tricou Zelda aleatoriu și cu părul prins sus pentru că nu-l poți lăsa să-ți atingă gâtul atât de devreme dimineața.

Mută perna într-o parte ca să se uite la mine, iar când își dă seama că are dreptate, rânjește și și-o trage la loc.

— A fost o presupunere norocoasă.

— Nu-i o presupunere.

Își ițește capul afară.

— Toate cunoștințele aici, sus. Lasă-mă să ghicesc, ai comandat și micul-dejun ca să atenuezi lovitura trezirii, și va fi aici în cinci minute. Ai comandat clătite pentru că ți-era poftă de ele. Totuși, nu le-ai luat din locul tău preferat pentru că știi că prefer burrito de la Salty's. Prin urmare, ai cedat și ai comandat de acolo, în ciuda faptului că nu au siropul de arțar și alune pe care îl iubești atât de mult.

— Știi, nu e flatant să fii un atotștiutor.

Pieptul i se umflă de râs.

— Nu încerc să te flatez, deci nicio problemă! Cu un oftat adânc, își ridică mâinile deasupra capului și spune: Aruncă-mi pantalonii scurți!

Mă îndrept spre dulapul lui, unde e împăturită o pereche de pantaloni scurți, și i-o dau.

Îi vâră sub pătură și îl urmăresc cum se strecoară în ei fără să arate niciun pic de piele. Apoi dă pătura la o parte și se așază pe marginea patului. Își duce mâna la ochi în timp ce încearcă să se trezească.

Eu doar stau și mă uit.

Brooker este departe de omul pe care l-am cunoscut odată.

În locul cămășoiului era înalt, slăbuț și cu suficient păr aburiu în vârful capului, încât să fie confundat cu un Yorkshire Terrier. Acum, ei bine, nu mai este atât de slăbuț. Are umeri lați, cu mușchi în jurul lor care-i coboară pe bicepșii groși, ăia nu în stilul unui culturist. Este puternic, în formă, cu pectorali enormi și un abdomen pe care, sincer, sunt gelosă. Iar părul nu-i mai este tăiat, ci mai degrabă tăiat perfect pentru a părea dezordonat, dar de fapt nu este. Și în loc de tenul alb ca o pustă fiindcă stătea nonstop înăuntru și studia, are un bronz frumos de la alergatul afară la bustul gol.

Nu mi-am privit niciodată prietenul cel mai bun cu ochi dulci, dar... pot să recunosc că are un corp foarte frumos.

Aflci... foarte frumos.

— Ar fi bine ca burrito-ul ista să fie bun, spune în timp ce se ridică, fără să observe că tocmai l-am analizat.

Slavă Domnului pentru asta! Se îndreaptă spre baie, unde închide ușa. Îl las să-și vadă de treaba lui și mă duc în bucătărie, ca să pregătesc cafeaua pentru amândoi. Întotdeauna are cafeaua cu ciocolată neagră și zmeură pe care o ador. El spune că nu poate simți aroma, ci doar mirosul, dar eu pot gusta toate bunătățile cu zmeură, de aceea este preferata mea.

— Simt mirosul de zmeură de aici, spune el în timp ce stă în ușa bucătăriei, scărpinându-se pe piept și cu un zâmbet strâmb pe buze.

Ochii îmi coboară pe pieptul lui, până la V-ul din șolduri, scos în evidență de pantalonii scurți.

Bine... un corp foarte, *foarte* frumos.

Nu știu dacă și-a intensificat rutina de antrenament în ultima vreme sau altceva, dar, ăăă... arată bine.

Mă întorc și îmi ascund roșeața ușoară din obraji în timp ce replic:

— E puternică pentru că n-am mai dezlănțuit-o de ceva vreme.

— Când a fost ultima dată când ai luat micul-dejun aici? întreabă el în timp ce se cocoață pe blat.

— Nu știu, în ultima vreme am luat mai mult cina.

— Da, pentru că îți petreci multe nopți de weekend la Brian, iar în zilele lucrătoare dimineața eu mă grăbesc ca să ajung la serviciu. Nu am timp pentru mic-dejunuri ocazionale.

Mă întorc cu fața la el și mă sprijin de blat.

— Ei bine, acum, că ești în concediu sabatic, ai tot timpul din lume.

— Poate că timpul ăsta îmi va oferi ocazia să o cunosc pe... Birdy.

Flutură din sprâncene, făcându-mă să râd.

— Știi, am spionat-o pe internet aseară.

— Nu zău! Ce ai găsit?

— Ai vrea tu să afli?

— Da, mi-ar plăcea.

Îmi face semn din cap.

— Haide, varsă tot! Spune-mi în ce mă bag în seara asta!

Îmi iau telefonul de pe blat și, în timp ce se prepară cafeaua, îi arăt capturile de ecran pe care le-am făcut aseară tocmai în acest scop – să i le împărtășesc.

— Bine, în primul rând, e foarte drăguță.

— Aparențele nu sunt totul, dar asta e un bonus. Dă-mi să văd!

Îi arăt o poză cu ea într-o rochie roz-deschis, mulată, cu un apus de soare în spate. Părul îi este lung și creț, și ține

în mână un pahar de șampanie. În mod surprinzător, îl văd cum face ochii mari.

— Uau, bine, da! E frumoasă.

Fac o pauză și declar:

— Dar e blondă.

— Da, cred că pot să trec peste asta.

Rânjește ironic.

— Ce altceva mai ai?

Simțindu-mă ciudat, pentru că nu credeam că va avea o astfel de reacție, mă întorc la capturile de ecran de pe telefon. Nu știu, mă așteptam să o considere drăguță, pentru că e evident, dar reacția lui sugerează că e chiar interesat.

De ce în mintea mea ăsta e un lucru rău?

N-ar trebui să fie.

Cred că toată situația asta e doar ciudată, asta e tot. Breaker nu are prea multe întâlniri. A scos fete în oraș, a avut aventuri de-o noapte, dar o iubită adevărată, nu prea.

— Deci, ăăă, îi place foarte mult baseballul. Îi plac Chicago Rebels. Nu știu sigur cine sunt, dar are o pagină de fană dedicată fundului unui jucător.

— Ceea ce înseamnă că e o persoană căreia îi plac fundurile. Asta e de bun augur pentru mine, deoarece am un fund frumos.

— Chiar ai?

— Te rog! se îmbufnează el. Știi bine că știu, și nici măcar nu încerca să negi! Ce altceva mai ai despre ea?

Nu că m-aș fi uitat, dar chiar are. Un fund enervant de frumos.

— Îi plac… fii atent… comediile romantice.

— Ce e în neregulă cu asta?

Îl studiez, îl studiez cu adevărat.

— Breaker, sunt atât de clișeică!

— Cu un motiv. Aduc bucurie oamenilor. Știu ei Lottie și Kelsey sunt obsedate de ele. Ele mi-au schimbat pierderea. Le înțeleg farmecul. Ceva legat de a avea speranță la sfârșitul unei povești, când știi că totul se va termina cu bine, te face să simți o anumită căldură pe dinăuntru.

Las telefonul jos, îmi încrucișez brațele la piept și întreb:

— Ce ai făcut cu cel mai bun prieten al meu? Tu urăști comediile romantice.

Sare jos de pe blat și spune:

— Oamenii se pot schimba, Lia. E în regulă. Lumea nu se va duce de râpă.

Rânjește și apoi mă trage într-o îmbrățișare.

— Ești geloasă că ies cu fata asta diseară?

— Ce?

Mă smulg din strânsoare.

— De ce naiba aș fi geloasă?

Îmi dă drumul exact când se aude o bătaie în ușă. A sosit mâncarea.

— Pentru că tu ar trebui să fii singura femeie din viața mea, nu?

— Păi, da. Bineînțeles!

Râde și îmi dă un sărut rapid pe cap înainte de a lua mâncarea.

— Nu-ți face griji, Lia, tu vei fi întotdeauna prietena mea cea mai bună! Se întoarce spre mine și apoi adaugă: Dar tu nu-mi poți oferi beneficii, iar un bărbat are și el nevoi.

Rânjetul lui mă face să cred că glumește.

Îl împung în pieptul gol.

— Ce scârbos! Nu fi genul ăla de tip!

— Lia, întotdeauna am fost genul ăla de tip, dar pur și simplu tu nu vezi asta, pentru că ai face mișto de mine.

Așază mâncarea pe masă, iar eu zic:

— Deci crezi că o să-ți placă? Să ieși cu ea? Mă aplec și șoptesc: Să faci sex?

— Exagerezi un pic, dar sunt deschis. Ce vreau să spun e că este foarte drăguță. Cine știe, poate o voi lua ca parteneră la nunta ta. Poate că ea va prinde buchetul, poate că eu voi prinde jartiera, și vom trăi o poveste de dragoste furtunoasă în care Bertha, Bernard și Barabbas nu sunt doar o idee, ci o realitate.

— Totul din cauza lui Brian. Ți-ai putea imagina?

— Sincer, nu, însă acum doar mă las dus de val.

— Și de ce, mai exact? îl întreb, deschizând recipientul unde am clătitele.

Se uită în sus la mine în vreme ce-și desface burritoul din folie.

— Pentru că vreau să mă asigur că ești fericită, Lia. Știu cât de stresată ești în legătură cu toate astea, iar dacă pot să-ți ușurez o parte din stres, atunci o voi face pentru tine.

— Nu trebuie să-mi ușurezi stresul ieșind cu Birdy.

— E doar o întâlnire, și e mai mult pentru Brian decât pentru orice altceva.

Îl privesc cu suspiciune.

— Și de când ai început tu să faci lucruri pentru Brian?

— De când va fi soțul tău și… și nu vreau să te pierd, îmi răspunde încet.

Fac o pauză, înclinându-mi capul într-o parte. Oare vorbește serios? După ce îl studiez câteva secunde și observ felul în care umerii i se curbează spre interior și postura lui, îmi dau seama că vorbește serios.

— Ce-i? Breaker, nu mă vei pierde.

Își lasă burritoul jos și se uită la mine.

— Lia, trebuie să fim realiști în legătură cu asta. Peste cinci săptămâni, lucrurile se vor schimba cu adevărat. Nu vei mai locui lângă mine. Vei fi ocupată cu noua ta viață, îți sigur, știu că nu mă vei uita, dar nu vreau să existe niciun motiv pentru care să fie distanță între noi în afară de cea reală. Nu vreau să-i ofer lui Brian un motiv să pună o barieră între noi.

— Nu l-aș lăsa.

— Știu, dar, dacă nu mă înțeleg cu el, asta ar putea dăuna căsniciei voastre. Ar putea exista resentimente, așa că da, am de gând să fac ceva pentru el. Sigur, pentru că știu că, dacă fac acest mărunt lucru pentru el, nu voi risca să nu mai petrec timpul cu tine.

Breaker e ocupat, așa că nu apucăm să ne vedem zilnic. Dar până acum, de când am început să ies cu Brian, nu a existat prea multă întrerupere a timpului pe care îl petrecem împreună. Însă ideea că nu vom mai putea merge doar câțiva pași de la ușile apartamentelor noastre pentru a ajunge unul la celălalt este înspăimântătoare.

— Chiar crezi că viața se va schimba atât de mult? Adică... ai putea oricând să te muți mai aproape.

Zâmbesc.

— Frații tăi locuiesc peste drum unul de celălalt. Am putea fi și noi la fel.

Își înclină capul într-o parte.

— Tu... îmi ceri să te urmez?

Tonul lui tachinator mă face să-mi dau ochii peste cap. Iau siropul care a venit odată cu clătitele mele și le înmoi în el.

— Nu și dacă ai de gând să fii nesuferit în legătură cu asta, dar da, nu e nevoie ca, după ce mă căsătoresc, să urmeze o deconectare completă. Brian înțelege relația noastră și, cine știe, dacă lucrurile merg bine cu Birdy, poate putem

continua să ieșim la întâlniri duble. Iar la aceste întâlniri duble, îi putem enerva cu povestea noastră, vorbind despre toată distracția din facultate de care am avut parte în timp ce ei doar stau acolo și se uită la noi.

— Și când spui distracție la facultate, te referi de fapt la toate lucrurile tocilare și jenante pe care le facem și astăzi.

Îmi vâr o bucățică de clătită în gură.

— Exact!

— Lia, ești gata? întreabă Breaker, bătând la ușă.

Mă mai verific o dată în oglindă și mă asigur că totul este la locul lui.

Să fim realiști câteva momente! Nu sunt genul care se dă în spectacol când vine vorba de machiaj. Prefer machiajul minimal, pentru că nu-mi place cum se ia pe ochelari. Nu-mi ondulez părul des, iar dacă am de ales între pantaloni scurți de blugi și o rochie, aleg întotdeauna pantalonii scurți de blugi, dar în seara asta, am simțit nevoia să... să condimentez lucrurile.

Știu la ce te gândești. Că se întâmplă fiindcă Birdy este atât de drăguță, nu?

Ei bine, te-ai înșelat. Birdy nu are nimic de-a face cu asta. M-am gândit să încerc să fiu pe măsura nivelului de splendoare al inelului meu.

Știu că nu mă crezi, dar ăsta e motivul, inelul. Nu Birdy și frumosul ei păr lung și blond sau genele lungi și negre ori faptul că are o pereche de sâni atât de frumoși, încât, prin comparație, ai mei arată ca niște boabe de porumb.

Totul se rezumă la inel.

Îmi las mâna să alunece pe rochia mov mulată, care se întâmplă să se asorteze cu ochelarii. De asemenea, îmi

accentuează curbele – puținele pe care le am. Am petrecut o oră ondulându-mi părul, iar apoi mi-am periat buclele pentru că așa a spus fata de pe tutorialul de pe YouTube să fac și a avut dreptate. Mi-a făcut părul ondulat și frumos. Iar machiajul, ei bine, am avut grijă să-mi evidențiez ochii cu rimel și apoi m-am dat cu un ruj subtil care să nu facă discrepanță cu rochia, ci mai degrabă să o scoată în evidență.

Sunt destul de sigură că Brian nu mă va recunoaște. Poate că ăsta e un lucru bun, să condimentez lucrurile înainte să ne căsătorim și să-i arăt exact cu ce se alege.

Cu geanta plic în mână, deschid ușa de la intrare și aproape că mă înec cu propria salivă când în fața îmi apare Breaker.

Acesta nu este... acesta nu este Breaker pe care îl știu, care poartă tricouri vechi cu Jack Skellington și șepci cu cozorocul la spate pentru că îi este prea lene să se ocupe de părul lui.

Acesta este un alt Breaker.

Sofisticat.

Breaker care merge la întâlniri.

Poartă un costum gri cu dungi și o cămașă neagră cu nasturii de sus descheiați, astfel încât arată al naibii de bine, de parcă ar fi ieșit dintr-o revistă. Pantalonii îi sunt strânși pe coapse, dar se lărgesc în jurul gambelor și al gleznelor, unde materialul se oprește. Poartă mocasini fără șosete, iar părul îi este coafat într-o parte, într-un mod dezordonat, ceea ce îi conferă un aspect senzual la care nu mă așteptam. Iar pieptul bronzat, care iese la iveală printre nasturii cămășii, dezvăluie atât de natural o mică fâșie de mușchi încordați care îl fac să pară un bărbat ce petrece mult timp în sala de sport.

Costumul i se potrivește mănușă, fără niciun centimetru de țesătură în plus.

Chipeș.

Sexy.

Excitant.

Toate adjectivele care îmi vin în minte.

— Uau, Lia! exclamă, sorbindu-mă din priviri și strângându-se pe ceafă. La naiba, ce bine arăți!

Mă trezesc la realitate în timp ce mă uit în jos la rochie și la tocurile negre înalte, după care înapoi la el.

— O, mulțumesc! M-am, ăăă, gândit să mă asortez cu eleganța inelului meu.

Îl întind ca să i-l arăt, ca și cum nu l-ar mai fi văzut înainte.

— Vezi? Elegant! Și eu sunt elegantă. Toți suntem eleganți.

Fruntea i se încrețește.

— Ești bine?

— Da, foarte bine. Mulțumesc! Doar îți spuneam că sunt elegantă.

Chicotește.

— Bine, bine, mă bucur că am stabilit asta!

Își întinde brațul pentru mine.

— Ești gata de plecare?

— Da, sigur! Cât se poate de pregătită! N-am fost niciodată mai pregătită. Doar cea mai pregătită, așa că hai să începem spectacolul!

— Te comporți ciudat, comentează în timp ce eu încui ușa și apoi pornesc braț la braț cu el spre lift.

Poate pentru că arăți foarte bine.

Și miroși frumos.

Și ai un aer elegant pe care nu eram pregătită să-l văd.

— Nu, nu sunt. Nu poate o prietenă să-i spună altui prieten cât de elegantă se simte? E asta o crimă?

— Nu, din câte știu, dar pot să caut pe Google, dacă vrei.

Trag adânc aer în piept și intru în lift cu el. Apa lui de colonie este atât de puternică, încât mă amețește într-un mod ciudat și perplex.

Nu l-am mai văzut niciodată așa, pentru că întotdeauna a fost secretos în legătură cu cine iese în oraș, cum anume o face și cu tot ce ține de viața lui sexuală. Ori de câte ori l-am întrebat, s-a arătat reținut, fără să vrea să ofere prea multe detalii, fără să arate emoție sau interes pentru subiect.

Dar, văzându-l așa, totul pare foarte diferit.

— De ce ai fost mereu secretos? aproape că strig.

— Ăăă, ce? mă întreabă, dându-mi drumul la braț și întorcându-se cu fața spre mine în timp ce coborâm spre holul blocului.

— Cu întâlnirile, nu ai vorbit niciodată despre ele. Nu mi-ai spus niciodată nimic despre femeile cu care te vezi. De ce?

— Ce ți-a venit? mă întreabă când se deschid ușile liftului.

Mașina lui așteaptă în față, iar valetul are cheia în mână.

Îi fac semn spre costum.

— Ăsta nu e... Breaker cu care sunt obișnuită. Nu te văd îmbrăcat așa, atrăgător și, știi tu... frumos.

Înghit în sec. Și zâmbetul ăla stupid al lui apare iar, în timp ce-mi răspunde:

— Da, ei bine, nici eu nu te văd niciodată așa. Face semn spre mine și adaugă: Dichisită toată și... frumoasă. În mod normal, îmi petrec timpul cu doamna trol care locuiește alături și care are o afinitate pentru mâncatul măslinelor verzi direct din borcan.

Fac ochii mari și îi dau un ghiont în coaste, făcându-l să râdă.

— Nu sunt o doamnă trol.

Partea cu măslinele e adevărată.

— Părul tău tern de zilele trecute îmi transm...

Îi dă bacșiș valetului și apoi îmi deschide portiera, dar când intru, nu o închide imediat. Își sprijină mâinile pe ea, poată și spune:

— Nu vorbesc prea mult despre asta pentru că nu sunt prea multe de vorbit. Și nu sunt genul de tip care aleargă pe la prieteni, povestindu-le despre gagicuța cu care am făcut-o cu o seară înainte. Dar, dacă dorești, pot să încep s-o fac.

— Te culci cu multe?

— Mai multe decât probabil știi, dar, dacă tot ești curioasă, în ultima vreme am trecut printr-o perioadă de secetă. Pur și simplu nu am avut timp. Cred că ultima femeie cu care am fost, dacă vrei neapărat să știi, este prietena ta, Charise, cea cu care m-ai cuplat pentru nunta lui Huxley.

— Stai, serios? Te-ai cuplat cu Charise?

— De câteva ori.

Îmi face cu ochiul și apoi îmi închide portiera în nas, lăsându-mă într-o stare de nedumerire.

După ce se urcă în partea lui, îl întreb:

— De câteva ori? Adică... mai mult de o dată?

— De obicei, asta înseamnă de câteva ori.

Bagă mașina în marșarier și se îndepărtează de bloc.

— Dar ea nu mi-a spus niciodată nimic. Nici tu nu mi-ai spus. Eu de unde să știu că umbli cu prietena mea? A ieșit ceva din asta?

— Tripleți, de fapt. Nu oameni, cățeluși. Ea are custodia, dar eu am drept de vizită.

— Breaker, vorbesc serios.

Îi dau un ghiont în umăr, făcându-l să râdă.

— Nu, a fost doar sex. Niciunul dintre noi nu căuta ceva serios, plus că nu a existat nicio legătură în afară de cea carnală.

Mișcă jucăuș din sprâncene.

— Scârbos, nu spune carnal!

Îmi încrucișez brațele și mă afund în scaun în timp ce Breaker ne conduce spre centru, unde Brian a făcut rezervare.

— Deci ieși la întâlniri, te distrezi și nu-mi spui nimic?

— De ce ți-aș spune? Doar ca să mă împingi și să spui „scârbos"? mă tachinează.

— Păi, da.

Chicotește.

— Mulțumesc, dar cred că o să zic pas!

— Deci, în seara asta, ai de gând să fii... Breaker cel seducător și care iese la întâlniri?

— Dacă te holbezi la mine tot timpul, atunci nu. Nu sunt sigur că pot să mă mișc atunci când mă privești cu ochi critic.

— Critic? Nimic legat de mine nu înseamnă critic.

— Ha-ha! Lia, ai judecat-o pe Birdy mai devreme când ai văzut că îi plac comediile romantice.

— Ăăă, obișnuiai să faci mișto de ele până aparent recent, grație cumnatelor tale. Întrebarea care se pune cu adevărat este, chiar te cunosc, Breaker?

— Tu să-mi spui!

Apucă volanul astfel încât își folosește doar o mână, în timp ce cealaltă se lasă pe cotieră, și, o clipă, mă gândesc la el conducând-o pe Birdy. Și-ar pune mâna pe coapsa ei? Și-ar împreuna degetele cu ale ei? Le-ar aduce la buze și i-ar săruta ușor încheieturile perfect unse cu loțiune?

Nu mi-l puteam imagina pe Breaker făcând așa ceva, dar, din nou, asta pentru că nu am văzut niciodată această latură a lui. În toți anii de când ne cunoaștem, nu l-am văzut niciodată cu o femeie.

– Numește-mi cea mai mare frică a mea!

– Nu trebuie să facem asta, replic cu un oftat.

– Ba da, trebuie.

Mă împunge în picior.

– Hai de, care e cea mai mare frică a mea? Și tu ești singura care știe asta.

– Incendiu la domiciliu în care nu-ți poți scoate din casă decât repede obiectele-amintire cu autograf, cele cu tema Stăpânul *melelor*, și le pierzi.

Tresare și se bate în dreptul inimii.

– Încă mă enervează doar când mă gândesc la asta. E rândul meu, pune-mi o întrebare despre tine!

– De ce facem asta?

– Ca să-ți dovedesc că ne cunoaștem mai bine decât oricare altă persoană, iar asta nu se va schimba niciodată. Așa că dă-i drumul, pune-mi o întrebare!

– Bine! Care este cea mai neplăcută amintire din copilăria mea?

– Ziua în care ți-a venit ciclul. Erai acasă la o prietenă pentru o petrecere în pijamale și ți-a venit în mijlocul nopții pe cearșaful de dormit pe care îl împrumutaseși de la prietena ta. Ea te-a făcut să te simți prost pentru că îl pătaseși, iar apoi a trebuit să aștepți să vină mama ta să te ia. Courtney este o adevărată scorpie care sper să ardă în iad.

Asta mă face să zâmbesc.

– Cu siguranță nu trebuia să mă chinuie în legătură cu asta.

– Da, ei bine, să sperăm că și karma a răsplătit-o sub forma unui calus pe partea de jos a piciorului. Rahatul ăla norocos.

– Sperăm și noi, ce să facem?

— Bine, care este cea mai neplăcută amintire din copilăria mea? mă întreabă.

Asta e ușor! Îmi amintesc ziua în care am vorbit despre asta. Era în ultimul nostru an de facultate. Ne duseserăm la o petrecere a unei frății, dar am ajuns să stăm de vorbă pe verandă toată noaptea. Am băut amândoi câteva pahare, dar nimic care să ne afecteze comportamentul cognitiv. El s-a sprijinit în mâini și mi-a povestit totul despre ziua în care își pierduse tatăl.

— Când a murit tatăl tău, îi răspund încet. Și cum ai fi vrut să-i spui mai des că-l iubești. Cum regreți că nu îi spuneai asta suficient. Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri, pentru că m-am agățat de această chestie, iar după aceea le spuneam mereu părinților mei că îi iubesc.

Aprobă încet din cap.

— Și tu ești singura persoană care știe asta. Nu le-am spus niciodată fraților mei. Nimănui, de fapt. Așa că s-ar putea să nu vorbesc despre lucrurile mărunte, cum ar fi fetele cu care ies în oraș sau cu care mă cuplez, pentru că nu au nicio valoare pentru prietenia noastră. Dar lucrurile importante? Astea sunt cele despre care îți spun și asta ar trebui să conteze cel mai mult.

— De ce încerci să mă emoționezi?

— Nu încerc să te emoționez.

Se întinde peste consolă și mă prinde de mână.

— Încerc doar să-ți spun că, indiferent de ce se întâmplă, tu mă vei cunoaște întotdeauna cel mai bine, și există un motiv pentru asta. Ești prietena mea cea mai bună, Lia. Nimic nu poate interveni între noi. Nu voi lăsa să se întâmple. De aici și faptul că mergem în centru la o întâlnire dublă.

— Ești un tip foarte cumsecade, știi asta, Breaker?

— Încerc și eu.

Zâmbetul i se întinde de la o ureche la alta.

— Acum, lasă-mă să-ți arăt un cântec nou de care sunt obsedat!

— O, Doamne, nu spune obsedat! Nu ți potrivește.

— Cine zice asta? întreabă el, prefăcându-se insultat.

— Eu.

— Și cine ți-a dat ție autoritatea?

— Eu.

— Aaa, corect!

Ridică nonșalant din umeri.

Râd în timp ce fredonează noul cântec preferat. Breaker are dreptate. Nimic nu poate interveni între noi.

Absolut nimic.

Capitolul cinci

BREAKER

POZA LUI BIRDY NU ÎI FACE DREPTATE.

Nici măcar un pic.

E uimitoare.

Și plăcută. Aproape că mă așteptam să fie frumoasă, dar cumva încrezută. Sau lipsită de personalitate. Nu e deloc așa. Pare foarte pragmatică și timidă. Cel puțin asta am stabilit în timp ce așteptam să fim conduși la locurile noastre.

Când am ajuns la restaurant, Brian era deja aici, vorbind la telefon, dar, imediat cum am intrat, a închis telefonul și a strâns-o pe Lia într-o îmbrățișare de urs, spunându-i cât de frumos arată. Și are dreptate. Nu vreau să spun asta, pentru că va suna banal, dar, când a deschis ușa apartamentului ei, mi-a tăiat respirația. Întotdeauna am considerat-o superbă, dar văzând-o în rochia aia, da, arată al naibii de bine. Însă mi-am înăbușit rapid reacția inițială la cum arăta, pentru că nu mi-ar fi folosit la nimic. Mi-am dat seama de asta în facultate, după ce am văzut-o pentru prima oară aranjată

pentru o întâlnire. Am fost atât de luat prin surprindere, încât am început să mă îndrăgostesc de ea.

Și m-am prins repede ce idee proastă e, având în vedere cât de mult prețuiam prietenia noastră, așa că am ascuns acele sentimente și am reușit să le blochez. Din când în când, ies iar la suprafață, dar știu că nu trebuie să le las. Seara asta nu e o excepție. Deși Birdy este uimitoare, se poate spune că are multă grijă de aspectul ei. Pe de altă parte, Lia este frumoasă în mod natural, cu ochii aceia adânci de un verde smarald și cu pistruii adorabili.

După ce Brian a încetat să o mai sărute pe Lia – destul de neplăcut de urmărit –, Birdy s-a apropiat, părând foarte timidă. Brian ne-a făcut cunoștință, și am vorbit câteva momente înainte să fim îndrumați spre locurile noastre.

Acum, că suntem la o masă, patru scaune în jurul unui cadru pătrat, Birdy stă de o parte a mea, și Lia de cealaltă.

— Ați mai fost aici? întreabă Brian.

— Nu cred că am mai fost, răspund eu. Dar tu, Birdy?

Ea clatină din cap.

— Nu, probabil este cel mai luxos loc în care am fost.

— Ei bine, *wagyu* este magnifică dacă îți place friptura, spune Brian, uitându-se la meniul său. Și, te rog, nu ezita să iei orice îți place! Cina e din partea mea.

— O, nu e nevoie, spun când Brian își ridică privirea din meniu.

Maxilarul i se încleștează într-un zâmbet.

— A fost ideea mea. Prin urmare, fac cinste pentru toată lumea.

Poți să vezi asta în ochii lui. Nesiguranța. Știe cât de mult valorez – e ușor să cauți –, și tot simte nevoia să demonstreze că poate ține pasul. Nu este nimic de dovedit și nici

concurență. Prin urmare, las totul în mâinile lui. Dacă vrea să-mi plătească cina, n-are decât!

— Atunci, mulțumesc! Foarte drăguț din partea ta, Richard, adaug, simțindu-mi latura profesională ieșind la iveală, iar cu coada ochiului o văd pe Lia chicotind în spatele meniului.

Întotdeauna face mișto de latura mea profesională. Crede că e hilar când renunț la sarcasm și mă comport exemplar. Spune că e ca și cum ai vedea niște copii care își vizitează bunicii. Aceștia se comportă întotdeauna foarte bine, sunt manierați și nu spun niciodată ceva care ar putea să deranjeze pe cineva.

După ce chelnerul ne ia comanda, mă hotărăsc să o cunosc mai bine pe Birdy. Apropo, ea a comandat o salată cu dressing, fără crutoane, fără ceapă și fără brânză. Deci, practic, doar salată și carne. Ea nu știe că partea cea mai bună sunt crutoanele?

— Deci, de unde ești? o întreb.

— Sunt originară din Tennessee, dar am locuit în Los Angeles în ultimii zece ani. Am fost la școală aici și mi-a plăcut atât de mult, încât am decis să rămân.

— E greu să părăsești California odată ce ai locuit aici. Ai studiat marketing la școală?

Încuviințează din cap și-și dă părul după ureche.

— Da. Și masterul. Întotdeauna am fost bună la inventat povești pentru a vinde ceva.

Încuviințez și eu.

— Este nevoie de o minte creativă ca să fii în domeniul tău. Când eu și frații mei am început să ne construim afacerea, a trebuit să ne ocupăm de marketing, iar Huxley, fratele meu mai mare, s-a gândit că ar fi inteligent să-mi dea mie sarcina de branding.

Îmi ridic paharul cu apă până la buze.

– Să spunem doar că nu a mers prea bine.

– O, haide! intervine Lia. Chiar mi-a plăcut logoul pe care l-ai creat.

– Nici măcar să n-aduci vorba despre asta! replic în timp ce-mi trec mâna peste față.

– O, Doamne! face Birdy. Trebuie să-l văd chiar acum. Ai o poză?

– Am, răspunde Lia și își scoate telefonul din geantă. Am un dosar în telefon cu toate lucrurile jenante pe care Breaker le-a făcut de-a lungul anilor. Îmi vine la îndemână când trebuie să-l pedepsesc.

– Ceea ce nu se întâmplă des, ripostez, încercând să mă asigur că Birdy știe că nu sunt vreun egocentric.

– Destul de des pentru a avea un dosar.

Lia se uită prin telefon și apoi întoarce ecranul spre Birdy.

– Deci, a combinat un H pentru Huxley, un J pentru JP și un B pentru el, toate împreună cu un C, de asemenea.

Birdy face o grimasă.

– Arată ca o grămadă de litere mototolite.

Lia râde.

– Voia să fie simplu.

– În apărarea mea, nu aveam niciun drept să fiu responsabil de asta. Nu spusesem niciodată că am experiență în design, iar frații mei s-au gândit prost când m-au pus să mă ocup de această sarcină. Dar am fost suficient de deștept să nu mă pricep, ceea ce ne-a făcut să cheltuim bani ca s-o facem profesionist.

– Inteligent! comentează Birdy. Întotdeauna să lași asta pe seama profesioniștilor!

Chelnerul vine la masa noastră cu sticla de vin comandată de Brian, și, în timp ce el o degustă pentru a se asigura că este ceea ce caută, o întreb pe Birdy dacă are frați.

— Doar un frate. Dar este cu zece ani mai mare decât mine, așa că nu am fost niciodată foarte apropiați. Nu suntem precum cei mai buni prieteni, însă avem grijă unul de celălalt. Dar prieteni, probabil nu ca tine și frații tăi. Trebuie să fiți apropiați dacă lucrați împreună.

— Foarte apropiați, uneori insuportabil de apropiați. Ne băgăm prea mult unul în treburile celuilalt. Când sunt eu cel care nu are nevoie de ajutor sau nu a făcut vreo prostie, îmi place să văd cum se desfășoară drama.

— Ai spune că tu te ocupi de mediere în familia ta?

— Da, răspund, surprins, în timp ce mă întorc mai mult spre ea.

Brian trebuie să fi aprobat vinul, pentru că ospătarul începe să toarne în pahare.

— Ți se pare că aș fi genul de mediator?

— Ești foarte calm. Ai un aer care mă face să cred că-ți place să menții pacea.

— Chiar îmi place. Nu prea mă interesează dramele.

— Pfft! face Lia lângă mine.

Îi arunc o privire peste umăr.

— Ai ceva de comentat?

— Ăăă, în ultimul an de facultate, în al doilea semestru, în timpul campionatului de scrabble, *trăiai* pentru dramă. Făceai parte din dramă. Flirtai cu două fete din aceeași echipă, creând un adevărat tămbălău când au aflat... în mijlocul jocului.

— Asta nu e dramă, Lia. Asta se numește joc strategic de scrabble. Mă bat ușor în tâmplă și adaug: Tăria mentală este o componentă-cheie în câștigarea campionatelor, iar dacă îți poți încurca adversarul în vreun fel care să arunce în aer acea tărie mentală, atunci trebuie să o faci. Așa că, da, am încasat una pentru echipă și am flirtat cu două femei. Mă întorc

spre Birdy și completez: Ca să ne înțelegem, nu fac asta niciodată în viața reală!

Ea zâmbește cu blândețe.

— Nu pare că ai fi genul ăla de tip.

— Hei, Lia, de ce nu mergem să stăm pe balcon cât se pregătește mâncarea, să le dăm ăstora doi niște timp singuri ca să discute? propune Brian, făcând dezgustător cu ochiul.

— O, sigur, da! răspunde Lia în timp ce se ridică de pe scaun și i se alătură lui Brian.

Îmi dau seama după rigiditatea răspunsului ei și ezitarea mersului că ultimul lucru pe care dorește să-l facă este să ne acorde spațiu mie și lui Birdy. Nu, ea vrea să fie un voyeur, să privească și să asculte fiecare clipă a acestei interacțiuni.

Dacă rolurile ar fi inversate, și eu aș fi la fel.

— Ce drăguți sunt împreună! spune Birdy.

— Da, sunt, replic, chiar dacă ce-mi iese pe gură mi se pare o minciună.

— Așadar, pe Lia ai cunoscut-o în facultate? întreabă Birdy.

— Da, făceam parte dintr-un grup secret de scrabble, iar ea ne-a impresionat cu abilitățile sale ortografice. După prima ei seară, ne-am dat seama că avem în comun o mulțime de lucruri care ne interesau, iar de atunci am rămas cei mai buni prieteni.

— Foarte tare! Care au fost unele dintre lucrurile care v-au unit?

— Ăăă...

Mă uit într-o parte și apoi mă aplec un pic mai aproape.

— Dacă ți-aș spune, s-ar putea să-ți micșoreze dorința de a rămâne la această întâlnire, deoarece în mod obișnuit Liei și mie nu ne plac lucrurile populare mainstream.

— Pune-mă la încercare!

Îți duce vinul la buzele date cu ruj rozaliu.

— S-ar putea să te surprind.

— Bine!

Îmi frec palmele una de alta și mă întorc spre ea.

— Am o obsesie puternică pentru *Stăpânul inelelor*. Am citit cărțile când eram mai tânăr, am devenit rapid obsedat, iar de atunci nu m-am mai uitat înapoi. M-am deghizat în Gandalf de Halloween de prea multe ori ca să le pot număra. Îmi place să construiesc aeromodele și să le pilotez. Mi se pare incredibil de liniștitor. Sunt un jucător avid de jocuri de societate. Voi încerca orice joc cel puțin o dată. Le prefer pe cele în care pornesc într-o aventură. Sporturile nu mă prea interesează. Mă uit la ele, dar nu sunt un fan înrăit. Din când în când, îmi plac benzile desenate, dar nu genul Marvel sau DC. Există niște benzi desenate despre Sherlock Holmes pe care chiar îmi place să le citesc. Sunt pe cale să devin un adult Disney. Am bilet anual, particip la petrecerea de Halloween în fiecare an și am o obsesie bolnavă pentru *Coșmar înainte de Crăciun*, precum și pentru *Mulan*. Scena în care ea „devine bărbat" îmi dă fiori de fiecare dată. Iar filmul meu preferat este *The Thin Man*. Există o serie întreagă, iar toamna târziu, se găsește un cinematograf vechi în centrul orașului care organizează un maraton cu ele. Lia și cu mine mergem în fiecare an.

Birdy își soarbe vinul și se oprește câteva clipe, apoi rostește:

— Un tocilar sexy, cred că pot să mă descurc cu asta.

Chicotesc și îmi ridic paharul către al ei, unde le ciocnim și sorbim.

— Ce părere ai, amice? întreabă Brian. E grozavă, nu?

Birdy s-a scuzat și a plecat la baie după ce ospătarul i-a luat farfuria cu salată. Am urmărit-o fără rușine cum se îndepărta, cu o mișcare unduitoare a șoldurilor pe care am apreciat-o.

— Da, e grozavă, spun în timp ce-mi tamponez gura cu șervetul de pânză și apoi îl așez pe masă. Se pare că avem unele diferențe când vine vorba de interese, dar a mărturisit că-i plac drumețiile, ceea ce este un plus.

Lia a rămas tăcută de ceva vreme. De fapt, aproape toată cina. Brian a vorbit cu ea despre muncă, în timp ce Birdy și cu mine discutam mai departe.

— I-ai spus că îți place să observi păsările când faci drumeții? întreabă Lia.

— Ăăă, am sărit peste partea cu binoclul, pălăria cloș și carnețelul.

Brian râde.

— Pun pariu că e o priveliște pe cinste!

— Nu mulți oameni au ocazia să vadă această latură a mea fix din motivul ăsta.

— Nu știu ce să zic. Cred că pălăria cloș arată bine, spune Lia, cu ochii sclipindu-i spre mine.

Brian se foiește pe scaun și își drege glasul.

— Deci, aș putea să presupun că o vei conduce pe Birdy acasă în seara asta?

— Dacă are nevoie să o duc, sigur, răspund.

— O vei invita din nou în oraș? întreabă încet Lia.

Ridic din umeri.

— Nu știu. Poate. Pare de treabă, și ar putea fi util să o cunosc fără un public căruia îi place să împărtășească poze jenante.

— Dar astea sunt cele mai bune po...

— Ei bine, nu ne lăsa să te reținem! spune Brian în timp ce se apropie Birdy.

Nu pot să nu observ cum i-a întrerupt replica Liei sau cum ea se lasă pe spate în scaun după ce a fost întreruptă brusc.

Brian se ridică și își încheie sacoul.

— M-am ocupat deja de nota de plată. Lia și cu mine o să plecăm, pentru că e cam mult de condus până în Malibu.

— Da, sigur! spun în timp ce mă ridic și eu.

Un mod de-a face acest lucru incredibil de jenant cu un la revedere direct. Nu a existat niciun interludiu, doar un scurt „plecăm". Dorind să mă asigur că Lia este bine, mă întorc spre ea și o cuprind într-o îmbrățișare.

— Ești bine? o întreb încet. Dă din cap pe umărul meu, așa că iau asta drept răspuns și adaug: Să ai un weekend plăcut!

— Bine! Mulțumesc! spune ea încet, cu vocea părându-i ciudată.

Mă pregătesc să o întreb dacă e sigură că e totul în regulă, dar mă gândesc mai bine, nedorind să stârnesc vreo întrebare din partea lui Brian.

Așa că îi dau drumul Liei și îi spun:

— Scrie-mi despre săptămâna viitoare și întâlnirile tale! Știi că voi fi la toate.

— Așa rămâne.

Zâmbește în timp ce Brian se apropie și îi pune mâna pe spate.

El îmi întinde mâna ca să i-o strâng.

— Mă bucur că te-am văzut, Breaker! Distrează-te, e încă devreme! Poate o scoți pe Birdy la desert.

Fără presiuni! Iisuse!

— Sigur, mulțumesc din nou pentru cină!

Pleacă amândoi, iar eu mă întorc spre Birdy. Stă acolo, nesigură ce să facă, cu poșeta plic strânsă în mână.

— Așadar...

Îmi bag mâinile în buzunare.

— Ăăă... când merg în drumeții, o fac mai mult ca să observ păsările.

Râde.

— Vreau doar să spun asta înainte să te întreb dacă îți dorești și desert.

— Observarea păsărilor, ai? Pare distractiv. Nu știu prea multe despre păsări, dar nu mă deranjează să învăț.

— Dacă așa stă situația, ai vrea să ieșim la desert?

— Mi-ar plăcea.

Mă ia de braț și ieșim împreună din restaurant.

— Bun, un cheesecake uimitor! exclamă Birdy în timp ce ia încă o îmbucătură. Toppingul de zmeură ar trebui să fie declarat ilegal.

— Ți-am spus că e bun, zic și mai iau o îmbucătură. Și te-ai îndoit de mine.

— Nu m-am îndoit de tine. Doar că nu mă așteptam să iau desert de la o tonetă cu mâncare.

— Eu trăiesc din tonetele cu mâncare, replic în timp ce mai iau o îmbucătură. Aproape de locul în care locuim este o tonetă cu taco unde se fac cele mai bune taco cu sos. Lia și cu mine încercăm să ne abținem, dar nu ajută faptul că sunt parcate chiar după colț.

— Tu și Lia luați des cina împreună?

— Ăăă, nu chiar! Poate cam de două ori pe săptămână. Ori de câte ori nu e cu Brian.

— Îmi doresc să locuiesc aproape de prietenii mei. Ar fi mai ușor să petrecem timpul împreună.

— E convenabil.

Mai ia o bucată de cheesecake și spune:

— Probabil exagerez când întreb asta, dar cred că sun doar curioasă. Tu și Lia ați fost vreodată... iubiți?

Clatin din cap.

— Nu, suntem doar prieteni. Nici măcar nu ne-am gân dit la asta. Cred că e o întrebare cinstită pe care trebuie s ți-o pui când vezi două persoane de sex opus ieșind împreună atât de mult cum o facem noi. Frații mei mă întreab mereu, în ciuda faptului că le dau același răspuns.

— Îți cer scuze dacă a fost nepotrivit! Am trecut prin mult stres cu ultima mea relație, deci bănuiesc că vreau doa să fim direcți și sinceri, nu că aceasta este o relație sau că vre să mă inviți iar la o întâlnire, însă, dacă ar fi cazul, mi-ar plă cea să știu niște lucruri.

— Înțeleg. Eu, ăăă, nu am fost niciodată într-o relație se rioasă, și nici nu ies la prea multe întâlniri.

— Serios? Am impresia că a fost o prostie din partea mea să presupun altceva.

— Nu, nu prostie. Am avut o întâlnire dublă, așa că pre supunerea ta este validă.

Își lasă furculița jos și se așază picior peste picior.

— Deci, de ce nu ieși mai mult la întâlniri, Breaker? Pari un tip destul de echilibrat. Plăcut. Amabil. Grijuliu. De ce nu te expui?

— Mergem în profunzime în seara asta, așa-i?

Glumesc.

— Păi, cred că pur și simplu nu am găsit persoana cu care vreau să petrec mai mult timp. Nu că aș fi împotriva întâlni rilor, dar pur și simplu nu m-am potrivit suficient cu cineva pentru a petrece mai mult timp, dacă asta are sens. Și, cu pro gramul meu încărcat, nici nu m-au preocupat sentimentele.

Încuviințează din cap.

— Te înțeleg. Aruncă o privire într-o parte și adaugă: Și cred că nu ești atât de singur, pentru că o ai pe Lia.

Foarte adevărat! Lia mă ține pe deplin ocupat atunci când am nevoie.

— Da! îi răspund încet.

— Și ce se întâmplă după ce se mărită? Crezi că veți mai ieși la fel de des? Și întreb asta nu într-un mod răutăcios, doar încerc să înțeleg.

— Nu-ți face griji că mă insulți sau ceva de genul! Am înțeles curiozitatea. Și chiar azi am vorbit puțin despre asta, ajungând la concluzia că am putea găsi o casă aproape unul de altul, să ne mai petrecem timpul împreună.

Îmi răsfrâng buza de jos.

— Știu și eu... Totuși, nu sunt sigur cât de mult ne vom vedea. Știu că nu ne vom uita niciodată unul pe celălalt, dar și că întâlnirile noastre la cină vor deveni probabil mai rare.

— Pot doar să-mi imaginez că așa vor fi, pentru că viața de cuplu căsătorit este diferită, afirmă Birdy, confirmându-mi temerile.

— Chiar este.

Îmi muște buza. Ce înseamnă asta pentru mine? Ascultă la mine ce înseamnă: În curând, se pare că voi fi foarte singur.

— Rahat, Birdy, se pare că trebuie să încep să mă întâlnesc cu cineva!

Râde și mă mângâie pe mână.

— Păi, când ești pregătit.

Mă uit în sus la ea și zâmbesc.

— Poate că aș putea fi pregătit. Tu ce zici? Ai vrea să faci din nou asta? Poate nu cu un final atât de trist, vorbind despre jalnica mea viață?

— Nu este deloc jalnică. De fapt, cred că e simpatică. Mama îmi spunea mereu că prieteniile adevărate sunt greu

de găsit, dar sunt cele mai importante lucruri pe care trebuie să le păstrezi. Ce ai tu cu Lia este foarte special. Ți-ai dori să păstrezi asta.

— Chiar îmi doresc. Dar cred că ai dreptate. Viața de cuplu căsătorit va fi diferită, și s-ar putea să nu mă simt singur acum, când o am alături, dar situația se va schimba după ce ea se va căsători. E timpul să ies la iveală. Îi iau mâna într-a mea și adaug: Ai dori să ieși la o a doua întâlnire cu mine? Poate la o plimbare? Pot să-ți arăt niște păsări.

Zâmbește luminos.

— Mi-ar plăcea foarte mult!

Bip!

Bip!

Bip!

Mormăi în sinea mea și deschid ochii în timp ce mă uit la telefonul cu ecranul aprins.

Cine naiba îmi trimite mesaje?

Cu ochii încețoșați, îmi apropii telefonul de față și văd ora. 1.15 dimineața. Ar fi bine să fie al naibii de important.

Mă uit la expeditor și văd că e de la Lia. Îmi frec ochii de câteva ori și apoi deschid mesajul ca să-l citesc.

Lia: *Bună, ești treaz?*

Lia: *Nu mi-ai trimis nicium mesaj după întâlnire.*

Lia: *Mai ești cu ea?*

Cu un geamăt, mă așez mai comod pe o parte și îi răspund la mesaj:

Breaker: *Știi, asta e o discuție care ar putea fi purtată dimineața.*

Lia: *O, ești treaz! Ca să vezi!*

Breaker: *Din cauza ta.*

Lia: *Ups *zâmbește fermecător**

Breaker: **Respinge zâmbetul fermecător**

Lia: *Nu te supăra, nu puteam să dorm și eram curioasă. Deci... cum a mers cu Birdy?*

Breaker: *Chiar facem asta exact acum?*

Lia: *Da.*

Gem din nou și îi răspund la mesaj:

Breaker: *Bine. E destul de mișto. Avem puține lucruri evidente în comun, dar a fost superdrăguță, plăcută și frumoasă, desigur.*

Lia: *Bineînțeles. Ai invitat-o la tine acasă?*

Breaker: *Serios? Nu. Abia o cunosc.*

Lia: *Ca și cum asta te-ar fi împiedicat înainte.*

Breaker: *Acum e diferit.*

Lia: *Cum adică, e diferit?*

Breaker: *Pentru că încerc ceva nou.*

Lia: *Ceva nou? Spune-mi mai multe...*

Breaker: *M-am gândit să încerc să ies cu ea.*

Lia: *Stai... Serios? Dar tu nu ai întâlniri.*

Breaker: *Da, știu, dar, cum în curând te vei căsători și timpul tău va fi consumat de viitorul tău soț, m-am gândit că poate ar trebui să-mi găsesc pe cineva cu care, știi tu... să fiu compatibil.*

Nu mai vine niciun răspuns.

Se scurg câteva minute, și mă întreb dacă am spus ceva greșit sau dacă a adormit, asta până când îmi sună telefonul în mână. Văzându-i numele pe ecran, răspund și dau telefonul pe difuzor, ca să-l pot sprijini de pernă și să vorbesc.

— Alo?

Cu o voce șoptită, mă întreabă:

— Încerci să mă înlocuiești?

— Poftim? Nu. De ce ai spune așa ceva?

— Ultimul mesaj sună ca și cum ai încerca să găsești un înlocuitor.

— Lia, fii serioasă, știi bine că nu încerc să te înlocuiesc. Nu ai putea fi înlocuită niciodată, dar să fim sinceri, oricât de mult ne place să credem că lucrurile nu se vor schimba, exact asta se va întâmpla. Brian va fi prioritatea ta odată ce vă căsătoriți, și nu poți lăsa nimic să-ți stea în cale. Ceea ce înseamnă că voi avea ceva timp liber. Nu vreau să stau tot timpul singur în apartamentul meu, așa că poate e timpul să ies și să găsesc pe cineva.

— Nu vei fi singur. Vom locui unul lângă celălalt, îți amintești?

— Totuși, Lia, Brian nu mă va dori tot timpul la voi. Recunoaște, lucrurile se schimbă, și chiar e în regulă! Știam că va veni momentul.

— Dar... Eu nu vreau ca lucrurile să se schimbe. Îmi plac lucrurile așa cum sunt.

Doamne, și mie! Și mie îmi plăcea când aveam acces deplin la frații mei, dar e de domeniul trecutului. Asta e viața, cred. Dar nu pot ignora această oportunitate. Înghit în sec și apoi spun:

— Atunci, de ce i-ai acceptat cererea în căsătorie?

Tace, și știu că e o întrebare la care nu cred că știe cum să răspundă cu adevărat, în afară de declarația generică.

— Pentru că îl iubesc.

Dar ești îndrăgostită de el? Vreau atât de mult să o întreb asta, dar nu și să provoc o dramă. Nu vreau să se îndoiască de ea însăși. Dacă ea spune că îl iubește, atunci trebuie s-o cred și eu.

— Ei bine, atunci, asta se întâmplă când te îndrăgostești, Lia. Lucrurile se schimbă.

Tace din nou și apoi mă întreabă:

— Dar Birdy? Nu pare o persoană cu care ai ieși.

— De ce spui asta?

— Păi...

O aud cum trage adânc aer în piept.

— Nu aveți prea multe în comun. Ea pare genul de fată populară, iar tu ești mai sus pe scara interesantă.

— Interesantă? râd. Te rog, explică-mi cum vine asta!

— Aveți interese diferite care nu se potrivesc.

— Și tu și Brian aveți interese care se potrivesc? întreb înainte să mă pot abține. Ultima dată când am verificat, el crede că este jenant că tu și cu mine ne entuziasmăm de un nou joc de societate.

— O singură dată a zis asta.

— O dată este suficient.

— Ce vrei să spui? Nu vrei să mă mărit cu el?

Nu, aș prefera să nu o faci.

— Nu asta am spus.

Îmi plimb mâna pe față.

— Încerc doar să spun că uneori interesele nu se potrivesc, și asta e în regulă. Uită-te la tine și la Brian! Nu aveți totul în comun, dar relația voastră încă funcționează. Am ieșit doar o dată cu Birdy, așa că nu voi insinua că mi-am întâlnit viitoarea soție sau ceva de genul. Dar ce e rău în a încerca să descoperim dacă suntem compatibili? Poate că aceste interese diferite nu vor fi un impediment, așa cum nu sunt în cazul tău și al lui Brian. Există o singură cale de a afla.

— Deci asta înseamnă că vei ieși din nou cu ea?

— Da, mergem într-o excursie weekendul viitor. Am de gând să o învăț despre păsări. Cine știe, poate va deveni o fanatică, așa ca mine.

— Care e faza cu frații Cane și păsările lor?

— Hei, lui JP îi plac porumbeii pentru că se simte vinovat că nu sunt iubiți, dar nu-i pasă deloc de alți prieteni cu pene.

— Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu le spune „prieteni cu pene"!

— Păi, dacă nu încerc să mă expun și să ies la întâlniri, s-ar putea ca ei să fie singurii mei prieteni, și, deși singurătatea omului nebun după părăsi sună fermecător, cred că încă nu sunt pregătit pentru acest titlu.

— Pot să-mi imaginez: ponchoul tău, o pălărie cloș. Un baston.

— Te rog... Te rog să nu-ți imaginezi asta!

Chicotește și apoi oftează.

— Îmi pare rău, Breaker!

— Pentru ce îți pare rău?

— Păi, în primul rând, că te-am trezit. Și, de asemenea, pentru că ți-am dat bătăi de cap cu Birdy. Cred că sunt doar stresată de nenumăratele schimbări rapide. Mă simțeam bine, eram mulțumită, iar acum viața mea pare un vârtej de schimbări, și totul se întâmplă într-un ritm înfricoșător.

— Știi că ai posibilitatea să o încetinești.

— Dezamăgindu-i pe alții.

— Da, dar e de dragul sănătății tale mintale. Nu încerca să îi mulțumești pe alții doar de dragul de a o face!

— Breaker, știu că ai dreptate. Știu că ai, dar pur și simplu nu pot să-i dezamăgesc pe alții. Brian este extrem de sensibil. Cred că, dacă aș amâna, ar crede că e vina lui, și nu vreau să creadă asta. Trebuie doar să o fac pas cu pas.

— Bine, însă, doar ca să știi, dacă vrei să încerci să încetinești asta, anunță-mă, și te voi ajuta.

— Știu, și te iubesc pentru asta! Doar promite-mi că vei fi aici pentru absolut orice!

— Îți promit!

— Mulțumesc!

Capitolul șase

LIA

— EI BINE, E DRĂGUȚĂ! SPUNE BREAKER ÎN TIMP CE ieșim din mașina lui și ne uităm la biserica de piatră grandioasă și plină de ornamente din fața noastră.

Pe o stradă aproape pustie din inima Los Angelesului se află o biserică catolică cu o turlă înaltă care se înalță până la cer și o intrare arcuită care pare mai degrabă intimidantă decât primitoare.

Mă uit în sus la clădirea grandioasă și spun:

— Văd garguie la marginea acoperișului. Asta nu prea se pupă cu o nuntă.

Breaker mă cuprinde cu un braț.

— Nu chiar, dar motivul inițial pentru care garguiele au fost sculptate pe clădiri a fost să alunge spiritele rele, așa că... dacă privești lucrurile astfel, atunci poate că este un lucru bun. În căsnicia voastră nu vor exista spirite rele care să vă bântuie.

Mă uit la fața lui proaspăt bărbierită – de obicei, își lasă niște fire scurte, dar azi a ales să se radă de tot.

— Ai de gând să adopți o atitudine pozitivă legată de toate?

— O voi face până când îmi vei spune că le urăsc. Atunci voi abandona nava pozitivismului, dar mai întâi trebuie să le dai o șansă. Cine știe, poate că interiorul capelei te va captiva cu adevărat.

— Breaker, nu sunt o persoană religioasă.

— Nu trebuie să fii religios pentru a aprecia sfințenia arhitecturii divine. Gândește-te de ce era nevoie în trecut ca oamenii să construiască această clădire! Toate sculpturile și detaliile complicate pe care nu le vezi în estetica modernă de astăzi.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar niciun Chipotle nu are garguie sau sculpturi complicate, și tot îmi place foarte mult să intru în localurile lor.

— Pentru că ești obsedată de chipsuri sărate, la fel ca Lottie.

— De unde știi asta? chicotesc.

— Acolo au fost Huxley și Lottie la prima lor întâlnire oficială, dacă așa vrei să o numești. Acolo au trecut în revistă condițiile falsului lor contract de logodnici. Sincer, când o zici cu voce tare, chiar nu sună real. Oricum, ea a luat acasă chipsurile pe care le cumpărase Huxley, deși el chiar și le dorea. S-a plâns de asta zile întregi.

— Voi sunteți miliardari. Puteți să vă cumpărați propriul Chipotle și să-l transformați într-o fabrică de chipsuri pentru plăcerea voastră personală. De ce se plângea că cineva îi ia chipsurile?

— E vorba de principiu, răspunde el în momentul în care Beave coboară dintr-un Sedan negru parcat la câțiva metri distanță.

Beave este cu totul altceva. Picioare subțiri, mereu pe tocuri de minimum zece centimetri, mereu cu o față ranchiunoasă

deloc măgulitoare, însoțită de buze de culoare neutră. Imită familia regală purtând întotdeauna o jachetă despre care nu prea poți spune că este o rochie sau că este, de fapt, o jachetă – chiar și în căldura din California – și o asortează cu o pălărie atunci când se află în aer liber. Singurul moment în care nu poartă pălărie este atunci când stă la masă. Îmi amintește de Yzma din *Împăratul vrăjit*, dar fără pielea mov, sfeșnic lăsați care-i ating buricul și un trepăduș care gătește un spanac dat dracului.

— Bună, Ophelia! spune ea destul de rece și apoi se întoarce spre Breaker, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Domnule Cane, ce plăcere că ne însoțiți astăzi!

Își întinde mâna subțire ca un schelet, iar Breaker o ia și îi oferă o simplă strângere de mână.

— Vă rog, Breaker este de ajuns, iar eu nu puteam rata ocazia de a fi domnișoara de onoare perfectă pentru fata mea!

Mă strânge în brațe.

— Domnișoară de onoare? întreabă Beave, uitându-se la mine. Nu știam că la altar vei avea alături un bărbat.

Îmi înfrânez rânjetul. Pun pariu că Beave nu se aștepta la o răsturnare de situație atât de matinală! Nu există nicio îndoială că este o tradiționalistă și are nevoie de cadrul tradițional al unei nunți. Mireasa are femei de partea ei, iar mirele are bărbați. Așadar, bine ați venit în secolul modern, pentru că noi nu așa funcționăm!

— Breaker este cel mai bun prieten al meu. Nu mi-aș dori nimic altceva.

— Păi, poate ne putem gândi...

— N-o să fie altfel, o întrerupe Breaker, dând de pământ și cu autoritatea mea.

Partea nasoală a acestei situații este că, deși este nunta mea, Beave nu va asculta de nimeni altcineva în afară de ea

însăși. Singura persoană, și vreau să spun SINGURA persoană, care i-ar putea anula hotărârea este Breaker. Nici eu, nici fiul ei, nimeni altcineva, doar Breaker, și asta pentru că ea îl prețuiește pe Breaker mai mult decât pe mine și pe fiul ei. Singurul motiv e cât de gros este portofelul lui Breaker.

— Înțeleg.

Beave se îndreaptă de spate.

— Ei bine, atunci, cred că voi lua asta în considerare. Apoi se uită la el din cap până-n picioare și adaugă: Știi, Breaker, am auzit veștile despre fosta ta angajată.

Clasic!

Doamne, e ca un ceas. Am văzut-o de la un kilometru că va pomeni de asta.

Breaker i-o retează și o umilește, iar acum ea încearcă să facă la fel, dornică să egaleze scorul. Habar n-are că motivul pentru care frații Cane au atât de mult succes este că-i citesc imediat pe cei ce se cațără pe scara socială și nu-i lasă să-i dărâme.

Iar după convingerea din expresia lui, știu că o citește cât se poate de clar pe Beave.

— Tragic, nu-i așa? întreabă Breaker. Că o fată cu atât de puțină valoare de sine răspândește minciuni pentru a atrage atenția. Avocații noștri se ocupă de asta. Vor exista scuze după ce vom prezenta dovezile necesare privind comportamentul inadecvat al fostei angajate la locul de muncă. Pe de altă parte însă, nu ar trebui să spun nimic, fiindcă este confidențial.

— A, de înțeles!

— Dar vă mulțumesc pentru grijă! Mă descurc destul de bine.

Ea îi oferă un zâmbet lipsit de umor și apoi face un gest spre biserică.

— Acum, cred că avem de vizitat o biserică și de vizitat un preot.

Se întoarce și, împreună cu asistenta ei, care apare imediat lângă ea, începe să urce scările abrupte de piatră ce duc la intrarea cu ușa roșie.

Rămân în spate o clipă și mă agăț de brațul lui Breaker, căruia îi mărturisesc:

— Îmi pare foarte rău că a adus vorba de asta!

— Nu-ți cere scuze pentru ea! E dezgustător de transparentă. Știam că va aduce în discuție procesul și a fost ușor să o opresc.

— Știu, dar tot nu ar fi trebuit să spună nimic.

— Lia, sunt bine.

— În regulă!

Îl strâng cu ceva mai multă forță.

— O să am nevoie de ajutorul tău ca să urc scările. Pantofii ăștia pe care mi i-a cumpărat Brian sunt un pic prea mari.

Breaker se uită în jos la pantofii mei, examinându-i.

— Mă întrebam de unde naiba îi ai.

— Nu-ți plac? îl întreb în timp ce-mi întorc piciorul într-o parte.

Toată ținuta asta strigă Brian. O fustă mini roșie și pufoasă, cu un maiou negru și tocuri negre de zece centimetri pe care nu le-aș purta niciodată, dar chiar niciodată. Mă simt mai degrabă ca un clovn nou-născut decât ca doamna sofisticată pe cale să se căsătorească cu foarte căutatul Brian Beaver.

— Sunt drăguți, dar nu ți se potrivesc.

— Ce te face să crezi asta? Catarama de aur de pe degetul de la picior sau faptul că arăt ca un începător care încearcă să meargă pe picioroange de circ?

— Poate un pic din amândouă.

Chicotește.

— Păi, măcar Beave nu a spus nimic dezaprobator.

Urcăm scările, Breaker ajutându-mă tot timpul.

— Ce mod de a vedea partea pozitivă! Acum, hai să vedem dacă ne place biserica asta!

— Voi spune că nu.

— Ai un al doilea loc unde vrei să te căsătorești? O contraofertă? întreabă Breaker în timp ce urcăm scările.

— De fapt, am, dar știu că Beave o să-l urască.

— Atunci, înseamnă că e perfect, spune Breaker când ajungem la ușă și intrăm în biserica opulentă.

Intrarea se deschide într-un spațiu enorm, ca de catedrală, cu grinzi de lemn natural încrucișate pe tavanul boltit. Șiruri peste șiruri de strane stau în fața altarului, în vreme ce un covor de catifea roșie se întinde de-a lungul culoarului luminat de lumânări. Altarul este sculptat din același lemn ca și grinzile și acoperit cu țesături și un aranjament de flori ce pare destul de extravagant pentru o slujbă de vară.

Aplecându-mă spre Breaker, îi șoptesc:

— Sunt surprinsă că lumânările aprinse nu sunt un pericol de incendiu.

— Iar sfeșnicele alea nu par prea rezistente.

— Nu este pur și simplu divin? întreabă Beave, care pare de-a dreptul fermecată. Nu vom încăpea toți în strane, dar vom transmite nunta în direct pentru cei care așteaptă la club sosirea voastră.

Clipesc de câteva ori în timp ce mă uit la *numeroasele* șiruri de strane.

— Câți oameni ai de gând să inviți? o întreb.

— Ophelia, ți-am trimis prin e-mail lista invitaților.

Pocnește din degete, iar asistenta apare lângă ea cu o cutie. Beave deschide cutia și scoate o diademă cu voal.

— Acum, să vedem cum îți vine!

— Stai puțin, ce listă de invitați?

Beave mă ignoră și îmi strecoară voalul pe creștet, înfigându-mi agrafa adânc în scalp, până când sunt aproape sigură că mi-a dat sângele.

— Ți-am trimis-o, Ophelia. Sincer, chiar trebuie să vorbim despre organizare?

Scoate restul voalului din cutie, trăgând țesătura de tul afară în grămezi. Iisuse, cât de lungă e chestia asta? Și de ce mi l-a pus pe cap?

— Cred că nu l-am văzut. Am fost cam ocupată weekendul ăsta.

Ocupată cu Brian, fiul ei.

— Ei, dacă ți-ai fi făcut timp să te preocupi de viitoarea ta nuntă, ai fi văzut că am un pic peste 2 000 de invitații care vor fi trimise.

Face un gest spre culoar.

— Acum, te rog, mergi pe culoar, ca să văd cum arată voalul!

Clipesc, complet imună la tot ceea ce mi se întâmplă.

— 2... 2 000? întreb, cu gura uscată. Adică 2 000 de oameni?

— Mai degrabă între 4 și 5. Sunt cupluri și familii.

Îmi face semn să merg din nou, dar rămân nemișcată.

— O, Doamne! exclam în timp ce încep să transpir la subraț. Sunt... prea multe persoane. Poate clubul să găzduiască atâția oameni?

— Normal că nu! răspunde ea, făcându-mi semn cu mâna. Acesta e motivul pentru care am închiriat și plaja privată. E vorba despre aparențe, chiar dacă oamenii nu vor vedea totul. Acum, te rog...

Îmi face semn să merg pe culoar.

Mă întorc spre Breaker, cu inima bătându-mi rapid și implorând ajutor din priviri.

— Ai auzit și tu? rostesc printre dinții încleștați, cu voalul încurcându-mi-se în picioare. *2 000* de oameni, Breaker!

Din fericire, el îmi simte panica.

— Par mulți, spune Breaker. S-a uitat și Brian pe listă?

Beave îl ignoră, dând din mână.

— Brian are lucruri mai bune de făcut decât să se ocupe de detaliile nunții.

— Dar... e începutul căsniciei lui. Nu crezi că ar trebui să fie un pic interesat? întreabă Breaker.

Femeia își întoarce brusc capul spre prietenul meu.

— E destul de interesat, dar o lista de invitați e neînsemnată. Ar trebui să știi cât de importantă este slujba lui la nivel înalt. Nu pot să-l deranjez cu întrebările astea. De aceea eu sunt la conducere. Acum, Ophelia, mergi pe culoar, ca să văd dacă ți se potrivește voalul!

— Da, dar asta înseamnă o mulțime de oameni, doamnă Beaver, continuă Breaker în timp ce încerc să îndrept voalul.

Îl lovesc cu picioarele în timp ce asistenta – nu sunt sigură de numele ei – încearcă și ea să mă ajute.

— Lia nu se simte bine în mulțimi mari. Dacă nu vreți ca mireasa să leșine la altar, cred că trebuie să mai reduceți numărul.

Beave se întoarce spre mine și mă întreabă:

— Nu e adevărat, nu-i așa?

Nu e dovedit, dar o văd ca pe o posibilitate, așa că o accept.

— Sunt foarte emotivă, răspund în timp ce înclin diadema voalului. De unde provine acest voal?

— A fost al meu de când m-am căsătorit. Te rog să nu lovești în el cu copitele! Este o moștenire prețioasă.

— Ooo...

Zâmbesc.

— E minunat! Chiar că poți să simți mirosul istoriei.

Foarte... mucegăit.

— Oricum, nu pot să spun că o mireasă leșinată la altar va crea amintiri de nuntă prețioase. Dacă leșin, îl voi face de rușine pe Brian.

Orice lucru care i-ar putea face rău, l-ar putea face de râs sau i-ar putea păta fiul, Beave nu va dori să aibă nimic de-a face cu asta.

— Nu știam că ești un risc la altar.

Îmi aruncă o privire.

— Dacă leșini, ar strica întreaga ceremonie.

Nimănui nu-i place o mireasă leșinată.

— Da, și dacă mă lovesc cu capul de una dintre strane? întreb. Un cap spart duce la sângerare, și nu cred că invitații vor dori să fie o nuntă sângeroasă. Mai ales dacă voi purta voalul ăsta moștenire. Nu sunt sigură că sângele iese ușor dintr-o țesătură ca asta. Știi cumva ce lungime are?

— 15 metri, răspunde absentă Beave.

15 metri! Doamne, cine are nevoie de un voal atât de lung? Nici măcar nu face parte din vreo casă regală.

Breaker se grăbește să intervină:

— Rochia albă și sângele nu prea seamănă cu o nuntă de înaltă clasă. Ca să nu mai spun că ea sângerează ușor. Vorbim de bălți de sânge.

— Anemie cauzată de deficiența de fier, completez, dând din cap.

— Bine! Beave își ridică bărbia și adaugă: Poate o să vorbesc cu doctorul meu și o să-l rog să-ți prescrie niște Xanax pentru toată ziua, ca să evităm în orice fel să leșini.

Normal că ar avea la îndemână o soluție bazată pe medicamente.

— Ăăă, asta nu va funcționa, replic, aruncând o privire spre Breaker în căutare de ajutor.

— Da, spune el, profitând de rugămintea mea. Nu va avea efect pentru că... ăăă... ei bine, vomită.

Beave se retrage dezgustată, lucru pentru care nu o învinovățesc. Nu se aștepta la așa ceva.

— Poftim? face ea.

Breaker încuviințează din cap și continuă:

— Da, e un vomitator serios.

Își îndreaptă degetul mare spre mine.

— Orice fel de medicament care îi reduce anxietatea... îl vomită imediat. Și nu doar un pic. E ca un proiectil. Îmi amintesc un moment în facultate când a luat niște medicamente pentru calmare – nu-mi amintesc exact ce era –, dar a luat câteva înainte de examenul final la Statistică și Mecanică a datelor pentru că era foarte emoționată. După primele zece minute de tuse uscată, a început să vomite peste foaia de examen și peste săraca fată din fața ei. A fost un adevărat dezastru. De atunci, s-a ținut cât mai departe de medicamente. Nu cred că merită să riscăm Xanaxul în ziua aceea, așa că mai degrabă ar trebui să reducem lista de invitați. Ce-ar fi să mi-o trimiteți mie? sugerează el. Din moment ce sunt atât de cufundat în celebrități, voi fi în măsură să aleg cine va fi insultat și cine nu contează atunci când vine vorba de a fi prezent acolo.

Vomă în timpul unui examen? Nu puteam găsi o imagine mai puțin dezgustătoare pe care să o întipărim în mintea viitoarei mele soacre?

Mă uit la Beave, gata să citesc dezgust absolut pe fața ei. În schimb, are un zâmbet extrem de discret, ca și cum, dacă nu aș cunoaște-o, nu mi-aș putea da seama, dar este acolo, clară ca lumina zilei, bucuria ei adesea reținută.

— O! face ea, împreunându-și mâinile în față. Ești la curent cu scara socială?

— Normal! Cum credeți că am ajuns miliardar? întreabă Breaker făcându-mi cu ochiul, iar eu știu, în adâncul sufletului meu, că l-a durut foarte tare să spună asta.

Dacă ar trebui să afli un lucru despre Breaker, acela ar fi că el nu este niciodată genul care să se dea mare cu banii lui, așa că să menționeze că e miliardar în fața lui Beave nu face decât să arate că este cel mai bun prieten de care am nevoie în clipa asta.

— Păi, atunci ar fi minunat. Voi accepta oferta ta generoasă, replică Beave înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre culoar.

Cred că asta e tot. Mie-mi convine.

Îl ciupesc de coaste și glumesc:

— Pur și simplu arunci cu titlul de miliardar?

El chicotește și-mi șoptește:

— A convins-o să-mi trimită lista, nu? Ne putem uita pe ea împreună. Adu-ți pixul roșu!

— Voi aduce mai multe. Va fi măcel. S-ar putea ca sângele să nu se verse la nuntă, dar cu siguranță se va întâmpla pe lista de invitați.

Beave se răsucește pe călcâie și spune:

— Mai departe: ești catolică, Ophelia?

— Ăăă, asta ar fi un nu!

Mă mănâncă locul în care agrafa voalului mi se înfige în scalp.

Sprâncenele lui Beave se ridică mult pe frunte.

— Cred că Brian mi-a spus că ești.

Dau din cap.

— Nu, nu sunt catolică. De fapt, nu am nicio religie.

— Cum poți să nu ai o religie? întreabă ea dezgustată. Cui naiba îi mulțumești pentru toate lucrurile din viața ta înainte de a merge la culcare?

— Ăăă... părinților mei? întreb.

Ea rânjește disprețuitor.

— Ei, pur și simplu nu se cade una ca asta. Pocnește din degete către asistenta ei și-i ordonă: Telefonul!

Asistenta ei îi oferă repede telefonul, apoi o urmăresc cum îl butonează. Îl duce la ureche și, cât timp așteaptă, îi simt privirea cum mă analizează din cap până-n picioare, critică și menită să mă pună la locul meu.

— Părinte Joseph, da, sunt doamna Beaver, ce mai faceți? Bine! Am o mică problemă. Logodnica lui Brian tocmai m-a informat că nu este catolică. Da, știu...

Face o pauză.

— Ei bine, ce-ar fi dacă aș oferi o donație mare parohiei?

Strâmbă din buze.

— Da, foarte mare.

Îl mituiește pe preot? Doamne, Dumnezeule! Nu e ceva teribil de greșit în asta? Asta nu-ți oferă un bilet direct spre iad – dacă într-adevăr crezi în asta?

— Grozav! Mulțumesc!

Închide și îi dă înapoi telefonul asistentei sale.

— Problema a fost evitată. Părintele Joseph se va ocupa de ea.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— E mai bine să nu pui întrebări, Ophelia. Ai făcut deja destule probleme cu lipsa ta de credință.

Nu-i așa că-i o adevărată comoară?

— Brian și Lia nu trebuie să facă cursuri premaritale? întreabă Breaker. Și asta nu necesită să fie făcute cu șase luni înainte de nuntă?

— Cum ziceam, cel mai bine este să nu forțăm lucrurile cu întrebări. Ceea ce trebuie făcut va fi făcut, așa că hai să trecem peste asta!

Sună foarte... divin. Face un semn spre altar și reia:

— Acum, te rog să mergi pe culoar, ca să văd cum arată voalul în acest spațiu. Am cerut ca pereții să fie vopsiți din nou înainte de nuntă într-un alb strălucitor, iar covorul să fie înlocuit, deoarece este destul de murdar, dar acesta este exemplul de opulență la care ne așteptăm când vine vorba de fotografii de nuntă. Firește, rochia ta va avea o trenă de cel puțin patru metri, astfel încât să poată aluneca pe scări odată cu voalul.

Nesigură pe picioare, încep să merg pe culoar.

— Patru metri? întreb. Mi se pare o grămadă de material.

— Frumoasă observație, dragă!

Mă privește în timp ce eu fac încet, și vreau să spun încet, câte un pas pe rând. Face un semn spre ochelarii mei.

— A vorbit Brian cu tine despre operația laser la ochi? Nu te putem lăsa să porți ochelari în ziua nunții.

Fac o pauză în timp ce-mi apropii mâna de ochelarii mov.

— De ce nu?

— Ochelarii strălucesc în poze. Chiar crezi că vreau poze cu fiul meu căsătorindu-se cu o femeie care pare că are un singur ochi din cauza reflexiei? Nu! În plus, oricum nu-i pasă de ochelarii tăi. I-a numit copilărești. Cred că voia să vorbească cu tine despre operația Lasik. Am un doctor care îți poate face programare săptămâna asta.

Pocnește din nou din deget.

— Rezervă o programare ca Ophelia să meargă la doctorul Rosenblad!

— Nu vreau operație Lasik. Mi-e frică! protestez.

— Ophelia – Beave mă ațintește cu privirea –, este momentul și locul să decizi dacă te comporți ca un copil sau ca un adult. Te rog să-ți amintești ce vârstă ai!

Trece pe lângă noi și se îndreaptă spre culoar în timp ce îi strigă asistentei să ia notițe cu privire la amplasarea aranjamentului floral.

Pur și simplu rămân pe loc, șocată.

Brian a spus că ochelarii mei sunt copilărești?

Mereu am crezut că-i plac. Nu credeam că există ceva la mine care să nu-i placă. Dar știind că nu-i plac, asta... uau, asta chiar doare!

Simt că mă sufocă nesiguranță, iar gâtul mi se strânge de jenă.

— Hei! șoptește Breaker în timp ce-și strecoară brațul în jurul meu.

Când nu mă uit imediat la el, mă trage și mă forțează să-l privesc.

— Ochelarii tăi sunt al naibii de nemaipomeniți! șoptește cu gura aproape de urechea mea. Pe lângă inima, sinceritatea și obrăznicia ta, ochelarii sunt unul dintre lucrurile mele preferate la tine.

— Breaker! îngaim și clatin din cap, dar apoi el mă prinde de bărbie, ținându-mă nemișcată.

— Nu numai că sunt o reprezentare directă a personalității tale, dar fac ca punctele verde-deschis din ochii tăi să iasă și mai mult în evidență. Uneori e imposibil să nu te uiți la ei, dar, când sunt evidențiați cu atâta rafinament, n-ai cum să nu te simți captivat.

Îmi feresc privirea, dar el mă forțează să mă uit din nou la el.

— Mă simt atât de jenată!

— Singurele persoane din acest scenariu care ar trebui să fie jenate sunt Beave, pentru că ți-a spus un lucru atât de înjositor, și Brian, pentru că a gândit măcar că ochelarii tăi sunt nepotriviți. Degetul lui mare îmi mângâie obrazul în vreme ce adaugă încet: Ești superbă, Lia! Iar ochelarii scot în evidență cât de frumoasă ești.

— Mulțumesc! rostesc după ce cuvintele lui pătrund prin tristețea care mă învăluie.

Îmi ridic privirea spre el, așteptând un zâmbet liniștitor, dar în schimb, sunt întâmpinată de o privire atentă și serioasă. Iar pentru o clipă, stăm acolo, uitându-ne unul la altul, complimentul său extrem de plăcut zăbovind între noi.

Mi-a mai spus că sunt frumoasă.

Mi-a spus chiar că arăt sexy.

Dar întotdeauna mi s-a părut că fix asta mi-ar spune un prieten bun.

Acum însă, senzația e cu totul alta.

Vreau să-i analizez mai în profunzime remarca.

Vreau să văd dacă există mai multă emoție în spatele ei sau dacă doar eu sunt cea care simte așa, dar, taman când deschid gura, îi sună telefonul în buzunar, eliberându-ne pe amândoi din transa în care am intrat.

— Ăăă, trebuie să răspund, spune el stânjenit. Scuză-mă!

Clipește de câteva ori, aproape ca și cum ar încerca să își pună mintea la contribuție, apoi își scoate telefonul și răspunde:

— Ăăă, bună, Birdy!

Birdy? Ea îl sună?

— Nu, e în regulă! Ce se întâmplă? Se uită la mine și apoi spune: Nu, nu cred că am vreun plan pentru diseară.

Hmm, credeam că vom cerceta lista de invitați, dar, p de altă parte, nu cred că am stabilit un anumit moment pen tru asta.

— Da, sigur, pare super! Ne întâlnim acolo! Trimite-mi mesaj cu detaliile! Da, ne vedem atunci! Pa!

Închide telefonul și îl bagă la loc în buzunar.

— Scuze!

— Te vezi cu Birdy diseară? îl întreb în timp ce îmi potrivesc stângaci voalul prea mare.

— Se pare că da, îmi răspunde, apoi se întoarce spre mine cu un zâmbet. Să-i dăm peste nas lui Beave cu propunerea ta de ceremonie?

— Sigur! replic, simțindu-mă ciudat că a schimbat atât de repede subiectul.

— Și care ar fi această propunere? mă întreabă și ridică glumeț dintr-un deget. Stai puțin, lasă-mă să ghicesc! Se bate ușor în bărbie și reia: Ăăă, trebuie să fie un loc unic, pentru că asta ești tu, dar și ceva pitoresc și de modă veche. Pocnește din deget și conchide: Vechiul tribunal.

— Mi-ar plăcea, dar știi că nu poate găzdui nici măcar o sută de persoane.

— Atunci, e bine că reducem lista de invitați.

Ridică jucăuș din sprâncene.

— În niciun caz nu ar fi de acord cu așa ceva, iar dacă tot am de gând să propun ceva, la fel de bine aș putea să vin cu ceva care să o facă să creadă că ei i-a dat de fapt prin cap asta.

— Bine, te ascult, spune el în timp ce-și încrucișează brațele la piept.

Trag de voal, încercând să îl scot, dar atunci strigă Beave:

— Ophelia, nu ai terminat cu asta! Încă mai procesez cum va arăta.

Îmi dau ochii peste cap spre Breaker și apoi îmi împing ușurel înapoi pe cap.

— Ei bine, oricât de mult aș urî clubul din motive evidente, are o grădină frumoasă în spate, care ar fi perfectă pentru ceremonie. Oamenii ar putea urmări totul de la balconul clubului, de pe peluză sau de pe scaunele din fața altarului.

Breaker mă aprobă, dând din cap.

— Nu e chiar stilul tău, dar e destul de aproape. Vrei să fac eu propunerea?

— Nu-mi place să spun că ar fi mai bine să vină de la tine, dar cred că asta e adevărul.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu!

Mă cuprinde iar cu un braț și mă conduce pe culoar spre Beave. În tot acest timp, mă gândesc obsesiv la ochelarii mei și la vocea caldă a lui Breaker care îmi spune cât de mult îi adoră, la întâlnirea lui cu Birdy și la nenorocitul ăsta de voal. Toate astea îmi provoacă o senzație de greață.

— Doamnă Beaver! strigă el.

— Da?

Ea își întoarce corpul fusiform spre noi.

— Știți, mă gândeam, recepția va fi la club, nu?

Breaker o rostește atât de dezinvolt, încât, dacă nu l-aș cunoaște, probabil c-ar fi deranjant să văd cât de repede poate să apeleze la farmec.

— Corect! răspunde ea, împreunându-și mâinile.

— Frumoasă alegere, apropo! Am fost acolo pentru o nuntă acum un an și ceva, și a fost uluitor.

Doamne, urăsc când devine așa, atât de nonșalant și de potrivit! Nu e tipul pe care îl cunosc. Dar este masca lui de om de afaceri și motivul pentru care a ajuns unde a ajuns, pentru că el poate fermeca precum nimeni altul, la fel ca JP. Huxley, pe de altă parte... Ei bine, el este ciocanul. Lui

Huxley îi este greu să fie fermecător. *Pentru el, lucrurile* sunt albe sau negre. Nu există gri... în afară de *Lottie.*

— Este pitoresc.

Beave îl studiază pe Breaker. Simt că își dorește să afle unde vrea el să ajungă cu asta.

— Și, pentru că este atât de pitoresc, mă face să mă gândesc că, deși această biserică este frumoasă, cumva pălește în comparație cu ceea ce are de oferit clubul. Chiar am fost acolo zilele trecute, la o întâlnire cu Clinton Mars. Îl cunoașteți?

Ha!

Normal că Beave îl cunoaște pe Clinton Mars. Toată lumea îl cunoaște. Este unul dintre cei mai bogați oameni din America. A creat o mică bucățică de hardware care intră în fiecare telefon și a făcut atât de mulți bani din asta, încât acum strănută bancnote de o sută de dolari.

Lasă-l pe Breaker să pronunțe numele potrivit ca să-i înmoaie genunchii lui Beave! De aceea este cel mai bun prieten al meu, bărbatul meu de onoare.

— Da, sigur. Clinton este un om minunat de ager și de inteligent. Am avut norocul să-l întâlnesc acum câteva luni, răspunde Beave, cu ochii sclipitori.

— Ei bine, ne-am plimbat prin grădini în timpul întâlnirii noastre, iar el le-a lăudat pentru cât de frumoase sunt și ce cadru perfect ar fi pentru o nuntă. Chiar se gândea ca fiica lui să se căsătorească acolo.

— Serios? face ea, cu mintea deja cuprinsă de frenezie.

Știi expresia „Să ții pasul cu familia Jones"? Da, Beave își trăiește viața conform ei.

— Da, și mă gândeam că... el chiar avea dreptate. Grădinile sunt uluitoare, frumos amenajate, cu oceanul în fundal, pur și simplu spectaculoase.

Beave dă încet din cap.

— Mâi, peste cinci săptămâni, florile vor fi complet înflorite.

Pouncer dă din deget, iar asistenta apare lângă ea.

— Fă-mi imediat legătura cu clubul la telefon! Trebuie să fac aranjamentele necesare.

Apoi se întoarce spre noi.

— Acum, grădinile ar fi magnifice, dar mă îngrijorează capacitatea ta de a merge pe tocuri prin iarbă.

— O, nu vă faceți deloc griji îi răspund, nedorind ca ea să găsească o scuză pentru a nu folosi grădinile. Sunt destul de descurcăreață cu tocurile.

— Foarte descurcăreață! mă susține și Breaker.

— Cea mai descurcăreață! adaug, ceea ce, bineînțeles, o face pe Beave să-mi arunce o privire batjocoritoare. Ăăă... o mizi-vă! O să defilez pe covorul ăsta.

Ridic tot voalul răsfirat în spate și, cu cea mai mare concentrare, pășesc pe culoar, prefăcându-mă că țin în mână un buchet. Tălpile transpirate îmi alunecă în pantofi, dar le mențin la locul lor până când ajung la altar.

Slavă lui Iisus, am reușit!

— Mergi înapoi! îmi cere Beave, cu vocea deloc convinsă că pot executa mersul pe tocuri.

Doamne, ce enervantă e!

Umerii în spate, mâinile ridicate în față, pun un picior în fața celuilalt și mă întorc pe culoar.

Joacă-o și pe-asta, Beave!

Poți să mă faci să mă simt ca naiba în legătură cu ochelarii mei.

Poți să-mi iei dreptul să-mi aleg propria nuntă.

Dar refuz să-ți permit să mă faci să mă simt ca și cum nu pot să merg pe tocuri.

— Vedeți? spun în timp ce-mi întind mâinile, apropiindu-mă de ea. Nu e nicio problemă...

La ultimul pas, piciorul îmi alunecă din pantof, dezechilibrându-mă.

— O, rahat! strig în timp ce mă întind după cel mai apropiat lucru de pe lângă mine...

Un sfeșnic.

Îl strâng cu putere.

— Eeei, amice! exclam, abia răsuflând. A fost cât pe ce.

Râd în timp ce mă uit la lumânare, care se clatină și tremură în sfeșnic.

— Ăăă, Lia! spune Breaker în timp ce face un pas înainte.

Dar e prea târziu.

Totul se întâmplă cu încetinitorul, în timp ce lumânarea se răstoarnă și cade pe podea. Ochii mi se mișcă odată cu ea, urmărind-o cum cade exact peste voal.

Răsuflarea mi se oprește în piept.

Fac ochii mari.

Și, în câteva secunde, voalul izbucnește într-o adevărată vâlvătaie de flăcări.

— O, Doamne! strig. O, Doamne, am luat foc! Am luat FOC!

Arunc sfeșnicul cât colo și, cu un pantof pus și unul scos, o rup la fugă pe culoar, să scap de flăcări... în timp ce ei vin după mine.

— Voalul! strigă Beave.

— Ai luat foc! strigă și Breaker.

— Stingeți-l, stingeți-l, stingeți-l! strig întruna.

— Iisuse Hristoase! țipă Breaker. Rostogolește-te, Lia, rostogolește-te!

— Unde să mă rostogolesc? țip și eu în timp ce mă învârt în jurul altarului, cu voalul cuprins de flăcări ce mi se apropie tot mai mult de cap. Dragă Iisuse, nu-mi da foc la păr! Te rog, vă implor, pe tine și pe tatăl tău, nu-i da foc!

— O moștenire! exclamă Beave înainte să se prăbușească într-o strană.

— Rostogolește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă las la pământ și mă rostogolesc, trăgându-mi genunchii la piept, ca să nu rămân blocată în șirurile de strane.

— S-a stins? țip. Încă mai ard?

Mă uit peste umăr și văd cum mă urmăresc flăcările.

— Ahhhhh! Breaker, mă vor înghiți! Salvează-mi sufletul... salvează-l!

Continui să mă rostogolesc în timp ce văd cum fumul se înalță în aer.

— Ce e mirosul ăsta? E părul meu? Breaker, ajută...

Pleosc!

Apa mă stropește, udându-mă până la piele și stingând totodată și focul.

Îmi ridic privirea și îl văd pe Breaker ținând în mână un bol de metal foarte mare, cu pieptul zvâcnind și cu groază în ochi.

— S-a... s-a stins?

Înghite cu greutate și dă aprobator din cap.

— Da, s-a stins.

Mă întind pe podea, udă și îngrozită, în timp ce respir adânc.

— De unde ai luat apa?

Se uită în jos la bolul gol și tresare.

— Ăăă... Cred că tocmai te-am binecuvântat cu apă sfințită.

Clatin din cap.

— Botezul prin flăcări tocmai a căpătat un sens cu totul nou, spun în timp ce o aud pe Beave mormăind un fel de rugăciune în fundal. Înghit cu greutate nodul din gât și adaug: Considerați-mă convertită!

— Mă urăște, spun în timp ce Breaker deschide ușa magazinului de papetărie.

După ce i-am înmânat cu blândețe lui Beave voalul moștenire distrus, i-am spus că mă duc să mă schimb înainte de următoarea întâlnire ca să alegem invitațiile. Breaker m-a luat cu el, și, în loc să discutăm despre ceea ce tocmai s-a întâmplat, am rămas tăcuți cât a condus pe străzile străjuite de palmieri din Los Angeles.

Breaker se scarpină pe obraz și replică:

— Cred că ură este un cuvânt prea dur.

— Breaker, i-am dat foc prețiosului ei voal moștenire de familie.

— Nu intenționat. Cred că e ceva ce trebuie să subliniem. Nu ai dat intenționat foc voalului.

— Sunt sigură că ea așa vede lucrurile.

Mă uit spre partea din spate a magazinului, unde o văd pe Beave cu asistenta ei la o masă, uitându-se la ceea ce par a fi diverse texturi de hârtie.

— Cum să o abordez? Să-mi cer scuze din nou? O las pe ea să ia deciziile?

Breaker mă trage deoparte și îmi șoptește:

— A fost un accident. A fost jenant? Da, dar a fost un accident. Te va respecta mai mult dacă te vei duce la următoarea întâlnire cu capul sus și fără să-i ceri mereu scuze. Ai spus ceea ce trebuia să spui, așa că mergi mai departe! Bine?

Dau din cap.

— Ai dreptate! Doar... să merg mai departe.

— Așa te vreau!

Se îndreaptă și îmi pune mâna pe spate, conducându-mă spre masa unde stă Beave.

În timp ce ne apropiem, ea își ridică privirea și spune:

— Ophelia, nu eram sigură că vei apărea, având în vedere modul în care arătai când am ieșit din biserică, dar se pare că te poți curăța în mod corespunzător.

Schițez un zâmbet și răspund:

— Nu a fost chiar așa de greu.

Simt că vrea să mă prăbușesc, și chiar vreau s-o fac. Îmi doresc cu disperare să cad la picioarele ei și să-i cer scuze iar și iar, dar Breaker are dreptate. Ea mă va respecta dacă nu o fac.

— Deci, la ce ne uităm?

— La densitatea și greutatea hârtiei, răspunde Beave. Serios, nu e nevoie să fii aici.

— Ba este, ripostez în timp ce iau loc lângă ea, iar Breaker se așază lângă mine. Până la urmă, astea sunt invitațiile mele de nuntă. În plus, hârtia este distractivă.

Iau un teanc și îmi plimb degetul peste bucățile groase de hârtie.

— Știți ce îmi place la hârtie?

— Sunt sigură că ai o părere bine gândită pe care *abia aștept* să o aud, replică Beave pe un ton care transmite clar că mă condamnă pentru ce s-a întâmplat.

Văd că suntem încă supărate din cauza voalului, și sunt sigură că acum caută să mă doboare, dar, așa cum a spus și Breaker, nu ceda! Rămâi puternică!

— De fapt, chiar am, îi răspund. Hârtia este o călătorie…

— Ăăă, Lia, trebuie să vorbesc o clipă cu tine, intervine Breaker, ridicându-se brusc.

Mă uit în sus la el, nedumerită.

— Ce-i?

— Trebuie să discut ceva cu tine.

Face ochii mari.

— Acum!

Simțind urgența, mă scuz de la masă și mă îndrept spre un colț, unde Breaker îi întoarce spatele lui Beave și mă prinde între pereți și o colecție de pensule pentru acuarele la reducere.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Doar te salvez înainte să te faci de râs.

— Ce vrei să spui?

— Hârtia este o călătorie? Unde anume voiai să ajungi cu asta?

— Păi, dacă m-ai fi lăsat să termin, ai fi văzut că mergeam destul de departe cu asta. Aveam un întreg atac despre cum le deschide oamenilor drumul către lumi noi.

— Da, hai să păstrăm discuțiile filosofice la minimum! Beave nu o să dorească să audă așa ceva. E deja la capătul răbdării. Menține discuțiile la minimum! Bine?

Arunc o privire peste umărul lui Breaker și surprind o licărire din încruntarea adâncă și amenințătoare pe care o afișează viitoarea mea soacră în timp ce se uită peste mostre. Hmm, poate că are dreptate.

— Da, bine! Poate că nu vrea să afle că hârtia este o călătorie.

— Pot să pun pariu că nu vrea să audă asta. Mă bate pe umăr și adaugă: Respiră adânc! Nu divaga fără motiv! Asta denotă slăbiciune. Alege încrezătoare o invitație.

— Pot s-o fac.

Dau din cap.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere!

Ne întoarcem la masă și, ca un gentleman ce este, Breaker îmi ține scaunul, iar eu iau loc. Beave se uită în sus și întreabă:

— E totul în regulă?

— Da, destul de bine. Mulțumesc!

Inspir adânc și, în timp ce Breaker ia loc, spun:

— Ciudat cum se face hârtia, nu? Am urmărit acest documentar...

Breaker se ridică din nou de pe scaun și spune:

— Lia, încă o vorbă!

Cu reticență, îl urmez înapoi în colț, unde șoptesc:

— Ce-am mai făcut acum?

— Ce-ar fi să încercăm asta? spune el, cu o mână pe umărul meu. Tu nu vorbești deloc.

— Deci doar să stau acolo în tăcere cu ea?

— Da!

— Știi că nu pot face așa ceva. Nu-mi place liniștea. Pot să aud oamenii respirând. Mă face să nu mă simt în largul meu.

— Știu, dar cuvintele tale nu vor face nimic pentru această situație, în afară de a o înrăutăți. Așa că doar concentrează-te la alegerea unei invitații și încearcă să nu spui prea multe!

— Pare atât de greu!

— Aceasta este o situație grea, replică Breaker. După ce i-ai ars voalul moștenire, timpul pe care îl petreceți împreună nu mai are cum să fie învăluit de armonie. Suntem în plin război, iar dacă nu vrei să fii dată la o parte, va trebui să ții capul sus, să taci naibii din gură și să alegi ce vrei. Dau să răspund, dar mi-o retează: Știi cum rămâi complet uluită de modul în care Huxley nu poate rosti un cuvânt, dar obține tot ce vrea? Asta pentru că el este tăcut, iar oamenii cedează în fața tăcerii. Nu ceda! Fă-o pe ea să cedeze!

— Ai dreptate. Fii ca Huxley, fă-o să cedeze!

— Întocmai! Bine, ești gata să ne întoarcem acolo?

Încuviințez din cap.

— Și fără discuții despre călătoriile hârtiei și detalii tehnice despre modul în care este făcută!

— Buzele îmi sunt pecetluite.

— Bun așa!

Ne întoarcem la masă și, încă o dată, Breaker îmi ține scaunul.

— Scuzați-mă, trebuie să merg la toaletă! Mă întorc imediat, zice el înainte de a se îndrepta spre fundul sălii, unde e semnul cu toaleta.

Bine!

Concentrează-te, Lia!

Ești tăcută. Ești puternică. Nu cedezi.

Fără să scot un cuvânt, iau un dosar și încep să îl răsfoiesc. Din când în când, simt ochii lui Beave ațintiți asupra mea, dar continui să mă uit peste mostre. Toate sunt mult prea sofisticate pentru a le lua în considerare. Nu vreau ceva foarte pretențios. Pot fi drăguțe, dar filigranul auriu mi se pare un pic cam mult.

Ridic capul și îl întreb pe proprietar:

— Aveți cumva ceva care să nu fie atât de sofisticat?

— Pardon? întreabă Beave. Cum adică, nu atât de sofisticat?

Să răspund?

Mi s-a spus să tac.

Huxley ar răspunde?

Sau doar s-ar holba?

Cred că doar s-ar holba.

Așa că asta e ceea ce fac și eu. Mă holbez la ea.

— Ophelia, ți-am pus o întrebare.

Știu, dar ar trebui să mă holbez, așa că... asta și fac în timp ce transpirația îmi curge pe gât, pentru că toată treaba cu holbatul e dificilă.

Beave trebuie să se fi prins de ce fac, pentru că își încrucișează mâinile în față și se holbează și ea.

O, Doamne!

Este o confruntare vizuală.

Breaker nu m-a pregătit pentru asta.

De ce a ales tocmai acest moment să meargă la baie? O putea face când ne-am întors în apartament să ne schimbăm. Este o proastă gestionare a urinării din partea lui, să mă lase așa, singură, cu doar un dram de încredere în ceea ce fac.

Și, băiete, e bună.

Al naibii de bună!

Ochii ăia mari se uită la mine. Își dă seama că e o confruntare, și, dacă o cunosc pe femeia asta așa cum cred, nu se va da în lături. O fi Huxley regele tăcerii, dar se pare că Beave poate ține un curs de masterat pe tema asta.

Uită-te doar la modul în care ochii ei rămân neclintiți!

Niciun tremur.

Niciun gest.

Între timp, aici, eu sunt singură cuc și mă îndrept direct spre cazanele cu flăcări ale iadului în timp ce încerc să mă țin tare. Dar încep să cedez.

O simt.

E prea multă liniște.

Mă omoară.

O să cedez.

O să plesnesc.

Am de gând să...

— Hârtia a fost inventată de chinezi în anul 100 î.H., încep, simțind un sentiment copleșitor de ușurare. Iar acum,

un singur pin poate crea peste 80 000 de coli de hârtie. Vă vine să credeți așa ceva? Uau, ce odă închinată hârtiei, care este, desigur, o poveste în sine, dar nu vă voi plictisi cu asta, ci voi spune doar că hârtia ne poate transporta cu adevărat dintr-o lume în alta, și sigur, unii ar putea argumenta că autorul este cel care ne transportă, căci cuvintele doar sunt așezate pe hârtie, dar nu poți tipări cuvinte fără hârtie. Deși cred că poți citi electronic, ăăă... În fine, cred că hârtia este o călătorie, și nu aveți și voi impresia că ar trebui să apreciem această călătorie? Adică, uitați-vă la această bucată de hârtie! adaug, ridicând un carton gros. De unde credeți că provine? Cât de mult din lume a traversat? Din câte știm noi, asta a fost o parte dintr-un copac care a adăpostit cândva un leneș sau poate un gibon. Și să știm că a fost o casă la un moment dat și că își va oferi – în lipsa unui termen mai bun – trupul pentru noi, astfel încât să putem invita oamenii la începutul unei noi călătorii în viață... Vedeți cercul complet aici? Pur și simplu minunat!

Ridic un teanc de hârtii și îmi plimb degetele prin el.

— Toată minunăția... Au!

Scâncesc și apoi scutur din mână.

— Hârtiei nu i-a plăcut că am mângâiat-o așa. M-a ciupit direct de deget.

Îmi scutur din nou mâna, dar de data asta, o linie de puncte roșii se împrăștie pe hârtie și tocmai pe fața lui Beave.

O!

Doamne!

Dumnezeule!

Arunc o privire în jos la propriul deget și simt imediat că leșin când văd sângele adunându-se.

— Doamne, acum chiar am comis-o! exclam în timp ce mă clatin, ținându-mi degetul în sus.

— Ce naiba? strigă Breaker în timp ce Beave stă acolo într-o stare de șoc, catatonică. Iisuse, Lia! Ne dați și nouă niște șervețele?

Îmi ține degetul în sus și apoi îmi cuprinde umărul cu un braț pentru a mă împiedica să cad.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Mă uit în sus la el și îi șoptesc:

— Am cedat.

— Cum te simți? mă întreabă Breaker în timp ce se așază lângă mine în mașina lui.

— Tu cum crezi? întreb în timp ce îmi las jos iaurtul de băut.

— În afară de rușine, umilință și regret, vreau să știu cum te simți fizic.

— Bine.

Mă uit în sus la clădirea de birouri a lui Brian.

— Crezi că l-a sunat deja și i-a spus?

— N-am de unde să știu. Dar, după felul în care și-a șters sângele tău de pe față cu mișcări vehemente, o să răspund că da.

— Atunci, este oficial. Nu mai pot să-mi arăt vreodată mutra în preajma ei.

— Va trebui să o faci, și nu te îngrijora, voi fi acolo, cu tine!

Clatin din cap.

— Ar trebui să mă întorc acasă și să mă înec în tristețea mea.

— Asta-ți dorești? întreabă Breaker.

Strâng din buze și mă uit în jos la mâinile mele împreunate.

— Nu! Vreau să vorbesc cu Brian.

— Atunci, cred că trebuie să te duci să vorbești cu el.

Breaker îmi ia mâna într-a lui.

— Pot să ure cu tine.

— Nu, ar fi o idee proastă.

Îmi desfac centura de siguranță și deschid portiera.

— Pot și trebuie să o fac singură. Îmi ridic privirea spre el și adaug: Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut astăzi, în ciuda faptului că ai plecat să faci pipi în cel mai prost moment.

— Mi-am notat deja că trebuie să fac pipi înainte să te mai las vreodată singură cu Beave.

— Bine! Ies din mașină și închei: Ne vedem mai târziu!

— Multă baftă!

Îi fac cu mâna și intru în clădirea de birouri a lui Brian. După ce sângele a fost curățat, și Breaker s-a oferit să plătească pentru toate daunele aduse hârtiei însângerate, Beave mi-a arătat grăbită cele trei opțiuni ale ei și, în loc să mă opun, am ales-o pe preferata ei. Oricum, e o invitație, nu e rochia de mireasă. Mi-a oferit un la revedere tăios și a plecat.

Breaker m-a dus să iau ceva de mâncare, ca să mă ajute cu anemia, apoi l-am rugat să mă conducă aici pentru că nu numai că vreau să clarific ce s-a întâmplat la biserică... și la magazinul de papetărie, dar trebuie să discut cu el și despre faptul că a vorbit negativ despre ochelarii mei. Pentru că, în ciuda distragerilor din timpul zilei, asta mi-a rămas în minte.

— Bună ziua, domnișoară Fairweather-Fern, ce mai faci? întreabă Beverly, asistenta lui Brian, când mă apropii.

— Sunt bine, tu ce mai faci, Beverly?

— Foarte bine. Felicitări pentru logodnă! Brian a vorbit nonstop despre asta.

Îi zâmbesc cu amabilitate.

— Mulțumesc! Suntem foarte încântați.

Minciuna îmi alunecă de pe limbă cu ușurință. Nu sunt atât de entuziasmată, cât mai degrabă emoționată. Să sperăm că entuziasmul vine și el curând.

— Ăă, Brian este disponibil? Știu că am venit neanunțată, dar speram că aș putea vorbi puțin cu el.

— Întotdeauna vrea să te vadă, răspunde Beverly. Cred că acum doar lucrează, nu vorbește la telefon.

— Bine, mulțumesc!

Îi fac cu mâna lui Beverly și mă îndrept spre biroul lui. Întotdeauna a fost foarte amabilă cu mine. Trecută de 50 de ani, este cât se poate de eficientă, atentă și nu lasă niciodată să-i scape nimic, chiar niciodată. Îmi amintesc că atunci când a angajat-o Brian, mama lui a fost furioasă. Spunea că are nevoie de cineva mai tânăr, nu că ea ar trebui să aibă un cuvânt de spus în asta. Totuși, intuiția lui Brian a dat roade, pentru că Beverly l-a ajutat enorm să-și facă treaba.

În plus, e drăguță cu mine, deci bonus.

Bat la ușa lui, apoi împing sticla opacă, băgându-mi capul înăuntru.

Își ridică privirea de la birou și, când mă vede, fața i se luminează toată și zâmbește.

— Lia, spune în timp ce se ridică. Ce surpriză plăcută!

Se apropie de mine, mă ia de mână și mă trage în biroul lui în timp ce închide ușa în urma mea. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, are mâinile pe obrajii mei și îmi înclină capul în timp ce-și lipește buzele de ale mele. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, ca să rămân dreaptă, iar el mă sărută adânc, de zici că nu ne-am mai văzut de zile întregi. Nu sunt sigură dacă mama lui a apucat să discute cu el. Altfel nu cred că aș avea parte de aceeași întâmpinare.

— Mă bucur foarte mult că ești aici! îmi spune printre sărutări.

Îmi mișc gura odată cu a lui, mă cufund în strânsoarea lui și las tot stresul și grijile deoparte, îngăduindu-mi să fiu prezentă doar aici, acum.

După câteva secunde, scoate un geamăt și se desprinde, cu ochi ușor umezi și respirația greoaie.

— Bun, să știi că lucrurile vor scăpa de sub control dacă insist cu sărutările.

Zâmbește și își plimbă degetul mare pe obrazul meu.

— De ce sunt atât de norocos să te văd în această după-amiază?

Doamne, este atât de dulce, încât aproape că mă simt prost să aduc vorba de asta, dar, dacă nu o fac, o să continue să mă sâcâie, ceea ce se va transforma în resentimente față de el, și nu-mi doresc așa ceva.

— Ai vorbit deja cu mama ta?

— Nu, am fost ocupat. A sunat totuși de două ori. De ce?

— Ăăă, în dimineața asta am fost să văd biserica împreună cu ea.

Mă trage spre biroul lui și se așază pe margine, trăgându-mă între picioarele lui.

— Cum a fost? Frumoasă, nu?

— Foarte. Dar cred că s-ar putea să o schimbăm cu grădinile de la club.

— O, uau, ar fi... ar fi perfect!

Zâmbește cu atâta dragoste, încât mă îndoiesc de mine și de ceea ce a spus mama lui mai devreme.

— Cred că da.

Vreau să-i zic că se întâmplă datorită lui Breaker, dar hotărăsc că probabil e un subiect delicat. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-l enervez sau să-l fac să intre în defensivă, mai ales când sunt pe cale să am această discuție cu el.

— Dar s-a întâmplat ceva când eram acolo, la biserică.

— Bine... Ce s-a întâmplat? mă întreabă sceptic.

— În primul rând, a avut loc un accident.

— Acum mă îngrijorezi. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, mama ta m-a pus să probez voalul ei de mireasă, pentru că voia să mă vadă mergând spre altar cu el. Purtam pantofii ăia pe care mi i-ai luat tu și care sunt un pic prea mari și, pe scurt, am alunecat cu ei când mergeam și am căzut peste o lumânare aprinsă, care s-a rostogolit de pe suport și a ajuns direct pe voal. A luat foc, iar singurul motiv pentru care mai am păr în acest moment este pentru că Breaker m-a stropit cu agheasmă.

Inițial, Brian nu reacționează.

Rămâne acolo, cu o expresie derutată pe față. După câteva secunde, spune:

— Vorbești serios?

— Da, nu aș minți în legătură cu așa ceva. Crede-mă!

— Deci ai dat foc voalului mamei mele?

— Nu intenționat, mă grăbesc să răspund. Totul a fost un accident. Și asta, ăăă, nu a fost singurul lucru care s-a întâmplat.

— Cum adică, nu e singurul lucru care s-a întâmplat?

— Păi, vezi tu, după biserică, am fost să mă schimb, pentru că eram udă de la agheasmă, apoi am avut o altă întâlnire, ca să alegem invitațiile și, ei bine, m-am tăiat cu o hârtie în timp ce răsfoiam colile, nu mi-am dat seama, și am sfârșit prin a împroșca peste tot cu sânge, adică fața mamei tale și toate hârtiile.

— Poftim? face el, cu ochii mai mari ca niciodată. Ai împroșcat-o cu sânge pe mama?

Îl trag de reverul sacoului.

— Încă o dată, nu intenționat. Totul a fost o greșeală, dar m-am gândit că ar trebui să-ți spun, pentru că sunt sigură că te-a sunat să te implore să pui capăt relației cu mine.

Expresia lui Brian se luminează în timp ce mă trage într-o îmbrățișare.

— Lia, mama nu ar face așa ceva.

— Știu și eu? Era destul de supărată.

— Probabil era supărată, dar te place. Sunt sigur că nu e nevoie decât de scuze.

Da, asta credeam și eu.

— Oricum, reia el, sunt sigur că e în regulă. Ești bine totuși? Aproape să-ți dai foc la păr și să sângerezi abundent nu sună ca o zi distractivă de planificare a nunții.

— Da, destul de traumatizantă, dar nu ăsta era adevăratul motiv pentru care am venit încoace.

— Nu? Iisuse, dacă nu ăsta e motivul, atunci cred că ar trebui să mă pregătesc psihic!

Îi strecor o mână pe sub sacou și zic:

— Ăăă, probabil!

Nu sunt o persoană conflictuală, dar știu că trebuie să abordez subiectul.

— Deci, când eram la biserică, înainte de foc, mama ta mi-a spus ceva care nu mi-a picat prea bine.

— Orice ar fi fost, sunt sigur că nu a vorbit serios, replică el, sărind imediat în apărarea ei.

Inutil să mai spun că mă deranjează faptul că nu sare niciodată în apărarea mea, mai ales nu în fața viitoarei mele soacre.

— E stresată de toată planificarea. Sunt sigur că va spune multe în următoarele săptămâni care nu vor pica bine. Nu te simți jignită!

Minunat! Abia aștept!

— Nu, era ceva ce spuseseși tu... despre mine.

Fruntea i se încruntă și își înclină capul într-o parte.

— Ce a spus?

Îmi trag mâinile din ale lui și zic:

— Ei bine, a spus că nu-ți plac ochelarii mei și că sunt copilărești, că mi-ar fi mai bine fără ei.

Aștept să retracteze tot.

Să nege.

Orice fel de indiciu că nu spusese așa ceva.

Dar n-o face.

— I-ai... I-ai spus asta? întreb.

Își ferește privirea și apoi încuviințează din cap.

— Da, am zis. Vorbea despre pozele de la nuntă și despre cum ochelarii tăi le-ar putea strica, iar eu i-am spus că poate ar fi bine dacă ai lua în considerare lentilele de contact, deoarece ochelarii mov sunt cam copilărești.

— O! fac, simțindu-mă foarte prost.

Nu în fiecare zi logodnicul tău îți spune că ești copilăroasă. Nici nu e ceva ce vrei să auzi.

— Lia, nu vreau să te simți jignită de asta.

Ridic capul brusc.

— Brian, cum aș putea să nu mă supăr? Am ochelarii ăștia dintotdeauna. Sunt cei pe care m-a ajutat mama să-i aleg. Sunt speciali pentru mine. Au o însemnătate.

— O, îmi pare rău! Nu știam. Credeam că e una din... ciudățeniile tale. Știi tu, cum porți ironic tricouri cu personaje din *Harry Potter*.

— Nu le port ironic. Le port pentru că îmi plac.

— Oricum, nu mi-am dat seama că ochelarii au vreo semnificație. Îmi pare rău, Lia!

Nu știu ce să spun.

„Mulțumesc pentru scuze" pare foarte steril și robotic. „E în regulă" nu e potrivit pentru că nu e în regulă.

Așa că, în loc să spun ceva, *pur și simplu tac.*

— Lia,

Mă trage de mână.

— Am spus că-mi pare rău. *Te rog, nu fi supărată!*

— Nu sunt supărată, răspund, uitându-mă la *mâinile* noastre care se ating. *Doar jenată, cred.*

— Nu e cazul să fii jenată. *N-ar fi trebuit să spun nimic.* A fost o porcărie.

— Crezi că mă fac să arăt urât?

— Nu, Lia. Deloc!

— Crezi că aș fi mai atrăgătoare *pentru tine fără ei?* Pentru că așa am senzația, *aceeași senzație o transmite și* comentariul, că... și cum nu aș fi destul de *frumoasă când* îi port.

— Lia, nu asta am vrut să spun. Cred că ochelarii îți stau bine. Sunt mov, atâta tot, și îmi imaginam că poate cineva de vârsta ta ar dori ceva mai sofisticat.

Umerii mi se lasă în jos în timp ce mormăi:

— Deci nu sunt suficient de sofisticată?

— Nu! gem în timp ce se scarpină pe gât. La naiba, nu mă exprim cum trebuie! Doar... uită că am spus ceva!

Să uit ce a spus? M-a insultat, iar asta nu e ușor de uitat.

Mă uit în sus la el, cuprinsă de *nesiguranță*, și îl întreb:

— Crezi că sunt destul de bună pentru tine?

— Poftim?

Face ochii mari.

— Bineînțeles, Lia! De ce ai crede altfel?

Pentru că mă gândesc la asta de ceva vreme.

Pentru că eu cred că poate nu suntem pe aceeași traiectorie.

Pentru că lucrurile care sunt importante pentru tine, cum ar fi banii și statutul, nu *sunt importante pentru mine.*

— Pentru că există momente în care încerci să mă schimbi. Cum ar fi atunci când mergem la masă cu mama ta, îmi cumperi haine pe care să le port.

— Asta pentru că ea poate fi foarte pretențioasă, și nu vreau să-ți facă greutăți.

— Sau ochelarii, sau când suntem în public, e ca și cum ai avea acest standard pe care trebuie să îl îndeplinesc ca să fiu la brațul tău.

— Ce tot zici acolo?

— Chiar weekendul trecut, am zis să mergem să luăm înghețată, și aveam de gând să ies în pijama, dar mi-ai spus să mă schimb.

— Lia, îți puteam vedea sfârcurile prin maioul ăla alb. Chiar crezi că vreau ca oamenii să vadă asta?

Mă prinde de șold.

— Asta e doar pentru mine.

Mă uit spre ferestrele biroului său.

— Nu știu ce să zic, dar mie mi se pare că nu sunt destul de bună pentru tine.

— Lia, încetează!

Îmi saltă bărbia spre el.

— Normal că ești suficient de bună! Altfel de ce te-aș mai fi cerut în căsătorie? Acum îmi pare rău pentru ochelari. N-ar fi trebuit să spun așa ceva niciodată, dar te rog să nu lași asta să te mâhnească!

— Nu sunt mâhnită, Brian. Încerc doar să mă asigur că iubitul meu...

— Logodnicul, se grăbește el să mă corecteze.

— Da, logodnicul meu. Încerc doar să mă asigur că se căsătorește cu mine pentru motivele corecte.

— Ce tot spui? De unde vine asta? Am petrecut un weekend minunat, iar acum, dintr-odată, te îndoiești de mine?

Are asta – își trece mâna peste gură – vreo legătură cu ce ți-a spus Breaker azi?

— Acum chiar vorbești serios? îl întreb, făcând un pas înapoi. Breaker nu a făcut altceva decât să mă susțină, mai ales când mama ta mi-a spus practic că sunt un trol cu ochelari și că părerea mea despre nuntă nu contează. Nu da vina pe Breaker pentru nimic din toate astea!

— Rahat, ai dreptate!

Expiră și își lasă ambele mâini pe marginea biroului.

— Îmi pare rău! Sunt doar agitat și aparent incapabil să mă opresc din a spune lucruri stupide.

Evident!

— Bine, păi, cred că... Cred că trebuie să iau o gură de aer.

— Nu, spune el, apropiindu-se iar de mine. Nu pleca!

— Am nevoie de puțin aer proaspăt, Brian.

— Atunci, hai să facem o plimbare! Să mergem în parcul de peste drum! Te rog, Lia! Mă simt ca un idiot, și nu vreau să pleci supărată.

Mă uit la ochii lui rugători și îmi dau seama că poate... poate este la fel de stresat ca mine. Pentru că, dacă ar fi fost cu adevărat răutăcios în legătură cu ochelarii, atunci nu ar fi avut nicio remușcare, iar pe fața lui se citește clar remușcarea.

— Bine! cedez, dând din cap.

Îmi întinde mâna, iar eu o apuc. Împreună, ieșim din biroul lui, cerându-i lui Beverly să preia mesajele până se întoarce el. Odată ieșiți din clădire, ne îndreptăm spre parcul pitoresc de peste drum.

Este doar un mic teren de aproape un hectar, un loc unde oamenii pot sta și răsufla ușurați. O mică potecă circulară, cu plopi impunători, oferă un adăpost minunat din fața soarelui arzător.

Brian mă strânge de mână și îmi spune:

— Îmi pare rău că ai avut o zi grea astăzi, dar și pentru că treaba asta cu nunta este atât de stresantă! Știu că nu e ușor pentru tine.

— Chiar nu este. Nimic din toate astea nu a fost ușor. Și, să fiu sinceră, nu mă așteptam la o cerere în căsătorie.

— Nu te așteptai? întreabă el, complet șocat.

— Nici măcar un pic. Adică, fii serios, Brian, nici măcar nu am vorbit despre posibilitatea de a ne căsători, așa că am fost luată prin surprindere când te-ai lăsat în genunchi!

— Dar... ne iubim. Adică, eu te iubesc!

— Și eu te iubesc, Brian! Nu asta e problema. Eu doar... nu știu ce să zic. Credeam că o să ne mutăm împreună, să o luăm ușor înainte de a fi implicat un inel.

— Într-un fel locuim împreună, cel puțin jumătate din timp. Ai o cheie de la mine de acasă, un dulap pentru haine. Am presupus că nu e ceva ce trebuia să abordăm.

Face o pauză.

— Mă mișc prea repede pentru tine?

Da!

Totul este prea rapid.

Cu viteza fulgerului.

Și nu știu cum mă simt. Ceva nu e în regulă. Ceva nu mi se pare în regulă, și nu pot identifica exact ce e. Tot ce simt este acest freamăt grețos în stomac care nu se mai oprește. Biserica de azi, felul în care mă tratează mama lui ca pe o persoană de mâna a doua, capacitatea de a mă insulta fără nicio grijă și cum nu am intuit nimic din toate astea – sunt prea mult.

Dar nu-i pot spune asta lui Brian. E prea sensibil. Îmi va interpreta greșit grijile și preocupările. Va crede că e ceva în neregulă cu el, când, de fapt, e doar vorba de timpul care trece prea repede.

Îi zâmbesc și îi spun:

— Nu, sunt doar... doar șocată, și încă mai încerc să înțeleg totul.

Dă din cap.

— Sunt sigur că planurile mamei nu ajută.

— Da, se mișcă și ea cam repede.

Îmi țin degetele în aer, făcându-l să râdă.

— De ceva vreme voia să te cer în căsătorie.

— Serios? întreb, surprinsă. Mi-aș fi imaginat că, având în vedere relația noastră destul de rece, nu ar fi dorit să mă ceri în căsătorie.

— Mama poate fi rece și deloc prietenoasă uneori, poate chiar un pic dură, dar vede și ea când sunt fericit. Se întoarce spre mine și conchide: Iar tu mă faci fericit, Lia. Foarte fericit.

Îi zâmbesc.

— Și tu mă faci fericită, Brian.

Mă trage în brațe și, pe măsură ce continuăm să mergem pe aleea asfaltată, îmbrățișarea lui pare diferită. Și poate că e din cauză că Breaker m-a ținut mult în brațe azi, dar asta pare forțată, aproape ca și cum ar bifa o căsuță.

Ține în brațe logodnica, *bifat!*

Nu pare să existe nicio pasiune în îmbrățișare.

Nicio nevoie de a fi aproape.

Și nu-mi place să recunosc, dar felul în care mâna lui mă apasă pe braț, ținându-mă aproape de umărul lui, aproape mă sufocă.

„De ceva vreme voia să te cer în căsătorie."

Brian m-a cerut în căsătorie pentru că așa i-a sugerat mama lui?

Îmbrățișarea asta, momentul ăsta, nu mi se par în regulă.

Asta, el, noi... pentru prima dată de când îl cunosc, nu mi se pare în regulă.

Capitolul șapte

BREAKER

Lia: *Nu mi-ai spus unde te duci în seara asta. Vrei să-i împărtășești și unei babornițe care în curând se va mărita?*

Breaker: *Știi, cu halatul ăla vechi și ponosit pe care îți place să-l porți în continuare, chiar semeni cu adevărata definiție a unei babornițe măritate.*

Lia: *Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.*

Breaker: *Trebuie să-ți crești standardele.*

Lia: *Deci, unde te duci?*

Breaker: *Nu vreau să-ți spun.*

Lia: *De ce nu... Stai, e jenant?*

Breaker: *Nu, dar o să-mi reproșezi, iar eu nu vreau să aud asta, așa că prefer să mă prefac că nu ți-am spus și să trec mai departe.*

Lia: *Breaker Murătură Cane, spune-mi chiar în clipa asta ce faci cu Birdy! E un ordin!*

Breaker: *O, un ordin?*

Lia: Da, joor ție știu fețe ai dreptate. Deodeform că, dacă nu-mi spui, o să fac ceva în legătură cu asta când o să ajung acasă. Și n-o să-ți dezvălui nimic până atunci despre ce e vorba pentru că ai fi prea curios, așa că nici n-o să încerci.

Breaker: În primul rând, nu joorim NICIODATĂ ție dreptate. Deodeform, asta e... asta e joor și simplu principiul. În al doilea rând, SĂ NU ÎNDRĂZNEȘTI să atingi nimic.

Lia: Chiar crezi că majusculele tale mă vor descuraja?

Breaker: Ar trebui. Există ceva în spatele lor.

Lia: Sunt de neclintit.

Breaker: Ești o tiranâ. Aceste cerințe sunt imposibil de respectat.

Lia: Doar spune-mi! Te rooooog!

Breaker: Ești enervantă.

Lia: Știu, acum nu mai evita subiectul și spune-mi ce faci diseară.

Breaker: Bine. Mergem la un curs de gătit la care predă prietena ei. Aceasta a vrut să umple clasa pentru a-i arăta șefei sale că e valoroasă, așa că Birdy m-a recrutat.

Lia: Un curs de gătit? Dar... urăști să gătești.

Breaker: Sunt perfect conștient.

Lia: Urăști atât de mult gătitul, încât ai refuzat să pui glazură pe sandvișul tău prăjit. Cuvintele exacte au fost: „Nu vreau să am nimic de-a face cu tot procesul. Doar bagă-mi-l în gură!"

Breaker: Vezi, de asta nu voiam să-ți spun.

Lia: Sunt doar uimită, atâta tot. Nu știam că Birdy contează atât de mult pentru tine.

Breaker: Părea disperată. L-a implorat pe tipul drăguț. Ce era să zic? Că eu nu gătesc?

Lia: Asta mi-ai fi spus mie.

Breaker: Tu ești diferită.

Lia: *Dacă așa stau lucrurile... Putem să facem un curs de gătit ca să învățăm cum să facem un tort de nuntă?*

Breaker: *Asta ar fi un nu dur.*

Lia: *Nu mă iubești!*

Breaker: *Taci din gură! Știi că te iubesc mai mult decât orice.*

Lia: *Mai mult decât colecția ta de abțibilduri cu Războiul Stelelor?*

Breaker: *Bineînțeles. Am pus-o în depozit. Evident, pentru mine nu înseamnă chiar atât de mult.*

Lia: *Mai mult decât cana ta cu Jack Skellington?*

Breaker: *Firește. Îmi place cana, dar nu o văd în fiecare zi așa cum te văd* pe *tine.*

Lia: *Bine... mă iubești mai mult decât posterul tău cu Stăpânul inelelor și autograf?*

Breaker: *Oooo, acum mă testezi! Ce zici de asta, tu ești pe locul al doilea?*

Lia: *Ciudat, accept.*

Breaker: *LOL. Bine, Birdy e aici. Trebuie să plec.*

Lia: *Distracție plăcută! Trimite-mi poze.*

— Știu că a fost cam din senin, dar îți mulțumesc că ai fost de acord să vii cu mine, spune Birdy în timp ce își leagă șorțul.

Eu mi l-am pus deja pe-al meu și vreau cu disperare să-l dau jos.

Urăsc șorțurile.

Urăsc făina și zahărul.

Urăsc spatulele.

Urăsc mănușile pentru cuptor.

Urăsc tot ce se află pe masa din fața mea.

Pentru mine, nimic din ce ține de gătit nu este ceva magic. Nici măcar un singur lucru. Singurul lucru grozav

legat de actul de a găti este rezultatul, dar aș prefera să cumpăr rezultatul decât să-l fac eu însumi. Există prea mulți factori de risc care îl determină să fie oribil și pe care nu sunt dispus să-i abordez.

Pur și simplu cumpără... întotdeauna cumpără!

— Nicio problemă! răspund cu un zâmbet, deși știu că este unul fals.

— Nu prea mă pricep la gătit, reia Birdy în timp ce își potrivește șorțul la gât. Dar Callie tocmai a primit slujba asta și chiar vrea să-și impresioneze șefa.

— Și eu aș face la fel.

Îi ofer un zâmbet drăguț. Ridic spatula care are o pisică pe ea și adaug:

— Cel puțin tema este destul de mișto.

Birdy își înclină capul într-o parte.

— Asta e sarcasm?

Clatin din cap în timp ce privesc spațiul roz. Pereți roz, perdele cu picturi murale roz, ustensile verzi ca marea, precum și electrocasnice cu pisici peste tot unde te uiți. Pussycat Cupcakes dezlănțuite cu adevărat.

— Îmi plac pisicile! Am avut un pisoi când eram mic pe nume Jiggles. Era cel mai bun prieten al meu.

— Serios? Vorbești serios?

— Da!

Chicotesc.

— Cred că ar fi greu de crezut, dar da, Jiggles și cu mine făceam o pereche pe cinste. Mă urmărea afară în timp ce mă jucam cu machetele de avioane, iar seara se cuibărea pe perna mea.

— Vai, ce drăguț! Ce s-a întâmplat cu el?

— Cancer felin. Dar a trăit până la 18 ani, așa că a avut o viață frumoasă și împlinită.

– Bine, atunci poate că nu mă simt atât de rău că te-am adus într-un loc în care se fac brioșe și care are ca tematică pisicile.

– O, nu, ar trebui să te simți prost în continuare.

Îi fac cu ochiul, și chiar atunci prietena ei începe cursul.

Sunt surprins că brioșele sunt deja făcute. Habar n-am de ce, credeam că vom găti de la zero, dar ceea ce ajung să descopăr este că acesta este un curs de decorare, așa că invităm să facem glazura și cum să o punem pe brioșele deja răcite.

După un tutorial despre cum se face glazura, îmi plimb degetul pe peretele bolului cu amestec și gust din crema de unt.

– Nu e rea.

Birdy face la fel, și o privesc cum își strecoară degetul printre buze și îl suge ușor.

Nu e nimic sexual în asta, absolut nimic, dar, dintr-un motiv ciudat – poate pentru că a trecut ceva timp pentru mine sau pentru că e al naibii de drăguță –, să o privesc cum suge glazura de pe deget mă face să simt picături de sudoare pe ceafă.

– Ooo, e bună!

Își șterge degetul pe un prosop.

– Ce culoare să facem?

Adunându-mă, răspund:

– Păi, am putea merge cu culoarea propusă, roz. Sau putem fi rebeli și să alegem altceva.

– O pisicuță roz... O pisică pare prea generică.

Ezitarea ei mă face să râd.

– Dar albastră... asta clar nu e o opțiune.

– Nimănui nu-i place o pisică albastră, ripostez, de data asta provocând-o să râdă.

— Verdele mă face să mă gândesc la rău. Iar o pisicuță bolnavă nu e ceva ce vreau să mănânc.

— Sau să ling, adaug.

— Exact!

Se bate ușurel în bărbie, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

— Ce zici de roșu... ăăă, stai, îmi retrag cuvintele!

Râd, atrăgându-le atenția celorlalte cofetărese. Își lasă mâna pe brațul meu și spune:

— Șșt, atragi atenția! Dacă ne abatem de la pisicuța roz, trebuie să fim discreți în privința asta.

— Scuze, dar clar nu roșie!

— A fost o sugestie groaznică. Ce zici de portocaliu sau galben? Astea mi se par potrivite.

— Ce zici de amândouă?

— Acum cred că ești pe drumul cel bun. Îmi întinde un castron și completează: Cred că, dacă împărțim glazura în două, colorăm una portocalie și una galbenă și apoi le punem în tubul de glazură în același timp, atunci vom obține un fel de efect marmorat.

Clipesc de câteva ori la ea și replic:

— Ăăă, credeam că nu-ți place să gătești.

— Nu-mi place, dar pierd timpul pe TikTok. Algoritmul a decis că îmi place să mă uit la videoclipuri cu gătit. Iar în secret... îmi plac.

— Probabil că a decis asta pentru că te uiți la videoclip în întregime, în loc să glisezi în sus. Tu ești responsabilă pentru asta.

Face un gest drăguț foc cu mâna.

— Vinovată! Dar eu nu mă uit pentru educație. Mă uit pentru că am o problemă.

— Văd și eu. Știi, asta mă face să mă gândesc la tine într-un mod diferit.

Glumesc în timp ce amestec vopseaua galbenă, iar ea o face pe cea portocalie.

— Înțeleg perfect. Dacă vrei să pleci, nu te voi opri.

— Știu, și plec ar fi corect ca să-ți dau o lecție, dar cred că voi fi mai mulțumită și voi rămâne.

Zâmbește.

— Nu te purta de parcă ai rămâne pentru mine! Rămâi doar pentru prăjiturile cu pisicuțe.

Începe iar să râd. De data asta, deranjez clasa suficient cât să fiu nevoită să le cer scuze și apoi să mă întorc la Birdy, roșu tot la față.

— Îți mulțumesc că ai venit în seara asta, a însemnat mult pentru Callie! spune Birdy când ajungem la SUV-ul ei alb.

— Știu, cred că voi spune asta o dată și numai o dată, pentru că nu vreau să dau impresia greșită cu privire la gusturile și antipatiile mele pentru gătit, dar chiar m-am distrat.

Își duce mâna la piept în timp ce se sprijină de mașină.

— Te *rog*, cruță-mi sentimentele de minciuni!

— Chiar așa a fost, insist, venind mai aproape de ea. *M-am distrat mult cu tine!* Nu a fost la fel de ciudat ca la întâlnirea dublă.

Se întinde spre mine și se joacă cu tivul tricoului meu.

— Da, întâlnirile duble sunt întotdeauna o plăcere, mai ales când o jumătate este o întâlnire oarbă.

Am așezat cutia cu brioșe în plus pe capotă și m-am apropiat și mai mult, astfel încât să fie nevoită să-și dea capul pe spate ca să se uite în sus la mine.

— Așadar, mai mergem în drumeție și la observat de păsări? Nu te-am descurajat cu modul în care am dat gata trei brioșe dintr-o singură mișcare?

Își răsfrânge buzele în sus.

— Nu, privindu-te cum rontăi pisicutele alea chiar ne-a făcut să îmi doresc să ieșim și mai des.

Chicotesc.

— Știi, ai fi putut să arăți acest simț al umorului și mai devreme.

— O, Doamne, nu m-aș lăsa prinsă spunând așa ceva în fața lui Brian. E atât de... încrezut, iar fratele meu e și el așa. Ori de câte ori sunt în preajma lui Brian, știu că trebuie să mă controlez. Să mă comport elegant.

— De ce ai vrea să te porți ca altcineva, în loc să fii tu însăți?

— E mai ușor așa. Prefer să-mi petrec câteva ore cu degetul mic ridicat, comportându-mă elegant, decât să răspund fratelui meu de ce am spus pisicuță în fața lui Brian.

Îi dau o șuviță de păr după ureche.

— Da, înțeleg că nu vrei să te certi cu fratele tău. Ideea asta mi-a trecut adesea prin minte. Dar, chiar dacă ne certăm, eu și frații mei părem să ne ciondănim cumva.

— La fel și noi.

Oftează.

— Dar, ca să-ți răspund la întrebare, da, tot vreau să merg în drumeție cu tine. Și poate, știi, dacă ai disponibilitate pentru cină sau ceva săptămâna asta, s-ar putea să fiu liberă. Tresare și apoi reia: Asta sună de-a dreptul penibil, ca și cum nu aș avea o viață, dar pe cine păcălesc eu? Nu fac nimic altceva decât să mă antrenez și să merg la muncă, așa că... dacă ești liber, sunt destul de sigură că și eu aș fi.

— Nu penibil, o contrazic în timp ce mă uit la buzele ei, cu o dorință copleșitoare pulsând prin mine să o sărut. Ești sinceră, și îmi place asta.

Îi ridic bărbia cu degetul și îmi țin respirația în timp ce aștept să îmi dea de înțeles că e în regulă. Că pot să o sărut.

[illegible] buzele și mă trage de tricou, indicând că își do-[illegible] la mult ca mine.

Mă aplec, îmi apropie nasul de al ei și mă opresc o clipă, [illegible] timp să se simtă pregătită înainte de a-mi lipi [illegible] de ale ei. E un sărut delicat, nu prea intens, nu [illegible] deschisă.

Dar plăcut.

Sărăcesc cât să-mi stăpânesc dorința.

Sărăcesc pentru a gusta din ea.

Când se mai desprind, îmi zâmbește, și ochii îi strălucesc [illegible] lucrului.

– O să te sun, îi spun în timp ce mă îndepărtez și iau [illegible] de prăjitură.

Își vâră mâinile în buzunar și o urmăresc cum deschide portiera.

– Te aștept.

Se urcă în mașină și apoi închide portiera. Mai fac un pas [illegible] ea, în timp ce o privesc cum pleacă, inspir adânc și [illegible] sărutul în minte.

A fost plăcut. Dulce.

Și totuși, de ce nu am simțit nimic?

Îmi mângâie un buchet de hortensii, în timp ce Beave o în-[illegible] pe florăreasă cu privire la opțiunile de aranjare a [illegible].

– Deci n-ai de gând să ignori faptul că ai fost la o întâlnire [illegible] ea și să nu-mi spui nimic legat de asta?

Radu dă din umeri în timp ce iau o hortensie roz și o țin [illegible] fața plină de pistrui perfecți a Liei.

– Nu prea am ce să spun. Nu a fost chiar gătit, ci doar [illegible] de lucruri.

— Și..., întreabă Lia, încercând să mă facă să vorbesc, dar... dar nu știu ce să zic.

Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

— Și am adus brioșele acasă, răspund și las floarea înapoi în vază.

— Aha, deci îmi spui că asta e tot ce s-a întâmplat? Nimic altceva?

— Adică, am vorbit și am râs, iar ea a fost al naibii de amuzantă. Dar da, asta a fost tot.

— Ai sărutat-o de noapte bună? întreabă Lia, vocea coborându-i cu o octavă.

Fac o pauză, pentru că mi se pare ciudat. Nu știu de ce mi se pare ciudat. Lucrurile cu Lia nu par niciodată ciudate, dar vorbitul despre Birdy, da.

— Pauza ta am de gând să presupun că este un da.

Mă înghiontește ușor în umăr.

— Breaker, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

— Pentru că..., dau să răspund, întorcându-i spatele.

— Pentru că, de ce? întreabă ea.

— Doar pentru că.

Se mișcă în jurul meu, astfel încât sunt forțat să o privesc în ochi.

— Ăsta nu-i un răspuns. Tu îmi spui totul, așa că de ce te comporți ciudat în legătură cu asta?

— Nu știu, mărturisesc în timp ce expir și îmi trec mâna prin păr. Probabil pentru că mă simt ciudat. OK? Toată chestia asta cu întâlnirile mi se pare ciudată. Și nu știu cum s-o abordez.

— Păi, faptul că nu vorbești cu mine nu ajută. Noi ne spunem totul unul altuia.

— Știu.

Îmi dau capul pe spate și mă uit la cer câteva secunde.

— La naiba, Lia, am sărutat-o aseară pentru că voiam cu adevărat!

Acum o privesc în ochi.

— Toată seara m-a făcut să râd, e frumoasă și, la un moment dat, și-a supt degetul și m-a făcut să transpir al naibii de tare.

Lia rânjește.

— Așa că, atunci când a venit momentul să-i spun noapte bună, am vrut să o sărut și am făcut-o. Și a fost bine. Dulce. Nu prea intens, doar perfect. Dar... Nu am simțit nimic.

— Chiar nimic?

Clatin din cap.

— Nu, nu a fost nicio scânteie, nicio dorință de a o împinge în SUV-ul ei și a continua sărutul. A fost doar plăcut.

Clatin iar din cap.

— Cred că e ceva în neregulă cu mine. De asta nu mă întâlnesc cu nimeni, pentru că nu simt nimic pentru nimeni. Niciodată. Întotdeauna e doar... mediocru. Iar Birdy nu este genul de fată pe care să o iau acasă pentru o noapte și să nu o mai văd niciodată. Ea e genul care are relații.

— Voi doi ați terminat de vorbit acolo? strigă Beave în timp ce pocnește din degete. Am lucruri importante de discutat.

Lia se întoarce spre mine și spune:

— Discuția asta nu s-a încheiat. Mă auzi?

— Da, nici nu-mi închipuiam, răspund în timp ce ne îndreptăm spre florărească.

— Ophelia, te rog să nu-ți târăști picioarele! Este nepotrivit.

Lia strânge din buze, probabil ca să nu riposteze. Starea de spirit de ieri a lui Beave a rămas la fel, și a fost al naibii de neplăcut.

— Acum, tocmai am vorbit cu florăreasa și a spus că ne poate face comanda de trandafiri roșii, dar trebuie să acționăm rapid.

— Trandafiri roșii? rânjește Lia. Sunt atât de formali!

Ea urăște trandafirii roșii. Crede că sunt un dușcu. Nu pot spune că nu sunt de acord.

— Exact, aceasta este o nuntă formală, Ophelia. Ce ai așteptat să ai la nuntă? Margarete?

Beave pufnește ca și cum ar fi cel mai absurd lucru pe care l-a auzit vreodată.

— De fapt, spune Lia, mă gândeam că margaretele ar fi perfecte. Erau florile preferate ale mamei mele.

Beave face o pauză și apoi își împreunează mâinile.

— Ophelia, apreciez dedicarea pentru floarea preferată a mamei tale. O găsesc admirabilă, dar aceasta este o nuntă, nu o înmormântare! Aceasta este o sărbătoare.

O, la naiba!

Lia rămâne fără glas. Respiră încet – subtil –, încât aproape că nu o auzi, dar e suficient cât să observ.

Suficient cât să știu ce urmează să se întâmple dacă nu intervin.

— Doamnă Beaver, rostesc, intervenind înainte ca Lia să-și piardă cumpătul. Nu vreau să vă supăr, dar cred că ar fi un lucru bun să o onorăm pe mama Liei prin includerea margaretelor. Ar fi o modalitate de a o include pe mama ei, din moment ce ea nu poate fi aici.

— Dar trandafirii și margaretele nu merg bine împreună.

— Pot include margarete în buchetul miresei, se bagă florăreasa.

— Nu am nevoie de buchet, replică Lia, făcându-o pe B[illegible] întoarce brusc capul în direcția ei.

— Cum adică, nu ai nevoie de un buchet? Cu ce naiba ai putea să mergi la altar?

— Am făcut o grămadă de flori tricotate cu mama și bunica mea. Le-am păstrat ca să pot face un buchet din ele la un moment dat.

Beave rămâne tăcută și apoi, încet, începe să chicotească.

Chicotelile cresc.

Și tot cresc.

Este probabil cel mai jignitor lucru pe care l-am văzut vreodată. Femeia asta crede că are clasă, dar de fapt nu are deloc.

— Flori tricotate? Pentru o nuntă? Doar nu vorbești serios!

Beave flutură din mână prin fața ei, respingând întreaga idee.

— Sunt destul de sigur că vorbește serios, altfel nu ar fi adus vorba despre asta, spun, pierzându-mi calmul.

Lia își lasă ușor mâna pe brațul meu, făcându-mă să înțeleg că are lucrurile sub control.

— Doamnă Beaver, apreciez nevoia dumneavoastră de a face o nuntă frumoasă, dar trebuie să vă amintiți că sunteți aici pentru a vă vedea fiul căsătorindu-se, iar părinții mei nu mai sunt, așa că pentru mine este importantă includerea lor în ceremonie și recepție.

— Și ar trebui să fie important și pentru dumneavoastră, adaug, susținând-o.

Simțind tonul, Beave se îndreaptă de spate. Expresia ei se transformă într-una de înțelegere și se metamorfozează rapid în femeia înțeleaptă și corectă drept care încearcă să treacă. Se întoarce spre florăreasă și spune:

— Ei bine, dacă am putea găsi o modalitate potrivită de a include margarete fără a părea de prost-gust, am aprecia.

Florăreasa se uită la noi, părând de-a dreptul înfricoșată.

— Cred că putem.

— Ce compromis frumos! exclam în timp ce o albină îmi bâzâie pe lângă cap.

O alung.

— Cred că margaretele și trandafirii vor merge bine împreună.

— Mai ales trandafirii albi, spune Lia.

— Ei, haide, doar nu vorbești serios! spune Beave. Trandafiri albi? Poate că nu vă căsătoriți într-o biserică, dar pentru numele lui Dumnezeu, trandafiri albi? Nu ne păcălim invitații.

Mă uit la o albină cum zboară în jurul capului lui Beave, dar fie nu-i pasă, fie nu are simț practic, pentru că nu se mișcă.

— De ce i-am păcăli pe invitați? întreabă Lia.

Beave își împreunează mâinile și răspunde:

— Ophelia, am închis ochii la activitățile tale nocturne cu fiul meu, dar nu toată lumea este la fel de iertătoare. Trandafirii albi simbolizează puritatea, iar eu mă tem că tu ești orice, dar nu pură. Privesc cum obrajii Liei se înroșesc de jenă.

— Nu cred că asta contează.

— O, ba contează! insistă Beave.

— Bine, atunci poate roz, sugerează Lia. Nu are legătură cu grația sau ceva de genul?

— Grație și amabilitate, adaugă florăreasa.

— Atunci, ar fi bine, spune Lia în momentul în care albina zboară lângă capul ei, iar eu tresar, știind că o să se sperie. O, Doamne! țipă ea în timp ce se ascunde după mine.

— Ce naiba faci? întreabă Beave.

— Era o albină.

Insecta bâzâie din nou lângă capul ei, iar Lia chițăie iarăși în timp ce țopăie spre stânga.

— Nu mă înțepa! strigă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e doar o albină! Dacă nu te poți descurca cu treaba asta, cum ai de gând să te căsătorești în grădinile de la club?

— Atâta timp cât nu mă – bâââzâiieeeee! țipă Lia, țopăind din nou când albina se apropie de urechea ei. Vine direct spre mine. Știe că sunt slabă.

— Ophelia, te faci de râs.

— Îmi pare rău! spune ea în timp ce se îndreaptă de spate, exact la timp pentru ca albina să o lovească în ureche. Doamne, Maica Domnului! urlă Lia în timp ce dă nebunește din brațe, lovind-o din păcate pe Beave chiar în sân.

Poc!

Și, cu toții, urmărim cu groază cum femeia fragilă își azvârle brațele în aer, iar un cârâit îi iese din gură în timp ce se clatină în spate.

Nu putem împiedica inevitabilul.

Vedem cu toții cum se întâmplă.

Se îndreaptă direct spre grămezile de hortensii.

Și cu un pârâit, un geamăt și o prăbușire, în florărie se face liniște în timp ce Beave se prăbușește peste masa cu flori.

Găleți de apă cad peste tot.

Tulpini de hortensie plesnesc.

Și o tresărire resimțită în întreaga lume apare pe fețele tuturor.

— Scoateți-mă de aici imediat! cere Beave.

Mă reped la ea și o ajut să iasă, doar pentru a mă repezi imediat lângă Lia pentru protecție, deoarece adâncurile iadului sunt pe cale să se despartă, și sunt destul de sigur că, dacă nu mă țin suficient de strâns, Lia va fi înghițită cu totul.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău! începe Lia, în timp ce Beave ridică mâna pentru a o amuți.

În vreme ce-și îndreaptă haina și se șterge de ață pe ea, se uită la Lia și îi spune cu o voce care cred că a fost destinată doar coșmarurilor:

— La nuntă vor fi trandafiri roșii și fourre pentru mireasă. Sfârșitul discuției!

Și apoi pleacă, cu asistenta după ea. Rămânem singure, în timp ce florăreasa pleacă și ea. După câteva secunde, Lia spune:

— Asta, ăăă... nu a fost chiar ideal.

Nu mă pot abține. Las să-mi scape un chicotit și zic:

— Cine ar fi crezut că astăzi vei ajunge să-ți pupi soacra pe sâni? Ce-ai simțit? În mintea mea sunt doar saci cu pere.

Lia tușește de câteva ori.

— Asta e ce simt acum în gură? Praf de țâțe?

Scot un hohot de râs în timp ce o cuprind cu un braț și o conduc spre ieșire.

— *Bucură-te că brațul tău nu s-a dus mai jos, altfel ai fi luat o gură de praf de vagin.*

— *Praf de vagin... nu e doar condiment Old Bay?* întreabă ea, făcându-mă să pufnesc.

— *O, la naiba... Te iubesc!*

— Știi, nu am văzut niciodată pe viu sângele cuiva clocotind. Auzi uneori expresia, dar niciodată nu o vezi cu adevărat.

Lia ia o mușcătură din burritoul ei în timp ce stăm în fața la Alberto, unul dintre locurile noastre preferate când suntem în centru.

— Dar, uau, astăzi i-am văzut sângele lui Beave clocotindu-i prin venele alea groase. A fost cu totul altceva.

– Dacă privirile ar putea ucide, am fi amândoi
– Morți pe loc. Ai surprins privirea pe care ne-a aruncat
Sunt destul de sigură că voia să se facă mică
– Cred că așa se simte toată lumea când este Beave prin

Îmi dă o înghițitură din limonada mare pe care am hotă-
și o înapoiem.

– Mulțumesc că mi-ai luat apărarea! Apreciez!

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Asta face o Murătură

Oftează, dar apoi rămâne tăcută.

– Crezi că e o prostie să fac chestia cu florile tricotate?

Clatină din cap.

– Mă face să te plac și mai mult.

Ochii i se ridică către ai mei.

– Cred că e foarte drăguț și, dacă aș fi în locul tău, și eu
aș vrea să fac același lucru. E o zi importantă în viața unei
persoane, și e corect să-i cinstim pe cei care nu pot fi acolo.
Cred că mamei tale i-ar plăcea dacă ai merge la altar cu ceva
ce ați făcut împreună.

– De acord! Își lasă burritoul jos și adaugă: Mă tot gân-
desc la mersul spre altar și cum tata m-ar fi ținut strâns, spu-
nându-mi cât de mult mă iubește, cât de mândru e și cum a
visat mereu la această zi. Ziua în care m-ar putea da altcuiva.
Și acum... acum nu voi mai avea parte de asta. Va trebui să
merg singură, și e descurajant.

– Te conduc eu la altar. Nu vei fi singură. Mă vei avea
pe mine.

– Beave nu ar fi niciodată de acord cu asta, pentru
că nu ar trebui să mergi înaintea mea, din moment ce ești
Murătura de Onoare.

— Apropo, dacă Murătura de Onoare nu este în program, o să turbez.

Rânjește răutăcios.

— Dar nu-mi pasă ce vrea Beave. Vreau să fii fericită, să simți că ești înconjurată de oamenii care te iubesc, iar dacă asta înseamnă că am de două ori mai multe responsabilități, atunci cui naiba îi pasă?

— Mulțumesc! Of, urăsc că toate momentele astea au fost atât de triste! Am impresia că, atunci când te căsătorești, ar trebui să fie o mare sărbătoare. Până acum, a dat impresia unei versiuni a iadului. Singurul motiv pentru care am reușit să trec peste aceste ultime două zile ești tu. Sunt destul de sigură că aș fi cedat după ce am văzut numărul celor de pe lista de invitați.

— Va fi mai bine. Odată ce se termină toată această planificare, drumul va fi lin.

— Așa sper.

Își ridică burritoul și mai ia o îmbucătură.

— Deci ai de gând să închei discuția despre Birdy?

— Ce altceva mai e de spus? întreb, ridicând din umeri. Cred că am de gând să-i mai dau o șansă, doar pentru că e de treabă și m-am simțit bine cu ea. Poate că a fost tot zahărul pe care l-am mâncat, dar i-am spus că o voi duce în drumeție, așa că am de gând să fac asta, și vom vedea unde duce mai departe.

— De ce insiști? Dacă nu-ți place de ea, nu-ți place și aia e.

— Nu e vorba că nu o plac. De fapt, o plac. Doar că nu am simțit nimic când am sărutat-o, și mă așteptam la mai mult, înțelegi? Poate aveam emoții. Ea mă trăgea de tricou, ceea ce era sexy, așa că poate doar mi s-o fi părut.

— Te trăgea de tricou? întreabă Lia, cu burritoul la jumătatea drumului spre gură. Ca să ți-l dea jos?

— Nu, ca să mă țină în loc. Mi-a plăcut asta. Și buzele ei erau supermoi. Mă întreb dacă aș fi sărutat-o cu gura deschisă dacă ar fi fost mai bine?

— Nu ai sărutat-o cu gura deschisă? Deci a fost doar cu buzele strânse?

— Da, ca un pupic.

— Păi, probabil de-aia nu ai simțit nimic. Un pupic nu-ți oferă prea mult loc să interpretezi atracția.

— Hmm!

Îmi scarpin maxilarul și iau limonada.

— Știi, s-ar putea să ai dreptate.

— Știu că am.

— Nu fi umilă sau ceva de genul!

— Când am fost noi vreodată umili unul în preajma celuilalt?

— Niciodată.

Mă las pe spate în scaunul meu.

— Ce faci în seara asta?

— Mă duc la Brian. Lucrurile au fost un pic încordate în ultima vreme între noi, și o simte, așa că m-a invitat la el. Pregătește cina.

— Ai vorbit cu el despre ochelari?

Se șterge la gură cu un șervețel și aprobă din cap.

— Da, a recunoscut că i-a spus asta mamei lui.

Furia îmi fierbe în stomac. Individul ăsta rămâne tot un aure dobitoc, și chiar nu mă văd vreodată plăcându-l.

— Dar și-a cerut scuze. Nu știu ce să zic. Simt ca și cum acum ies la suprafață toate lucrurile putrede dintr-o relație. E mai bine să iasă acum, nu? Ca să știi că poți trece prin toate.

— Da, probabil.

Chiar în clipa asta îmi vibrează telefonul. Am primit un mesaj. E de la Huxley.

— O secundă.

Ridic degetul și apoi citesc *mesajul.*

Huxley: *Poți să vii mâine la mine acasă? Avem [illegible] pe care aș vrea să le trecem în revistă.*

Îi răspund rapid:

Breaker: *Sigur. La ce oră?*

Huxley: *La nouă. Ne vedem atunci.*

Mă uit în sus la Lia.

— Se pare că Huxley are câteva noutăți.

— Ooo, Shoemacher se duce la fund!

Capitolul opt

BREAKER

SUNT AL NAIBII DE PLICTISIT.

În timp ce mă uit la calculator și la blocurile Tetris care acoperă ecranul, îmi dau seama că viața mea este jalnică.

Da!

Asta fac eu, mă joc Tetris pe calculator ca un bătrân de 70 de ani, totul pentru că prietena mea cea mai bună își petrece timpul cu viitorul ei soț, iar frații mei fac sex în draci cu soțiile lor. Vezi, exact la asta mă refeream. Am nevoie de o viață ceva mai diferită. Am nevoie de oameni cu care să ies.

De activități.

De altceva în loc să stau singur acasă, purtând un plasture cu Batman pe sfârc pentru că mi se pare amuzant!

Mă ridic de la birou și îmi întind brațele deasupra capului, apoi îi trimit un mesaj lui JP să văd ce face, după care mă opresc. Știu ce face, i-o trage soției lui.

Huxley, la fel.

Și nici măcar nu-i pot trimite mesaj lui Banner – noul nostru partener de afaceri și prieten –, pentru că s-a cuplat

cu cineva la nunta lui JP și a lui Kelsey. Toată lumea este cuplată. TOATĂ LUMEA!

Ce prostie, și eu ar trebui să fiu cuplat, nu să stau acasă, să beau suc de portocale și să încerc să-mi bat recordul personal la Tetris la șapte seara!

Îmi iau telefonul, dau click pe conversația cu Birdy și îi trimit un mesaj.

Breaker: *Ce faci? Eu acum mă joc, ca un penibil, Tetris, singur.*

Merg în dormitor, unde mă dezbrac de pantalonii scurți și îmi iau o pereche de pantaloni de jogging negri, iar între timp ea îmi răspunde la mesaj:

Birdy: *Mă uit la Totul despre sex în timp ce mă delectez cu una dintre prăjiturile noastre cu pisicuțe.*

Breaker: *LOL. Vrei puțină companie?*

Birdy: *Întotdeauna. Îți trimit adresa mea. Apropo, îmbracă-te comod. Eu sunt în ținută de casă.*

Breaker: *În timp ce vorbim, îmi pun un tricou simplu.*

Birdy: *O, ți-am spus că nu e nevoie de tricou?*

Breaker: *Cred că ai sărit peste acest detaliu. Ne vedem curând.*

Birdy locuiește într-un apartament foarte frumos.

Comunitate închisă, piscină somptuoasă și amenajată cu măiestrie. Nu știu cât plătește pentru chirie, dar probabil mai mult decât plătesc eu, ceea ce mi se pare amuzant, având în vedere diferența uriașă dintre conturile noastre bancare.

Opresc într-un loc de parcare în fața clădirii, iau de pe scaun cutia cu prăjituri de la cursul nostru – niciodată să nu te prezinți cu mâna goală – și urc în fugă scările spre apartamentul 3C.

Bat la ușă de trei ori și sunt tentat să lovesc tăblia, dar îmi amintesc că e ceva ce fac doar cu Lia, și mă abțin. Încuietorile

sunt descuiate, iar ușa se deschide și o găsesc pe Birdy în partea cealaltă, purtând o pereche de pantaloni scurți de mătase și un maiou simplu negru.

— Ai adus brioșe? Credeam că nu ți-au mai rămas după cum le-ai dat gata în clasă.

— Am fost la o dezintoxicare de o zi.

I le înmânez după ce se apropie, apoi își lasă mâna pe pieptul meu și mă întâmpină cu un sărut în colțul gurii. Neașteptat, dar deloc neplăcut.

— Mă bucur că ești aici!

Apoi mă ia de mână și mă trage în apartamentul ei.

Mă descalț, încui ușa și apoi o urmez în living, unde se așază pe canapea și mă trage după ea.

Apartamentul este exact ce m-aș fi așteptat de la ea. Mobilier alb imaculat cu tonuri de bej și cafeniu răspândite peste tot. Este curat, distinct, modern și imaculat. Nicio figurină de acțiune decorativă și niciun poster. Foarte matur.

Foarte diferit de locuința mea.

Și a Liei, de altfel. Așezată în genunchi, se întoarce spre mine și îmi spune:

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

— Ăăă, bine, răspund în timp ce mă întorc și eu spre ea.

— Mă rog, mai degrabă să-ți cer scuze!

— Ți-ai cerut destul scuze în legătură cu cursul de gătit. Și, deși ciudat, chiar m-am distrat.

— Nu e vorba de cursul de gătit, ci despre... Dă din cap și apoi adaugă: Sărut.

— O, ăăă, ce e cu sărutul?

— Știu că a fost ciudat.

— La ce te referi? o întreb, știind al naibii de bine că a fost puțin ciudat.

— Eram emoționată și m-am blocat când te-am sărutat. Sunt sincer surprinsă că ești aici după acel sărut. Când am primit mesajul tău, am tresărit. Mă așteptam la un apel telefonic de vineri seara târziu prin care să-mi spui că nu mai putem merge în drumeție.

— Birdy...

— Sărut mai bine de atât, spune ea panicată. Mult mai bine. Doar că, Doamne, sunt atât de emoționată în preajma ta!

— De ce? o întreb. Nu cred că sunt foarte intimidant.

— Nu ești. Asta e problema. Dacă ai fi fost un afurisit de mascul alfa, atunci da, probabil că nu m-aș simți atât de agitată în preajma ta, dar ești un tip de treabă, chiar drăguț, și ești genul de tip care e greu de găsit, mai ales în Los Angeles. Îmi tot spun că o voi da în bară, și chiar credeam că am făcut-o cu acel sărut.

— Trebuie să nu te mai gândești prea mult la lucruri, spun, chiar dacă are perfectă dreptate.

Același lucru îl credeam și eu despre sărut. Se pare că nu eram singurul, ceea ce e liniștitor. Poate că până la urmă a fost chestia cu buzele strânse.

— Îmi pare rău! Sunt atât de prinsă de relația mea anterioară, încât e greu să-mi alung acele gânduri din minte. Dar mă voi descurca mai bine.

— Nu te grăbi! spun în timp ce-mi întind brațul peste spătarul canapelei ei. Nu am de gând să plec nicăieri și, în momentul de față, tot mergem în drumeția aia sâmbătă.

— Bine, pentru că azi am fost la cumpărături și am luat ținuta perfectă pentru asta.

— O, da? întreb râzând. Habar nu aveam că există o ținută perfectă pentru drumeție și observarea păsărilor.

— Dacă apuci să cauți destul de bine, poți să găsești.

— Povestește-mi mai multe despre această ținută!

— O, nu, fără indicii. Va fi o surpriză.

— Păi, dacă nu e un tricou cu o pasăre pe el, voi fi extrem de dezamăgit.

Nu face decât să zâmbească, și e foarte drăguță. Chiar foarte drăguță. Și amuzantă. Și dulce. Cam tot ce aș căuta probabil la o parteneră. Acesta este motivul pentru care am nevoie să încerc mai mult ca să fac treaba asta să funcționeze.

— Așadar, azi ai mers cu Lia să puneți la punct chestii legate de nuntă?

— Da, ne-am uitat de niște flori.

Se trage mai aproape de mine. Îmi dau seama că vrea să fim mai intimi, așa că mă mișc și eu pentru a mă întoarce mai mult spre ea și apoi trasez un cerc cu degetul pe umărul ei gol. Pare să afișeze un soi de ușurare, prin urmare continui.

— Ce ați ales până la urmă?

— Ei, Birdy! Ce fel de Murătură de Onoare aș fi dacă aș dezvălui secretele nunții?

— Murătură de Onoare? Asta are nevoie de câteva explicații.

— Lia și cu mine suntem pasionați de scrabble. Eram într-un club împreună în facultate și, într-o seară, ne jucam doar noi doi, ceea ce, de obicei, oricum era modul în care se termina adunarea clubului. Eram epuizat, dar trebuia să o învinge la încă un joc. Trebuia să scriu pe litere „murătură" și, fără să vreau, am scris greșit. Bineînțeles, pe atunci eram un nenorocit încrezut, mai ales când era vorba de scrabble, așa că mi-am spus punctele ca un maestru, iar ea a arătat spre tablă, atrăgându-mi atenția că scrisesem greșit. A fost umilitor, și așa mi-a rămas porecla. Eu sunt murătura ei.

Chicotește.

— Știi, murătura ar putea fi considerată altceva.

Fac o pauză și apoi clatin din cap.

— Crede-mă, nu și murătura asta!

Râde ușor.

— Ei bine, îmi place prietenia voastră. Cred că este ceva frumos. Ai o mulțime de prieteni apropiați? Sau doar pe Lia?

— Păi, obișnuiam să petrec timpul cu frații mei până când s-au căsătorit. Asta ne-a dat peste cap meciurile de baschet. Încă mă mai văd cu ei, dar este mai mult o chestie de grup, ceea ce le permite soțiilor lor să aibă acces la chestiile mele personale. Ele pot fi foarte pretențioase când vine vorba să afle totul despre viața mea de burlac și cum pot să mă facă... să nu mai fiu burlac. Apoi mai este prietenul meu, Banner, care tocmai a început să lucreze cu noi. E destul de mișto, dar se vede cu o fată, Kenzie, mă rog, într-un fel se vede cu ea. Nu știu exact care e treaba. Așa că e ocupat cu asta.

Dau ușor din cap.

— Se pare că sunt în acel moment din viață în care toată lumea se combină.

— Înțeleg ce vrei să spui. Când eram cu fostul meu iubit, era ca și cum toată lumea se căsătorea sau făcea copii. Făceam lucruri de cuplu împreună, iar când ne-am despărțit, a fost ca și cum nimeni nu mai avea timp pentru mine.

— E nasol, dar cunosc sentimentul.

— Totuși, nu-i pot învinui, spune ea. Doar sunt îndrăgostiți, până la urmă.

— Probabil. Cred că asta m-a și determinat să vreau să cunosc și eu pe cineva. Nu sunt disperat sau ceva de genul, dar nici nu vreau să fiu singur.

— Înțeleg perfect. Și eu sunt la fel. Nu am nevoie de cineva pentru a fi fericită, dar e distractiv să fac lucruri cu cineva... știi și tu, cum ar fi drumețiile.

Întinde mâna și se joacă cu țesătura tricoului meu.

— Și glazurarea pisicuțelor.

Zâmbetul îi este foarte sexy în vreme ce se uită în sus la mine.

— Exact! Precum glazurarea pisicuțelor.

Asumându-mi un risc, o trag de mână și o îndemn:

— Vino încoace!

Spre norocul meu, ascultă și se mi așază în poală. Mă sprijin de perna canapelei, astfel încât să mă uit în sus la ea.

— Cum a fost azi la muncă?

— Asta ai de gând să mă întrebi în timp ce stau în poala ta?

— Da, îi răspund în timp ce mâinile îmi cad pe coapsele ei. Toate discuțiile mele de zi cu zi sunt așa. Ar trebui să vezi răfuielile în care intru cu frații mei legat de cine să fie dedesubt și cine deasupra.

Scoate un râset senzual, iar de data asta îmi desenează cercuri pe piept.

— O, ce imagine mi s-a format în minte!

— Constatăm că, dacă stăm unul în poala celuilalt, ne putem concentra asupra discuției și putem bloca distragerile. Am avut discuții de o oră în poala lui JP în care făceam brainstorming cu privire la următoarea noastră afacere. Dacă nu ar fi fost încălcarea evidentă a normelor de resurse umane, am fi pus pe toată lumea să stea în poala celuilalt.

— Știi, poate că ai dreptate. Creierul meu de marketing se gândește că ați putea forma un fel de dispozitiv care să prevină contactul pelvis-la-pelvis, dar să permită aceeași poziție. O, și puteți adăuga niște ochelari de cal pentru a împiedica distragerea atenției.

— Uau, Birdy! Uau! Asta e cu adevărat genial.

Își freacă ușor umărul.

— Mulțumesc, dar ideea e toată a ta! Eu sunt doar creatorul de visuri.

— Așa îți spui la muncă?

— Când dau lovitura cu o idee uriașă, sigur. Tipăresc discret un certificat de finalizare cu numele de creator de visuri pe el. Am un dosar întreg cu ele. În sertarul biroului.

— Un dosar întreg ar însemna că te pricepi foarte bine să fii creatoare de visuri.

— Mă pricep.

Ne petrecem următoarea oră vorbind despre orice și despre tot, ea, în poala mea, eu, ținând-o de coapse și nefăcând nicio mișcare. Nici măcar una.

Îmi povestește că îi place să facă surf – ceva ce eu nu am făcut niciodată în viața mea –, că este o mare fană a tuturor tipurilor de cereale – cu cât mai mult zahăr, cu atât mai bine – și că a avut odată un câine cu trei picioare și că a fost cel mai bun câine pe care l-a avut vreodată.

Eu îi împărtășesc dorința mea de a deține fiecare figurină bobble-head *Războiul Stelelor* făcut vreodată, cum cred că bromance-ul original al erei noastre este C3PO și R2D2, iar ea îmi spune că a urmărit doar cele mai recente episoade și că nu pricepe fetișul cu Kylo și Rey. Aproape că am cedat, dezamăgit.

— Ți-e sete sau vrei altceva? întreabă Birdy.

— Nu, sunt bine. Totuși, ar trebui să plec, pentru că sunt sigur că mâine trebuie să te trezești devreme.

Îi frec ușor coapsele.

— Chiar mă trezesc la cinci și jumătate.

— Iar eu mâine am o întâlnire cu Hux la el acasă.

— Bine, păi...

Degetele îi joacă pe tricoul meu.

— Cred că ar trebui să te conduc până la ușă.

Se ridică din poala mea și apoi îmi întinde mâna. O strâng și mergem împreună până la ușă. Mă încalț, iar când termin,

mă ridic în picioare și o văd cum se sprijină de perete chiar lângă ușă, cu mâinile la spate.

— Mulțumesc că ai venit!

— Da, m-am simțit bine, chiar dacă nu ești un fan al poveștii de dragoste dintre Kylo Ren și Rey.

— Pur și simplu nu mă prinde, replică ea, ținându-se serios. Îmi pare rău! Pentru mine, nu funcționează.

— Ce dezamăgire! o tachinez și apoi fac un pas în față.

Îi ador bărbia cu un deget și mă apropii, zăbovind aproape de buzele ei, așteptând.

Se apropie și ea și îmi pune mâna pe piept în timp ce deschide gura, îmboldindu-mă să fac la fel. Îmi proptesc mâna liberă de peretele de lângă capul ei, sprijinindu-mă, și adâncesc sărutul, lăsându-mi limba să exploreze.

Mâinile ei îmi mângâie obrajii. Limba i se potrivește cu mișcările mele și, pentru prima dată după câteva luni, sărut chiar acolo, în holul apartamentului unei fete.

Mă delectez cu atingerea buzelor ei moi.

Savurez strânsoarea în care-mi ține obrajii.

Iar ea gâfâie pentru o gură de aer, îmi amintesc.

Am uitat cum e să fii intim cu o femeie, iar senzația e foarte plăcută.

Când mă desprind, genele i se ridică în timp ce ochii îi rămân îndreptați spre ai mei. Îi zâmbesc și spun:

— Mai bine?

— Mult mai bine!

Îşi trece limba peste buze.

— Mult mai bine!

— Bine!

Mă aplec și îi mai depun un sărut pe buze înainte să mă îndepărtez.

— Ne vedem sâmbătă pentru drumeție!

— Da, sâmbătă, răspunde ea în timp ce deschid ușa și ies.

— Noapte bună, Breaker!

— Noapte bună, Birdy! spun înainte să pornesc pe lângă.

— Bună dimineața, Breaker! răspunde Lottie la ușa casei sale. Ce mai faci?

— Bine. Tu?

Încă nu e îmbrăcată pentru azi, e încă în halat și cu părul prins într-un coc.

— Fac bine.

Huxley apare chiar atunci și își încolăcește brațul în jurul taliei ei. O sărută pe cap și spune:

— Să-ți aduc ceva?

Ea clatină din cap și îl bate pe mână.

— Sunt bine.

Apoi se îndreaptă spre bucătărie, în timp ce Huxley n-o slăbește din ochi.

— Cum este? îl întreb.

Când se întoarce spre mine, mă întreabă:

— Ce să fie?

— Să fii așa de îndrăgostit. Ești așa de protector, de posesiv, de infatuat. Nu cred că am fost vreodată așa cu cineva.

— Normal că ai fost! Ești așa cu Lia.

— Lia și cu mine nu avem o relație sentimentală.

— S-ar putea să nu vreți, dar știi cum te simți când mama lui Brian se ia de ea, sentimentul acela instinctiv că vei face orice, ca să te asiguri că nimeni nu-ți rănește fata? Ăsta e sentimentul. Acel sentiment profund care nu dispare niciodată.

Încuviințez încet din cap.

— Am acest sentiment cu Lia, dar nu la nivel romantic, ci la nivelul de cei mai buni prieteni.

— Ei bine, când te îndrăgostești în sfârșit de cineva, acel sentiment pe care îl ai cu Lia se va transfera la ea. De ce întrebi?

Se îndreaptă spre biroul său, iar eu îl urmez.

— Am cam ieșit cu o fată în ultimele zile și e destul de grozavă. Frumoasă și deșteaptă. Un supersimț al umorului. Nu avem prea multe în comun, dar e dulce, spirituală și interesantă. Am fost la ea aseară și am vorbit mult, ba chiar s-a așezat o vreme în poala mea, dar nu am avut această nevoie copleșitoare de a o atinge. Mi-am ținut mâinile pe picioarele ei pentru că simțeam că așa trebuie să fac, iar când am sărutat-o de noapte bună, mi-a plăcut al naibii de mult, dar nu știu, nu cred că am simțit nimic cu ea.

— Sărută prost? întreabă Huxley în timp ce ia loc la birou, iar eu mă așez în fața lui.

— Nu, de fapt sărută foarte bine.

Oftez adânc și mă aplec în față, cu mâinile împreunate.

— Nu știu, omule. Cred că trec prin niște rahaturi și habar n-am cum să le procesez. Cred că procesul ăsta și nunta se joacă cu mintea mea.

— Vrei s-o placi pe fata asta? întreabă Huxley.

— Nu vreau să fiu lăsat în urmă. Singur. Toți pe care îi cunosc sunt căsătoriți, se căsătoresc sau au o relație. Eu stau singur în apartamentul meu și mă joc Tetris pe calculator.

— Asta nu te-a deranjat până acum. Îți plăcea Tetris.

— Și încă îmi place. Îmi place la nebunie, dar nu știu, simt că sunt într-un moment al vieții când poate ar trebui să am o prietenă serioasă. N-am mai avut una până acum, ceea ce e cam ciudat, nu?

— Până acum n-ai avut nevoie de una. Ai avut-o pe Lia pentru companie feminină, iar când ai vrut sex, ai avut parte

de distracție. Ai avut aranjamentul perfect o bucată bună de vreme.

— Stai, chiar crezi că asta e? De-asta nu am avut o prietenă adevărată? Pentru că m-am bazat pe Lia în toți acești ani?

— Da! îmi răspunde el, deja epuizat. E înspăimântător că nu ți-ai dat seama până acum. E cât se poate de evident.

— Nu și pentru mine, replic în timp ce mă las pe spate pe scaun și îmi apăs mâinile pe coapse. Crezi că din cauza asta nu am găsit pe nimeni? Pentru că m-am mulțumit cu Lia?

Huxley își freacă tâmpla, pierzându-și răbdarea.

— Da! Exact de asta, pentru că de ce să ai o iubită când Lia este tot ce ai avut nevoie vreodată?

— Iisuse! Nu m-am gândit niciodată la asta în felul ăsta. Dacă e așa, atunci înseamnă că dimpotrivă, Lia *nu era* mulțumită doar cu mine. Nu am fost niciodată ceea ce avea nevoie, pentru că a început să se întâlnească cu Brian. Deci, chiar dacă își face griji că lucrurile se vor schimba între noi, ele deja s-au schimbat. Ea are acum *nevoie de* Brian, ceea ce înseamnă că nu mai are nevoie de mine la fel de mult. Omule, am fost orb.

— Mă bucur că te pot lumina! Acum, putem să ne întoarcem la motivul pentru care ești cu adevărat aici?

— Cred că da, răspund, deși mintea continuă să-mi rătăcească. Dar ia stai un pic: Crezi că ar trebui... Nu știu, să nu mai stau atât de mult cu Lia?

Huxley se ciupește de sprânceană.

— De ce ai face așa ceva? Nu vei reuși decât să-i rănești sentimentele.

— Da, dar ea îl are pe Brian, așa că nu ar trebui să existe o... tranziție de putere?

— Nu ești afurisitul de președinte al Statelor Unite!

— Știu asta. Dar cum Brian și Lia se vor căsători în curând, nu ar trebui să mă retrag puțin? Și-așa pe Brian îl deranjează că petrec mult timp cu Lia. Ar trebui să-i predau torța, nu?

— Nu știu. Dacă tu crezi că ar trebui, atunci fă-o! Acum putem vorbi despre proces, te rog?

— Sigur, scuze! spun și apoi fac o pauză. Doar că am văzut-o pe Birdy aseară și sărutul a fost unul reușit, dar nu am simțit o scânteie, și nu eram sigur dacă ar trebui să simt o scânteie sau dacă e prea devreme să simt o scânteie? Nu știu, tu ai simțit o scânteie cu Lottie?

Huxley își aruncă pixul pe birou și se lăsă pe spate în scaun.

— Spune-mi tu, crezi că am simțit o scânteie cu soția mea?

— Din ceea ce am observat, aș spune că da.

— Imediat. S-ar putea să fi crezut că e enervantă, frustrantă și de-a dreptul iritantă de cele mai multe ori, dar nu aveam nicio îndoială că e cea mai drăguță chestie pe care o văzusem vreodată și că mi-o doresc în pat.

— Aha! exclam și dau din cap. Crezi că la fel a fost și cu JP?

— Omule, serios? Haide, l-ai văzut pe JP când a întâlnit-o pe Kelsey prima dată. Omul avea inimioare care-i ieșeau din fiecare orificiu al corpului.

— Da, știu.

Îmi feresc privirea.

— Cu Birdy nu-i la fel. Dar mă întreb, de asemenea, dacă am un blocaj mental acum și nu-mi permit să simt pentru ea așa cum ar trebui din cauza că mă bazez pe Lia. Crezi că asta ar putea fi o problemă?

— Cred că în curând va fi o problemă uriașă dacă nu încetăm să vorbim despre asta și nu trecem la treabă.

— Da, bine... scuze!

Îmi mușc unghia degetului mare.

— Foarte repede totuși, ce părere ai despre Kylo și Rey? E ciudat că mă gândesc să mă întâlnesc cu cineva care nu crede în această poveste de dragoste așa cum cred eu?

— Iisuse Hristoase!

Capitolul nouă

LIA

Lia: *În seara asta: Parola. Vin eu la tine sau tu la mine? Trebuie să dau o fugă până la magazinul alimentar dacă vii aici. Nu am Sour Patch Kids sau Sprite.*

Breaker: *O, am nevoie de o amânare.*

Mă holbez la telefon, nedumerită.

O amânare?

Sunt destul de sigură că Breaker nu a folosit niciodată acest termen cu mine… niciodată.

Lia: *O amânare? Ești Murătura mea? Vreau doar să mă asigur că nu ai fost răpit sau ceva de genul.*

Breaker: *Nu am fost răpit, doar că am planuri.*

Ooo!

Planuri? Cu cine?

Cu Birdy?

Adică, n-ar trebui să-mi pese, dar e *Parola*, și întotdeauna ne uităm la *Parola* împreună.

Întrerupem jocul, iar unul dintre noi află parola și îl face pe celălalt să ghicească, apoi îl lăsăm să joace pe ecran. În

timpul întregului proces, ne înecăm în *calzone* de la pizzeria noastră preferată, sugem Sour Patch Kids până când ne ustură limba și spălăm totul cu Sprite, care ne face întotdeauna să râgâim tot restul serii.

E o tradiție!

Deci, de ce și-ar... face alte planuri?

Mă ridic de la birou, unde lucram la un tabel Excel plin de detalii, apoi mă duc la pat și mă prăbușesc în el. Ar trebui să-i spun doar să se distreze și că ne vedem vineri, când ne întâlnim cu Beave, dar ce naiba, nu pot să trec peste asta, așa că îi trimit un mesaj înapoi:

Lia: *Planuri, ai? Cu Birdy?*

Trimit mesajul și tresar, urând faptul că sunt atât de curioasă.

Breaker: *JP și Lottie, de fapt. Mergem la un bar despre care zicea JP. Mă gândeam să o invit și pe Birdy, dar încă nu sunt sigur. Ar fi a patra oară când o văd într-o săptămână. Nu vreau să par disperat.*

Lia: *De patru ori? E mai mult decât te-ai văzut cu mine.*

Diferența aia mă apasă greu și mă face să mă simt agitată.

De patru ori? Asta e... foarte mult.

Breaker: *Păi, a fost întâlnirea dublă, apoi chestia cu gătitul, și am fost la ea aseară, așa că, dacă aș invita-o în seara asta, ar fi cam mult, nu crezi?*

Cred că de trei ori este cam mult.

De asemenea... m-ar putea invita să ies în bar cu toată lumea. În mod clar nu fac nimic în seara asta.

Lia: *Te-ai dus acolo aseară? Te-ai dus pentru un motiv anume?*

Breaker: *Doar să stăm împreună. Am vorbit mult. Nu e fan al lui Kylo și Rey, ceea ce a fost greu de înghițit, dar bei, nu poți să le ai chiar pe toate. Totuși, a considerat că unul dintre conturile de fan pe care i l-am arătat e destul de sexy*

Lia: Nu-i plac Kylo și Rey împreună? Sunt destul de sigură că asta înseamnă că nu mai vorbești niciodată cu ea.

Breaker: *S-a iertat ușor, mai ales că sâmbătă o duc într-o drumeție și într-un tur de observare a păsărilor.*

Lia: *O, super! Același tur la care mergem și noi?*

Breaker: *Da, e cel mai bun. Pare destul de încântată de asta. A spus că și-a luat o ținută și toate cele.*

Lia: *Are o pasăre pe ea?*

Breaker: *A spus că e o surpriză. Pun pariu că e o bustieră și pantaloni scurți. Pare drăguță și așa mai departe, dar și... un pic însetată.*

Lia: *Așadar, ce ar trebui să fac în legătură cu Parola în seara asta?*

Breaker: *Spune-i lui Brian să vină la tine. Oricum, el ar trebui să înceapă să se joace cu tine.*

Lia: *Cum adică, „oricum"? Ăsta e jocul nostru.*

Breaker: *Da, dar în curând te căsătorești cu el. Nu mai pot să continui să vin în serile noastre stabilite. E o schimbare bună, Lia.*

Lia: *Stai... Ți-ai făcut planuri intenționat? Pentru a mă conduce într-un fel de tranziție?*

Breaker: *Am uitat cât de inteligentă ești.*

Lia: *Ăăă, nu am nevoie de tine să mă ajuți. Sunt fată mare, Breaker.*

Breaker: *Bine, atunci, du-te să fii cu logodnicul tău. Vorbește despre nuntă, asigură-te că știe ce se întâmplă cu ea.*

Lia: *De ce simt că te distanțezi?*

Breaker: *Nu o fac, Lia. Încerc doar să te pregătesc. Odată ce te căsătorești, totul se schimbă.*

Lia: *Spui asta ca și cum ar fi o pedeapsă.*

Breaker: *Nu este, dar adevărul e că nu pot fi alături de tine așa cum sunt acum. Nu pot fi tovarășul tău, iar tu nu poți fi a mea, pur și simplu.*

Lia: *Tovarăș? De unde vin toate astea ?*

Breaker: *De nicăieri, sunt doar fapte. Asta se întâmplă cu viețile noastre – evoluăm, ne schimbăm, iar acesta este doar următorul pas. Acum trebuie să plec. Ne vedem vineri.*

Mă uit la telefon, recitind mesajele în mod repetat și încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. Sigur, mă mărit și în curând voi locui cu soțul meu, dar asta nu înseamnă că trebuie să tai legăturile cu Breaker sau să nu mai interacționez cu el. La naiba, săptămâna asta a văzut-o pe Birdy, pe care abia o cunoaște, de mai multe ori decât pe mine!

Ceea ce mă întristează. Toate astea mă întristează. Iar singura persoană cu care aș putea discuta despre asta tocmai mi-a spus că ne vedem vineri.

Lacrimile îmi inundă ochii, dar imediat aud o bătaie la ușă.

Mă ridic din pat, sperând că e Breaker și că mesajele lui sunt doar un șiretlic. Mă șterg repede la ochi, dau fuga la intrare și deschid ușa, unde îl găsesc pe Brian de cealaltă parte, ținând un buchet de trandafiri și afișând un zâmbet larg.

— Bună, scumpo! mă întâmpină, și jur că pe dinții lui proaspăt albiți sclipește lumina. M-am gândit să te surprind cu niște flori și – ridică o geantă cu schimburi pentru dormit – o petrecere în pijamale.

— O, uau! exclam, încercând să-mi fac vocea să sune emoționată, nu dezamăgită. Eram... ăăă... Nu mă așteptam la asta.

— Da, nici eu.

Îmi întinde florile. Trandafiri *roșii*, pe care îi disprețuiesc din cauza clișeului și a lipsei lor de originalitate. Credeam că Brian știe deja.

— A fost de fapt ideea lui Breaker.

Ah... pofttim?

— De asemenea, mi-a spus să iau Sour Patch Kids și Sprite, așa că și asta e în pungă. Nu știu sigur de ce, dar a spus că e ce vă trebuie în timp ce jucați *Parola*.

— Breaker ți-a spus să faci toate astea?

— Bine, florile au fost ideea mea, dar seara de joc a fost a lui. A spus că, din moment ce el nu va mai fi prin preajmă atât de mult, ar trebui să învăț lucrurile care vă plac vouă.

Se apleacă și îmi dă un sărut pe obraz. Trece pe lângă mine intrând în apartament, iar eu rămân acolo uimită.

Breaker a pus la cale asta?

Vrea ca Brian să învețe toate lucrurile care *îmi plac mie*?

De ce face asta? De ce încearcă să mă scoată din viața lui?

Sunt sigură că face asta ca să fie drăguț, dar e dureros.

Și în niciun caz nu voi putea să mă bucur de seara asta dacă nu ajung la miezul problemei.

Așa că, riscând, îi spun:

— Brian, trebuie să dau un telefon important de afaceri. Mă duc la Breaker, ca să nu te deranjez.

— O, pot să nu fac niciun zgomot, dacă vrei.

Clatin din cap.

— Crede-mă, pereții ăștia sunt subțiri ca hârtia! Ai putea să auzi tot. Fă-te comod și mă întorc în scurt timp!

— Bine! Te iubesc!

Îi zâmbesc.

— Te iubesc!

Cu telefonul în mână, ies din apartament și mă duc la Breaker. Există o șansă foarte mică să fie acolo, dar măcar pot să încerc, iar dacă nu, pot să-l sun din apartamentul lui.

Bat ușor la ușă și apoi îi acord câteva secunde înainte de a verifica ușa, care este descuiată. O împing exact când Breaker se apropie de intrare.

— Lia, e totul în regulă?

Închid ușa în urma mea și-mi încrucișez brațele la piept.

— Nu, nu e totul în regulă.

— Bine... Păi, eu tocmai ieșeam...

— Serios? Nu ai de gând să mă întrebi ce este în neregulă?

— Cred că știu deja, răspunde el și se întoarce în living, făcându-mă să-l urmez.

E camera cea mai îndepărtată de apartamentul meu. Ne-am mai certat aici în timp ce Brian era în apartamentul meu, și nu mă îndoiesc că la asta se gândește acum. Își ia loc pe pat și spune:

— Ce se petrece?

— Ce se petrece? replic încet, dar hotărât. Ce-ar fi să-mi spui tu ce se întâmplă, pentru că, ultima dată când am verificat, îi împrumuți tradițiile noastre lui Brian.

— Nu i le împrumut. Îl includ și pe el.

— Nu am nevoie să-l incluzi. Fac propriile mele lucruri cu Brian. Ceea ce am nevoie să faci tu este să nu mă mai îndepărtezi.

— Practic, te-am văzut ieri. Cum te îndepărtează asta?

— M-ai văzut pentru chestii legate de nuntă. Mă îndepărtezi de lucrurile noastre obișnuite.

Își ferește privirea, dar văd că vrea să spună ceva. Ceva care îi stă pe vârful limbii, dar se abține.

— Spune-o! îl presez.

Își lasă capul în jos și clatină din el.

— Deci așa va fi, Breaker? Sunt logodită și urmează să mă căsătoresc, iar acum nici măcar nu vrei să-mi spui la ce te gândești?

— Nu pot să-ți spun la ce mă gândesc.

— De ce nu? întreb.

— Pentru că este vorba despre tine, șoptește, dar nu foarte încet.

Fac un pas îndărăt, încercând să înțeleg de ce pare atât de agitat, de iritat.

— Păi, dacă este vorba de mine, atunci spune-mi! Evident e ceva ce trebuie să-ți iei de pe suflet.

— Bine, spune el, iar apoi ochii săi îi întâlnesc pe ai mei. Vrei să vorbim? Putem să vorbim. Ne-am bazat prea mult unul pe altul, iar astăzi mi-am dat seama că nu am și eu o relație din cauza ta.

— Poftim? Ăăă, vrei să-mi explici de ce e vina mea?

— Pentru că ai devenit plasa mea de siguranță. De ce am nevoie de un tovarăș, când te am pe tine pe care să mă bazez?

— Deci, practic, pentru că am fost o prietenă bună, ești supărat pe mine și încerci să mă scoți din viața ta?

— Nu.

Se trage de păr în semn de frustrare.

— Nu asta am spus.

— Atunci ce anume spui, Breaker? Căci mi se pare că ai un fel de criză relațională pentru că eu mă căsătoresc, iar acum ești disperat să fii cu cineva, iar singura persoană cu care te-ai văzut nu este exact ceea ce căutai. Prin urmare, dai vina pe mine pentru toate astea.

— Uau!

Acum se ridică în picioare, iar înălțimea lui mă copleșește.

— Nu asta spuneam. Ce mod de a-mi răstălmăci cuvintele!

Îmi ridic mâinile în semn de înfrângere.

— Atunci, ce vrei să spui?

— Doar că suntem… prea apropiați.

— Prea apropiați?

Dau din cap sarcastic.

— Bine, deci prietenia pe care am construit-o în ultimul deceniu este prea bună. Asta e problema?

Mă îndepărtez.

— Bun, e bine de știut. Îmi pare rău că am ținut atât de mult la tine și că am făcut parte din viața ta până în punctul în care chiar te-am rănit!

— Lia, nu! spune el, încercând să mă atingă.

— Nu, nu trebuie, mă împotrivesc în timp ce mă întorc spre el. E foarte nasol, Breaker, să mă respingi pentru că ai impresia că te-am împiedicat să fii cu cineva. Nu am făcut nimic de genul ăsta. Viața ta amoroasă este problema ta, nu a mea. Poate că, în loc să te uiți la oamenii care te iubesc și te susțin și să dai vina pe ei, mai bine ai încerca să privești în interior! Nu eu sunt motivul pentru care nu ești cu cineva. Motivul pentru care ești singur este pentru că nu crezi niciodată că cineva este suficient de bun. Standardele tale sunt atât de imposibil de ridicate, încât nimeni nu se va ridica vreodată la nivelul lor. Asta e problema. Nu eu.

Mă răsucesc pe călcâie, dar el mă ajunge din urmă și mă trage de braț.

— Lia, așteaptă!

Îmi smulg brațul și ripostez:

— Și care-i chestia? De ce tocmai acum? De ce trebuie să găsești pe cineva acum? Doar pentru că mă mărit eu, crezi că trebuie să te însori și tu?

— Nu, răspunde el, cu o încruntătură adâncă.

— Atunci, de ce este asta o problemă exact acum? De ce faci din asta o problemă? Am mai ieșit și cu alți bărbați. Da, nu cu mulți, dar am mai avut iubiți. De ce acum e atât de diferit?

— Nu știu, răspunde el, tulburat.

Poate, cu o oră în urmă, aș fi vorbit cu el despre sentimentele lui, dar nu acum, nu de data asta. *Logodnicul* meu, care vrea să petrecă timp cu mine și să facă ceva ce *îmi place*,

este în apartamentul meu și mă așteaptă. Breaker este ridicol și nepăsător. O vreme poate să se scalde în propria vomă.

— Poate că e ceva ce trebuie să descifrezi.

Pornesc spre ușa de la intrare.

— Lia, îmi pare rău, bine?

— Nu, nu e bine.

Mă întorc spre el.

— Nu așa ne purtăm unul cu altul. Nu știu ce-ți trece acum prin minte, ce te-ar putea poseda să ai aceste gânduri și idei drastice de a mă împinge spre Brian când nu am nevoie să fiu împinsă, dar îți voi spune un lucru. O să creeze o prăpastie între noi. Dacă asta e ceea ce vrei, atunci ai făcut o treabă bună. Ajung la ușa din față și conchid: Și nu-ți face griji pentru vineri! Trebuie doar să caut o rochie, așa că nu voi avea nevoie de ajutorul tău cu asta.

Și apoi ies din apartamentul lui, dar mă opresc pe hol, în spațiul dintre ușa mea și a lui, și mă prăbușesc la podea, unde plâng în liniște.

Ce naiba se întâmplă cu noi?

— Ăăă, nu știu... Mașina de spălat vase? întreabă Brian în timp ce mă prăbușesc înapoi pe canapea.

— Cum ai putea să obții mașina de spălat vase de la indiciul cu rechinul?

— Nu știu, răspunde Brian, frustrat. Jocul ăsta nu are niciun sens.

— Cum să nu aibă sens? Îi oferi un indiciu partenerului tău, iar apoi el încearcă să ghicească, simplu ca bună ziua.

— Dar indiciile tale nu ajută.

— Ți-am oferit trei indicii. Gură, dentist și rechin.

— Da, indicii grozave! Cum naiba se potrivesc astea?

— Dinți! strig eu. Doamne, Brian, parola este dinți! Trebuia s-o nimerești cu dentistul.

— Hmm, e prima oară când joc. Îmi pare rău că nu sunt la fel de bun ca Breaker! Poate că, dacă nu-mi lăgai pe gât tot zahărul ăsta dumnezeiesc, aș fi fost în stare să ghicesc.

— Nu te comparam cu Breaker, ripostez printre dinții încleștați.

— Nici nu era nevoie. Se vedea clar pe fața ta.

— Grozavă presupunere! exclam în timp ce îi arăt degetul mare ridicat și apoi mă ridic de pe canapea. Pentru că, aparent, știi exact ce se întâmplă în mintea mea, mai puțin lucrurile la care mă gândesc cu adevărat, iar la ce mă gândesc cu adevărat sunt blestemații de DINȚI! Doamne! strig, extrem de frustrată. Mă duc la culcare. Simte-te liber să mergi acasă, dacă vrei!

Ies din living și pornesc spre dormitor și baie, unde închid ușa. Cum sunt deja în pijama, mă duc la chiuvetă și mă stropesc cu apă pe față. Mă șterg și apoi mă uit în oglindă în timp ce lacrimile îmi umplu ochii.

Nu apuc să mi le șterg, când Brian deschide ușa de la baie și se sprijină de blat.

— Lia, îmi pare rău!

Nu pot să mă uit la el. Am să plâng.

Dar nici să mă mișc nu pot.

Mă simt paralizată.

Nimic nu pare să meargă cum trebuie.

Breaker încearcă să mă elimine din viața lui.

Brian este un idiot și nu înțelege un indiciu simplu ca dentistul.

Am dat foc unui voal, am împroșcat-o cu sânge pe vitrina soacră și am pocnit-o peste sân.

Planificarea nunții merge cu viteza fulgerului, în ciuda accidentelor.

Mă fac de râs pe unde mă duc.

Am avut o ceartă uriașă cu cel mai bun prieten al meu, lucru pe care nu-l fac prea des.

Iar partea cea mai rea este că nu am la cine să apelez.

La nimeni.

Strâng tare marginea chiuvetei în timp ce corpul mi se clatină, iar presiunea pe care o port pe umeri crește pe măsură ce respirația mi se accelerează.

— Hei, ești bine? întreabă Brian în timp ce se apropie.

— N-nu, mormăi chiar înainte să-mi cedeze picioarele.

Mă ia repede în brațe, rostindu-mi numele ca pe o rugăminte plină de spaimă în timp ce mă duce la pat.

— Iisuse, ce se întâmplă? întreabă în timp ce își trece mâna peste fruntea mea. Ești palidă. Lia, ce se întâmplă? Vrei să chem ajutor?

Clatin din cap în timp ce buza de jos îmi tremură, iar lacrimile mi se scurg pe obraz.

— Nu! Doar... lasă-mă să dorm puțin!

— Crezi că am de gând să te las așa? Aproape că te-ai lovit cu capul de chiuvetă. În niciun caz nu plec.

Se așază chiar lângă mine și își lasă mâna pe burta mea.

— Lia, vorbește cu mine! Ce se întâmplă?

— Eu doar...

Buzele îmi tremură și mai tare.

— Sunt doar speriată, îi răspund, nedorind să-i spun adevărul.

Lucrurile sunt deja ciudate între Brian și Breaker – asta e evident după spectacolul din living –, deci nu trebuie să-l fac pe Brian să se supere pe Breaker pentru că m-a adus în starea asta mentală.

— Ești speriată de nuntă?

— De... noi, răspund, ceea ce parțial este adevărat.

— Ce e cu noi? întreabă el.

— Nu putem juca *Parola*. Ne căsătorim, Brian. Ar trebui să putem juca *Parola*. Și... și planificarea nunții este un coșmar. Am dat foc la lucruri, am umplut oameni de sânge, am lovit-o pe mama ta în sân și se pare că nu putem cădea de acord asupra multor lucruri. Și nu-ți pasă de planuri, ceea ce este în regulă. Știu că ești ocupat, dar... nu pare că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Ba suntem! Asta e doar un joc stupid, care nu dovedește nimic. Ceea ce facem în viața de zi cu zi, gândurile noastre și moralul nostru, astea contează. Iar în aceste privințe, suntem pe aceeași lungime de undă. Nu?

— Da, răspund încet, chiar dacă el nu înțelege.

Poate din cauză că, în timp ce creșteam, îmi vedeam părinții cum se poartă unul cu celălalt, dar simt că trebuie să existe o legătură mai profundă. Vreau ca el să fie capabil să ghicească ce urmează să spun. Vreau să poată să mă înțeleagă fără să fie nevoie să vorbim, și nu cred că avem asta.

— Dar... știi totul despre mine? îl întreb.

— Normal că știu. Iar ceea ce nu știu îmi voi petrece restul vieții noastre aflând. Să te căsătorești cu cineva nu înseamnă că cunoști o listă de lucruri despre partenerul tău, ca într-un joc de trivia din realitate. Mă căsătoresc cu tine pentru că mă faci fericit, pentru că nu-mi pot imagina o zi în care să nu mă gândesc la tine și pentru că te iubesc, Lia. Nu mă căsătoresc cu tine pentru că se întâmplă să știu ce-ți place să comanzi de la magazinul de sendvișuri de după colț sau pentru că poți să răspunzi telepatic la o întrebare stupidă la *Parola*. Toate astea sunt lucruri neînsemnate când vine vorba de căsătorie. Nu contează.

Își duce mâna la inima mea.

— Asta contează. Iubirea noastră.

Aud cuvintele pe care le spune.

Dau din cap în timp ce-l ascult.

Iar când se cuibărește lângă mine, îmbrățișându-mă de la spate ca să putem dormi amândoi, sunt de acord cu el, pentru că nu pot face nimic altceva ca să opresc senzația de gol interior.

— Bună, Lia! aud o voce când intru la Morning Perk pentru o cafea rapidă înainte de a mă îndrepta către magazinul de rochii.

Mă răsucesc spre dreapta exact la timp pentru a o surprinde pe Birdy apropiindu-se.

Grozav, exact ce-mi trebuia!

De când m-am certat cu Breaker, nu m-am mai simțit eu însămi. Mi-am văzut de treabă, am vorbit cu Brian, am răspuns chiar și la câteva e-mailuri de la Beave și am spus da oricărui plan idiot pe care mi l-a prezentat. În acest moment, nu-mi mai pasă.

Nu am mai auzit nimic de Breaker de când cu cearta, ceea ce în lumea noastră seamănă cu decenii.

Sunt tristă.

Deprimată.

Mi-e dor de părinții mei. Doamne, ce mi-aș dori s-o am pe mama aici! Aș vrea să pot s-o întreb dacă Brian are dreptate. Dacă tatei i-a luat ani întregi să înțeleagă toate idiosincraziile ei. Dacă ceea ce Breaker și cu mine avem a durat ani întregi și este bine *doar* pentru că am avut la dispoziție un deceniu împreună, și că trebuie să fiu încrezătoare că lucrurile se vor potrivi chiar și cu Brian.

„Toate astea sunt lucruri neînsemnate când vine vorba de căsătorie. Nu contează. Iubirea noastră contează."

Are dreptate? Nu știu. *Mama ar ști.*

Chiar aș vrea să mă târăsc într-o groapă și să nu mai am de-a face cu nimic din toate astea. Mă simt extrem de... fragilă, și ăsta nu e niciodată un cuvânt pe care l-am asociat cu mine.

Iar acum? Birdy.

— Bună, Birdy! răspund, încercând să zâmbesc.

— O, uau, părul tău arată atât de strălucitor! exclamă ea în timp ce-i atinge vârfurile. E frumos!

— O, mulțumesc! M-am dus la salonul din capătul străzii și mi-am ondulat părul. Azi probez rochii, iar soacra mea mi-a zis să am grijă ca părul meu să semene cu ce îmi doresc în ziua nunții.

— Frumos! spune Birdy, și nu reușesc să-mi dau seama dacă este sau nu sinceră. E culoarea ta naturală?

— Da. Tatăl meu descinde dintr-o linie lungă de roșcați.

— Sunt geloasă.

Afișează un surâs luminos, și, Dumnezeule, într-adevăr este perfectă, nu? Zâmbet minunat, ochi albaștri și un corp perfect. Nu e de mirare că Breaker s-a tot văzut cu ea.

— Deci acum te duci la magazinul de rochii?

— Da, mai întâi îmi iau o cafea, pentru că o să am nevoie de cofeină ca să trec peste această corvoadă.

Nedumerită, mă întreabă:

— Cumpărăturile pentru o rochie de mireasă nu ar trebui să fie distractive?

Ar trebui să fie, atunci când nu te cerți cu prietenul tău cel mai bun.

— Viitoarea mea soacră poate fi dificilă.

O las așa.

— Păi, ca nu ar trebui să aibă un cuvânt de spus în asta, ar e doar părerea mea. În fine, nu te mai reţin de la întâlnire. Voiam doar să te salut şi să vă mulţumesc ţie şi lui Brian pentru că mi-aţi făcut lipeala cu Breaker.

Își strânge mâinile la piept.

— E uimitor. Nu știu cum de e încă singur, dar am avut noroc, pentru că e tot ce mi-aș fi putut dori de la un bărbat.

Se apleacă în față și îmi dă un cot, ca și cum am fi camarade apropiate.

Știre de ultimă oră: nu suntem.

— Și sărută destul de bine. O, Doamne!

Lucruri pe care acum chiar nu am nevoie să le aud.

— Păi, mă bucur să aud asta, replic cu un zâmbet larg și cât se poate de fals.

— Bine, distracție plăcută! Mă duc să mă întâlnesc cu Breaker chiar acum.

Flutură din degete către mine, în timp ce inima mi se scufundă până în pământ.

— Da, la revedere! zic în timp ce mă întorc spre coadă, cu respirația întretăiată.

Se întâlnește cu ea chiar acum?

Știu că i-am spus să nu se deranjeze să vină la cumpărăturile pentru rochie, dar chiar nu va fi acolo?

Nimeni nu va fi acolo în afară de Beave.

Așa a ajuns viața mea? Nu am alți prieteni?

Nu am niciun alt sprijin?

Nu-i am decât pe Brian și pe mama lui?

Încă o dată, lacrimile îmi inundă ochii, dar nu le las să curgă, nu aici, nu în cafenea. Îmi comand repede o cafea și, din fericire, mi-o livrează imediat. Cu paharul în mână, hotărăsc să merg pe jos până la magazinul nupțial, care se află la câteva străzi. Nu-i nevoie să conduc.

În timp ce merg pe stradă, îmi strâng cafeaua la piept și expir adânc.

Mama ar fi trebuit să fie astăzi aici, și nu este.

M-am izolat atât de mult după moartea lor, încât încet-încet am pierdut orice altă prietenie pe care o aveam în afară de Breaker, pentru că el era cel care mă ținea în brațe când plângeam. El îmi distrăgea atenția când eram tristă. El m-a făcut să merg mai departe.

Și acum, că nu vorbim și suntem într-o situație ciudată, în viața mea parcă nu m-am simțit mai singură.

Când ajung la magazinul nupțial, îmi țin respirația, așteptând să văd vreun semn de Breaker, dar, pe măsură ce mă apropii, tot ce văd prin vitrine este Beave, care alege rochii pentru mine să le probez.

O clipă, mă copleșește ideea să fug de-aici. Să o tulesc și doar... să dispar. Să fug, să scap de toate astea, dar pe cât de repede s-a ivit, pe atât de repede se risipește, pentru că nu va rezolva problema. Nu va face decât să o acutizeze.

Așadar, cu un pahar de cafea în mână și un zâmbet fals pe față, intru pe ușa magazinului nupțial.

— Ah, iat-o! spune Beave când mă zărește. Draga mea, uită-te la părul tău!

Încep insultele.

— Ce frumos e!

Se apropie de mine și îmi mângâie șuvițele lungi.

— Aș prefera să ai un coc pentru nuntă, dar chiar și așa arată destul de bine.

Sunt șocată. Nu mă așteptam la asta, și, chiar dacă a fost plăcut să evit orice ironie, încruntare sau insultă din partea viitoarei mele soacre, nu mă ajută neapărat să-mi domolească starea de spirit morocănoasă.

— Mulțumesc! spun și apoi arunc o privire prin magazinul nupțial gol. Suntem singure aici?

— O, am rezervat magazinul pentru noi, astfel încât să nu fim deranjate de alte persoane care caută o rochie. M-am gândit că, dacă vom avea magazinul doar pentru noi, ne vom putea concentra asupra a ceea ce căutăm.

Noi... amuzant cum folosește acest termen în legătură cu rochia *mea*.

— Avem de găsit cel puțin trei, adaugă.

O, am uitat de asta!

— Da, avem multe cumpărături de făcut, spun în timp ce mă mai uit o dată în jur, în caz că Breaker e aici și l-am ratat.

— Acum, unde este Breaker, ca să putem să începem? întreabă ea.

Ei bine, asta o confirmă. Nu-i aici. Mă simt iar copleșită de anxietate și depresie.

— O, ăăă, a intervenit ceva, îi răspund. Nu va putea să vină.

Minciuna mi se pare atât de lipsită de viață când o scot, încât mai că n-o cred nici eu, dar se pare că o liniștește pe Beave, pentru că pocnește din degetele alea stupide și spune:

— Păi, atunci să începem! Mai întâi vom proba rochii de ceremonie. Le-am pus să aducă siluete clasice, precum și piese elegante cu umerii goi.

— Grozav! exclam, urmând-o.

— Pe aici, domnișoară Fairweather-Fern! spune una dintre vânzătoare.

— Vă rog să-mi ziceți Lia! Dacă aveți nevoie să adăugați o domnișoară acolo, domnișoară Lia este în regulă. Nu-i nevoie să-mi folosiți numele întreg.

Vânzătoarea îmi zâmbește și apoi mă conduce într-un dressing enorm, unde au fost agățate câteva rochii, așteptând

să fie probate. Trei rochii de-a dreptul grotești de pitorești, trei rochii drepte, care accentuează silueta – și care arată mai degrabă ca niște cămăși de noapte – și două rochii în stil sirenă, care par să nu aibă absolut niciun farmec.

— Uite un halat! spune vânzătoarea. De ce nu te schimbi de haine și te îmbraci în halat, iar o însoțitoare va veni să te asiste?

— Minunat! Mulțumesc!

După ce ușa se închide, îmi așez cafeaua și poșeta pe masă, apoi mă dezbrac de tricou și pantaloni. Nu sunt genul care să stea goală în fața străinilor, așa că port o pereche de boxeri scurți de băiat care acoperă mult – sunt sigură că Beave ar fi oripilată – și sutienul fără bretele cel mai puțin revelator.

Îmi trag pe mine halatul de mătase roz-deschis, îl strâng în talie, apoi mă așez pe scaun și mă zgâiesc la rochii.

Le urăsc.

Pe toate.

Prea multe ornamente.

Prea mulate.

Prea înfoiate.

Prea strâmte ca să pot să merg.

Nimic ce-aș alege pentru mine.

Întotdeauna am crezut că voi purta ceva simplu, poate cu un picuț de dantelă, nu aceste rochii pompoase, pline de materiale, care au nevoie de un macaragiu pentru a fi îmbrăcate.

Ceea ce trebuia să fie un moment amuzant, unic în viață, s-a transformat rapid într-o zi tristă, sumbră, care sunt sigură că îmi va rămâne pentru totdeauna în minte ca o amintire întunecată, alături de momentul în care am aflat că părinții mei au murit.

Îmi reazem capul de peretele din spatele meu și îmi apropii cafeaua de buze. Vreau doar să se termine. Totul.

Planificarea.

Nunta.

Durerea.

Vreau să fiu transportată înapoi într-un moment în care totul este în regulă cu Breaker, și nu sunt atât de singură, ci înconjurată de cei dragi. Îl vreau alături de mine, spunându-mi glume, făcându-mă să râd și să știu că, orice ar fi, îmi va sta mereu alături.

Dar nu este.

Nu astăzi.

Lacrimile îmi inundă ochii, dar le alung rapid.

Nu, nu plânge!

Te rog, nu plânge! Nu aici, nu acum.

Nu în fața mamei lui Brian.

Cioc! Cioc!

La dracu'! Clipesc de câteva ori și-mi șterg rapid lacrimile. Poate reușesc să-mi fac ochii înlăcrimați să treacă drept entuziasm pentru rochii. Cu inima strânsă, strig:

— Sunt gata!

Ușa se deschide și mă aștept să intre asistenta, dar în schimb, intră Breaker, smulgându-mi fiecare moleculă de oxigen din plămâni. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în timp ce închide ușor ușa în urma lui.

Îmi tresaltă inima la vederea lui.

Emoțiile au pus stăpânire cu totul pe mine.

Și, înainte să mă pot opri, scot un suspin și apoi îmi apăs mâna peste ochi în timp ce plâng.

— Șșt! face el în timp ce se lasă în genunchi în fața mea și mă atinge pe obraz.

Mă las pe podea lângă el și îi cuprind talia în brațe, afundându-mă la pieptul lui și în îmbrățișarea lui liniștitoare.

— Credeam..., îi spun printre lacrimi. Credeam că... Că nu mai vii.

Mă mângâie pe păr, ținându-mă strâns.

— Lia, nu aș rata niciodată asta.

— Dar... nu am... vorbit.

Mă desprind pentru a-l privi în ochi. Îmi șterge lacrimile cu degetul mare.

— Credeam că avem nevoie de timp să ne adunăm.

Mă mângâie pe obraz.

— Nu am abordat cum trebuie situația cu tine și m-am gândit că, dacă ne acordăm un pic de timp, aș putea să exprim ceea ce simt, în loc să dau vina pe tine pentru problemele mele.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau doar să te țin în brațe.

Mă prinde ușor de ceafă în timp ce-l îmbrățișez din nou, agățându-mă de el cu disperare.

— Breaker, nu pot să te pierd.

— Nu mă vei pierde. Niciodată. N-aș lăsa vreodată să se întâmple asta.

— Promiți? întreb, cu o nesiguranță atât de puternică, încât îi simt gustul.

— Îți promit! spune el cu sinceritate.

Îmi trag nasul și zic:

— Am dat peste Birdy la cafenea și mi-a spus că se întâlnește cu tine. M-am gândit... Am crezut că m-ai lăsat baltă pentru ea.

— Niciodată! răspunde el încet, în timp ce mă mângâie pe păr. A trebuit să-i dau un binoclu cu care să exerseze pentru drumeția noastră de mâine.

— Serios? întreb, apoi mă ridic să îl privesc în ochi.

— Da, serios! Astăzi e o zi importantă, Lia, normal că aș fi aici!

— Mulțumesc! îi răspund încet, în vreme ce mă lovește un nou val de lacrimi.

Se ridică de pe podea și ia o cutie de șervețele, doar pentru a se lăsa la loc lângă mine. De data asta, se sprijină de scaunul meu și mă trage lângă el.

Îmi șterg nasul și rămânem acolo în tăcere. E aici. Cu mine.

Ideea mă zdruncină serios și, din nou, încep să plâng.

— Ce se întâmplă în capul ăla al tău? mă întreabă.

— Sunt doar recunoscătoare că ești aici. Mai recunoscătoare decât îți imaginezi.

— Lia, indiferent ce se întâmplă între noi, voi fi mereu alături de tine. Întotdeauna. Bine? Dau din cap, iar el mă sărută pe creștet înainte de a adăuga: Oricât de mult aș vrea să rămân aici cu tine, trebuie să mă întorc acolo. Beave este deja supărată pe mine pentru că am apărut târziu și nu vreau să o enervez și mai tare.

— Nu pleca! mă opun, panicată. Ajută-mă să mă îmbrac cu rochiile astea!

— Ăăă, nu vrei să facă asta o vânzătoare?

Clatin din cap.

— Breaker, în clipa asta sunt prea speriată. Abia pot să respir. Am nevoie de tine aici, cu mine, lângă mine. Te rog să rămâi...

Capitolul zece

BREAKER

ACEI OCHI VERZI RUGĂTORI.

Lacrimile care îi cădeau pe obraji.

Disperarea din ochii ei. Mă simt inutil.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe Lia așa. Niciodată. Ceea ce ar putea însemna un singur lucru: nu e deloc într-o stare de spirit bună și în niciun caz nu o voi lăsa singură.

— Normal că pot să rămân! îi răspund, apoi mă ridic și o trag după mine.

Cioc! Cioc!

— Domnișoară Lia, spune vânzătoarea. Ești pregătită să probezi niște rochii?

Lia se uită la mine cu o expresie îngrozită, așa că mă apropii de ușă și o deschid.

— De fapt, o voi ajuta eu să probeze rochiile, dacă nu te superi. Poți să scoți câteva rochii simple cu acele modele din dantelă pe ele? În special cea care este în față pe manechin.

— Da, sigur, domnule Cane!

Închid ușa și mă întorc spre Lia.

— Dacă am de gând să te bag și să te scot din chestiile astea, atunci o să te îmbrăcăm cu rochii care chiar sunt stilul tău. Nimic din porcăriile astea pufoase și împodobite. Nu sunt expert, dar astea sunt atroce.

Asta o face să zâmbească, dar nu e genul de zâmbet complet, cu care sunt obișnuit. E o umbră a lui. Mă mulțumesc și cu asta.

— Nu sunt grozave, spune ea, apropiindu-se de ele. Ridică una din cele din mătase și adaugă: E aceeași țesătură ca halatul pe care îl port. Oamenii mi-ar putea vedea fiecare deformare și umflătură de pe corp.

— Păi, în primul rând, nu ai deformări și umflături în afară de cele două de pe piept, și, în al doilea rând, nu sunt sigur că astea sunt genul de rochii la care porți lenjerie intimă.

Se strâmbă.

— Am nevoie de lenjerie intimă. Nu sunt genul care să-și arate sfârcurile unei mulțimi de oameni.

— Doar câtorva aleși? glumesc.

— Evident, răspunde ea înainte de a se sprijini de peretele cabinei de probă.

— Ce faci? o auzim pe Beave întrebând-o pe vânzătoare. De ce iei alte rochii? Nici măcar n-am văzut-o probându-le pe primele.

Ochii Liei mă imploră, așa că ies din cabina de probă și mă duc la Beave, care stă pe un scaun, cu un pahar de șampanie neatins în mână.

— Doamnă Beaver, aș putea să vorbesc cu dumneavoastră? întreb, păstrându-mi tonul neutru.

— Bineînțeles! răspunde ea ridicându-se, și mergem împreună într-o parte, departe de urechi ce ne-ar putea auzi.

În orice caz, acestei femei îi place să păstreze aparențele. Nu vrea să audă cineva o discuție pe care n-ar trebui s-o audă.

— Ce naiba se întâmplă în cabina aia de probă?

— Rochiile care au fost alese sunt frumoase, dar nu sunt chiar stilul Liei. Îmi cobor și mai mult vocea: Acum este foarte supărată și nu vreau să provoc o scenă, așa că m-am gândit că am putea încerca niște rochii care i se potrivesc mai bine.

— Supărată? Din ce motiv? Ar trebui să fie distractiv.

— De acord! De aceea nu ar trebui să-i dictăm ce poartă și să fim fericiți pentru ceea ce crede ea că îi stă bine.

Ochii lui Beave se mijesc.

— Vrei să spui că încerc să fiu prea autoritară?

De unde ți-a venit ideea asta?

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap.

— Deloc! răspund cu un zâmbet. Știu că încercați să fiți de ajutor, dar eu zic s-o lăsăm pe Lia câteva minute să aleagă, iar apoi, dacă nu găsește ceva ce-i place, îi oferim sugestii. Merge?

— Cred că da.

— Grozav!

Îi întind brațul, iar ea își lasă mâna să alunece pe antebrațul meu, astfel încât să o pot conduce înapoi la locul ei.

— Apropo, vă cer scuze pentru întârziere! Am avut o întâlnire care m-a reținut.

— Ești un om ocupat. Cum e cu procesul?

— Tot confidențial, dar ar trebui să se termine curând. Huxley are totul sub control.

— Îmi imaginez.

O ajut să ia loc și apoi o întreb:

— Aveți nevoie să vă aduc ceva sau sunteți bine așa?

— Destul de bine, mulțumesc!

— Bun, atunci mă duc să o ajut pe Lia! Ieșim imediat.

Mă întorc la cabina de probă, bat la ușă și apoi intru, doar pentru a o găsi pe Lia stând în mijlocul camerei, îmbrăcată

cu o rochie de dantelă crem cu umerii goi care îi accentuează talia și cade ușor în jos.

Doamne!

Maica.

Domnului!

Gura mi se usucă în timp ce privirea îmi urcă lent pe trunchiul ei, spre decolteu, apoi spre față și... atunci mă lovește. Ceva atât de puternic, de străin, încât nu știu cum să-l încadrez. Ca un sentiment copleșitor de... lipsă de aer. O clipă, inima chiar a încetat să-mi mai bată, iar lumea s-a oprit din învârtit și totul a luat o pauză în momentul în care ea a apărut în fața mea.

— Ce părere ai? întreabă în timp ce vânzătoarea iese din cabina de probă, lăsându-mă singur cu Lia.

Ceea ce dă senzația unui milion de fluturi care-mi zboară în stomac în vreme ce încerc să exprim în cuvinte ce-mi trece prin minte.

— E rău? întreabă ea în timp ce se întoarce spre oglindă pentru a se privi, dezvăluindu-și spatele gol.

Ochii îmi coboară până la locul unde țesătura îi atinge curbura fundului.

— Cred că este cam excentrică, dar ți se pare că e prea mult? A fost cea care m-a atras cel mai tare.

Se întoarce la loc, iar ochii ei uimitori mă imploră să spun ceva.

— O urăști.

Clatin din cap. Sfinte Sisoie, NU o urăsc! Nu e nimic de urât în legătură cu asta.

Este... Iisuse Hristoase... E... e superbă!

Înghițind cu greu, răspund:

— Nu, nu-mi displace. Arăți... la naiba, arăți uimitor, Ophelia!

Cuvintele îmi sună răgușit, neîmblânzite și neșlefuite, de parcă mi s-a blocat ceva în gât și nu mai reușesc să-l scot.

Cel mai drăguț zâmbet pe care l-am văzut vreodată îi ascuiește buzele în timp ce mă întreabă:

— Serios?

Îmi scarpin ceafa și îi mai arunc o privire.

— Da, arăți...

Înghit cu greutate. Doar... la naiba! Arată atât de bine, e atât de superbă, încât îmi plouă în gură, inima îmi bate cu un kilometru pe minut și îmi vine să... întind mâna și să o ating.

— Uau! replic. Pur și simplu... al naibii de frumoasă!

— Roșești.

Îmi simt obrajii încinși.

— Da, doar... ăăă, nu mă așteptam să intru aici și să te văd într-o rochie.

Sau să-mi pierd respirația.

Sau să simt această dorință de a... la dracu', de-a o săruta!

Asta e! Ásta e sentimentul greoi, neclar, pe care-l simt acum.

Fluturii.

Gândurile neinteligibile din propriul creier.

Dorința care îmi pulsează pe picioare în sus.

Ideea de a o săruta mă mistuie, iar eu *nu* am mai avut niciodată o asemenea idee, nu din prima seară în care am cunoscut-o. E ca și cum cei zece ani s-au întors cu furie, ca un instantaneu al timpului desfășurat într-o clipită și care mă poartă înapoi în clipa în care m-am întâlnit cu ea pe hol. Când i-am văzut prima dată pistruii ăia perfect plasați și expresia derutată.

Când ochii i s-au fixat prima dată asupra mea prin ochelarii cu rame mov. Când latura neliniștită, dar încrezătoare a personalității ei a strălucit.

Mi s-a părut al naibii de frumoasă!

De amuzantă.

De fermecătoare.

De reală!

Și apoi am aflat cât de deșteaptă e și că are aceleași gusturi și interese ca mine. De-a lungul acelei seri, în timp ce jocam scrabble, m-am tot gândit că o voi invita în oraș după ce va trece totul, dar apoi... mi-a cerut să fim prieteni. *Avea nevoie* să își găsească un prieten. În loc să acționez conform reacției inițiale, am îndepărtat-o, doar pentru ca ea să mă atace în față când mă așteptam mai puțin.

Chiar acum. În acest moment blestemat.

Se întoarce spre oglindă, și îi surprind privirea întâlnind-o pe-a mea în reflexie.

— Să-i arăt? întreabă ea, cu vocea plină de nesiguranță. Nu vreau să nu-i placă.

— Nu-mi pasă ce spune ea. O să luăm rochia aia! ripostez, vocea ieșindu-mi mai lipsită de aer decât aș vrea.

— Dar e prima. Nu e un semn rău? Nu ar trebui să probez mai multe?

Clatin din cap.

— Nu, uneori pur și simplu știi.

Îmi umezesc buzele.

— Și rochia asta, Lia, asta e pentru tine.

Zâmbește cu timiditate, apoi se întoarce din nou și vine spre mine. Îi urmăresc fiecare pas, iar corpul mi se încordează cu fiecare centimetru cu care se apropie. Și, când își apăsă mâna pe pieptul meu, stomacul mi se prăbușește, iar picioarele încep să-mi tremure.

— Îți mulțumesc că ești aici, Breaker! Nu cred că vei ști vreodată cât de mult înseamnă pentru mine.

— Nicio, ăăă, problemă! răspund, înghițind încă o dată în sec.

Se ridică pe vârfuri și îmi depune cel mai ușor sărut pe obraz. Chiar dacă pentru Lia nu înseamnă nimic altceva decât prietenie, pentru mine e ca și cum m-ar fi însemnat și m-ar fi marcat ca fiind al ei pentru eternitate. Și apoi, fără vreun cuvânt în plus, deschide ușa și îi arată lui Beau ruta de ieșire, lăsându-mă într-o stare de profundă tulburare.

Ce naiba tocmai s-a întâmplat?

Breaker: *Bună, cred că ne-am găsit inițial la o cafea în zece minute sau mai devreme, sau ceva? Am nevoie să vorbesc, și nu vreau să vorbesc cu frații mei, pentru că o să-mi spună prostii. Am nevoie de cineva neutru.*

Banner: *Mă intrigi. Vrei să vii la mine acasă? Doar în caz că ai nevoie de intimitate?*

Breaker: *Ar fi perfect. Vin cu mașina.*

Cu mâinile pe volan, rămân atent la drum în timp ce înaintez prin oraș spre apartamentul lui Banner, care se află la doar zece minute distanță de unde locuiesc.

L-am cunoscut pe Banner prin intermediul lui Ryot Bisley, fratele său. Ryot și Banner au venit amândoi cu o idee grozavă numită The Jock Report – un conglomerat de rețele sociale pentru toate sporturile, unde sportivii pot vorbi cu fanii lor unu la unu. Când Ryot le-a spus lui JP și lui Hunley despre idee, aceștia au vrut imediat să investească, pentru că știau că va avea un succes uriaș. Și chiar a fost. Ryot și Banner, care locuiau în Chicago la momentul respectiv – Ryot este jucător retras de la Chicago Bobbies –, s-au mutat aici, în California, unde au deschis un birou și au luat rapid cu asalt lumea sportului.

Am ajuns să îl cunosc pe Banner la un nivel mai personal și mi-am dat seama că suntem destul de asemănători.

Deși el este un pic Don Juan, în timp ce eu, aparent, nu am avut nevoie să zbor din floare în floare. Dar amândurora ne plac computerele și ne-am și construit unele ale noastre. De asemenea, ne-am dat seama că fraților noștri le place să ne atace în grup ori de câte ori au ocazia, așa că am format o alianță între frații mai mici. Să vorbesc cu el despre ceea ce mă frământă va fi perfect, pentru că știe ce îți poate face furia unui frate mai mare.

Virez la dreapta pe strada lui și apoi văd un loc de parcare liber chiar în fața blocului său. Trebuie să fie ziua mea norocoasă – dacă se poate numi așa.

După ce parchez, ies din mașină, încui și mă îndrept spre apartamentul lui. Urăsc să mă prezint cu mâna goală, dar, când e vorba de ultima clipă, nu prea am ce face.

Când ajung la apartamentul lui, bat la ușă și îl aud strigând:

— E deschis!

Intru și îl văd în bucătărie, cu două sticle de bere în mână.

— Suna ca un moment potrivit pentru bere, am dreptate?

— Chiar ai dreptate, îi răspund.

Îmi face semn spre balcon.

— Hai să stăm afară!

Banner are o locuință foarte frumoasă. Ocupă tot etajul superior al clădirii sale, cu ferestre din podea până-n tavan, un nivel open space enorm – mai mult spațiu decât are nevoie o singură persoană – și un balcon mare și cuprinzător. Este probabil tipul de apartament în care aș sta și eu dacă nu aș locui lângă Lia.

Îl urmez în balcon pe ușa glisantă de sticlă cu toc negru, apoi mă așez la masa în aer liber, sub o umbrelă cu dungi albe și negre.

— Știu că am fost aici doar de două ori, dar nu cred că voi uita vreodată casa asta, spun.

— Da, mă simt destul de norocos. Deși Ryot tot încearcă să mă facă să mă mut în Malibu cu el și cu Myla. Încă nu sunt pregătit pentru asta. Îmi place plaja, dar acolo parcă m-aș așeza la casa mea, și încă nu sunt în acel moment al vieții.

Chicotesc.

— Iartă-mă dacă greșesc, dar nu te vezi cu cineva?

Își trece mâna peste față, îndurerat.

— Nu mă face să încep cu asta! Întâlnirea asta are treabă cu tine, nu cu mine.

— Putem păstra ceva timp la sfârșit pentru a săpa adânc în nonrelația ta.

— Ei, e în regulă! Cred că sunt bine. Ia o înghițitură din bere și adaugă: Așadar, ce se întâmplă? Mesajul tău părea că ai nevoie disperată de ajutor, și până la urmă îmi place o poveste bună, așa că spune-mi!

Iau și eu o înghițitură din bere – de fapt, mai degrabă o gură plină – și-l întreb:

— Știi că Lia se mărită, nu?

— Da, iar tu ești cavalerul ei de onoare, nu?

— Da!

Mă uit spre cer, nesigur cum să procedez.

— La naiba, nu cred că ce am de gând să spun va avea prea mult sens. Va suna ca o grămadă de divagații, dar nu știu cum să vorbesc despre asta fără să divaghez.

— Bine că ai venit la mine! Mă pricep să descifrez divagațiile. Zi-mi!

— Ei bine, pentru început, am fost șocat când Lia mi-a spus că s-a logodit. Ea și Brian, ei..., nu știu, au o relație diferită. Simt că, atunci când ești cu cineva, ești implicat în totalitate, nu? Vrei să petreci cât mai mult timp cu acea persoană.

Banner dă din cap în semn de aprobare.

— Da, cunosc sentimentul.

— Ei bine, ei nu sunt așa. Pot petrece câteva nopți fără să se vadă, și întotdeauna mi s-a părut ciudat, așa că, atunci când mi-a spus că i-a cerut mâna, iar ea a spus da, am rămas cu adevărat șocat.

— Da, și eu aș fi rămas.

— Și apoi mi-a spus că se căsătorește în cinci săptămâni, ăăă, acum mai degrabă patru săptămâni. Și, nu știu, m-a copleșit un sentiment de panică. Nu puteam să-mi dau seama de ce, în afară de faptul că mi-era teamă să nu o pierd.

— E normal din moment ce sunteți atât de apropiați.

Banner ia o înghițitură din bere.

— Corect! răspund, făcând semn cu mâna spre el. Asta credeam și eu. Suntem atât de apropiați, încât mi-e teamă să nu pierd această prietenie. Și nu mă înțeleg cu logodnicul ei atât de bine pe cât probabil ar trebui, așa că am depus un efort să vorbesc cu el și să rezolv această problemă, pentru că nu voiam ceva ciudat între noi, ceva ce ar fi putut folosi împotriva mea, astfel încât ea să nu se mai vadă atât de mult cu mine.

— Foarte inteligent!

— Dar apoi a sfârșit prin a mă face să mă întâlnesc cu fata asta, Birdy. La o întâlnire dublă.

Banner tresare.

— Sună al naibii de jenant!

— Așa a și fost. Foarte jenant, dar Birdy s-a dovedit a fi foarte de gașcă și amuzantă, și am ieșit de câteva ori de atunci.

— Bine, vreo chimie acolo?

— Asta e problema.

Mă las pe spate în scaun și iau o înghițitură din bere.

— Am sărutat-o de două ori până acum și, deși ideea de a fi intim cu cineva era tentantă, de fiecare dată când am

sărutat-o, nu a fost exact ceea ce mă așteptam. Pur și simplu mi se părea normal. Ca orice altă femeie pe care o sărutasem vreodată, și nu știu, simt că ar trebui să existe un sentiment care să fie mai mult decât normal, nu?

— Dacă vrei să ajungi la subiect, da. Când sărut pe cineva, pe cineva cu care crezi că ai putea fi, ar trebui să existe o scânteie. Mai ales acel prim sărut. Primul sărut îți spune tot ce trebuie să știi.

— Nu a existat nicio scânteie. Nici măcar un pic.

Oftez adânc.

— Și apoi... astăzi.

— Acum ajungem la partea bună, glumește Banner.

Nu mă deranjează, pentru că păstrează un ton lejer, ceea ce apreciez.

— Lia și cu mine ne-am certat acum două nopți, iar azi a fost ziua în care trebuia să își cumpere rochia de mireasă. Mi-a spus să nu vin din cauza certei, dar nu aveam cum să o las să facă asta singură, așa că am apărut, iar ușurarea de pe fața ei a fost ceva la care nu mă așteptam. Și s-a agățat de mine ca și cum aș fi fost salvatorul ei.

— Uhu...! face Banner.

Strâng din buze și în final conchid:

— Ei bine, când am văzut-o în rochia ei...

Clatin din cap.

— Amice, jur că a fost o experiență extracorporală! Nu cred că am simțit vreodată așa ceva. Mi s-a uscat gura și am început să transpir, dar în același timp mi-era frig. Nu puteam să respir, dar inima îmi bătea atât de tare, încât credeam că îmi va exploda pieptul. Și apoi...

Mă uit în altă parte.

— Când a făcut contact vizual cu mine, a fost ca și cum un milion de fluturi și-au luat zborul din stomacul meu, și-ți

jur că, în acel moment, am avut această nevoie copleșitoare de a o săruta. Ca și cum mă îmboldea până în punctul în care aproape am făcut-o. Niciodată nu am mai simțit așa ceva, în afară de prima zi în care am cunoscut-o, iar acum, ei bine, sunt complet dus cu capul și nu știu ce se întâmplă.

Banner dă încet din cap, asimilând totul. Își soarbe berea și apoi pune sticla pe masă.

— O să-ți spun eu ce se întâmplă.

Se uită în ochii mei.

— Ești îndrăgostit de cea mai bună prietenă a ta și tocmai ți-ai dat în sfârșit seama de asta.

— Omule, fii serios! mârâi. Asta ar fi spus frații mei.

— Pentru că au dreptate, și știu că nu vrei să auzi asta, dar de ce simți că nu ai nicio scânteie când săruți alte femei? Pentru că, în adâncul sufletului, știi că nu sunt Lia. Sentimentele astea ciudate pe care le ai sunt din cauză că femeia pe care o iubești se mărită peste patru săptămâni, iar tu intri în panică din cauza asta.

— Dar...

— Niciun dar, omule! Înfruntă realitatea: o iubești, și cu cât recunoști mai repede asta, cu atât mai bine!

Îmi trec mâna peste frunte; cuvintele lui mă înjunghie în stomac, în piept, amplificându-mi anxietatea.

Are dreptate? O iubesc și abia acum îmi dau seama?

Mintea-mi evocă imaginea cu ea în rochie și cum m-am simțit, cum voiam să fiu bărbatul care o săruta acolo, cum nu-mi puteam lua ochii de la ea, cum m-am simțit bolnav știind că rochia aia nu-mi era destinată mie, ci lui Brian.

— Iisuse Hristoase! exclam în timp ce mă uit în sus la Banner. La naiba, cred că-mi place de ea!

Banner clatină din cap.

— Nu, omule! O iubești. Sfârșitul discuției!

Mă plimb prin propriul living, cu vorbele lui Banner în minte.

Încerc să-mi spun că nu are dreptate.

Că e o presupunere care pare că ar putea fi corectă, dar de fapt nu este.

Că poate doar interpretez greșit toate aceste sentimente.

Dar, de fiecare dată când o aud mișcându-se în apartamentul ei, pielea mi se umple de transpirație, pentru că sunt destul de sigur că... Banner are dreptate.

După ce am plecat de la el, m-am întors la mine, unde am mai desfăcut o bere, și m-am învârtit în cerc prin apartament. Fără să mă opresc niciun pic, pe când mă plimbam, încercam să stăpânesc aceste sentimente, să mă conving că Banner se înșală, că eu mă înșel, că toate astea sunt al naibii de greșite.

Panică.

Greață.

Îngrijorare.

Se învârt în jurul meu, făcându-mă să mă simt ca un nebun. Deloc în largul meu. Și să mă gândesc la lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc, cum ar fi...

Dacă aș fi sărutat-o în cabina de probă? Ea ce ar fi făcut?

Dacă m-aș duce chiar acum la apartamentul ei și i-aș spune cum mă simt?

Dacă aș fi rugat-o, penibil, să se mai gândească la nuntă?

Cioc! Cioc!

O, la naiba!

Trebuie să fie ea. Nimeni altcineva nu mă vizitează.

Neștiind ce să fac, îmi strâng palmele transpirate și răspund:

— Da?

— Breaker? Eu sunt. Deschide!

— O, ăăă... Lia, tu ești?

Îmi dau ochii peste cap auzind ce scot pe gură.

— Da, Breaker. Ce faci? Deschide!

— Ha, scuze! strig, deși nu mă mișc. Ăăă, stai doar o secundă!

Mă învârt în cerc, încercând să-mi dau seama ce să fac, ca și cum s-ar putea face ceva.

Nimic, tâmpitule, nu se poate face nimic. Nu e ca și cum ai putea să te speli rapid de sentimente cu un burete și săpun. Nu merge așa.

Înfruntă realitatea! Acest lucru va fi ciudat pentru tine. Cu reticență și cu pași grei, mă apropii de ușă, o deschid și apoi mă sprijin de margine, încercând să arăt ca întruchiparea unui bărbat obișnuit care NU este îndrăgostit de cea mai bună prietenă a sa.

— Bună, ăăă, ce mai faci? Ești bine? Uau, ce cald e azi, nu?

Sprâncenele i se curbează în semn de întrebare.

— De ce te comporți ciudat?

— Nu mă comport ciudat, doar... ăăă, fac conversație. Nu am voie să vorbesc despre vreme cu cea mai bună prieten a mea? Oricum, te pot ajuta cu ceva?

Cu un aer sceptic, îmi spune:

— Pot să stau aici în seara asta?

— Ăăă, poftim? întreb, clipind de câteva ori.

— Brian a plecat în San Jose în seara asta pentru o întâlnire de urgență cu unul dintre clienții săi, și nu va fi acasă până duminică. Eu nu mă simt supergrozav, și nu vreau să fiu singură.

— Ah, înțeleg!

Dau încet din cap.

— Deci pot să rămân peste noapte?

Ha! Să petreacă noaptea aici cu mine? Pare a fi un deznodământ absolut care urmează să se întâmple. Abia aștept. Ideea de a face cu el pentru toate astea este o tentație de care nu pot scăpa.

Ce aș putea spune care să transmită că „sunt dezmăț de sigur că te iubesc și, prin urmare, nu poți fi aici"?

Nimic. Absolut nimic.

Așa că...

— Bineînțeles! răspund cu o voce pițigăiată. Da, știu, pentru că ai mai făcut asta înainte. Ai rămas peste noapte, așa că nu ar trebui să fie ciudat.

Sprâncenele i se apropie și mai mult.

— De ce ești atât de agitat și transpiri pe buza de sus?

— Transpir?

Mă șterg la gură.

— Asta nu e transpirație. Probabil sunt doar resturi de la băutura mea.

Se uită cu suspiciune la mine.

— Te porți ciudat, Breaker.

— Știi, am băut o bere.

Mă bat peste burtă.

— S-ar putea să fi fost o bere ieftină, probabil că nu se așază bine. Poate ar trebui să te las să te culci. Camera de oaspeți este pregătită.

Mă dau la o parte ca să poată intra în apartament.

— Du-te, simte-te ca acasă!

— Nu vreau să mă duc de-acum în pat. E abia opt.

După ziua pe care am avut-o, mă simt ca și cum ar fi 11 noaptea.

— Mda, cred că e cam devreme.

Scot un fluierat prelung.

— Cred că am putea să petrecem timpul împreună.

— Da, sperăm să putem.

Își strânge brațele în jurul taliei, și-mi dau seama că e emoționată. Și, dacă sunt sigură de ceva, este că îmi pasă de Lia mai mult decât de orice fel de ființă, așa că instinctele mele intră în acțiune.

— E totul în regulă? întreb, lăsând la o parte faptul că am sentimente pentru prietena mea cea mai bună, iar acum nu știu cum să mă port în prezența ei.

— Nu.

Ochii îi sunt plini de lacrimi.

— Nu sunt deloc bine.

Rahat!

E timpul să-mi las deoparte propriile sentimente și să mă concentrez asupra ei.

O trag în apartament și închid ușa în urma ei înainte de a o conduce la canapea și a lua loc.

— Ce se petrece?

— Sunt tristă.

Își șterge nasul.

— Ziua de azi a fost una năucitoare, un moment pe care credeam că-l voi împărtăși cu mama, iar faptul că nu a fost acolo mă omoară. Breaker. Mă tot întreb: i-ar fi plăcut rochia pe care am ales-o? Ar fi plâns? Ar fi făcut o poză cu mine sărbătorind momentul?

— Da, răspund hotărât. Da la toate aceste lucruri.

— Îmi place rochia aia. Dar o parte din mine se simte goală în legătură cu toate, și aș vrea să fiu fericită că mă voi căsători, dar am îndoielile mele, și multe griji.

— În legătură cu Brian? o întreb.

— Nu știu. Îl iubesc, dar simt că întreaga mea viață a devenit încordată de când m-a cerut în căsătorie. Nu mă simt bine, nu sunt eu însămi. Mă simt prinsă în cutiuța asta cu

ceea ce se așteaptă de la mine, iar acum cred că încep să-mi pierd mințile din cauza asta. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, după care reia:

— Când ne certam, nu aveam la cine să apelez. Niciun părinte, niciun prieten, și nu am vrut să-i spun lui Brian, pentru că probabil ar fi folosit asta ca motiv că n-ar trebui să ies cu tine, deși el spune că este de acord cu relația noastră.

Se uită în jos la propriile mâini.

— Încep să înțeleg cât de mult am pierdut când mi-au murit părinții.

Ochii i se umezesc din nou și se lasă pe canapea, plângând.

Nu știu ce să spun, pentru că sunt de acord cu ea – a pierdut enorm de mult când și-a pierdut părinții. Cred că s-a combinat cu Brian pentru că a fost acolo la momentul potrivit, dar cum naiba aș putea să-i spun așa ceva?

Trece deja printr-o perioadă grea și, în mod clar, motivele mele au fost distorsionate încă de azi-dimineață, când am priceput cum stau lucrurile, așa că în loc să spun ceva, nu zic nimic și doar o ascult cum plânge în timp ce o țin de mână.

După ceea ce-mi pare o oră întreagă, se întoarce spre mine și îmi spune:

— Vreau doar să merg în pat.

— Bine!

Mă ridic și o trag după mine.

— Lasă-mă să te instalez în camera de oaspeți!

Clatină din cap.

— Nu, nu vreau să fiu singură. Pot să dorm cu tine?

Asta ar fi clar un nu.

Foarte nu.

În niciun caz nu o pot lăsa pe femeia pe care o iubesc să doarmă în patul meu în timp ce ea îi aparține altui bărbat. Nu, asta înseamnă să cauți probleme cu lumânarea.

— Așă, nu crezi că ar putea fi un pic nepotrivit? întreb cu blândețe, încercând să nu stârnesc emoții.

— Doar am mai făcut-o. De ce acum ar fi diferit? întreabă ea.

Punct de vedere valid!

Pentru că am mai făcut-o și înainte, deci... ce s-a schimbat? *Ei bine, o iubești, asta s-a schimbat, iar tu încă mai încerci să treci prin acele sentimente premature.*

Este logodită, asta este diferit. E o scuză solidă. Și mă va salva de rușinea totală și de posibila agonie de a dormi în același pat cu ea.

Da, să mergem pe chestia „logodită"!

— Păi, acum ești logodită.

În momentul în care cuvintele îmi ies din gură, îi văd umerii prăbușindu-i-se, iar genele lăsându-se în jos de dezamăgire.

E ca un afurisit de cuțit în inimă care se răsucește și mă sfâșie în timp ce o văd cum se retrage încet în sine. *Da, tu ai făcut asta, cretinule!*

— Dar, mă trezesc adăugând ca un tâmpit, dacă asta nu te deranjează, atunci sigur.

Își ridică ochii spre ai mei.

— Nu mă deranjează.

Schițez cel mai fals zâmbet pe care îl pot afișa.

— Bine, bine, minunat! Lasă-mă să încui și să mă pregătesc! Știi unde ți-e periuța de dinți.

Da, am făcut asta suficient de des ca să aibă o periuță de dinți aici.

Totul a început în facultate, când ea dormea pe canapea în dormitorul meu, iar eu dormeam în pat. Petreceam nenumărate ore vorbind până când adormea unul dintre noi.

Când am absolvit și paturile noastre au devenit mai mari, am împărțit un pat și am adormit față în față. În

dimineața următoare, comandam gogoși, beam cafea și jucam domino.

Dar acum totul pare diferit.

Corpul meu se simte neliniștit cu ea în preajmă.

Mintea mea se simte ca un terci, ca și cum nu pot găsi ce trebuie să spun.

Așa că, ar trebui să fie distractiv. *degetul mare ridicat*

Îmi torn restul de bere și îmi încui apartamentul. Apoi aștept câteva secunde în living, pregătindu-mă mental. Sigur, e același pat, dar nu e ca și cum ne vom atinge.

Nu e ca și cum aș împărți perna cu ea.

Va fi cel puțin un metru de zonă neutră între noi, iar dacă mă pricep la ceva, acel lucru e respectarea zonei neutre. Doar sunt un gentleman.

Cu ceva mai multă încredere, mă îndrept spre dormitor, unde o găsesc stând pe marginea patului și purtându-mi unul dintre tricouri.

Al naibii de... grozav!

Mânecile îi înghit umerii, în timp ce tricoul se întinde până la jumătatea coapsei, acoperind suficient, dar făcându-mă să transpir la simpla idee că trupul ei gol se află sub acea țesătură.

Țesătura mea.

— Am împrumutat un tricou. Sper că e în regulă.

— Da, răspund pițigăiat, iar apoi îmi dreg vocea. Scuze, nu știu de ce-a ieșit așa! Chicotesc jenat și apoi, cu o voce mai adâncă, adaug: Da, e totul în regulă.

Când ea doar zâmbește ușor, îmi îndrept degetul mare spre baie.

— Mă duc să mă pregătesc și apoi putem să dormim, pentru că îmi place somnul. Este cu adevărat medicamentul natural de care avem cu toții nevoie în viață.

— Ești bine? mă întreabă cu o privire curioasă.

— Grozav! Foarte bine!

Bat cuba cu aerul.

— Petrecere în pijamale. Uraaa!

Uraaa? Iisuse Hristoase, Breaker!

De ce după asta nu te duci să-ți bagi capul într-un cuptor cu microunde?

Îmi plesnesc palmele una de alta.

— Deci, da. Acum, spălatul pe dinți.

Mă răsucesc pe călcâie, intru în baie și închid ușa.

Mă prind de blat, mă uit în oglindă să văd cât de penibil sunt și atunci îi zăresc sutienul roz de dantelă agățat într-unul dintre cârligele din spatele meu.

O, la naiba!

Mușchii mi se contractă, creând o senzație încâlcită, claustrofobă, care mă strânge atât de tare, încât îmi fuge tot aerul din plămâni.

Panică. Mă străpunge pentru că, da, ăla e nenorocitul ei de sutien.

Sutienul ei care este probabil cald după ce a fost purtat toată ziua.

Sutienul care îi acoperă și îi susține sânii.

Sutienul care mă face să mă întreb cât de bine arată probabil în el.

Îmi dreg vocea și spun:

— Ăăă, Lia, ți-ai lăsat sutienul agățat aici!

— Știu. N-am vrut să-l împăturesc!

— Bine, dar de ce nu e pe tine? întreb prostește.

Știu de ce nu e pe ea. Cine vrea să poarte un afurisit de sutien în pat? Eu, nu.

O aud cum se apropie de ușă și apoi o deschide. Își bagă capul înăuntru și spune:

— Eu nu port niciodată sutien în pat. *Breaker, mi-am* mai agățat sutienul acolo.

Eee, a mai făcut-o totuși? Cred că aș fi observat, mai ales cu mărimea cupei care îmi face o gaură în creier că are țâțe mari. Lia are țâțe mari.

— Ești sigur că ești bine? întreabă ea, lăsându-și mâna să cadă pe pieptul meu.

— Uaaa, hei acolo, ai grijă, he-he!

Las să-mi scape un râset ca un oftat.

— Mâinile la purtător, să nu uităm asta.

— Poftim? întreabă ea, cu o expresie derutată.

— Ăăă...

Înghit cu greu.

— M-ai speriat doar pentru că ai mâna rece.

— Porți un tricou.

Mă uit în jos la pieptul meu.

— Ei, da, păi, materialul trebuie să fie subțire! Brrr, poate te duci să-ți încălzești labele alea reci, nu vreau să răcești!

— E toiul verii.

Lia face un pas înapoi.

— Dacă nu vrei să rămân peste noapte pentru că ai altceva de făcut, atunci spune-mi, Breaker!

— Nu, nu am nimic altceva de făcut.

Ce faci, cretinule? Asta era scăparea ta!

— Bine, atunci, o să te las să te pregătești de culcare.

Se întoarce spre dormitor, iar eu închid ușa de la baie în urma ei.

Iisuse Hristoase!

Adună-te, omule! Ești mai bun de atât. Ești mai finuț de atât. Ești afurisitul de Breaker Cane! Nu te mai purta ca un idiot, adună-te și fii cel mai bun prieten de care are nevoie femeia asta!

Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai face de râs!

Îmi acord următoarele câteva minute în baie, să mă spăl pe dinți și să creez un zid mental complet impenetrabil. Țineți minte cuvintele mele, când mă voi băga în patul ăla, nu – și vreau să spun NU – vor exista gânduri romantice cu cea mai bună prietenă a mea! Platonice. Asta e ceea ce ne dorim. Toată platonicia pe care o poate avea cineva.

Chiar există acest cuvânt?

Nu contează. Asta se va întâmpla.

Pentru că, până la urmă, eu sunt un Cane, iar cei din familia Cane se nasc cu abilitatea vicleană să se mențină puternici, să nu cedeze și să se bazeze pe forța lor mentală pentru a trece prin orice situație.

Gata! Discurs de încurajare complet!

Ies din baie, sting lumina și mă apropii de pat, unde Lia se odihnește deja sub pătură, cu părul frumos și mătăsos răsfirat pe fața mea de pernă, ca o blestemată de... NU!

Nu mă gândesc la părul răsfirat și la cât de frumos contrastează cu fața de pernă bleumarin.

Fără afurisite de sonete poetice bazate pe cum arată lumina lunii pe pielea ei de alabastru irlandez!

Nimic.

Concentrează-te, Cane!

Mă duc la partea mea de pat și întreb:

— Ăăă, ești bine acolo?

— Întotdeauna. Îmi place patul tău, îmi răspunde în timp ce se cuibărește și mai aproape.

— Bine! zic în timp ce mă strecor sub pătură și sting lumina, lăsând luna să lumineze spațiul prin perdelele gri diafane ce atârnă la geam.

Mă răsucesc spre ea în pat, iar ea se apropie, lovindu-și genunchiul de al meu.

Ai grijă, doamnă! Distanță, păstrează distanța!

— Ești foarte agitat în seara asta, spune ea. E ceva ce am spus sau am făcut?

Da, doar exiști. Asta e problema.

— Nu, îi răspund în timp ce mă uit în ochii ei frumoși. Poate că sunt doar neliniștit, știi tu, pentru că acum nu am un loc de muncă.

— Ești sigur? Pentru că te-ai purtat ciudat încă de când am plecat de la magazinul de rochii.

Pentru că nu puteam să nu mă gândesc la cât de frumoasă ești.

Stai, asta e ridicarea unui zid? Nu, nu e! Dar, încă o dată, când se uită la mine cu ochii ăia mari și verzi, se pare că nu pot să-mi dau creierul înapoi la setarea de protecție.

— Mi-am lovit degetul de la picior acolo, rostesc din senin.

— Poftim?

— Ăăă, da! M-am lovit la deget, și de atunci nu m-am mai simțit bine.

— Te prostești, spune în timp ce mă împinge jucăuș în piept. E felul tău de a încerca să mă faci să mă simt mai bine?

— Da, replic, aproape din disperare. Da, doar mă știi, mereu glumesc.

— Ei bine, apreciez încercarea, dar cred că am nevoie să dorm puțin și să-mi odihnesc mintea.

— Da, s-ar putea să fie cel mai bine.

Zâmbesc.

— Atunci, noapte bună!

— Noapte bună, Breaker!

Se întoarce cu spatele, iar eu oftez mental. Bun, slavă Domnului pentru asta! Nu sunt sigur ce aș fi făcut dacă ar fi vrut să continue să vorbească. Acum pot să mă odihnesc în pace și să nu-mi fac griji că mă voi uita în ochii ei, că mă voi pierde în vocea ei sau că mă voi gândi la...

Se trage înspre mine.

Ăăă, ce face?

Apoi încă puțin.

Scuză-mă, te cam apropii!

Fundul i se lovește de piciorul meu.

Atenție! Atenție! E mult prea aproape.

— Ce se întâmplă acolo? o întreb, cu corpul țeapăn ca o scândură.

— Poți să mă ții în brațe?

Categoric. Nu!

Și-a pierdut naibii mințile?

Să o țin în brațe?

În același pat?

De parcă... vrea să ne *înghit în sec* facem comozi sau ceva de genul. Ce naiba a apucat-o, și de ce acum? De ce, chiar în ziua în care îmi dau seama că o iubesc pe fata asta? E vreo glumă proastă de care nu mă prind? O farsă în care sunt blocat? Dacă e așa, nu e deloc amuzant.

În nici un caz pe pământul verde al lui Dumnezeu nu am de gând să mă fac comod cu Lia.

— Te rog, Breaker! Mi-ar prinde bine mângâierea.

Ăăă... dă-mă... dracului!

— Ăăă, crezi că lui Brian i-ar plăcea să știe că te-am ținut în brațe noaptea?

— Nu știu.

— Ba da, știi. Nu i-ar plăcea.

— Nu e ca și cum ar conta. Nu-l înșel. Ești cel mai bun prieten al meu, familia mea, singura persoană care mă poate face să mă simt cu adevărat împăcată. Dacă ai fi o fată, te-aș ruga să faci la fel.

— Pe bune?

— Normal! Cu mama obișnuiam să mă culcăm pe timpul.

A, deci ea mă vede ca pe o figură maternă. Îmi vine să mai aud spunând-o de câteva ori.

— E în regulă dacă nu vrei, adaugă ea pe un ton atât de înfrânt, încât simt cum mi se răsucește inima în piept.

— Nu, pot, îi răspund repede. Doar, știi tu, îmi verific toate sistemele de rezistență, atâta tot.

Îmi ridic brațul și îl las câteva secunde deasupra ei. Să o... îmbrățișez? Sau ar trebui doar să-mi trec ușor brațul de bicepsbat solid peste curba taliei ei pentru a face să pară că ne îmbrățișăm, dar în realitate, o folosesc doar ca pe o cotieră umană?

Chestia cu cotiera umană pare foarte satisfăcătoare, așa că îmi așez ușor antebrațul pe mijlocul ei, cu mâna întinsă drept în afară, și ridic păturile.

Ăăă, nu funcționează, așa că ridic din nou brațul și rămân cu el așa. Îmi potrivesc poziția, îi ating mijlocul și observ același lucru.

Nu, din nou suspendat în aer.

Nu știu unde să-l întind. Nu peste sânii ei, care, după cum am aflat din sutienul agățat în baie, momentan sunt liberi și sălbatici.

Uite-i burta, dar nu e prea intim?

Rămâne zona pelviană, dar, ei bine, nici asta nu e o idee prea bună. Mâna la pelvis nu e ceva platonic, e mai degrabă o lovitură de genul picioarelor depărtate și gemetelor puternice.

Din fericire, nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta, pentru că ea îmi coboară brațul în jurul burții și se apropie mai mult, astfel încât corpul să-i fie lipit de al meu.

Chiar lângă mine.

Spatele la piept.

Fundul la... *înghit în sec* pelvis.

Doamne sfinte, omule... să nu ai o erecție nenorocită!

Penis, mă auzi? Nu e momentul să mă sfidezi. Fii un bun ascultător!

Gândește-te la lucruri flasce! FLASCE. Flasce, moi, atârnate, bălăngănitoare... *șchioapete*. Bun așa!

O, aș putea să mă gândesc la lucruri atât de respingătoare, încât mai degrabă mi-aș vârî capul în coșul de gunoi decât să le vizualizez.

Aaa, știu!

Închid ochii, iar prin minte îmi trec imagini cu JP și prietenul său, porumbelul jegos. Cum îl cheamă?

Cocoon?

Carl?

— Clementină? rostesc din greșeală cu voce tare.

— Poftim? șoptește Lia.

— Ăăă, Clementină, repet, Dumnezeu știe din ce motiv.

— Ca fructul?

— Sigur!

— De ce zici asta?

— Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă pe prietenul porumbel al lui JP.

— Kazoo?

— Ooo, corect!

Zâmbesc în barbă.

— Kazoo.

— De ce te gândești la JP și la Kazoo?

Ca să nu mi se scoale.

Pentru că fundul tău este lipit de pelvisul meu, iar dacă mă mișc măcar puțin, știu că frecarea va fi suficientă pentru a-mi da o erecție.

— Vorbea despre el mai devreme azi și nu-mi venea în minte numele lui.

— Ei bine..., e Kazoo.

— Da, am reținut.

Își lasă mâna peste a mea și spune:

— Cred că trebuie să mă schimb, Breaker.

Să-și schimbe hainele? Cu ce? Abia dacă poartă ceva.

Mintea îmi zboară la ea în lenjerie intimă, venind spre mine, sexy ca naiba cu sânii ei... NU!

Kazoo, mă gândesc la Kazoo și la felul în care JP trimite în zbor sărutări către chestia aia nenorocită. Revoltător!

Satisfăcut, spun:

— Ai nevoie de pantaloni sau ceva?

— Nu, nu genul ăla de schimbare. Adică, de genul viața mea trebuie să se schimbe.

Asta mă scoate din ceața „Sunt îndrăgostit de cea mai bună prietenă".

— Să te schimbi? Ce vrei să spui cu schimbarea? Ești perfectă așa cum ești, Lia!

— Simt că bat pasul pe loc, că am trecut prin viață și că nu-mi permit cu adevărat să experimentez lucrurile pe care trebuie să le experimentez.

— Ce vrei să zici?

Se răsucește astfel încât să fie pe spate, iar acum mâna mi se sprijină chiar pe burta ei. Capul i se înclină într-o parte, suficient cât să ne privim ochi în ochi în lumina slabă din cameră.

— De când au murit părinții mei, nu cred că mi-am mai acordat o șansă să trăiesc. Adică, sunt pe cale să mă căsătoresc în patru săptămâni, și aproape că aduce cu o condamnare la moarte, nu un eveniment palpitant. Și nu sunt sigură dacă se întâmplă pentru că îmi jelesc părinții sau pentru că Beave strică tot procesul, dar nu mă distrez deloc. Vreau să

mă distrez. Să fac lucruri pe care nu le-am mai făcut până acum. Vreau să trăiesc viața pe care părinții mei au vrut să o trăiesc, și nu cred că am făcut asta.

Îmi plimb degetul mare peste abdomenul ei, o atingere prin care încerc s-o liniștesc.

— Care sunt câteva dintre lucrurile pe care vrei să le faci?

— Nu știu. Dar cred că trebuie să urmeze o schimbare.

— Dacă simți asta, te voi sprijini sută la sută, spun, iar ea se mișcă astfel încât să fie acum cu fața la mine, la doar câțiva centimetri de fața mea.

Tricoul i se adună în jurul mâinii care mi-a rămas pe mijlocul ei.

— O vei face?

— Sigur, Lia, dar vreau să știi, chiar acum, așa cum ești, ești perfectă, bine?

Felul în care se uită la mine, apropierea ei și sentimentele care îmi pompează rapid prin suflet îmi dau glas.

— Nu aș schimba absolut nimic. Inima ta și felul în care îți pasă de oamenii din jurul tău. Mintea ta și modul în care poți trece de la obraznic la inteligent în câteva secunde. Sufletul și felul în care îți porți cicatricile cu mândrie. O strâng de tricou și repet: Ești perfectă.

Deschide gura, iar buzele moi îi sclipesc. Ochii i se fac tot mai mari cu fiecare respirație pe care o înghite.

S-ar putea să fie doar imaginația mea, dar o simt cum se apropie și mai mult, fără să lase spațiu între noi.

Adânc în măruntaie, acest sentiment profund, întortocheat și chinuitor mi se răspândește până în vârful membrelor, acest impuls de a o atinge, de a-mi strecura mâna sub tricoul ei și de a-i pipăi pielea, de a-mi apropia gura de a ei și a vedea dacă e la fel de ispitită ca și mine.

— M-mersi! îmi răspunde în cele din urmă, cu vocea blândă și dulce.

Îmi umezesc buzele în timp ce încerc să-mi controlez respirația, răsucindu-mi mâna în țesătura tricoului ei doar atât cât să-i pot simți pielea caldă pe încheietură.

— Lia, nu trebuie să-mi mulțumești. Asta-i realitatea!

— Totuși, aveam nevoie să aud asta. Așa că îți mulțumesc!

— Orice pentru tine! replic în timp ce mă uit în jos la buzele ei și apoi înapoi în sus la ochi.

Ce n-aș face acum pentru buzele alea!

Doar un sărut. Doar s-o gust o dată.

Cu coada ochiului, îi surprind pieptul ridicându-se și coborând mai repede, pe măsură ce se mai apropie cu un centimetru.

La naiba!

Îmi slăbesc strânsoarea în jurul tricoului și, în schimb, îmi sprijin palma caldă de șoldul ei expus. Găsesc cusătura lenjeriei chiloților și îmi apăs ușor degetul arătător de ea în timp ce sângele meu tânjește după mai mult. Ești atât de aproape, doar... doar strecoară-ți degetul sub cusătură, vezi ce face! Evaluează-i reacția!

Pulsul îmi bubuie în timp ce îmi strecor degetul de-a lungul cusăturii, mintea spunându-mi să mă opresc, însă inima țipând la mine pentru mai mult.

O doresc atât de tare, încât mă doare. Când mă uit în ochii ei, nu văd altceva decât admirație. E o expresie de-a ei pe care o voi prețui mereu și pentru care voi trăi, pentru că îmi arată câtă încredere are în mine.

Chiar și atunci când sunt pe punctul de a depăși limita, ea tot are încredere în mine.

Așa că îmi strecor degetul ușor sub cusătura chiloților, chiar pe șold.

Zâmbește.

Penisul mi se ridică în timp ce tot sângele îmi curge prin corp, iar ea își întinde mâna între noi și îmi cuprinde obrazul. Degetul mare îi alunecă pe barba mea, iar eu îngheț pe loc pe măsură ce se apropie.

La naiba! Vrea și ea asta. Nu-i așa?

Și-o dorește la fel de mult ca mine.

Îmi scot mâna și o las să-i alunece spre spate, acolo unde tricoul i s-a ridicat astfel încât îi pot simți pielea caldă sub vârful degetului mic. Sunt al naibii de tentat să-mi strecor degetele pe spatele ei, pe sub lenjerie, și să-i prind fundul.

Dar vreau să văd unde vrea să ajungă cu asta. Vreau să văd ce-și dorește de la mine. Așa că mă pregătesc, așteptând, fără să opresc modul în care se apropie de mine, ci primind-o pentru că, la naiba, îmi doresc asta!

Ar trebui să-mi pese că e logodită.

Ar trebui să-mi pese că suntem cei mai buni prieteni și că asta ar putea strica totul.

Dar nu-mi pasă, pentru că îi vreau buzele. Vreau să le gust. Vreau să văd dacă gândul la gustul și senzația ei în brațele mele este la fel de plăcut pe cât îmi închipui că este.

Gura i se apropie din ce în ce mai mult.

Îmi simt venele electrizate.

Mușchii mi se încordează.

Respirația mi se oprește în piept.

Apoi își lipește buzele de obrazul meu înainte de a spune:

— Noapte bună, Breaker!

După aceea se întoarce, se cuibărește în pernă și asta e tot.

Nimic altceva.

Strâng din ochi pentru că am fost atât de prost, pentru că am vrut mai mult.

E logodită, idiotule! Ar fi bine să-ți amintești asta!

Capitolul unsprezece

LIA

E LINIȘTE ÎN APARTAMENT. BREAKER ÎNCĂ DOARME ÎN pat, în timp ce eu stau pe canapea, cu cafeaua în mână, mă tându-mă pe fereastră la priveliște, aceeași priveliște pe care o am și eu din apartamentul meu. Totuși, mă simt mai confortabil aici.

Mai acasă.

Acesta este motivul pentru care aseară voiam să-mi petrec noaptea aici. Simțeam că nu mai dețin deloc controlul asupra lucrurilor și aveam nevoie de această liniște.

Și exact asta am primit.

În ciuda certei noastre de săptămâna asta și a faptului că lucrurile sunt ciudate între noi – toată chestia aia cu „m-am lovit la deget" a fost foarte ciudată –, încă mă pot baza pe el. M-a ținut în brațe aseară, mi-a spus cât de mult mă apreciază și nu m-a lăsat să mă simt singură nici măcar o clipă.

Iau o înghițitură din cafea și apoi mă uit la lista mea. Cu mintea vraiște, m-am trezit devreme, apoi am venit aici și am început să scriu lucrurile pe care vreau să le fac înainte să mă mărit.

Voiam să fiu grijulie, nu doar să scriu lucruri ca să fie acolo. Așa că am restrâns-o la cinci elemente.

Fă ceva care te face să te simți frumoasă.

Creează un cerc de încredere.

Petrece o zi spunând da.

Să-mi apăr drepturile.

Să-mi urmez inima.

Mă zgâiesc la listă, cu un zâmbet larg pe față, înțelegând că este exact ceea ce am nevoie pentru a ieși din această rutină, din această groapă întunecată în care simt că m-am scufundat. Și am deja câteva idei despre cum să bifez aceste lucruri.

— Ce credeți, mamă și tată? șoptesc. Credeți că asta este o modalitate de a-mi relansa viața?

Mă străbate un sentiment plăcut de liniște. S-ar putea să fie doar în mintea mea, dar aproape că le percep aprobarea.

— Bună dimineața! spune Breaker când intră în living, scărpinându-se pe piept și părând că are nevoie de cel puțin încă două ore de somn. De cât timp ești trează?

— Cam de o oră. E cafea la încălzit, dacă vrei. Cu aromă de zmeură, desigur.

— De parcă ar fi nevoie să spui ceva; am simțit mirosul din dormitor.

Se împleticește prin bucătărie, târșâindu-și picioarele pe gresie până ajunge la cafetieră și scoate cana cu Jack Skellington pe care i-am luat-o într-un an de Crăciun. Era unul dintre filmele lui preferate în copilărie. Deoarece este incredibil de greu să cumperi cadouri pentru un miliardar, am hotărât să merg pe calea sentimentală. O folosește des. După ce își toarnă cafeaua, se întoarce spre mine și dă din cap spre hârtie și pix.

— Ce scrii?

— Următorul cel mai grozav roman. Este despre un dragon care face ravagii... pe ringul de dans și pe câmpul de luptă.

Își soarbe cafeaua și apoi spune:

— Dragonul se îmbracă în travesti?

— Evident!

— L-aș citi cu nesaț, mai ales dacă e la fel de captivant ca *Lovers, Not Brothers.*

Se apropie de canapea și se așază și el.

— Dragonul tău are un nume?

— Anita Sparkle Claw.

— Sună agresiv.

— Cu o singură atingere a ghearei sale, ești transportat în vremurile de demult, pline de bătălii unde sar scântei în lupte cu săbii senzuale.

Chicotește.

— Lupte cu săbii senzuale, ai? Îmi place cum sună. Captivant!

— Voi avea grijă să-ți trimit o primă ciornă.

Cu un zâmbet peste marginea cănii sale de cafea, îmi împinge piciorul și spune:

— Serios, ce scrii?

— O listă.

Dă din mână.

— Vrei să detaliezi?

— Păi, m-am gândit la faptul că nu m-am simțit bine și, pentru a ieși din rutină, am creat o listă de lucruri de făcut înainte să mă căsătoresc.

— Ca o listă de lucruri de făcut înainte să mori?

— Da, dar aceasta ar putea fi numită lista pirostriilor.

— Lista pirostriilor? întreabă el, ridicându-și sprânceana în acel mod drăguț al lui.

— Știi, în loc să mor, îmi pun pirostriile.

– Aa, înțeleg. Bine, deci ce e pe lista ta?

Îl las să urmărească cum o citește, dând lent din cap.

– Ei, pentru început, ești deja drăguță, așa că nu trebuie să fac grozăvii pentru asta.

Îmi dau ochii peste cap și îi fur lista.

– Vreau să fac ceva care să mă facă să mă *simt* frumoasă. Cum adică, să am o idee. Vrei să vii cu mine?

– Cum?

– Să bifez primul lucru de pe listă. Vreau să merg azi. Să văd lucrurile în mișcare.

– Oau! exclamă, apoi tresare. Eu, ăăă, azi am întâlnire cu Sarah.

– Am mirat de asta.

Îmi ferește privirea, apăsată de dezamăgire.

– Nu-i nimic! Pot s-o fac și singură.

Arunc o privire în sus către el.

– Dar la unele dintre ele o să am nevoie de companie. Nu le voi face singură.

– În orice altă zi, sunt liber. Îți voi fi alături.

– Mulțumesc!

Zâmbesc și-mi strâng genunchii la piept.

– Vrei să-mi spui ce faci astăzi?

Clatin din cap.

– Nu, vreau să fie o surpriză.

– Bine!

Mai ia o înghițitură din cafea.

– Și cum rămâne cu acest cerc de încredere? Sunt și eu în el?

– Tu ești miezul lui.

Asta îl face să zâmbească.

– Bun! Doar verificam. Se uită în jur și întreabă: Ai luat micul-dejun sau ar trebui să te găzduiesc și să te și hrănesc?

— Cred că știi răspunsul.

Oftează și se ridică de pe canapea.

— Ce-o să fie? Gofre? Clătite? Omletă?

— Specialitatea cu murături, te rog!

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Dacă va fi specialitatea cu murături, atunci ai face bine să-ți miști fundulețul aici și să ajuți.

— Dar sunt epuizată emoțional, mă plâng jucăuș.

— Nu-i o scuză! Vino încoace, acum!

— Bine! răspund exasperată.

— Deci ai emoții? îl întreb pe Breaker în timp ce stau pe patul lui, cu picioarele încrucișate, bând a treia ceașcă de cafea din dimineața asta.

— Emoții în legătură cu ce? întreabă el în timp ce-și caută haine prin dulap.

Proaspăt ieșit de la duș, cu un prosop înfășurat în jurul taliei, încă mai are picături de apă care îi cad în cascadă pe piele din locurile pe care le-a ratat când se usca.

Îi urmăresc contracția mușchilor spatelui bine lucrați și a tendoanelor aflate de o parte și de alta a coloanei vertebrale în vreme ce se mișcă spre dreapta sau stânga. Când se ridică, ținând în mână un tricou și niște pantaloni scurți, surprind felul în care prosopul i se mulează pe fund, oferindu-mi cea mai mică licărire a fesierilor lui și a muncii grele pe care o depune la sală. Iar atunci când se întoarce, îmi feresc privirea, pentru că e ceva legat de pieptul lui, de grosimea pectoralilor și de adâncițurile sculptate ale abdomenului care mă fac să roșesc.

Cu ochii în ceașca de cafea, spun:

— Emoții din cauza întâlnirii tale cu Birdy.

– Nu!

– Nici măcar un pic?

Clatină din cap.

– Nici măcar un pic.

– Ei bine, ea a spus foarte clar că v-ați distrat de mi-

– A spus că săruți foarte bine.

– Asta pentru că așa e, spune el, apoi îmi zâmbește.

Îmi dau ochii peste cap.

– Modest?

– Niciodată.

Dispare în baie, iar atunci îl strig:

– Faci ceva în seara asta? Speram să putem juca Plunder sau Codenames. Dar pot găsi altceva de făcut dacă plănuiești să-ți prelungești întâlnirea mai târziu în noapte.

Ieșe din baie, purtând o pereche de pantaloni de sport scurți negri și un tricou negru. Interesant că i-a luat atât de mult să caute prin dulap ținuta aia! E cât se poate de simplă.

– O să te anunț, îmi răspunde în timp ce ia loc pe marginea patului, cu o pereche de șosete negre.

– Și chiloții sunt negri?

– Nu le spune chiloți! Râd în timp ce el continuă: Și știi că sunt negri. Cum ai putut să uiți după acea noapte în care erai atât de beată, încât i-ai purtat pe cap și ai leșinat?

– Putem să nu vorbim despre asta?

– Ai adus vorba de lenjerie intimă. Prin urmare, am vrut să aduc în discuție una dintre amintirile mele preferate cu tine.

– Asta e una dintre preferatele tale? Uau, chiar trebuie să-ți reevaluezi amintirile!

Se întoarce spre mine, iar eu îi simt parfumul – proaspăt și luminos –, ceea ce mă face să vreau să-mi afund nasul în pieptul lui.

— Dacă vorbim despre amintirile preferate, cred că una de frunte m-a lovit ieri în moalele capului. Nu mă aștept la asta.

Vocea îi devine serioasă, așa că știu că ceea ce urmează să spună nu este o glumă.

— Care? îl întreb.

Își ridică ochii la mine și-mi răspunde:

— Să te văd în rochia aia de mireasă. Chiar mi-a tăiat respirația, Lia.

Obrajii mi se încălzesc în timp ce îmi duc ceașca de cafea la buze.

— Mulțumesc! Și apoi, pentru că momentul este atât de solemn, adaug: Știi care este amintirea mea preferată cu tine?

— Momentul în care am scris greșit murătură în timp ce jucam scrabble, astfel încât să ai pentru totdeauna o pasiune pentru mine?

Chicotesc.

— Nu, dar și asta e sus de tot.

Îmi dau la o parte o șuviță de păr de pe față.

— În ziua în care ai absolvit. Încă mai văd îmbrățișarea exuberantă pe care le-ai dat-o fraților tăi în timp ce erai în robă și cu tocă. A fost foarte frumos să văd frați atât de conectați unul cu celălalt, cum te sprijineau acolo. Asta m-a făcut să te iubesc și mai mult.

Îmi zâmbește.

— Am fost foarte norocos în ceea ce privește frații, chiar dacă pot fi enervanți și acum mă părăsesc pentru nevestele lor.

— Poți să-i învinovățești? Le-ai văzut nevestele?

Râde.

— Da, le-am văzut, iar faptul că s-au căsătorit atât de repede unul după celălalt nu mă prea ajută, pentru că amândoi sunt încă în luna de miere.

— Sunt destul de sigură că vor mai fi o vreme în luna de miere.

Își mângâie maxilarul plin de țepi.

— Sunt destul de sigur că și tu vei fi în luna de miere destul de repede.

Rodic din umeri.

— Probabil că nu atât de mult. Brian nu este la fel de obsedat de mine. Bănuiesc că el va fi tipul care va aduce munca în luna de miere.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să le pot opri. Când mă uit la Breaker, are fruntea încruntată, și îmi dau seama că vrea să spună ceva.

— Cine știe totuși, continui. Uneori poate fi foarte atent.

Breaker se ridică de pe pat și își întinde brațele deasupra capului, dezvăluind un petic de piele imediat dincolo de talia pantalonilor.

— Dacă aș fi eu, mi-aș petrece o mare parte din timp în luna de miere.

Ochii i se lipesc de ai mei.

— În niciun caz nu te-aș scăpa din ochi. Obrajii mi se înroșesc, iar el își dă seama repede ce a spus, așa că schimbă în: Adică, pe *fata mea*. În niciun caz nu mi-aș scăpa fata din ochi.

Și chiar îl cred pe cuvânt.

A fost o singură dată când l-am auzit pe Breaker făcând sex, și probabil că a uitat că eram acasă, dar încă îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Fata nu era deloc nesuferită. Părea chiar drăguță – dacă nu e ciudat să spun asta –, dar încă mai aud vocea perversă a lui Breaker, adâncă și senzuală, spunându-i cum are de gând să i-o tragă și pentru cât timp. A fost cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată, complet neașteptat, și mi-a luat o zi sau două să-l pot privi iar normal.

Dacă ar fi fost în luna de miere, nu mă îndoiesc că ar fi fost furios în legătură cu asta, chiar dacă dă senzația de băiat de treabă. Se înțelege cu aproape toată lumea. Este prea protector, fermecător, la fel ca frații lui.

Nici vorbă de minciună. Le-am invidiat de câteva ori pe Lottie și Kelsey. Brian pare mereu bucuros să mă vadă, dar nu e niciodată deosebit de... vorace. Au existat momente în care mă simțeam mai *apreciată*, ca un vin bun, mai degrabă decât pângărită. Și *știu că* Lottie și Kelsey au fost pângărite de multe, multe ori de soții lor, frații Cane. Iar Breaker nu *ar fi o excepție.*

— Ei bine, fata ta ar fi foarte norocoasă, spun, încercând să împrăștii tensiunea care a umplut imediat camera. Doar că nu cred că Brian e genul ăla de bărbat. Abia dacă face sex acum.

Asta îl determină pe Breaker să facă o pauză și apoi să se întoarcă încet spre mine.

— *Poftim?* mă întreabă.

Of, la naiba!

— *Ăăă, nu știu de ce am spus asta,* zic stânjenită.

— *E adevărat?*

Nu-l pot privi în ochi când îi răspund:

— *Brian are multe pe cap și trebuie să respect asta.*

— *La dracu' cu asta! face Breaker, devenind furios. Ar trebui să ți-o tragă de fiecare dată când are ocazia. Ar trebui să aprecieze faptul că ajunge să fie cu tine. Că poate să-ți provoace plăcere. Nici măcar nu ar trebui să se pună problema dacă ți-o tragi sau nu noaptea. Ar trebui să te dorească în fiecare nenorocită de secundă din fiecare nenorocită de oră. Iar dacă nu-ți oferă plăcere așa cum ar trebui, atunci e ceva ce trebuie să discutați.*

— *A fost obosit, Breaker.*

— Asta nu e decât o blestemată de scuză.

Se îndepărtează de pat și își prinde părul.

— La dracu', dacă ai fi fost logodnica mea, soția mea, nu aș fi lăsat niciodată să ieși din dormitor. Vocea ta ar fi răsunată de la fiecare orgasm nenorocit pe care ți l-aș oferi.

Încă o dată, obrajii mi se roșesc și stomacul mi se răsucește de nesiguranță, căldură și acest sentiment ciudat, ca o bucurosire, ce-mi taie răsuflarea, în timp ce mă uit la el. Iar când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, aștept să își schimbe încă o dată formularea, dar nu o face.

— Oricum...

Expiră cu greutate.

— Ar trebui să plec. Ești liberă să rămâi cât vrei.

— Bine! răspund stânjenită. Distracție plăcută în drumeție!

— Mulțumesc!

Ajunge până la ușa dormitorului și apoi se uită peste umăr.

— Abia aștept să văd ce faci azi! Te iubesc, Lia!

— Te i-iubesc! răspund și eu, împiedicându-mă în cuvinte, nu pentru că nu i le-am mai spus până acum, ci din cauza felului în care ochii lui mă pătrund când le rostește, ca și cum ar încerca să transmită ceva.

Ca și cum ar încerca să-mi spună altceva, ceva mai profund, dar, înainte să apuc să descifrez exact ce este, ajunge în living și apoi la ușă. La întâlnirea lui. Cu Birdy.

Îmi las cana de cafea pe noptieră și mă arunc înapoi pe pat.

Ce naiba a fost asta?

Capitolul doisprezece

BREAKER

— SUNTEȚI AMÂNDOI ACOLO? SPUN ÎN TELEFON după ce intru în conferință cu Huxley.

— Da, răspund ei în același timp, apoi Huxley adaugă:

— Ar fi bine să fie al naibii de important. Mă așteaptă Lottie.

— Kelsey gătește clătite goală, așa că, da, grăbește-te dracului! completează și JP.

Doamne, viețile lor sunt atât de enervante... enervante pentru că sunt gelos! Al naibii de gelos!

— Trebuie să vorbesc cu voi pentru că am de gând să fac o prostie. Simt asta. Trebuie să mă întorc la muncă. Trebuie să-mi distrag atenția cu ceva, orice, vă rog, lăsați-mă să mă întorc la muncă!

— Ăăă... disperarea e clar vizibilă. Ce se întâmplă? întreabă JP.

— Aproape am dat-o în bară, îi informez. Sau poate chiar am făcut-o, nu știu, dar la naiba, nu e bine! Chiar nu e bine, așa că vă rog să mă lăsați să mă întorc la muncă! Voi

poartă o perucă, o mustață falsă, voi face chiar o altă slujbă. Orice să mă îndepărteze de... de iadul ăsta.

— O mustață, ai? întreabă JP.

— Spune-ne ce naiba se întâmplă! cere Huxley cu vocea aceea de figură paternă.

Inspir adânc în timp ce strâng volanul mașinii la semafor. Ar trebui să fiu stresat de nenorocitul de proces împotriva mea. Ar trebui să fiu îngrijorat că numele Cane este denigrat. Dar nu. Sunt stresat de femeia pe care o iubesc *și căreia tocmai i-am spus că i-o voi trage suficient de tare încât să o facă să răgușească de la orgasme*. Ce dracu'? Dar, mai întâi...

— Am ajuns la concluzia că am sentimente pentru Lia.

Liniște.

Și apoi:

— Ți-am spus, în pizda mă-sii, că o să-și dai seama într-o săptămână! spune JP. Să petreci atât de mult timp cu o fată pentru care nutrești sentimente în timp ce ea încearcă să planifice o nuntă cu un alt bărbat, da, asta îți va da un șut rapid în scrot.

— Putem să nu jucăm jocul „ți-am spus eu"? întreb.

— Dar chiar am zis, insistă Huxley. Ți-am zis că asta se va întâmpla.

— Bine, grozav, minunat, voi doi sunteți petitorii zilelor noastre! Felicitări! Acum, putem să trecem mai departe?

— Mă bucur că ești suficient de mare să recunoști asta! replică JP.

— Ce legătură are asta cu munca și cu nenorocirea? întreabă Huxley.

— Nu mai pot fi în preajma ei. Am nevoie de motive pentru care nu o pot ajuta cu planificarea nunții.

— Deci ai de gând să o zdrobești așa? întreabă JP. Amice, nu e frumos!

— Ce naiba ar trebui să fac? Tocmai *i-am spus că, dacă* ar fi a mea, n-aș lăsa-o niciodată să plece. I-aș trage-o de fiecare dată când aș avea ocazia.

— Uau, ce? face Huxley.

— Ăăă, omule, asta e un pic cam extrem, pentru că nici măcar nu-ți recunoști sentimentele. Cum? Ai anunțat-o din senin că i-ai trage-o?

— Nu!

Îmi trec o mână peste față.

— Vorbeam despre faza lunii de miere și i-am spus că n-aș scăpa-o din ochi, dar am schimbat-o repede în „fata mea". Dar apoi, mi-a spus că ea și Brian abia fac sex *pentru că el este obosit*, și m-am pierdut dracului. Nu mă puteam gândi decât la faptul că nenorocitul ăsta norocos profită de ea și că nu o merită, așa că i-am spus că, dacă ar fi fost a mea, am fi făcut sex tot timpul, deci da... asta e. Am nevoie să nu mai fiu în preajma ei, iar dacă aș putea să mă întorc la muncă, ar fi grozav. Mulțumesc!

— Deocamdată nu poți să te întorci la muncă, răspunde Huxley. Nu până când nu spune Taylor că e sigur.

— Și ce ar trebui să fac? Să continui să fiu cavalerul ei de onoare când e clar că tot ce-mi doresc e chiar ea?

— Ai putea să faci niște prostii de nivelul următor și să-i pui nunta în pericol, astfel încât să nu se mai mărite deloc, ripostează JP.

— Nu-l asculta! intervine Huxley. E o idee groaznică. De ce nu-i spui pur și simplu ce simți?

— Te rog! spun în derâdere. Știm cu toții cum decurge asta. Îi spun ce simt, ea nu simte la fel. Sfârșește prin a mă bate pe umăr, iar apoi nu mai vorbim.

— De unde vă luați dovezile? Din filme și emisiuni TV?

— Normal, de unde altundeva? întreb în timp ce opresc în parcarea unde începe traseul.

— Probabil că nu e cea mai bună sursă de chestii reale, spune JP. Cred că Huxley are dreptate. Spune-i, iar dacă ea nu simte la fel, atunci cel puțin știi și poți să mergi mai departe.

— Cum rămâne cu fata aia, Birdy? Nu poți să mergi în continuare cu ea? întreabă Huxley.

— Sunt pe cale să îi spun că nu mai pot să mă văd cu ea, pentru că îmi place altcineva și nu vreau să o induc în eroare. De asemenea, am sărutat-o de două ori și nu am simțit nimic, și cred că e din cauză că o vreau pe Lia și numai pe Lia.

— Ceea ce e evident, spune JP.

Îmi apăs degetele pe frunte și reiau:

— Și ce ar trebui să fac?

— Ți-am spus deja ce să faci, răspunde Huxley. Spune-i Liei ce simți! Dacă nu o faci, o să regreți.

— Dar acum ea e în această misiune de a face lucruri înainte de a se căsători. Cum ar trebui să procedez în legătură cu asta?

— Păi, dacă tu crezi că s-ar putea să nu simtă același lucru pentru tine, atunci ajut-o să înțeleagă cum ești tu mai potrivit pentru ea decât Brian! mă sfătuiește JP.

— Da, de acord! completează Huxley.

— Cum să fac asta?

— Fii tot ceea ce Brian nu este! răspunde JP. Fără să sari calul, evident, nu poți să te duci să i-o tragi și să spui, vezi, eu ți-o trag, iar Brian, nu.

Asta chiar mă face să râd.

— Nu aș face niciodată asta, dar înțeleg ce vrei să spui. Îmi sprijin capul de tetieră și întreb: Chiar crezi că ar putea să funcționeze?

— Nu știi niciodată până nu încerci, răspunde Huxley.

— Și vreau doar să mai spun încă o dată cât de norocoși am avut.

— Taci naibii din gură! îl reped, făcându-i pe amândoi să râdă. Vă urăsc.

— Nu, nu ne urăști, mi-o întoarce Huxley. Urăști doar faptul că avem mereu dreptate.

— Da, și asta. Bine, Birdy este aici pentru drumeția noastră! Trebuie să plec.

— Fii blând cu ea! încheie JP.

— Nu, mă gândeam să arunc cu pământ în ea și să-i spun să dispară.

— Nu este recomandat, adaugă Huxley chiar înainte să îmi iau la revedere și să închei apelul.

Mă uit pe geam cum Birdy coboară din SUV-ul ei alb, purtând o pereche asortată de pantaloni scurți maro de ciclism și bustieră sport. Și, de unde stau acum, văd un nou model cu o pasăre pe ei.

Futu-i!

Strâng iar din ochi.

Nu vreau să o fac să se simtă prost.

Dar o voi face. Nu am cum să ocolesc treaba asta. Sigur crede că suntem pe cale să facem o drumeție distractivă de observare a păsărilor. Cum să-i transmit exact contrariul?

Mormăind în sinea mea, ies din mașină în vreme ce Birdy se apropie și ea.

— *Salutare!* rostește ea cu o voce veselă, în timp ce mâna îi aterizează pe pieptul meu, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-mi depune un sărut apăsat pe maxilar. *Ce mai faci?*

Al naibii de proaspăt!

— *Bine!*

Schițez un zâmbet.

— Ăă, îmi place ținuta ta, foarte tematică pentru observarea păsărilor!

— Ți-am spus că e potrivită.

Se uită la mine, și îmi dau seama că trebuie să-i spun acum. Nu pot să merg în drumeția asta și să mă prefac că totul este bine și apoi să-i zic. Ar fi brutal. Probabil că îmi simte neliniștea, pentru că mă întreabă:

— E totul în regulă?

Mă trag de păr și clatin din cap.

— Nu.

— O, ce se întâmplă?

— Hai să facem o plimbare și să vorbim! îi propun, în timp ce îi iau mâna în a mea și o conduc spre spatele SUV-ului meu, apoi deschid portbagajul.

Mă așez înăuntru, și același lucru îl face și ea.

— Am fost un idiot nenorocit, Birdy, și te-am târât în idiotenia mea.

— Ce vrei să spui?

Mă uit la ea și-i răspund:

— Îmi place de altcineva, și nu-am gândit că, poate, dacă o ignor, nu mă voi mai gândi la asta. Dar a devenit din ce în ce mai clar că îmi place această persoană și nu vreau să te induc în eroare.

— O! exclamă, coborându-și privirea la propriile mâini, făcându-mă să mă simt ca rahatul absolut care sunt. Bănuiesc că e Lia, nu?

Aș putea să neg, dar ce rost are să mint?

— Da, îi răspund încet. Cum ziceam, e foarte aiurea, și nu pot să pretind că sentimentele nu există, în timp ce totodată încerc să mă întâlnesc cu tine. Nu ar fi corect.

— Apreciez asta, spune ea ușor și apoi mă întreabă: Ea știe?

— Nu. Habar n-are.

— Ai de gând să faci ceva?

Când ochii ei iau contact cu ai mei, îmi dau seama cu cine vorbesc și cine mi-a făcut lipeala cu ea. Brian. La dracu'!

— Ăăă... nu! îi răspund, dar chiar și mie mincinuna îmi sună stupid.

— Nu voi spune nimic. Nu-mi pasă prea mult de Brian. Cred că el e doar o unealtă și, sincer, cred că Lia ar putea merita mai mult. Nu știu ce vede la el.

— Nici eu.

— Ar trebui să încerci, spune Birdy. Voi doi aveți o legătură extrem de puternică.

— E frumos din partea ta, dar nu e nevoie să vorbești despre asta. Știu că trebuie să fie ciudat.

— Sigur, e ciudat, și sunt dezamăgită? Firește! Cred că ești uimitor, Breaker, iar dacă m-ai invita la o întâlnire, aș veni 100%, dar știu, de asemenea, atunci când un tip nu este interesat sau este agățat de altcineva. Am avut senzația că ar putea fi cazul aici. Mi-am dat seama după modul în care interacționați și după felul în care vorbești despre ea. E ceva acolo, și chiar cred că ar trebui să încerci să-ți dai seama care-i faza.

— Dar se mărită peste patru săptămâni. Asta nu mă face să arăt ca ditamai măgarul? De parcă n-aș fi putut să mă fi gândit la asta mai devreme? Acum am de gând să dau buzna și să-i spun ce simt? Nu mi se pare potrivit.

— Nu sunt sigură că există un standard pentru un moment potrivit de a-i spune cuiva că o iubești. Dar ultimul lucru pe care vrei să-l faci este să nu-i spui și să regreți asta pentru totdeauna.

— Asta au spus și frații mei.

— Au zis și „ți-am spus noi"? Mi se pare ceva de care s-ar fi prins deja.

— Da, sunt destul de sigur că toată lumea s-a prins în afară de Lia și de mine.

Oftez adânc.

— Iisuse, Birdy, îmi pare foarte rău!

— Să nu-ți pară!

Îmi ia mâna într-a ei.

— Aș prefera să-mi spui adevărul. Sincer, asta s-ar putea să fie cea mai adevărată discuție pe care am avut-o vreodată, și chiar apreciez.

— Ei bine, mulțumesc că te-ai purtat atât de firesc legat de asta!

— Mai vrei să mergem la plimbare? Poate putem vorbi despre Lia și te pot ajuta.

— Nu vrei să faci asta.

— Ba vreau! Susțin dragostea adevărată, și cred că tu și Lia aveți asta. Trebuie doar să o vadă și ea. În plus, nu pot să trosesc o asemenea ținută.

— Adevărat! spun în timp ce sar jos.

Întind mâna și o ajut să coboare.

— Pot să te îmbrățișez?

— Sigur! răspunde ea în timp ce mă trage în brațe.

— Mulțumesc pentru înțelegere!

— Mulțumesc pentru sinceritate! După ce ne desprindem, adaugă: Acum, dacă se întâmplă să ai un prieten singur care este amabil și dulce, și nu strică să arate și bine, și care poate fi la fel de sincer ca tine, atunci mi-ar plăcea să îl cunosc.

— Știi... S-ar putea să am pe cineva în minte.

Ochii i se luminează.

— Serios?

Închid portbagajul mașinii și dau din cap.

— Da, e un fost jucător de baseball. Ce zici de asta?

— Mmm, zic da, te rog!

Chicotesc, apoi pornim înspre traseul de drumeție.

— Sticlete, nu? întreabă Birdy.

— Așa este, îi răspund, simțindu-mă ca un profesor mândru. Uită-te la tine cum reușești după a 12-a oară!

Asta o face să chicotească.

— Păi, să nu spui că nu mă poți învăța nimic! Evident sunt o maestră la observarea păsărilor.

— Clar!

Suim pe deal, apropiindu-ne de creastă.

— Sunt iritat că nu am văzut mai multe specii.

— Ei bine, știi, corbul și sticletele au pecetluit pentru mine chestia asta cu observarea păsărilor. Cred că sunt o fană avidă pentru totdeauna.

— Sarcasmul tău este ușor de citit.

Îmi las binoclul să mi se odihnească pe piept.

— Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, m-aș fi simțit complet jenat de spectacol. Iată-mă, te duc într-un tur al păsărilor exotice și găsim un cârd de corbi și vreo zece sticleți.

— Ar fi putut fi mai rău, ar fi putut fi doar corbii.

— Foarte adevărat!

Când ajungem pe creasta dealului, ne oprim și facem o pauză să urmărim priveliștea orașului.

— Deloc rău! spune Birdy, apoi găsește un bolovan și se lasă pe el. Vrei să mi te alături?

Mă așez și eu.

— Mă bucur că am mers totuși în excursie. Cred că mă ajută să-mi limpezesc gândurile.

— Bun, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fii pregătit și deschis să vorbim despre lucrurile care au legătură cu Lia.

— Eee, nu sunt sigur că e cazul.

Își lovește ușor umărul de al meu.

— Haide, am și eu câteva idei înțelepte. Sunt femeie, și îl cunosc pe Brian. Aș putea să-ți dau niște indicii.

— Da? Cred că nu ar fi chiar așa de rău... să văd ce ai de zis.

— Mă bucur că ești deschis la asta.

Chicotește.

— În primul rând, trebuie să cunoști slăbiciunile lui Brian, iar eu îți voi spune chiar acum că una dintre ele este comunicarea. Mai e și dependent de muncă, nu este foarte grijuliu și, chiar dacă a cerut-o pe Lia în căsătorie, cu siguranță nu a fost ideea lui. A fost a mamei sale, pentru că *ea* nu se simțea mulțumită că încă nu e căsătorit. Cred că o iubește pe Lia? Cu siguranță, dar cred că s-ar putea căsători cu oricine? De asemenea, da. Nu cred că îi stă în fire abilitatea de a iubi cu patimă și de a fi îndrăgostit de cineva. Am văzut asta la prietenele lui din copilărie. Erau mai degrabă accesorii, nimic altceva.

— Da, și mie mi-a dat impresia asta. El și Lia au început să se întâlnească nu la mult timp după ce ea își pierduse ambii părinți și cred că se simțea bine avându-l în preajmă, pentru acel tip de afecțiune pe care eu nu i-l puteam oferi. Mă adun și apoi reiau: Te rog să nu spui asta nimănui! Nu vreau ca Lia să afle că îi înșel încrederea.

— Breaker, nu-ți face griji! Sunt de partea ta. N-o să spun nimic... mai ales că-mi fluturi în față un jucător de baseball.

Chicotesc.

— Unul bun.

— Mă bazez pe asta, dar, serios, cred că unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poți face este să-i fii alături mai

mult decât ești deja. *Cunoscând deficitele relaționale ale lui Brian, de ce să nu-ți scoți în evidență punctele forte în acele domenii? Ea te cunoaște. Dar este conștientă de barierele care ai fi într-o relație romantică?*

— Asta au spus și frații mei.

— *Frații tăi sunt deștepți. Și fă totul cu ea, fie și doar să flirtezi un pic.*

— Nu vreau să întrec măsura.

— Atunci, nu o face, dar ar trebui să-i dai de înțeles, subtil, să știe că ești atras de ea. Începe să faci aluzie la cum o simți, astfel încât, atunci când îi vei spune, să nu fie un șoc total, iar ea să nu aibă vreo bănuială că încerci să-i strici nunta. Nu că aș fi de părere că Lia ar interpreta informația în felul ăsta, însă pentru orice eventualitate.

— *Da, de fapt, chestia asta e foarte inteligentă.*

Dau cu piciorul într-o grămăjoară de praf.

— *La naiba, senzația e terifiantă!*

— *Păi, nu ezita să mă suni oricând și să-mi ceri sfatul! Cred că ai un avantaj față de Brian. Singurul lucru care te-ar putea ține la distanță este teama ei de a înfrunta adevărul. Și adevărul este că nu cred că îl iubește cu adevărat pe Brian. Am văzut cum interacționează cu tine și cum interacționează cu el. Există căldură atunci când sunteți împreună, o conexiune. Nu văd același lucru cu Brian.*

— *Nici eu. Îi cuprind umărul cu un braț și adaug: Va trebui să ținem legătura, să știi. În clipa asta, chiar îți apreciez sinceritatea și ajutorul.*

Și sper că nu-mi pun încrederea în persoana greșită.

— *Doar promite-mi că, atunci când voi doi vă căsătoriți, pentru că știu că se va întâmpla, o să-mi oferiți și mie o invitație!*

Asta pot s-o fac.

— E perfect posibil să-ți dedic un toast dacă totul merge bine. Mi-ai dat o doză de încredere pe care de dimineață nu o aveam.

— Dacă ai vreodată nevoie de cineva care să te încurajeze să lepișești pe Brian, eu sunt fata care-ți trebuie. Poate că ai făcut cunoștință cu mine, dar tot un idiot rămâne.

— Da, nu pot să nu fiu de acord cu tine în privința asta.

Râdem amândoi și apoi ne ridicăm de pe bolovan. Am avut dreptate tot timpul. Brian chiar este un dobitoc.

— Să ne întoarcem? Astăzi păsările ne dezamăgesc.

— Da, și putem trece peste toate modurile în care poți cădea fără să sari calul. E timpul pentru tabăra de antrenament „Câștigă-ți fata". Te bagi?

— Învață-mă toate lucrurile, tu, prea înțeleapto!

Breaker: M-am oprit la Masala Palace și am luat niște pui tikka, reshmi kabab, paneer korma și naan cu usturoi. Te bagi?

Lia: Faci mișto de mine? Cred că tocmai am salivat citind meniul. Sunt acasă, vrei să pregătesc tabla de joc și masa?

Breaker: Evident.

Lia: Mă ocup. Te rog să-ți alegi culoarea navei Plunder.

Breaker: De ce întrebi? Știi că eu sunt mereu verde.

Lia: Ai pierdut de ultimele trei ori, așa că nu știam dacă vrei să schimbi ceva. Poate să-ți schimbi norocul.

Breaker: Verde pe viață.

Lia: Bine, pregătește-te să fii anihilat! De asemenea, am o surpriză să-ți arăt când ajungi aici.

Breaker: Da, se întâmplă ca această surpriză să fie unul dintre lucrurile pe care le bifezi de pe listă?

Lia: Da!

Breaker: Atunci, abia aștept. Ne vedem în curând!

Cu mâncarea în mână, cobor din liftul blocului și mă îndrept spre ușa de la intrare. După ce Birdy și cu mine am coborât dealul, am îmbrățișat-o și mi-am luat rămas-bun, apoi am urcat dealul, de data asta gândindu-mă la diverse alte chestii. Mi-am lăsat mintea să rătăcească, să proceseze, rumegând ideile și adevăratele mele sentimente.

În primul și în primul rând, o iubesc. Las asta să se așeze. Mă las cuprins de sentimente și le analizez. Lia este cea mai prețioasă persoană din viața mea. Fac orice pentru ea. Înseamnă totul pentru mine.

E fata mea.

După ce mi-am permis să accept asta, am ajuns să accept că toată lumea are dreptate. Trebuie să-i spun despre sentimentele mele, dar trebuie să o fac ușurel. S-ar putea să se sperie dacă îi dezvălui prea brusc aceste sentimente.

De asemenea, trebuie să îi las timp să își bifeze obiectivele de pe listă. Nu vreau să-i stau în cale. Vreau să fie în cea mai bună formă atunci când o să-i mărturisesc ce simt, iar asta îi va da timp să se adapteze la noul mod în care voi aborda prietenia noastră.

După o vreme petrecută pe deal și trăind momentul, am coborât din nou și am comandat mâncare, știind că Lia nu ar putea să refuze mâncarea indiană. E una dintre preferatele ei.

Cu inima plină de entuziasm, ajung la ușă, răsucesc clanța și intru, gândindu-mă că Lia o să fie acolo, așteptându-mă. Când nu o găsesc, o strig:

— Bună, sunt aici!

— În dormitor, spune ea. Vino încoace!

Nedumerit, dar și plin de nerăbdare, las mâncarea pe masă și mă duc în dormitor, unde ușa este întredeschisă.

Dacă aș vrea să-mi arate, cu siguranță face mare caz din asta – ceea ce îmi place.

Împing ușa și arunc o privire înăuntru, unde o găsesc pe Lia în mijlocul dormitorului, cu mâinile împreunate în față. Poartă o pereche de colanți și un tricou scurt – nu e genul ei normal de tricou, deoarece îi scoate în evidență un pic din abdomen, dar îi stă foarte bine. Foarte bine, dar nu asta îmi atrage atenția. Nu. Ci faptul că părul ei roșcat lung a fost tăiat și vopsit. Șuvițe subțiri de blond îi sunt împletite prin păr, care acum îi vine imediat deasupra umerilor, cu breton lung în valuri și bucle dezordonate ce se potrivesc foarte bine personalității ei.

— Sfinte... Sisoie!

Are un zâmbet larg când mă întreabă:

— Îți place?

— Ophelia, șoptesc și fac un pas înainte. Iisuse Hristoase, arăți sexy!

Zâmbetul îi crește și mai mult.

— Serios?

Mă apropii și întind mâna pentru a-i atinge șuvițele scurte.

— Da, răspund, cu răsuflarea tăiată.

— Este un pic cam îndrăzneață, dar mă simt ca o femeie nouă fără toată claia aia de păr, și m-am gândit că șuvițele ar fi amuzante, dar le-am păstrat minimaliste, pentru că încă îmi place părul meu roșcat.

O studiez din cap până-n picioare, în timp ce inima îmi bate nebunește în piept. Iisuse Hristoase, era superbă înainte, dar acum nu știu dacă voi mai putea să-mi țin mâinile la locul lor!

Și, înainte să mă pot opri, îi spun exact la ce mă gândesc:

— Arăți al naibii de sexy! Nu că nu ai fi fost înainte, dar la naiba, Lia! Arăți al naibii de [illegible]ibil! Îmi place mult!

— Mulțumesc! spune ea, o ușoară roșeață pătându-i obrajii. I-am trimis o poză lui Brian și încă aștept răspuns de la el. Sper să îi placă la fel de mult ca și ție.

Pun pariu că da! Dar nu-mi pasă.

— Îi va plăcea, spun, atingându-i în continuare părul, în timp ce simt cum mă străbate un val de dorință.

Vreau să-mi trec mâna prin părul ei. Să o trag aproape. Să-mi strecor mâna sub bluza ei. Să îi arăt cât de mult mă excită această transformare. Și nu e vorba doar de cum arată. Este încrederea ei, zâmbetul și cât de mândră e de ea însăși. Vreau să o întind pe patul meu și să-mi plimb gura pe gâtul ei în sus și în jos.

— Și ținuta, nu e prea mult, nu? M-am gândit să încerc ceva nou.

Mă uit în jos la maioul ei scurt și la bucata de dantelă de la sutien care îi încadrează umărul în timp ce clatin din cap.

— Nu, deloc. Arăți al naibii de bine, Ophelia!

— Ooo, două Ophelii! Trebuie să fii foarte de acord.

Înghit în sec și chițăi:

— Da, îmi place!

Aprob atât de energic, încât mă chinui să-mi amintesc că e logodită și că trebuie să o iau încet. Că nu o pot atinge așa cum îmi doresc.

După ce-mi pun un pic mintea la contribuție, întreb:

— Dar, mai important, cum te simți?

— Păi, după reacția ta, mă simt foarte sexy.

— Ar trebui.

— Sunt doar entuziasmată să văd ce are Brian de spus.

A, da, cu toții așteptăm cu sufletul la gură reacția lui Brian. Ai simțit sarcasmul? Se aude telefonul din bucătărie, și atunci se uită la mine.

— Că tot vorbeam de lup! Pun pariu că e el! O să răspund, iar tu poți să împarți mâncarea. Nu lua tu tot naanul cu usturoi!

— Nici n-aș visa la așa ceva, replic în timp ce trece pe lângă mine, și o urmăresc cu privirea, care mi se oprește exact la posteriorul ei.

La naiba, ia te uită!

Rotunjor, obraznic, totul afișat în pantalonii aceia mulați.

Jur că universul mă pune la încercare și îmi hotărăște soarta în funcție de cum mă pot controla în această situație. Cea mai bună prietenă a mea, pe care am considerat-o întotdeauna incredibilă, s-a transformat într-o atracție senzuală în doar câteva ore.

Fără tragere de inimă, îmi iau ochii de la fundul ei și o urmez. Cât timp își caută telefonul, deschid punga cu mâncare indiană, în timp ce privirea mi se abate iar spre ea, profitând de o nouă ocazie pentru a o admira.

Chiar și sânii îi arată incredibil în tricoul ăla.

Da, cu siguranță universul mă pune la încercare.

— Bună, Brian! răspunde ea veselă. Ce mai faci?

Încerc să blochez discuția ei, pentru că nu vreau să-l aud spunându-i cât de mult îi place noua coafură, așa că mă concentrez la împărțirea mâncării.

Asta până când o aud zicând:

— Poftim? Nu-ți place?

Asta îmi atrage atenția. Uit cu totul de mâncare și mă concentrez la ea în schimb.

Încrederea – care îi scotea pieptul în afară cu doar câteva momente înainte – dispare.

Zâmbetul ei frumos, care se întindea de la o ureche la alta, șovăie.

Și simț dezamăgirea dureroasă din vocea ei când și-o coboară pentru a răspunde:

— Voiam o schimbare. Pentru că nu mă simțeam eu însămi. Da, acum mă simt eu însămi.

Face o pauză și apoi se întoarce cu spatele la mine.

— Brian, putem vorbi mai târziu despre asta? Încă o pauză și apoi: Pentru cât timp? O săptămână? Adică, nu e ca și cum te-aș putea opri, nu? Afacerile sunt afaceri.

Strâng punga de hârtie în mână în timp ce continui să ascult, ura mea față de acest om devenind tot mai puternică.

— Da, dar ar trebui să ne căsătorim în curând. Ar fi frumos dacă ai fi aici.

Ar fi grozav dacă nu ar fi.

— Bine, fie! Da, vorbim mai târziu.

Închide și lasă telefonul să-i atârne pe lângă corp.

Aștept câteva clipe și, când observ că nu se mișcă, hotărăsc să mă apropii de ea. Mă așez alături pe canapea și îi ridic bărbia astfel încât să se uite la mine, iar atunci observ lacrimile.

Am de gând să-l omor, futu-i!

— Sunt sigură că ai prins esența discuției, spune. Dar nu i-a plăcut părul meu. A zis că a fost o greșeală.

Da, la orizont se întrevede crima.

— Se înșală, spun în timp ce îi cuprind obrazul și îi șterg lacrimile. Se înșală al naibii de rău, pentru că, în clipa în care te-am văzut, mi-a tresăltat inima, Lia. Arăți superb. Atât de uimitoare, încât a trebuit să-mi amintesc că ești prietena mea cea mai bună.

— Spui asta doar așa.

Clatin din cap.

— Nu-i adevărat, o contrazic în timp ce privirea îmi cade pe buzele ei și apoi se îndreaptă imediat spre ochi. Nu aș

— Cum a fost privitul păsărilor cu Birdy?

Ridic ușor din umeri, rămânând atent la televizor în timp ce-i răspund:

— Am hotărât să fim doar prieteni.

— Cum? De ce?

Ridic din nou din umeri.

— Pur și simplu nu cred că eram așa de atras de ea cum era ea de mine.

— Și a fost de acord cu asta? Zicea că e foarte încântată de întâlnirea cu tine.

— Așa este. Am avut o discuție foarte sinceră despre asta, de fapt. Și-a dat seama că nu mă simt în largul meu și a spus că e în regulă. Ar fi preferat să afle acum decât să mă lase să lungesc lucrurile. Am mers totuși într-o drumeție împreună. Am vorbit puțin și i-am spus că o voi cupla cu unul dintre prietenii mei, care cred că ar fi perfect pentru ea.

— Cine? mă întreabă Lia, și buzele i se răsucesc ușor în sus.

— Penn.

Uitând momentan de propriile necazuri, se apleacă și mă prinde de antebraț.

— Doamne, Breaker, ar alcătui cel mai drăguț cuplu!

— Cred că da, în plus, Penn este foarte sincer și e genul de tip pe care-l caută ea.

— Se vede cu cineva?

— S-ar putea, doar că nu a găsit pe nimeni cu care să dorească să fie într-o relație. Cred că ar putea fi Birdy.

— Păi, uită-te la tine ce pețitor ești! Îmi pare rău că nu a mers totuși; credeam că ești în căutare de genul ăsta de relație.

— Eram, dar ea nu era ce voiam eu.

— Ce vrei tu?

Pe tine.

Totul legat de tine.

Sufletul tău.

Mintea ta.

Inima ta.

Trupul tău.

Te vreau cu totul, până la ultimul centimetru.

— Încă procesez asta. O să te anunț când sunt pregătită.

— O, ai vreo idee?

— Da, am o idee exactă, dar va fi nevoie de ceva strategie, așa că hai să punem discuția asta pe pauză!

— Bine, asta nu e deloc evaziv.

— Deloc!

Îi fac cu ochiul, și îmi răspunde împingându-mă cu piciorul.

— E enervant.

— Cel puțin am trecut peste faptul că Brian e un prostănac.

Acum se sprijină de spătarul canapelei.

— Chiar a fost un prostănac, nu?

— A fost, pentru că, din punctul meu de vedere, a rămas complet faptul că ești un adevărat spectacol cu părul ăla.

— Spectacol, ai? Și înainte ce eram?

— Un recital. Dar fără încredere. Tunsoarea asta nouă te face să strălucești mai mult.

— Mă simțeam foarte încrezătoare.

— Brian e un trol în toată regula dacă spune vreun lucru negativ. Pun pariu că acum crede că ești prea sexy, de parcă nu ești de nasul lui, și îi este teamă că ai putea pleca.

— Păi, dacă continuă să se poarte ca un măgar, s-ar putea foarte bine s-o fac.

Așa te vreau! Să pleci, direct în brațele mele.

Fără să vreau să forțez nota, mă întorc la televizor și spun:

— O să ne înscriem la *Family Feud* și anul ăsta? Le avem pe Kelsey și Lottie, pe care le putem adăuga în echipă, precum și pe JP, deci cred că șansele sunt în favoarea noastră. Kelsey ar avea răspunsuri precise, JP ar acoperi partea amuzantă, iar Lottie ar acoperi elementul imprevizibil.

— Nu vom fi niciodată aleși.

— Asta nu e genul de atitudine pe care îmi place să o aud. Trebuie să facem să se întâmple rahatul ăsta. Fii serioasă, ne-am născut să fim la *Family Feud*! Noi doi în runda de rapiditate? Am anihila tot. Steve Harvey n-ar mai ști pe unde să scoată cămașa pentru că l-am distruge. Și, cine știe, nu mă opun să plătesc lumea ca să ajungă în emisiune.

— Ți-am spus că vom ajunge în emisiune pe propriul nostru merit, nu ajutându-ne de ce număr poți să scrii în carnetul de cecuri.

— Da, dar carnetul de cecuri ar fi un mod sigur de a face să se întâmple asta.

— Unde ți-e morala, Breaker Cane?

— E îndoielnică, în cel mai bun caz, când vine vorba de *Family Feud*.

— Văd și eu. Devenind mai serioasă, adaugă: Mulțumesc că îți petreci timpul cu mine în seara asta și că mă încurajezi în legătură cu părul și ținuta. Chiar m-a făcut să mă simt specială!

— Ei, chiar ar trebui să te simți specială. Pentru că ești. O să te încurajez toată ziua, în fiecare zi.

— Și de aceea ești cel mai bun prieten al meu, spune ea.

Da, numai de-aș fi mult mai mult.

Capitolul treisprezece

LIA

Lia: *Ce faci?*

Breaker: *Mă holbez la tavan. Amân să merg acasă la fratele meu.*

Lia: *Brunch-ul de duminică?*

Breaker: *Da, dar tot ce vor face ei va fi să-și lingușească nevestele în timp ce eu stau acolo cu un Bloody Mary mediocru în mână și-i urmăresc.*

Lia: *O, chestie amuzantă... Mie îmi plac Bloody Maryurile mediocre.*

Breaker: *Asta e felul tău de a te autoinvita?*

Lia: *Am nevoie de mai mulți prieteni! Am nevoie de prietene, ca să fiu mai precisă. Lottie și Kelsey par de treabă, iar dacă vor face parte din echipa noastră de Family Feud, trebuie să ajung să le cunosc.*

Breaker: *Deci chiar te autoinviți?*

Lia: *Ei, na... Muratură!*

Breaker: *Of, bine, dar jur pe Dumnezeu, Lia, dacă începi să spui prostii jenante despre mine, așa cum ai făcut la ultimul brunch înainte să apară sufle, o să te lovesc direct între picioare.*

Lia: O, nu, nu o lovitură între picioare. "Înfiorare"

Breaker: Da, un picior tras și sănătos direct în labii.

Lia: Am scris O DATĂ labii vizibile! Nu folosi asta împotriva mea.

Breaker: Încă le văd de parcă ar fi fost ieri...

Lia: Și spuneai că nu VREI să le dezvălui nimic jenant despre colegii tăi...

Breaker: O, ia uite aici? Imaginea labiilor vizibile a dispărut.

Lia: Ciudat cum funcționează. Când trebuie să fiu gata?

Breaker: Plec în 20 de minute. Îmbracă-te seducător.

Lia: Seducător? De ce?

Breaker: Ar putea fi amuzant să-i trimiți lui Brian o altă poză.

Lia: Prea devreme, Breaker, prea devreme.

Breaker: LOL, notat. Ne vedem în 20.

– Trebuie să cumpăr niște apă de colonie de-a ta, spun când ajungem la casa lui Huxley, o casă mare, albă, tipică celor de pe coastă, cu ferestre cu tocuri negre.

E frumoasă, cu peluzele îngrijite și glastre cu flori proaspete sub fereastră. Pitorească. Genul de casă pe care mi-aș dori-o și eu într-o zi.

— De ce trebuie să-mi cumperi apa de colonie? întreabă Breaker în timp ce parchează pe aleea circulară.

— Miroase sublim! Cred că o vreau pentru mine.

— Nu poți să te dai cu apa mea de colonie, spune el, aruncându-mi o privire ciudată.

— De ce naiba nu?

— Pentru că nu putem să mirosim amândoi la fel. În plus, îmi place mirosul parfumului tău. Viktor & Rolf chiar îți se potrivește.

— E *înfricoșător* cum îți amintești de parfumul meu. Nu sunt sigură că *Brian* mi l-ar putea descrie nici dacă l-aș întreba.

— O *combinație subtilă de trandafir*, iasomie și orhidee, răspunde el, cu ochii la mine.

Și apoi ne zgâim unul la altul pentru câteva secunde, în mașină, cu lumea zburând în jurul nostru. De unde știe asta? Eu nu aș fi atât de precisă cu modul cum miroase, și totuși Breaker știe totul.

Până la ultimul lucru despre mine.

Știe că, atunci când îmi vine ciclul, am migrene oribile, iar el este mereu acolo cu Ibuprofen, cofeină și Sour Patch Kids.

Știe că nu prea îmi place să fac sport, dar că uneori îmi vine cheful, așa că are mereu o varietate de cursuri la care pot să mă înscriu când vin la el. Le păstrează într-o notă în telefon.

Cumpără, fără măcar să-i cer, bilete VIP la Comic Con pentru noi și se gândește la idei de costume pentru că îmi place să merg. Totuși, nu pot să fac față stresului și prefer să mi se spună cu ce să mă îmbrac și când anume, în loc să-mi dau seama singură.

Și se pare că știe exact cum miros. Note și toate cele.

Nu sunt sigură că aș putea să spun la fel și despre Brian. Dar, încă o dată, așa cum a spus Brian, avem toată viața la dispoziție să ne dăm seama de toate.

Deci de ce acum sentimentul ăsta îmi lasă un gust acru pe limbă?

— Haide! spune el în timp ce își deschide portiera mașinii. Mor de foame, iar ei servesc la micul-dejun taco pe care ți-i faci singur.

Alungând orice idee referitoare la Brian, îmi deschid și eu portiera, însă Breaker deja ocolește mașina și mi-o ține ca să ies.

— Ce faci? îl întreb, uitându-mă la el în timp ce mâna îmi alunecă într-a lui.

— Te ajut.

— De ce aș avea nevoie de ajutor?

— Ăă, nu știu... nu porți rochii prea des, așa că nu eram sigur dacă știi cum să mergi într-una.

Îmi apăs palma pe fața lui, ceea ce îl face să râdă și să se ferească.

— Nu poate un bărbat să fie un gentleman fără să fie șicanat în legătură cu asta?

— Nu poate o fată să poarte o rochie fără să fie tachinată pentru asta?

Renunță la nota de tachinare din ton și adaugă:

— Poți, iar dacă nu am spus-o până acum, arăți splendid, Lia!

Ochii aceia albaștri strălucitori se uită la mine cu o sinceritate atât de desăvârșită, încât aproape că pare... reală. Ca și cum faptul că mă ține de mână e ceva real, iar cuvintele lui sunt scoase dintr-un loc diferit, unul care nu este doar prietenie.

— Mulțumesc! spun, așteptându-l să ne conducă la ușă, dar nu o face.

Rămâne pe loc, în fața mea, cercetându-mi rochia lungă de un albastru marin pe care am asortat-o cu câteva coliere aurii. Mi-am aranjat părul cu niște bucle lejere, așa cum mi-a făcut și coafeza ieri, și am adăugat o doză mare de rimel, pentru a-mi face ochii să iasă în evidență.

Își apropie mâna de părul meu, unde răsucește câteva șuvițe între degetul arătător și cel mare.

Și, nu știu de ce, mi se taie respirația când ochii lui îi întâlnesc din nou pe-ai mei.

— Nu ai nevoie de o rochie ca să arăți frumoasă. Ești frumoasă și în pantaloni scurți de flanel și tricou, dar arăți minunat și în asta.

Înghit în sec, cu nervii întinși la maximum, pentru că ce se întâmplă? E ca și cum ar fi pornit... sau oprit un întrerupător interior și a devenit mai afectuos. Complimentele lui par mai intime. Iar felul în care se uită la mine are ceva fă mând în el.

Înainte să apuc să mai procesez ceva, își strecoară mâna înapoi în a mea și mă trage spre ușa din față.

— Ai văzut vreodată un bar cu taco pentru micul-dejun? mă întreabă de parcă nu mi-ar fi sondat adineauri sufletul cu ochii lui autoritari.

— Ăăă... nu!

— E al naibii de apetisant! Se ocupă Huxley de catering. Sunt mimoze, Bloody Mary – mediocre, bineînțeles –, un bufet uriaș cu fructe, plus o varietate de croasante care sunt destul de sigur că îți vor zdruncina lumea. Pe a mea au zdruncinat-o de câteva ori.

Se mângâie pe burtă.

— Da, pătrățelele alea de pe abdomenul tău chiar grăiesc cum te-au zdruncinat croasantele, comentez.

Un zâmbet fermecător îi trece pe buze înainte să-mi dea drumul la mână și să sune la ușă.

— Îmi studiezi pătrățelele, ai?

— Și astronauții de pe *I.S.S.* ți-au observat pătrățelele.

Își duce mâna la piept.

— Nu mă flata! Egoul meu nu va putea să încapă pe ușă.

Îl împing cu umărul exact când se deschide ușa, iar Huxley apare în prag.

E ceva de spus despre genetica pe care o posedă frații Cane, pentru că fiecare dintre ei este extraordinar de chipeș.

Toți au părul negru, maxilare pătrate, trupuri sculptate și personalități care ar face orice vedetă să se îndrăgostească de ei.

Huxley are atitudinea aia înfumurată, întunecată și melancolică, dar poate și să scape de ea când are nevoie, ca acum, când îmi zâmbește.

— Lia, mă bucur să te văd! A trecut ceva timp de când fratele meu te-a adus pe aici. Felicitări pentru logodnă!

— Mulțumesc! Și felicitări pentru nuntă! Breaker mi-a arătat poze.

— Ar fi trebuit să te aducă și pe tine, replică Huxley, uitându-se la fratele lui.

— Charise a fost o parteneră bună, spune Breaker, foindu-se de pe un picior pe altul.

— Lia ar fi fost mai potrivită.

Huxley se dă la o parte și ne face semn cu mâna să intrăm.

— Totul e pe terasa din spate. Poftă bună!

— Mulțumesc! spun în timp ce pășesc în casa lui frumoasă, unde la intrare se află o fotografie mare cu el și Lottie în ziua nunții lor.

Soarele apune în fundal. El o ține posesiv de maxilar în timp ce o sărută. E simplă, frumoasă... erotică, o poză pe care eu și Brian nu am face-o niciodată.

O poziție în care Brian nu m-ar ține niciodată. Un sărut pe care nu cred că l-am putea avea vreodată.

Nu are asta în el, acea dorință, acea tânjire după cineva, o adevărată natură seducătoare. Nu mă vede ca fiind a lui și numai a lui. Nu se uită la mine și se gândește: „A mea."

Ceea ce nu m-a deranjat niciodată, dar, nu știu de ce, când mă uit la poza asta cu Lottie și Huxley și mă gândesc și la cuvintele pe care mi le-a spus aseară, mă... mă deranjează.

— Ești bine? întreabă Breaker, apropiindu-se de mine.

— Da, îi răspund. Frumoasă fotografia cu ei!

— A fost o nuntă frumoasă, admite, apoi își duce mâna spre partea de jos a spatelui meu, chiar deasupra curbei fundului.

— Ești gata să luăm niște taco? îmi șoptește la ureche înainte de a mă conduce spre partea din spate a casei, în vreme ce palma lui aproape îmi arde pielea prin țesătura rochiei.

— Da, îi răspund, rămasă cu vocea blocată în gât.

Cred că nu bagă de seamă, pentru că mă conduce la spate, unde JP și Kelsey își umplu farfuriile, iar Lottie îi toarnă un pahar de șampanie.

— Bună! rostește Breaker fluturând din mâini și făcând ca toate cele trei perechi de ochi să se îndrepte spre noi. Am adus-o pe Lia cu mine pentru că, sincer, s-a autoinvitat.

Îl ciupesc de pielea de pe coaste, făcându-l să râdă, și-i șoptesc:

— Din cauza asta, începe jocul. Apoi mă adresez tuturor: Breaker a zis că Bloody Maryurile sunt mediocre.

— O, scorpie ce ești! șoptește el, făcându-mă să rad.

— Ce? face JP. Bloody Maryurile mele nu sunt mediocre.

— Habar n-ai ce-ai făcut, murmură Breaker.

— Am o bănuială, ripostez în timp ce JP își lasă farfuria jos, îl ia pe Breaker și îl conduce la băuturi, unde recapitulează fiecare pas al preparării unui Bloody Mary perfect.

— Bună, Lia! îmi face Kelsey cu mâna și ia o farfurie. Servește-te!

— Mulțumesc! îi răspund, apoi iau farfuria de la ea și examinez bufetul.

Ceva ce par a fi lipii proaspete sunt stivuite sub un încălzitor. Sunt ouă bătute, diverse sortimente de brânzeturi, mai multe feluri de salsa, fasole prăjită, bacon, cârnați, avocado

cu frunze de coriandru. Breaker avea dreptate. Arată uimitor! În dreapta, se află un bol colosal cu salată de fructe compusă din căpșuni, afine, zmeură, mure și cireșe. Iar în dreapta... margaritele cu un bol de jeleuri.

— Arată uimitor! spun.

— Servește-te cu ce vrei! mă îmboldește Kelsey. Vom rămâne aici câteva ore și vom tot ciuguli din bufet. E un adevărat eveniment. Eu aș începe cu două taco și ceva de băut.

Lottie se strecoară lângă mine și adaugă:

— Apoi ia un bol de fructe ca să-ți cureți gura!

— Apoi un croasant, doar unul pentru început, adaugă Kelsey.

— După care niște apă, spune Lottie. Apoi încă un taco, apoi croasant, apoi fructe... apoi croasant.

— Continuă încet și sigur cu băuturile alcoolice.

Kelsey îmi întinde o mimosa.

— Nu-mi voi aminti asta, așa că s-ar putea să am nevoie de voi două să mă ghidați.

— Suntem aici, replică Lottie și apoi arată spre o masă de pe cealaltă parte a piscinei. Ne vedem acolo, dacă nu vrei să-l asculți pe JP vorbind timp de o jumătate de oră despre cum face el cele mai bune Bloody Mary.

— Ar fi bine să spună totul acum, ripostează Kelsey. Nu vreau să aud nimic legat de asta după ce ajungem acasă.

Chicotind, îmi umplu farfuria cu două taco compuse din ouă bătute, fasole prăjită, brânză, bacon și avocado și apoi mă îndrept spre cealaltă parte a piscinei, la umbră cu fetele. Exact ce-mi doream.

— Mă bucur că Breaker te-a adus și pe tine, reia Kelsey. Îi spunem mereu să te aducă, dar el zice că îți petreci multe weekenduri cu logodnicul tău.

Încuviințez din cap.

— Da, weekendul ăsta e plecat din oraș, așa că este liberă.

— Ei, slavă Domnului pentru asta! spune Lottie. Apropo, suporturile tricotate pentru vase pe care ni le-ai dat sunt chestiile mele preferate.

— Și ale mele, adaugă Kelsey. Trebuie să aflu cum le-a făcut. Tot voiam de ceva vreme să mă apuc de un hobby, dar nu știu de unde să încep.

Lottie strânge masa între degete și spune:

— Doamne, ar trebui să înființăm un club de tricotat!

— Nu mă tachina! Întotdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-un club de tricotat.

— O, nu te tachinăm. Aruncă o privire peste umăr și strigă: Myla, suntem aici!

Mă uit și eu peste umăr și îl zăresc pe Ryot Bisley – fost jucător de bază la Chicago Bobbies –, știu asta pentru că mi-a spus Breaker – și pe soția lui, Myla. Și-au unit recent forțele cu frații Cane, așa că nu mă surprinde să îi văd aici.

Ryot o trage de mână pe Myla, șoptindu-i ceva la ureche. Urmăresc cum li se unesc privirile. O afecțiune nespusă unul față de celălalt se vede acolo, iar apoi el o ciupește de bărbie și o sărută ușor pe buze.

Apariția lor îmi provoacă un gol în stomac, și atunci îmi zic: „Vreau și eu asta."

Dar nu am asta?

Nu am asta cu Brian?

Vreau să cred că am. Vreau să pot să stau aici și să mă gândesc că, dacă l-aș aduce pe Brian la acest brunch, nu m-ar trimite la plimbare și nu s-ar concentra la bărbatul puternic pe care îl are la mână, ci mai degrabă mi-ar vorbi încet la ureche, m-ar ține de mână și ar vrea să știe toată lumea că sunt a lui.

Myla se îndreaptă înspre noi. Are un corp voluptuos, demn de admirat. Nu e de mirare că Ryot o privește cum se îndepărtează. La naiba, nici eu nu-mi pot lua ochii de la ea!

— Bună, fetelor! Când mă zărește și pe mine, spune: Nu ne-am cunoscut. Eu sunt Myla.

Îmi întinde mâna, pe care i-o strâng.

— Eu sunt Lia, cea mai bună prietenă a lui Breaker.

— O, am auzit foarte multe despre tine! Felicitări pentru logodnă!

— Mulțumesc! îi răspund, chiar dacă încep să simt că felicitările nu prea se potrivesc.

— Tu nu mănânci? întreabă Lottie înainte de a lua o mușcătură mare din tacoul ei.

— Ei, na!

Myla ia loc.

— De parcă aș lipsi de la un taco bar. Ryot a spus că-mi ia o farfurie și mi-o aduce.

— Ce drăguț!

Myla zâmbește în timp ce îl urmărește cu privirea pe Ryot.

— Asta e Ryot, mereu se gândește mai întâi la mine și apoi la el. Flutură din sprâncene și adaugă: Chiar și în pat. Apoi se apleacă în față și spune: Fetelor, noaptea trecută, nu glumesc, sunt destul de sigură că am avut o experiență extracorporală.

— Te rog, împărtășește-o și cu noi! îi cere Lottie, iar mie mi se încing obrajii. Și apoi trebuie să facem să se întâmple chestia asta cu clubul de tricotat, pentru că sunt serioasă în privința ei.

— Ooo, mi-ar plăcea să tricotez! exclamă Myla.

— Atunci, cred că e oficial, adaugă Kelsey în timp ce își soarbe mimosa. Vom deveni tricoteze, iar Lia ne va învăța totul.

— Ia stați un pic...

Myla face o pauză.

— Tu ai făcut acele suporturi tricotate pentru vase?

— Eu le-am făcut.

— Bine, trebuie să mă înveți și pe mine, pentru că îmi plac mult chestiile astea.

Doamne, e atât de frumoasă și de prietenoasă!

— Vedeți? face Lottie. Le plac tuturor și sunt un cadou de nuntă mult mai bun decât globul de cristal pe care l-am primit de la unul dintre clienții lui Huxley. Ce naiba ar trebui să facem cu el? Huxley vrea să-l amaneteze și apoi să doneze banii cuiva la întâmplare, cum ar fi să-i strecurăm într-o carte, să îi dăm cartea și să plecăm. Eu am argumentat că dacă acel partener de afaceri ar veni vreodată la noi acasă și ar vrea să vadă globul? Trebuia să îl păstrăm. Așa că este îndesat într-un dulap. În fine!

Lottie se întoarce spre Myla.

— Povestește-ne despre sex!

— Lui Ryot îi place foarte mult să-mi facă sex oral. Chiar cred că este unul dintre lucrurile lui preferate.

Îmi iau băutura și încep să sorb din ea, pentru că nu am mai avut niciodată discuții atât de deschise ca acum. Nici măcar cu Breaker. De fapt, niciodată cu Breaker.

— Așadar, aseară îmi sugea clitorisul și-mi introdusese un vibrator, și aproape că am sărit jos din pat.

Mă înec cu băutura și încep să tușesc.

— Ești bine? mă întreabă Kelsey în timp ce mă freacă pe spate.

— Da, scuze!

Mai tușesc de câteva ori.

— Doar am înghițit greșit.

— Ești sigură?

Aprob din cap, cu obrajii roșii de jenă.

Un vibrator în timp ce-i face sex oral? Cine știa că asta chiar e o combinație?

— Huxley mi-a făcut-o și mie într-o seară: de departe cel mai tare orgasm. Sigur, îmi place când e în mine, dar când adaugă și limba mă face să-mi pierd mințile.

— La fel și cu JP, intervine Kelsey. Dar lui îi place să își folosească degetele în locul unui vibrator, iar mie, la fel, pentru că poate să mă atingă exact în locul potrivit.

— Dar tu, Lia? întreabă Myla, iar atunci toate privirile se îndreaptă spre mine.

— Ăăă...

Mă uit în jur.

— Ei bine, Brian, el, ăăă...

Nu prea face sex cu mine.

Nu-i place să-mi facă sex oral.

Nu-i place când îi fac o felație pentru că, zice el, nu o fac cum trebuie...

— Nu prea-i place să facă sex oral, le răspund, reducând masa la tăcere.

Atmosfera trece imediat de la plăcută și distractivă la ciudată și stânjenitoare.

— Dar lucrăm la asta, adaug cu disperare, ca să nu arăt ca o ratată desăvârșită. E foarte ocupat, așa că e greu să găsim timp, mai ales că nu locuim împreună.

— O, da, când veți locui împreună, se va schimba totul! spune Lottie.

Însă îmi dau seama că o zice doar ca să fie drăguță.

— Categoric! intervine Myla.

— Locuitul împreună schimbă totul.

Kelsey zâmbește.

— Și nu-l vei mai avea pe Breaker de cealaltă parte a peretelui, ceea ce sunt sigură că va fi mai bine, completează Lottie. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie.

— Mai ales după ce ne-am întâlnit cu fata aia care a fost la nunta ta, spune Kelsey, încercând să își amintească ce zisese. Cum se numea?

— Charise, răspund eu.

— Așa e! Lottie pocnește din degete către mine, apoi reia: Doamne, ne-a spus că nu avusese în viața ei orgasme precum cele pe care le avusese cu Breaker!

Cele? La plural?

— Vorbea întruna despre asta la băcănie – destul de jenant! Zicea că își dorește foarte mult să îl mai vadă și ne-a rugat să punem și noi o vorbă, ceva. Nu am făcut-o, adaugă Kelsey. Nu e genul de tip care să aibă relații.

— Totuși, te pune pe gânduri, spune Lottie, atentă la bărbați. S-ar putea să-l fi subestimat pe cel mai tânăr frate Cane. Pare dulce și fermecător, dar pariez că e cel mai sexy în pat dintre toți!

— N-aș fi deloc mirată, intervine Myla.

— Nici nu cred că există vreun dubiu, completează Kelsey. Sunt destul de sigură că așa e. Uitați-vă și voi la el! Niciun bărbat nu poate avea ochii ăia și să nu i-o tragă cuiva până-l lasă lat.

O.

Dumnezeule.

Mare!

Nu cred că voi mai putea vreodată să mă uit la Breaker la fel.

— De asemenea – intervine Kelsey –, și trebuie să jurați că nu v-am spus niciodată asta, dar JP mi-a povestit o dată ceva despre Breaker.

Lottie își șterge gura cu un șervețel și cere:

— Zi-ne și nouă! Pentru mine, Breaker a fost întotdeauna un mister. Trebuie să aflu mai multe.

Kelsey se uită la mine și începe:

— Sunt sigură că știi deja asta, dar JP mi-a spus că a fost odată într-o călătorie de afaceri cu Breaker, și acesta a agățat o fată într-un bar. A dus-o la apartamentul pe care îl împărțea cu JP. Mi-a spus că nu auzise niciodată în viața lui o fată să aibă de atâtea ori orgasm. Și nu a fost doar în dormitorul lor. Se pare că pe Breaker nu l-a deranjat să i-o tragă în bucătărie, pe masa din living sau pe balcon.

Înghit în sec în timp ce o ușoară transpirație îmi acoperă pielea. De ce pot să-l văd în minte? De ce-i pot vizualiza clar corpul puternic și masculin, zvâcnind într-o femeie pe balcon?

— Cu fratele lui în cealaltă cameră? întreabă Lottie și dă din cap. Doamne, curajos, dar foarte sexy! Mie îmi cam place chestia asta cu oamenii care se uită la mine, dar normal că Huxley nu ar face-o niciodată.

— Nici Ryot, spune Myla. De câte ori nu mi-a șoptit la ureche „a mea"!

— Idem, adaugă și Kelsey. JP ar prefera să-și taie propriul penis decât să permită cuiva să mă vadă goală.

Mă gândesc la Brian și la ce ar face el. Primul gând este că ar face-o.... dacă oamenii ne-ar plăti. Și cât de naspa e o asemenea idee?

— În fine! reia Lottie. Înapoi la acest club de tricotat. Ce ne trebuie ca să începem?

Și, uite așa, ne-am întors la tricotat.

Nu sunt sigură că îmi voi mai reveni după această discuție pentru că, la naiba, am aflat mult prea multe despre prietenul meu cel mai bun, lucruri pe care nu le știam. „Orgasme

multiple." Nici nu știam că există așa ceva. Și apoi îmi revin în minte cuvintele lui Breaker de ieri:

„La naiba, dacă ai fi fost logodnica mea, soția mea, nu te-aș mai lăsa să ieși din dormitor. Vocea ta ar fi răgușită de la fiecare afurisit de orgasm pe care ți l-aș provoca."

Răgușită. De la fiecare afurisit de orgasm.

Îmi dreg glasul și încerc să mă comport normal în timp ce prin minte îmi trece ideea că Breaker i-o trage cuiva.

— Ăăă, păi vom avea nevoie de fire!

— Stai un pic!

Lottie își scoate telefonul și scrie.

— Îmi iau notițe. Gata, o facem!

Toate femeile au câte un croasant în mână, și ne întrecem în laude la adresa lor, admirându-le cum stau în mijlocul mesei în timp ce luăm fiecare câte o înghițitură.

Moi, lipicioase, cremoase și cu un strop de gem în mijloc. Dumnezeule mare, este cel mai magnific lucru pe care cred că l-am gustat vreodată!

— Doamne, ce bun e! exclam cu gura plină.

— Dacă nu aș fi atât de preocupată de dimensiunea taliei, aș mânca astea în fiecare zi, spune Lottie. Reign este bucătarul nostru personal și își petrece toată după-amiaza pregătind astea. Se asigură că dimineața sunt fierbinți. Iar gemul lui de casă e fantastic.

— JP încearcă să îl fure pe Reign și m-a rugat să îl ajut, ne anunță Kelsey. I-am spus că în niciun caz nu mă bag în mijlocul acelei lupte.

— Inteligentă mișcare, soro! zice Lottie, uitându-se ruşinată la Kelsey.

– Și – Myla își examinează croasantul –, s-ar putea să mă ofer să-l rog pe Ryot să se implice în furtul lui Reign. Nu am nicio problemă cu un pic de competiție amicală.

Lottie se uită la Myla.

– Trebuie să-ți reamintesc că sunt bătăioasă și nu mă sfiesc să-mi folosesc unghiile pe post de gheare.

Myla se apleacă și replică:

– Trebuie să-ți amintesc că am crescut într-o familie de militari, unde am învățat să mă descurc singură. Am să te bat eu!

– Am o furie secretă, replică Lottie, făcându-ne pe toate să râdem.

– Asta nu-i nimic pentru mine, contraatacă Myla cu o privire malefică.

– Știu, intervine Kelsey, poate că o să vă fac tuturor o înscriere și o să-l fur pentru JP, iar în felul ăsta nu trebuie să vedem furia nimănui.

– Sau îl pot lua eu, mă bag în discuția lor, ridicând mâna.

Toate fetele se întorc spre mine, iar Lottie este prima care zâmbește.

– Cred că te vei integra foarte bine.

– De acord! spune Kelsey.

– Și eu cred la fel!

Îmi sorb mimosa și zâmbesc pentru că nici că se putea să nu fiu de acord. Este exact ceea ce căutam: un grup de fete cu care să pot vorbi, cu care să pot lega prietenii și cu care să pot râde atunci când simt că lumea se prăbușește în jurul meu.

Desigur, îl am pe Breaker, dar, atunci când nu ne vorbeam, m-am simțit ca și cum nu aveam pe nimeni, și asta m-a afectat. Vorbind cu aceste fete, devenind prietene, îndeplinesc unul dintre punctele de pe lista de bifat – construiesc

și creez un cerc de încredere. Știu că e devreme, dar asta ar putea fi începutul.

— Nu ne-ai povestit nimic despre nuntă, spune Kelsey.

— Adevărat, completează Lottie. Singurul lucru pe care l-am auzit este cât de uluitoare ești în rochia de mireasă.

— Ai auzit asta? o întreb.

— Da! Breaker i-a povestit tot lui Huxley. Cred că fraza lui exactă a fost „Mi-a tăiat respirația".

— Uau, dacă Breaker a zis asta, pot doar să-mi imaginez ce va spune logodnicul tău! adaugă Myla.

Da, mă întreb ce ar spune Brian. Știu ce crede mama lui – nu a fost încântată.

Nu a fost încântată de niciuna dintre cele trei rochii pe care m-a forțat să le probez.

— Sunt sigură că o să-i placă, spun, chiar dacă nu am o certitudine, mai ales după răspunsul lui de aseară despre păr și ținută.

— Unde are loc nunta? întreabă Kelsey.

— La clubul Pier 1905, îi răspund. Familia lui Brian este membră. Nunta va avea loc în grădină.

— O, ar trebui să fie drăguț! spune Kelsey.

— Da, replic cu un oftat, și-mi dau seama că poate asta ar fi o modalitate potrivită să leg prietenii cu fetele și să ne conectăm la un nivel mai profund. Nu este locul ideal pentru mine, dar sunt într-un fel blocată cu el, deoarece viitoarea mea soacră este o rudă îndepărtată a lui Lucifer însuși.

— Serios? întreabă Lottie, lăsându-și băutura jos și întorcându-se spre mine. E una dintre mamele alea care vor să controleze tot?

— Da. *Mama* are în minte un etalon de nuntă, și niciuna dintre ideile mele nu e pe gustul ei.

— Cum reușește să scape cu asta? întreabă Kelsey. Brian spui?

— O, da, știe, și e complet insensibil. Îmi tot spune să o las pe mama lui să ia toate deciziile, deoarece pentru familia lui nunta nu este o uniune a dragostei. E mai mult un spectacol de cai și ponei. Evident, eu nu am aceeași părere.

— Așa, și de ce nu te susține Brian? întreabă Lottie.

Bună întrebare!

— E băiatul mamei, și sunt destul de sigură că încă mai crede că trebuie să facă orice pentru a o mulțumi pe cea care i-a dat viață. Cunoscută și sub numele de Beave. Brian caută în mod constant aprobarea părinților săi, iar asta e doar un alt exemplu în acest sens.

— Păi, e ridicol, spune Kelsey, revoltată. Îmi place poreclita totuși. Nunta ar trebui să fie una dintre cele mai speciale zile din viața ta, nu o zi cu versiunea altcuiva despre nuntire.

— De acord! Breaker a fost destul de bun să mă ajute pentru ca lucrurile să nu devină prea înfricoșătoare. Soacra voia să ne căsătorim într-o biserică, dar Breaker a pus umărul să o mutăm în grădină. Rochiile pe care voia să le port erau *groaznice*, iar Breaker a pus piciorul în prag și în privința asta. Sincer, aș fi fost pierdută fără el.

Kelsey și Lottie schimbă un fel de privire complice înainte să se întoarcă spre mine.

— Pentru că Breaker se gândește întotdeauna mai întâi la tine, răspunde Kelsey încet. Te prețuiește cu adevărat. Sunt sigură că nu-ți spune toate lucrurile pe care ni le comunică nouă, dar pentru el tu ești numărul unu. Nu există nicio îndoială în legătură cu asta.

Mă uit peste umăr și îl văd pe Breaker râzând cu frații lui și cu Ryot, toți având cocktailuri Bloody Mary în mână

și arătând ca o haită de modele Men's World Fitness care se pregătesc pentru următoarea ședință foto. Breaker se uită la mine exact în aceeași clipă și, cu un simplu clipit în direcția mea, golul din stomac devine unul uriaș.

— Da, întotdeauna te pune pe primul loc, aprobă Lottie în vreme ce sorbim toate din băuturi.

— Ai încercat croasanțele? întreabă Breaker după ce se așază pe șezlongul meu și își lasă mâna pe tibia mea.

— Le-am încercat, îi răspund, simțindu-i din nou căldura palmei.

— Și...

Încerc să mă uit în altă parte decât în ochii lui, dar e inutil. Au cel mai strălucitor albastru, ceea ce înseamnă că mă atrag cu totul în ei – în expresia aceea caldă și liniștitoare.

— Au fost fantastice, reușesc să îngaim.

— Ți-am zis eu!

Îmi strânge tibia.

— Părea că te distrezi cu fetele. Aud ceva despre un club de tricotat? Și cum pot obține o invitație? Pun pariu că Lottie și Kelsey habar n-au ce abilități posed!

Farmecul lui domolește încordarea pe care începusem să o simt.

— Abilitatea ta de a tricota abia dacă este înregistrată ca o abilitate. Poți tricota un rând și cam atât.

— Minciuni! Am tricotat un fular.

— „Fularul" tău a fost trei rânduri tricotate și ai spus că sunt pentru un șoarece.

— Da, și șoarecii trebuie să se încălzească. Și poate că, dacă aș fi invitat la clubul de tricotat, mi-aș dezvolta abilitățile pentru ceva mai mult, cum ar fi o căciulă tricotată.

— Ultima dată când am încercat să te învăț, ai străpuns peretele cu andreaua pentru că te simțeai frustrat.

— Lăna mă exaspera. Acum sunt mai bun, mai puțin temperamental.

— Aha, sigur!

Îmi face semn cu capul.

— Dă-te mai încolo!

Mă mut pe marginea șezlongului încăpător, ca să-l las să se așeze lângă mine, după care își încolăcește brațul în jurul umărului meu. Stăm așa acolo, uitându-ne la cerul înnorat, în timp ce toată lumea din jurul nostru discută și se bucură de mimosa și de Bloody Maryurile aparent nu atât de mediocre ale lui JP.

— Despre ce altceva ați mai vorbit?

Cum probabil ești un armăsar în pat.

Cum ai făcut o femeie să-și dea drumul de atâtea ori într-o singură noapte, încât JP a rămas impresionat.

— Ăăă... despre chestii, îi răspund.

— Chestii? Prea descriptiv! Uau, nu m-aș fi gândit niciodată!

Îl împung în burtă, făcându-l să râdă.

— Serios, despre ce-ați vorbit?

— Despre nuntă și cum se pare că ții la mine.

— Chiar țin la tine.

Mă trage mai aproape, astfel încât să-mi pot odihni capul pe pieptul lui.

— Ești importantă pentru mine. Le-ai spus cum am fost cavalerul tău în armură strălucitoare când vine vorba de Beave?

— În mai multe cuvinte, dar nu chiar atât de excentric.

— Cred că e important să știe că eu am fost eroul acestei călătorii spre altar. E extrem de important.

— Pentru ziua?

— Pentru luna.

— Bun răspuns!

— Poate, dar nu ai încă cea care m-a făcut fluturi în stomac.

— Cum aș putea să mă întorc în timp ca să mă întâlnesc cu tatăl.

Mă simt bine să am oameni lângă mine. Nu doar mângâieri și pupături pe obraz. Oare lui Brian îi e dor de mine când e plecat? Îi e dor să mă țină în brațe? Să mă atingă?

— Sper că nu. Ai mai discutat și despre altceva?

— Despre cheltuieli. Dar nimic despre care să vreau să vorbesc în curtea din spate a casei fratelui tău.

— Bine, plecăm, atunci?

— Nu trebuie să plecăm. Adică, nu-i nimic important.

— Da, dar, dacă mai stăm, JP mă va pune să mai beau un Bloody Mary, și nu cred că mai suport. Am gustat din ceaiul pe care mi l-a dat acum două ore și apoi l-am aruncat într-un tufiș când nu se uitau.

— Nu pot să cred că ai făcut așa ceva!

Arată cu degetul spre un tufiș elegant tuns din partea dreaptă, lângă poartă.

— Ăla de colo, dacă începe să moară, știm de ce.

— Aah, doar încă un secret cu care să te șantajez!

— OK!

Breaker se întinde pe canapea și își duce mâinile la ceafă.

— Varză tot! Despre ce ați discutat?

După ce ne-am întors în clădirea noastră, m-am dus la mine acasă și m-am schimbat, pentru că nu aveam cum să

lenevesc prin apartamentul lui Breaker în rochie. Am trecut la o pereche de pantaloni scurți din flanel și un tricou obișnuit. De asemenea, m-am demachiat, deoarece aveam o senzație ciudată la ochi. Breaker s-a schimbat și el în pantaloni scurți sport și un tricou care înfățișează opera de artă a funcționării interne a unui computer. Crede că este cool, iar eu îi spun că este unul dintre cele mai tocilare lucruri pe care le deține.

— Chiar nu e mare lucru, îi zic în timp ce mă așez cu picioarele încrucișate pe canapea și strâng o pernuță.

— Trebuie să fie mare lucru dacă nu ai vrut să vorbești despre asta în curtea lui Huxley. Deci varsă tot, Lia!

— Doamne, ești enervant! Bun, dar nu poți să mă tachinezi sau să faci mișto de mine în legătură cu asta, bine? Sunt cam sensibilă în legătură cu subiectul.

— Bine! e de acord el în timp ce se îndreaptă de spate și se întoarce spre mine. Ce este?

— Ei bine, Myla a început discuția cu faptul că ea și Ryot... se simt bine.

— Când fac sex? întreabă Breaker.

— Da, când fac sex. Și, înainte să zici că nu e mare lucru, este, pentru că de obicei nu vorbim despre lucrurile astea, așa că mă simt ciudat, bine?

— Bine! spune el pe un ton împăciuitor, și mă bucur că mi-a simțit intonația și nu are de gând să facă mișto de mine.

— Deci, ea vorbea cum că Ryot este foarte bun când face... sex oral, și apoi Kelsey și Lottie au intervenit. M-am simțit ciudat, pentru că Brian nu prea face asta, iar când încerc să îi fac eu lui... asta, mă respinge și îmi spune că... ei bine, că nu mă pricep prea bine.

— Ți-a spus asta? întreabă Breaker, cu sprâncenele ridicate de furie.

— Nu chiar cu aceste cuvinte, dar da. Și nu știu, anumitându-le cum vorbeau despre viața lor sexuală, mi-a făcut să mă gândesc că poate ar trebui să ofer mai mult, înțelegi? Poate că trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Mă îndoiesc, răspunde el, ferindu-și privirea.

— N-ai de unde să știi asta. Poate că sunt naspa în pat.

— Ophelia! mă admonestează. N-ai cum să fii naspa în pat.

— N-ai de unde să știi asta. La fel de bine aș putea fi un adevărat praf. Adică, aveam impresia că știu ce fac când vine vorba de o felație, dar poate că nu știu.

Îl privesc în ochi.

— Cum ar fi... Ce îți place când o femeie este acolo jos?

Se strânge de ceafă.

— Fiecare tip este diferit.

— Dar ai o gură pe penis. Sunt destul de sigură că oricărui tip îi place o gură pe penis, așa că... ce anume-ți place?

Își drege glasul. Nu se simte în largul lui. Normal! Doamne, pun pariu că nu a trebuit să se plângă niciodată că vreuna dintre partenerele lui nu se pricepe la sex. Probabil că toate au avut mai multă experiență decât mine, mai ales că el este prodigiosul armăsar în pat. Nici nu e de mirare că nu se simte bine. E cel mai sexy frate Cane cu talente malefice.

— Știi ce, nu contează! A fost o prostie. N-ar fi trebuit să aduc vorba de asta. Doar că nu cred că viața mea sexuală este împlinită, și nu ar trebui să fie împlinită înainte să mă căsătoresc? Nu ar trebui să facem sex tot timpul? Chiar și la telefon? Noi pur și simplu... nu o facem. Se duce la culcare și nici măcar nu mă îmbrățișează. Îmi tot spun că e din cauză că e epuizat de la muncă, dar... și Huxley, și JP, și Ryot sunt obosiți, și, cu toate astea...

— Îmi place când fata se joacă încet cu vârful la început, începe el cu un glas îngroșat, aproape chinuit.

Își ridică privirea spre mine, iar eu înregistrez ce a spus. Expresia îi este atât de intensă, încât sunt imediat captată. Atrasă.

— Îmi place să fiu tachinat, nesigur dacă voi primi permisiunea să pătrund în gura ei. Îmi place când își trece limba în jurul capului, apoi trece la partea de jos din nou și din nou, până când penisul e atât de erect, încât tânjesc după mai mult.

Obrajii mi se încing. Am rămas încremenită.

— Îmi place să-i mângâi obrazul pentru a-i arăta că, dacă vrea să mă ia, vreau și eu. Iar când mă suge cu gura ei caldă și umedă, îmi place să-i privesc ochii, să-i văd cum i se umezesc, să văd cum mă poate lua până la gât. Și, în timp ce mă freacă înăuntru și în afară, o implor să tragă ușor cu dinții pe toată lungimea, doar atât cât să mă tachineze.

— O! exclam, foindu-mă pe canapea, cu corpul încins.

Este... Este prima oară când îl aud vorbind așa, iar asta mă face să simt tot felul de furnicături.

— Și, ăăă... asta te va face să ai orgasm?

— Unul puternic! Și prefer ca fata mea să înghită, pentru că îmi place să-i văd gâtul cum pulsează în timp ce zvâcnesc în gura ei.

Mi s-a uscat gura.

Iar între picioare îmi pulsează o zvâcnire surdă, pentru că, Dumnezeule, nu m-aș fi așteptat niciodată la asta din partea lui. Adică, sigur, știam că are o latură perversă – doar am auzit-o –, dar trasul cu dinții... fix la asta se refereau fetele.

— Înțeleg.

Dau încet din cap.

— Ei bine, a fost inte

— Tie ce-ți place când un tip îți face sex oral?

— Ăăă, păi... Nu sunt foarte sigură, pentru că Brian nu prea face asta.

— Eu aș face-o, replică el repede, în timp ce își umezește buzele. Acum s-a întors cu totul spre mine și zice, cu o expresie atentă: I-aș face sex oral iubitei mele. Pentru că sunt disperat să o gust, să îi fac pe plac și să o înnebunesc, i-aș desface încet picioarele și aș urca pe interiorul coapselor, tachinând-o. Aș săruta-o pe fiecare centimetru de piele până aș vedea-o cum se umezește toată. Gata ca limba mea să o devoreze. Clitorisul ei ar fi atât de tare, încât l-aș putea mișca dintr-o parte în alta cu limba. Ar gâfâi, aproape fără suflare. Degetele mele i-ar despărți labiile, astfel încât să-mi pot târî limba peste clitoris într-o singură atingere prelungă.

O, la naiba, de ce pot *să simt* asta?

— Asta e, ăăă – îmi strâng picioarele –, ar fi frumos!

— Asta ar fi doar începutul. Îmi place s-o aud țipând, să mă tragă de păr, să își înfigă călcâiele atât de adânc în spatele meu, încât să mă resimt a doua zi. Îmi place să-i sug clitorisul, s-o gust, să-mi înfig degetele în ea și să-mi umezesc fața cu excitația ei. Și apoi îmi place să refac totul. Iau. Iau până la ultima picătură de plăcere de la ea, și atunci îmi îngădui să ejaculez și eu, când știu că nu mai are nimic să-mi ofere.

Pielea mi se umple de broboane de transpirație în timp ce o zvâcnire surdă începe să-mi pulseze prin vene.

Plescăi din buze.

— Păi, ăsta, ăăă, nu e modul în care o face Brian!

Nici pe departe.

— Deci a fost educativ. Poate că ar trebui să încerc chestia cu limba.

— Vrei să încerci? întreabă el.

— Ce vrei să spui?

— Vrei să i-o sugi lui Brian?

— Adică, nu asta ar trebui să fac?

— Nu ar trebui să faci nimic. Dar când o femeie mi-o suge, e pentru că vrea, pentru că se simte atât de atrasă de penisul meu, încât nu poate funcționa fără să mă guste. Vreau ca fata mea să fie disperată, să aibă nevoie de mine și să mă implore, așa că, atunci când mă ia în gură, mă venerează. La fel cum i-aș venera și eu vulva suferindă.

Iisuse... futu-i!

„Pentru că se simte atât de atrasă de penisul meu, încât nu poate funcționa fără să mă guste. La fel cum i-aș venera și eu vulva suferindă."

Să-l aud spunând „vulvă" e deja la un nivel superior. Cum îi iese din gură cu ușurință, ca și cum ar spune-o tot timpul. Și probabil că o și face. Această discuție mi-a arătat exact ce fel de bărbat este când e intim cu o femeie. Cuvinte murdare, dornic, dominator. Un contrast puternic față de cel mai bun prieten dulce și amuzant pe care îl cunosc atât de bine.

— Ei bine, vreau să îi provoc plăcere, adaug. Cred că toată lumea vrea să își poată satisface partenerul.

Mie mi se pare că sunt atrasă de penisul lui Brian, încât nu pot funcționa fără să-l gust? Evident că nu.

— Ce faci cu el? mă întreabă în timp ce se apropie de mine, lăsând doar câțiva centimetri între noi, astfel încât genunchii să ni se ciocnească, iar brațul lui să fie așezat în spatele meu.

Își poate da seama cât de... excitată sunt de această discuție? Poate să simtă căldura care emană din mine? Poate să-mi vadă obrajii înroșiți sau luciul discret de transpirație care mi-a apărut pe piele?

Doamne, sper că nu!

— Ăăă, ce fac cu Brian? Păi...

Îmi dreg glasul, deloc în largul meu. Eu sunt cea care a început această discuție, așa că aș putea la fel de bine să continuu.

— Evident, ne sărutăm.

— Asta e de la sine înțeles, replică el, atent la buzele mele.

Trebuie să-mi feresc privirea, pentru că aproape că mi se pare că pupilele lui sunt flămânde, dar ar putea fi doar conștientizarea crescută a ceea ce mi-a spus mai devreme.

— Și, știi tu, ne atingem unul pe celălalt. El îmi mângâie sânii și, ăăă – înghit în sec –, eu îi ating testiculele prin pantaloni. Dar, cumva trecem direct la fapte, știi? Îi place foarte mult să mi-o tragă pe la spate.

Doamne, nu pot să cred că am spus asta! Obrajii îmi ard de rușine.

Breaker îmi trage o șuviță de păr și și-o răsucește în jurul degetului.

— Te bate și cu palma în timp ce ți-o trage?

— Poftim?

Fac ochii mari înainte să clatin din cap.

— Nu! Niciodată nu mi-a tras palme!

— Păcat! Pun pariu că te-ai umezi de la asta!

Doamne, Dumnezeule!

— Faci striptease pentru el? mă întreabă apoi, cu vocea atât de îngroșată, încât abia înțeleg ce mă întreabă.

Îmi frec ușor coapsele, încercând să rămân concentrată la întrebarea lui și nu la răspunsurile lui.

— Am făcut-o de câteva ori.

— Dans în poală?

— Ăăă, nu chiar. Dar am cumpărat niște lenjerie intimă care știu că i-a plăcut. Era dantelă neagră transparentă.

Breaker își umezește din nou buzele și dă din cap.

— E sexy, Lia!

— Da? mă mir, acum cu obrajii în flăcări.

– Foarte sexy! Îmi place când iubita mea poartă lenjerie. Îmi place când vrea să se îmbrace pentru mine, să-mi arate corpul ei, să se frece de mine. Totul se rezumă la tachinare, dacă nu te simți confortabil să dansezi în poală, crede-mă, dacă ai purta lenjerie intimă și te-ai freca ușor de penisul meu, aș fi naibii în extaz!

– Dar... ce să fac, doar să stau acolo?

– Și-o miști șoldurile. E treaba lui să ducă mai departe momentul plimbându-și mâinile pe coapsele tale, așa, îmi arăți în timp ce-și trece degetele peste piciorul meu, provocându-mi un zvâcnet de dorință între coapse.

La naiba, ce bine e!

– O' fac, cu răsuflarea tăiată.

– Și ar trebui să își plimbe mâna peste abdomenul tău, mai ales dacă ești cu fața în cealaltă direcție, cu spatele la piept-ul lui. Ar trebui să încerce să-ți atingă sânii, dar să nu-i atingă cu adevărat. Ar trebui să se apropie, să își treacă degetul pe sub el, dar să nu insiste. Ar trebui să te excite atât de tare, încât, atunci când își mută mâna înapoi pe abdomenul tău și se joacă cu talia lenjeriei, picioarele să ți se depărteze și mai mult. Ar trebui să fii umedă, zvâcnind, atât de excitată, încât să fii gata să-i dai drumul când își strecoară degetele pe clitoris.

Nu mai pot să respir.

Nu mai pot să vorbesc.

Abia pot să-l aud peste zgomotul zvâcnetului din urechi.

Excitată... da, s-a bifat.

Știu că sunt umedă, știu că zvâcnesc și că Breaker știe exact cum să ademenească o femeie.

— Te penetrează cu degetele?

— Ăăă... uneori.

— Își suge degetele după ce te penetrează cu ele?

— Ăăă, nu, ăsta nu e P

— Asta e partea cea mai plăcută, replică Brooke în timp ce își umezește buzele. Mie îmi place să gust o femeie. Îmi place să am gustul ei pe limbă în timp ce intru în ea.

— O, da, Brian nu a făcut asta! răspund cu o prostă, amodată încercând să mă uit oriunde altundeva, numai la ochii lui magnetici, nu.

— Cum ți-o trage? Te leagă? Te lasă să-l călărești? Folosește jucării?

Înghit în sec, dorindu-mi să am ceva de băut la îndemână, orice ca să-mi potolesc setea provocată de această discuție.

— Doar obișnuit, înțelegi, nimic prea fantezist. Cum ar fi, încercăm, ăăă, diferite poziții, dar nimic în afara acestui domeniu. Îmi acopăr fața și adaug: Ce jenant e!

— De ce? mă întreabă, desprinzându-mi mâinile de pe față.

— Pentru că e clar că ești mai vorace în pat, iar eu arăt ca o fată banală și ștearsă prin comparație cu tine.

— Nu face comparații! Asta e primul mod de a te face să te simți prost.

— E greu să nu te compari când discuți despre jucării și legare. Și apoi fetele de mai devreme, cu toate discuțiile lor despre cum bărbaților lor le place să le facă sex oral. Poate că... poate că e ceva în neregulă cu mine.

Mă prinde cu putere de bărbie și, când privirile ni se intersectează, spune:

— Nu e nimic în neregulă cu tine. Absolut nimic. Totul ține de chimie, și poate... poate că nu ai așa ceva cu Brian.

De ce am sentimentul că e posibil să aibă dreptate?

— Să te lege, să folosească jucării, astea sunt lucrurile pe care ți le dorești.

— Nu știu ce îmi doresc, doar că... Am impresia că îmi doresc mai mult decât ce am acum.

— Meriți mai mult. Păsărica ta merită să fie lins㠄, consumată și futută atât de tare, încât a doua zi să nu mai poți să mergi.

Respirația mi se îngreunează, iar aerul devine din ce în ce mai greu de respirat.

— Ești al naibii de sexy, Lia, iar dacă aș fi eu…

Cioc! Cioc!

Dacă ai fi tu, ce? Îmi vine să țip când se întoarce să se uite la ușă. Îi surprind mișcarea sprâncenelor și mă întreb dacă știe cine este, pentru că, oricine ar fi, nu pare prea fericit în legătură cu asta.

— Cine este? întreb, ca și cum ar putea să vadă prin ușă.

— Habar n-am.

Și, pentru prima oară de când îl cunosc, îl urmăresc cum se îndreaptă spre ușă, cu mintea atentă la posteriorul lui, la încordarea fundului său, însoțită de ceea ce tocmai mi-a spus: „Ești al naibii de sexy, Lia!"

Repet asta iar și iar, până când îl aud răspunzând la ușă.

— O, bună! Ăăă, ce faci aici?

— Lia este aici?

Brian? E aici?

Mă apropii de ușă, unde îl văd pe Brian cu o singură geantă de voiaj în mână.

— Brian, credeam că ești în călătorie de afaceri.

Se uită la Breaker și apoi înapoi la mine.

— Am fost, dar nu mi-a plăcut ultima noastră discuție, așa că m-am întors pentru o noapte. Trebuie să plec mâine-dimineață la prima oră.

— O!

Îmi răsucesc mâinile în față, simțindu-mă încremenită.

— Putem să mergem la tine, te rog?

Ochii lui mă imploră.

— Da, poți să mă lași câteva secunde? Ne vedem acolo.

Îi răspund în timp ce stau pe loc, stânjenită.

— Sigur!

Brian se uită la Breaker.

— Mă bucur să te văd, omule!

— Da, și eu, replică Breaker în timp ce Brian pleacă.

Închide ușa și își trece mâna prin păr. Îi surprind pumnii de jos a cămășii ridicându-se pentru a-i arăta talia chiloților.

— Deci Brian e acasă.

— Este. A fost neașteptat.

— Foarte.

Se sprijină de peretele holului, părând aproape înfrânt. Totuși, nu-mi pot imagina de ce.

— Așa că, probabil ar trebui să te duci să vorbești cu el.

Fac un pas în față. Nevoia asta de a-l atinge este de-a dreptul copleșitoare, dar mă abțin, pentru că nu sunt sigură ce s-ar întâmpla dacă aș face-o. Dacă aș ceda acestei senzații misterioase care îmi pulsează prin sânge. S-ar putea să nu mă mai pot opri.

— Da, probabil că ar trebui.

Frec ușor podeaua cu degetul mare de la picior, simțind nevoia să mai adaug ceva, așa că întreb:

— Ar trebui să vorbesc cu el despre sex?

Ochii lui atenți mă țintuiesc în timp ce răspunde:

— Păi, dacă vrei. Dacă și tu consideri că este un moment potrivit.

— Eu zic că trebuie să fie spus, nu crezi? Doar ne căsătorim peste patru săptămâni.

— Asta da, pufăie el și apoi se desprinde de lângă perete. Da, Lia, du-te și spune-i ce-ți dorești, și nu-ți fie teamă să-i spui totul!

face un pas în față, apropiindu-se de mine. Îmi dă un fir de păr rătăcit după ureche și vorbește încet:

— Spune-i că-i vrei limba între picioare! Spune-i că vrei să te tachineze, să te provoace, să te facă să te simți atât de al naibii de umedă, încât ai putea să-ți dai drumul doar dacă ar frământa sfârcurile între degete! Respirația îmi devine din nou superficială, iar ochii îmi cad pe buzele lui în timp ce continuă: Spune-i că vrei să ți-o tragă! Atât de nemilos, încât să nu mai suporți penetrarea constantă a penisului, până când îți dai drumul atât de tare, încât nu te mai poți gândi la sex altfel decât carnal.

Plămânii mi se contractă.

Simt furnicături în degetele de la picioare.

Și corpul meu este tentat să se prăbușească exact aici, pe podea, din cauza energiei erotice care mă străbate.

Îmi doresc asta.

Îmi doresc acel sentiment carnal de care pomenește.

Îmi doresc să simt un bărbat atât de adânc în mine, încât să-mi facă ochii să lăcrimeze.

Îmi doresc să fiu întinsă, linsă și futută până în punctul în care să nu-mi mai amintesc nimic în afară de acest sentiment incontestabil de a fi a lui și numai a lui.

— Și dacă nu vrea să mi-o tragă? șoptesc, tot mai nesigură pe mine.

Breaker face o pauză și-mi proptește degetul arătător sub bărbie. Îmi ridică fața pentru a mă privi în ochi. Cu mare atenție, replică:

— Atunci nu e bărbatul potrivit pentru tine, pentru că, Lia... meriți să fii futută. La fel cum meriți să fii venerată.

Tare.

Și, înainte să mai pot adăuga ceva, se îndepărtează.

Capitolul paisprezece

BREAKER

— AMICE, NU CUMVA DOAR CE-AI PLECAT DE LA NOI? întreabă JP după ce deschide ușa.

Trec pe lângă el și mă îndrept spre bucătărie.

— Ăăă, intră! Nu e ca și cum aș face ceva important.

— Unde sunt dezgustătoarele tale Bloody Mary? întreb în timp ce mă foiesc prin bucătărie.

— Ăăă, dacă îți amintești, brunch-ul a fost la Huxley. El are de toate, spune JP și mă urmează în bucătărie.

— Atunci, unde ți-e alcoolul? Știu că ai ceva. Unde este?

— Bine, trebuie să o lași mai ușor câteva secunde.

Își așază mâna pe blat.

— De ce ești atât de agitat?

— Dă-mi naibii niște alcool, bine?

Mă așez pe unul din scaunele de la insula din bucătărie și îmi trec mâinile prin păr.

— Ce se întâmplă? întreabă Kelsey, intrând cu o privire îngrijorată.

– Se pare că Breaker are nevoie de alcool, dar încă nu a spus de ce.

– Pentru că sunt îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mea, care se căsătorește peste patru săptămâni. Am nevoie de vreo altă explicație?

– Nu, cred că asta e de ajuns, spune JP ca un cretin, și apoi se duce la un dulap din dreapta frigiderului și scoate o sticlă de whisky.

– Asta e bună?

– Da, mă rog, nu-mi pasă! Doar dă-mi ceva, orice!

Kelsey se așază lângă mine și îmi pune mâna liniștitor pe spate.

– Ce se întâmplă?

– Simt că o să cedez.

Corpul îmi tremură de adrenalină și mă simt cuprins de tot soiul de emoții.

JP face să alunece un pahar de whisky spre mine, iar eu îl beau imediat și îi dau paharul înapoi.

– Încă unul!

– O...K! face el.

– Breaker, vorbește cu noi! mă îndeamnă Kelsey.

Înghit următorul pahar și îl las jos, strângând cilindrul de sticlă cu ambele mâini.

– Vă amintiți când voi doi erați în San Francisco și nu erați încă împreună?

– Da! răspund amândoi odată.

– Și seara în care Kelsey ieșea cu celălalt tip, iar tu, JP, tu nu știai cum să faci față situației, pentru că o plăceai cu adevărat pe Kelsey? Te-ai îmbătat în noaptea aia și ai trimis acel e-mail stupid.

– Da, din păcate!

— Ei bine, durerea aia pe care o simțeai, asta sunt eu acum.

Îmi vine să-mi smulg părul.

— Futu-i!

— Unde este Lia acum? întreabă Kelsey.

— Acasă... cu Brian. Plesnesc blatul cu palma și exclam. Iar cel mai rău lucru este că, datorită discuției voastre de fete de la brunch, m-a întrebat totul despre sex, pentru că se pare că Brian este un adevărat ratat în dormitor și nu îi face sex oral.

— Poftim? întreabă JP dezgustat. Asta e cea mai bună parte, să-ți faci gagica să-și dea drumul pe limba ta.

— Asta am spus și eu, iar ea mi-a cerut sfaturi despre cum să facă o felație bună.

Întind paharul, iar JP îmi mai toarnă repede niște whisky.

— Și i-am spus cum să facă una bună. Chiar acolo, i-am spus totul, așa că, acum e la ea acasă, probabil în genunchi în fața lui Brian, nenorocitul, sugându-i penisul, pentru că eu sunt nenorocitul care i-a spus cum s-o facă. Futu-i!

Mă las pe spate în scaun și beau whiskyul înainte de a lăsa paharul la loc.

— Uau, sunt multe de discutat aici! face JP. Chiar ai învățat-o cum să facă o felație bună? De ce?

— Nu știu, pentru că mi-am pierdut mințile. Pentru că nu o pot privi în ochi și să văd tristețea pe care i-o provoacă Brian. Pentru că nu am putut să o las să se simtă prost când e clar că ea încearcă, iar el, nu. Așa că, da, i-am spus cum să-l satisfacă, iar acum, că sunt în apartamentul ei, nu puteam să mai rămân acolo. Nu puteam să o ascult cum îl satisface. N-aveam cum, când tot ce-mi doresc e să fie cu mine. Adică, Iisuse Hristoase, eram bine! țip, dând energic din braț. Era totul bine, iar apoi am văzut-o în rochia aia de mireasă, și

[illegible]... lumea mea s-a prăbușit, și de atunci mă prăbușesc întruna. De ce n-am putut să-mi dau seama de asta acum un an? Acum o lună, în orice moment în care nu era înfățișarea inversă până la apocalipsă, atunci când se va fi însurat de un alt bărbat care nu o merită? Nici pe departe.

— Sincer, Huxley și cu mine îți spunem de ani buni că o place pe Lia, zice JP.

Mă zgâiesc la el în timp ce Kelsey intervine:

— JP, asta nu ajută!

— Nu încercam să fiu de ajutor, încercam să subliniez ceva, așa cum tot încerc să fac de câțiva ani.

— Ești un nemernic, îl informez.

— Cum vrei să răspund? întreabă JP, desfăcându-și brațele. Vrei să te țin de mână și să-ți spun că totul va fi bine? Că vom ști mereu că ești tipul cel bun? Știre de ultimă oră, omule, ea se mărită! Iar dacă nu faci ceva în legătură cu asta, atunci va pleca de mână cu dobitocul, iar tu vei fi lăsat să mori singur în apartamentul tău.

— Serios, JP! se vaită Kelsey. Ești grosolan.

— Sunt realist. Dacă o vrea, atunci trebuie să îi spună.

— Nu, nu poate, mă ia Kelsey prin surprindere. Crede-mă, dacă bate pur și simplu la ușa ei și îi spune că o iubește, ei nu-i va cădea bine. Trebuie să continue să îi arate că el este mai bun.

— Pentru el, asta nu funcționează. Lia îi face o felație celuilalt pentru că idiotul de frate-meu a învățat-o trucurile meseriei. Ai încercat să o exciți? Ai încercat să fii genul sexy?

— Nu spune genul sexy! i-o retez. Și a fost un moment fierbinte, bine? Am văzut-o cum îi roșeau obrajii. Îi arătam că sunt genul de bărbat care ar face-o să aibă orgasm de mai multe ori într-o singură noapte, nu prostul de Brian.

— Și cum a funcționat asta în favoarea ta?

— Nu al naibii de bine, răspund și îmi apăs fruntea cu degetele. Cred că totuși Kelsey are dreptate, nu cred că pot să-i spun pur și simplu. Simt că ea îl pune la îndoială, că se îndoiește de ea însăși. Dar la naiba... Lia este și genul de persoană căreia nu-i place să renunțe. Așa că ar face orice să funcționeze, și pun pariu că asta și face în seara asta. Poate... poate mă pot preface că sunt rănit sau ceva de genul.

Mă simt iarăși cuprins de energie.

— Da, aș putea să-mi rup un picior sau ceva de genul, iar voi o puteți suna și să-i spuneți că sunt în spital, iar asta o va îndepărta de Brian în seara asta și nu-i va face o felație.

— Tu te-auzi ce zici?

— Da!

Acum mă ridic de pe scaun și încep să umblu prin bucătărie.

— E o idee grozavă, pentru că îmi va câștiga compasiune din partea Liei, iar ea va dori să aibă grijă de mine, bineînțeles, pentru că așa e ea, iar când va avea grijă de mine, mă pot apropia mai mult, să i-o fur lui Brian. E genial!

— E o tâmpenie, pentru că, dacă îți rupi piciorul, cum naiba o să fugi când Brian o să afle ce ai făcut? Tipul poate fi un dobitoc, dar omul ăla are o furie care fierbe, și cred că ar putea fi o luptă pe cinste, spune JP.

— Ăăă, pe lângă toate astea, să-ți rupi un picior nu este calea de a cuceri fata, adaugă și Kelsey. Doamne, sunteți niște idioți!

— Să-mi rup piciorul este cea mai bună idee de până acum. Ce altceva ar trebui să fac? O!

Pocnesc din degete.

— Pot să-i spun că am făcut toxiinfecție alimentară de la Bloody Mary.

— Pe dracu'! exclamă JP. Ce mama naibii, nu mă mânji pe mine pentru binele tău!

— E singurul lucru pe care l-am consumat eu, dar nu și ea, iar toxiinfecția alimentară o va îndepărta de Brian.

— Aham, și cum crezi că vei vomita în fața ei? întreabă JP.

Mă uit prin bucătărie.

— Ai pui crud?

— Pentru numele lui Dumnezeu! face Kelsey, ridicându-se de pe scaun.

Mă ia de braț și mă face să mă așez la loc. Mâinile i se odihnesc pe umerii mei în timp ce mă privește în ochi.

— Nu vei face nimic în seara asta...

— Dar...

— Dacă se întâmplă să i-o sugă, atunci aia e. Ăsta e prețul pe care îl plătești pentru că ai încercat să-i arăți cum îți place ție. Dar ceea ce trebuie să-ți amintești este că ea a auzit fiecare lucru pe care i l-ai spus. A ascultat cu atenție, și dacă o cunosc pe Lia așa cum cred, asta îi va rămâne în minte. De fiecare dată când se va uita la tine, se va gândi cum îți place să fii supt, că îți place să fii între picioarele unei femei și cât de *ușor* poți satisface o femeie. Își va aminti, iar asta este noua bază de la care vei porni.

— Iubito, serios, continuă să vorbești așa și mergem sus.

Kelsey se uită la JP și ripostează:

— Dacă nu începi să-i fii de ajutor fratelui tău, care în mod clar este în agonie, atunci nu voi urca sus prea curând. El o iubește, JP, și merită să fie cu ea. Își îndreaptă atenția către mine și continuă: Breaker, e timpul să acționezi! Uită de ceea ce se întâmplă între Brian și Lia! Poartă-te de parcă n-ar fi venit acasă și mergi înainte! Crede-mă, am vorbit despre tine între noi, fetele, și există o intrigă acolo, și nu este intriga de cei mai buni prieteni. Cred că ai o șansă, dar trebuie să o faci ca la carte. Brian se va clătina. Deja a făcut-o, așa că ai răbdare!

— Am patru săptămâni la dispoziție, replic disperat.

— Ea va ceda înainte de asta, crede-mă! Diferența dintre tine și Brian este că tu ai istoria, sex-appealul și abilitatea de a o face fericită. Ea va vedea asta repede. Brian este trecător. Tu ești pentru totdeauna.

— Iubito! își duce JP mâna la piept. La naiba, ce drăguț a fost!

— Chiar a fost drăguț, recunosc și eu.

— Mi-a crescut inima-n mine, adaugă JP. Și, în mod natural, și penisul.

Iisuse!

Ignorându-l pe fratele meu, întreb:

— Chiar crezi că eu și Lia suntem sortiți pentru totdeauna?

— Orice ar fi, Breaker, eu ador *iubirea*, și nu m-aș pune niciodată cu asta. Chiar cred că tu și Lia sunteți suflete-pereche. Mă bucur că vezi asta acum.

— Bine! aprob din cap. Deci, ce fac acum?

— Păi, când simțeam că mă prăbușesc, am hotărât să donez bani ca să mă simt mai bine, răspunde JP. Cunosc o asociație pentru porumbei grozavă care ar avea nevoie de încă un donator.

Îl privesc în ochi și îi spun:

— Nu mă bag în obsesia ta cu porumbeii. Poți să te duci dracului cu asta!

LIA

— Și cum a fost zborul de întoarcere? întreb, în pană de idei.

Prezența lui este complet neașteptată. Mi-e greu să îmi dau seama că e aici, darămite să diger discuția pe care tocmai am avut-o cu Breaker.

— A fost în regulă. Am muncit puțin, din fericire, răspunde Brian în timp ce își slăbește cravata.

Da, slavă Domnului pentru asta! Nici nu-mi pot imagina ce s-ar fi întâmplat dacă nu și-ar fi făcut treaba.

— Păi, ăăă, ți-e foame? Pot să comand mâncare.

— Vreau doar să vorbesc cu tine.

Ochii i se îndreaptă către părul meu în timp ce se apropie de mine. Încă îl urăște? Nu a spus că-i place, asta e sigur. Îmi ia mâinile într-ale lui și mă întreabă:

— E totul în regulă?

— Ce vrei să spui?

— Uite, hai să ne așezăm! adaugă el în timp ce mă conduce pe canapea. Odată așezați și cu doar câțiva centimetri între noi, continuă: Știu că planificarea nunții a fost stresantă pentru tine și îmi fac griji că poate nu te descurci bine cu toate, de aici și tunsoarea și culoarea părului.

Poftim?

— Ce vrei să zici? Mi-am tuns părul și l-am vopsit pentru că așa am vrut, nu din cauza stresului provocat de nuntă.

— Lia! replică el pe tonul ăla al său condescendent. Te cunosc de mai bine de un an și nu ai mai făcut niciodată o schimbare atât de drastică precum asta. Sunt doar îngrijorat că stresul este prea mare, părinții tăi nu mai sunt, tu încerci să găsești o aparență de control, iar aspectul tău este singurul lucru pe care simți că îl poți controla. Așa că te tunzi. Îmi fac griji că acest tipar va continua și cine știe ce vei face în continuare.

Mă dau înapoi, jignită de presupunerea lui. În primul rând, cum poate să creadă că are un cuvânt de spus în ceea ce privește aspectul meu? În al doilea rând, chiar nu vede cât de fericită eram în poza pe care i-am trimis-o?

— Brian, este o tunsoare! Nu e ca și cum am dat bir cu fugiții și mi-am tatuat [illegible] pe față. Iar decizia mea de-a

face acest lucru nu are nimic de-a face cu tine, ci doar cu mine. Voiam să mă simt frumoasă.

— Erai foarte bine și înainte. Nu e nevoie să schimbi nimic.

— Doar bine? întreb, ridicându-mă de pe canapea. Erai doar bine înainte? Nu te-ai putut gândi la un adjectiv mai bun decât ăsta?

Își apasă fruntea cu mâna.

— Drăguță, am vrut să spun drăguță.

Oftează.

— A fost o zi lungă. Mi-am făcut griji pentru tine, iar obținerea biletului de avion a fost dificilă, așa că scuză-mă dacă în clipa asta cuvintele mele nu sunt ceea ce ar trebui să fie.

— Am nevoie ca vorbele tale să nu fie condescendente, și nu cred că cer prea mult.

— De unde vin toate astea? Simt că ești furioasă pe mine.

Cum ți-ai dat seama? Doamne, Dumnezeule!

— Sunt furioasă pe tine! strig. Iisuse, Brian! Toată nunta asta, relația cu mama ta și reacția ta la părul meu au fost un coșmar! Și tu… nu vrei niciodată să faci sex cu mine. De ce?

Se uită la mine, buimac.

— Ba da, vreau.

— Ba nu, nu vrei. Nu am mai făcut sex de două săptămâni. Nu crezi că e ciudat? Nu crezi că ar trebui să fim lipiți unul de celălalt de fiecare dată când avem ocazia, să ne dezbrăcăm și să ne găsim plăcerea unul în celălalt?

— Lia, au fost câteva săptămâni dificile!

— Nici măcar nu am făcut sex în noaptea în care mi-ai cerut în căsătorie. Eu am adormit în timp ce tu erai într-un apel de afaceri.

— Cu clienți din Japonia. Ce alegere aveam? mă întreabă, iar vocea îi devine din ce în ce mai furioasă.

– Ai de ales, și se numește cu, dar nu mă alegi pe mine. Eu sunt doar un fel de... accesoriu de bifat pe lista vieții tale?

– Nu, Lia! îmi răspunde și se ridică, apoi se apropie de mine. Te iubesc! Vei fi soția mea.

– Atunci, de ce nu vrei să faci sex cu mine?

– Dar vreau, replică Brian, dând să mă ia de umeri. Doar că... în ultima vreme a fost greu, bine?

– Mă... mă înșeli? Faci sex cu altcineva și de aceea nu vrei să o faci cu mine?

– Lia! mi-o retează el. Nici măcar să nu zici asta! Știi că nu sunt genul ăla de bărbat.

Și îl cred, pentru că poate că lucrează nopți lungi și uneori spune lucruri greșite, dar știu sigur că Brian nu ar face asta niciodată. Tatăl lui și-a înșelat soția de multe ori, iar el a văzut cât de mult a rănit-o. Întotdeauna a spus că nu i-ar face niciodată așa ceva soției sale.

– Știu. Îmi pare rău! spun, simțindu-mă rușinată că am adus vorba de asta. Crezi că suntem într-un fel de rutină? Adică, nici măcar nu-ți place când îți fac felație.

– Nu mi-a plăcut niciodată, Lia. Nu e vorba doar de tine. Mă simt prost când o fată trebuie să stea acolo și să-mi sugă penisul, bine?

– Dar dacă aș vrea? îl întreb, plimbându-mi degetele peste cămașa lui.

Mă oprește și își împletește degetele cu ale mele.

– Încă simt că e înjositor. Meriți mai mult decât să trebuiască să mă satisfaci așa.

– Nu este înjositor. Este un mod de a-i arăta partenerului tău cât de mult îl iubești.

El clatină din cap.

– Este înjositor pentru mine.

— Bine, atunci ce zici de... palme la fund sau jucării? Nu am încercat niciodată așa ceva.

— Pentru că nu avem nevoie de acest tip de bazaconii. Nu am nevoie de un vibrator pentru a te excita. Pot s-o fac și singur.

Nu de fiecare dată totuși...

— Nu e vorba de faptul că nu ești în stare să mă exciți. E vorba de distracție, de a face lucruri noi.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, bine? Acum nu e o preocupare.

— Ba pentru mine este! mă răstesc. Brian, nu vreau să mă mărit cu cineva care nu vrea să facă sex cu mine.

— Poftim? Nu vrei să te căsătorești cu mine?

— Nu, vreau! Spun doar că avem unele probleme, și cred că trebuie să le rezolvăm înainte să ne căsătorim. Cred că e important.

— Singura problemă pe care o am este că se pare că ți se bagă în cap niște idei despre mine, și habar n-am de unde vin. Eram bine înainte de toate astea, așa că de ce acum? De ce te îndoiești de relația noastră?

— Nu mă îndoiesc, încerc doar să rezolv niște probleme, și nu cred că ar trebui să fiu pedepsită pentru asta. Vreau să spun, atunci când ți-am cerut sprijinul cu mama ta legat de chestii de nuntă, i-ai lua ei partea. Nu crezi că ar trebui să fii de partea viitoarei tale soții?

— De ce trebuie să existe o parte? De ce nu există un compromis?

— Pentru că mama ta nu înțelege cuvântul compromis.

— Sunt destul de sigur că a redus lista de invitați, acum ne căsătorim într-o grădină, nu într-o biserică, și există margarete la nuntă pentru a o reprezenta pe mama ta. La început, niciuna dintre astea nu a fost pe lista mamei mele.

— *Mama* ta nici măcar nu ar trebui să aibă o listă. Mama ta nu ar trebui să fie atât de implicată.

— Ea mă reprezintă pe mine, Lia. Din moment ce eu sunt ocupat, își asumă ea responsabilitatea de a-mi apăra ce-mi doresc.

— Serios? Deci tu crezi că este imperativ să ai trandafiri la propria nuntă?

— Da, cred că sunt eleganți.

— Scutește-mă, Brian! Tu nu ai dat nici măcar o ceapă degerată pe ce se întâmplă la nuntă. Tu doar o să apari.

— Nu-i adevărat! Vreau ceea ce va arăta frumos, ceea ce va reprezenta familia, și o zi pe care să ne-o putem aminti pentru totdeauna.

— Nu este întotdeauna vorba despre imagine, replic, trecând pe lângă el.

— De ce te tot certi pe tema asta? Obții lucrurile pe care le vrei. De ce faci mare caz din asta?

— Pentru că, dacă asta era ceea ce voiam, nu am face nunta la club, nu am invita oameni pe care nu-i cunosc și nu m-aș schimba în trei rochii.

— Dar nu e vorba numai de tine, Lia. Poate că tu ești mireasa, dar eu sunt mirele, și trebuie să existe și părți din mine în planificarea nunții. Mama știe ce înseamnă asta.

— Ei bine, poate, dacă ai vorbi cu mine despre ceea ce vrei, te-aș putea ajuta să alegi acele lucruri.

Brian expiră adânc.

— Creezi o ceartă din nimic. Cum ziceam, ceva ți-a intrat în cap și încerci să găsești orice scuză ca să nu... să nu mergi până la capăt cu asta. Iar dacă așa stau lucrurile, Lia, spune-mi acum! Nu vreau să ajung în ziua nunții noastre și să mă părăsești pentru că ți-ai găsit în sfârșit curajul să o faci.

— Brian, nu încerc să scap de asta, ripostez, simțindu-mă învinsă. Încerc doar să te fac să mă înțelegi. Vreau ca noi să fim bine. Vreau să fii de partea mea. Să mă dorești. Să nu crezi că trec printr-o criză pentru că mi-am schimbat părerea. Adică... o să mă judeci când voi merge la altar? O să crezi că rochia mea e urâtă? Ar trebui să-mi fac griji pentru asta?

— Nu, mama mi-a trimis deja o poză. E o rochie frumoasă.

Fac o pauză și îmi înclin capul într-o parte.

— Mama ta... ți-a trimis o poză cu rochia mea?

— Da, a vrut să se asigure că sunt de acord.

— Asta nu e... ceva ce trebuie să aprobi. E decizia mea.

— Tu te auzi? Ești atât de egoistă! Nunta asta nu are legătură doar cu tine, Lia.

— Nici n-am spus că are! mă burzuluiesc. Doamne, ești atât de enervant! Sunt foarte bucuroasă că ai venit naibii aici să rezolvăm lucrurile! Bună treabă!

Merg în bucătărie și îmi iau o apă minerală.

— Are ceva de-a face cu Breaker?

Mă opresc; mi se ridică părul pe ceafă și simt cum furia interioară urcă la nivelul 1 de ALERTĂ.

— Jur pe Dumnezeu, Brian! spun în timp ce mă răsucesc pe călcâie. Mai adu-l o dată în discuție, și voi pune capăt acestei logodne, acestei nunți și acestei relații! Asta nu are nimic de-a face cu el, ci doar cu noi și deconectarea noastră.

— Eu nu simt o deconectare.

— Pentru că nu ești aici! Ești atât de orb, de neștiutor! Adică, la naiba, mă ofer să-ți iau penisul în gură, iar tu nici măcar nu poți să înțelegi ideea! Ar trebui să vrei să-ți iau penisul în gură.

— Vrei să mi-o sugi? țipă și el.

Se așază pe canapea și se lasă pe spate.

— Bine, Lia! Suge-mi-o!

— Ești un mare nesimțit! conchid, apoi plec în dormitor.

BREAKER

— Nu mă simt foarte bine! spun în timp ce JP și Huxley mă conduc la apartamentul meu.

— Pentru că ai băut trei shoturi de whisky în zece minute, ți-ai dat seama de greșeală, ai încercat să contracarezi cu croasante cu unt și apă, iar acum stomacul tău habar nu are ce să facă, ripostează JP.

— Dacă vomiți pe pantofii mei, te omor! mă anunță Huxley.

— De ce a trebuit să vin acasă? Nu vreau s-o aud cum face sex.

Îmi sprijin capul pe umărul lui Huxley.

— Pun pariu că geme drăguț!

— Poți să nu vorbești atât de aproape de fața mea?

— Pun pariu că are cea mai gustoasă păsărică din toate ținuturile, ca... un câmp de flori proaspete!

— Când a fost ultima dată când ai gustat o păsărică? întreabă JP când ajungem la ușă.

Huxley o descuie, apoi intrăm cu toții.

— Nu-mi amintesc, dar pun pariu că a ei este fantastică!

— Aruncă-l pe canapea! intervine Huxley.

— Nu, în dormitor! Vreau să miros perna pe care a folosit-o noaptea trecută. Miroase ca ea. Vreau să o strâng în brațe.

— Nu cred că am văzut vreodată o versiune mai jenantă a unui bărbat, spune JP. Păcat că mi-a luat Kelsey telefonul și nu pot să înregistrez nimic!

— Kelsey este un înger trim[illegible]uri, rostesc în timp ce îl strâng în brațe pe JP. Și [illegible] bine, e amuzantă, și

îmi place că face mișto de tine tot timpul, Huxley. Nu am mai văzut vreodată o femeie care să te pună la bătaie așa ca ea. Doamne, felul în care te târâi în jurul ei, dacă tot vorbeam de jenant! Dar aș face și eu asta cu Lia, m-aș închina la pământul pe care calcă.

— Super! exclamă Huxley în timp ce mă împinge înapoi pe pat.

Mă prăbușesc pe el, apoi îmi salt picioarele și spun:

— Pantofii. Te rog, scoate-mi pantofii!

Huxley arată spre mine, apoi spre JP, și replică:

— Haide, scoate-i pantofii!

— De ce nu-i scoți tu pantofii?

— Pentru că eu sunt fratele mai mare, ceea ce mă pune automat în rolul de manager.

— Vrei să spui că vei gestiona modul în care îi scot pantofii?

— Da, acum, dă-i jos!

— Ce-ar fi să scoateți fiecare câte unul? le propun, dând din picioare. Mi-ar mai trebui și niște apă. Și aduceți o găleată! Nu vreau să vomit pe podea, și am un presentiment că e perfect posibil.

JP se întoarce spre Huxley și spune:

— Pantofii sau găleată de vomitat și apă?

Scoate un geamăt și se duce în bucătărie.

— Ce smiorcăit e, nu? comentez.

— În clipa asta te urăsc, știi, da? Mi-ai stricat toată duminica. Kelsey trebuia să-și petreacă ziua goală în casă, iar acum a trebuit să-ți târăsc carcasa jalnică de corp și să-ți scot afurisiții de pantofi.

— Și șosetele.

Îmi scoate pantofii, urmați de șosete, și atunci intră și Huxley în dormitor cu apă și o găleată pentru vomat.

— Uau, voi doi sunteți adevărați eroi! Cei mai buni frați pe care și-ar putea dori cineva!

Își desface brațele pe pat.

— Veniți să mă îmbrățișați!

— Și să riscăm să vomiți pe noi? Nu, mulțumesc! răspunde JP.

Huxley se strânge de ceafă, studiindu-mă.

— Crezi că trebuie să stăm cu el?

— Nu e chiar atât de beat, e doar o beție stupidă. O să doarmă și o să fie bine.

— Îmi dau seama că o să mă trezesc cu o durere de cap.

Fac o pauză și apoi mă ridic în fund.

— Stați... am donat pentru porumbei?

JP clatină din cap.

— Am încercat să te conving să o faci, dar m-a împiedicat Kelsey.

— Slavă lui Scaraoțchi pentru îngerul ăla al tău!

Scot un oftat prelung, apoi iau perna pe care a folosit-o Lia, trăgând-o la piept, unde o strâng puternic.

— La naiba, ce bine miroase! Ca un câmp de flori!

— Credeam că ăsta e gustul păsăricii ei, replică JP. Trebuie să mai lucrezi la descrieri.

— Ea este doar flori peste tot. O floare imensă.

Îi rostesc numele cu un geamăt:

— O, Ophelia!

— Bun, rahatul ăsta devine tot mai ciudat! spune JP, făcând un pas înapoi. Cred că avem dreptul să ne cărăm de-aici.

— Da, cred că ai dreptate.

Huxley mă bate ușurel pe picior.

— Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

— Am nevoie să opriți nunta. Mulțumesc și vă urez o zi bună!

— Da, o să ne ocupăm imediat de asta, spune JP, care pleacă amândoi.

— Îngeri, sunteți cu toții niște îngeri.

Și apoi leșin în pernă.

LIA

Aud cum se închide ușa de la apartament; îmi strâng pernele la piept și rămân așa.

După încă două ore de ceartă, ne-am gândit amândoi că poate ar fi mai bine să ne liniștim puțin. El se duce la el acasă pentru tot restul nopții, iar eu rămân aici. M-a întrebat dacă mă duc să vorbesc cu Breaker, iar eu i-am spus că nu am nicio intenție să mă duc la Breaker acasă. Nici măcar nu sunt sigură că e acasă, pentru că l-am auzit plecând mai devreme, așa că habar n-am ce face.

Și nu am chef să văd pe nimeni.

Greșesc în situația asta? Sunt egoistă? Nu prea cred. Nu cer prea multe de la el. Îi cer doar să vorbească cu mine, să mă dorească și să fie logodnicul pe care îl merit. Iar dacă nu-mi poate da atenția pe care o merit acum, cine poate spune că mi-o va acorda după ce ne vom căsători? *Și Beave a trimis o nenorocită de poză cu rochia pe care am ales-o ca să vadă dacă el e de acord cu ea? Ce sunt eu? Copil de grădiniță?*

Nu cred că am mai fost vreodată așa de derutată ca acum.

Îmi las capul pe spate pe canapea. Văd că se aprinde ecranul telefonului. Am primit un mesaj.

Breaker: *Cum a fost sexul oral?*

Dacă ar ști el...

Lia: *Inexistent.*

Apar punctele, indicând că răspunde la mesaj, așa că mă întind pe o parte pe canapea și-mi trag o pătură pe mine cât aștept să-mi răspundă.

Breaker: Rușine! Ți-am dat niște sfaturi bune. Foarte bune. Ahal... foarte-foarte bune.

Lia: Sunt sigură că e așa.

Breaker: Chiar îmi place să mi se sugă vârful, e al naibii de sexy, Lia.

Ăăă... bine. Nu sunt chiar sigură ce se petrece, dar poate că este o continuare a discuției de mai devreme.

Lia: Da, ai spus mai devreme.

Breaker: Dar ție îți place... vârful?

Lia: Ăăă, nu am unde să știu, înțelegi, din moment ce n-am făcut-o.

Breaker: Ți-ar plăcea. Știu că ți-ar plăcea. O văd în ochii tăi. La naiba, pun pariu că faci cea mai bună felație!

Obrajii mi se înroșesc din nou, și sunt atât de nesigură de ce se întâmplă, că mă gândesc să merg până în apartament la el ca să văd dacă e bine. În schimb, îi răspund la mesaj:

Lia: Până acum, recenziile nu sunt în favoarea mea.

Breaker: Pentru că sugi penisul greșit.

Lia: Așa se pare.

Breaker: El ce-a făcut? A apucat să te guste?

Lia: Nu!

Respirația mi se accelerează, devenind mai greoaie în timp ce aștept să îmi răspundă la mesaj.

Breaker: Bine.

Bine? Mă ridic și mă uit la telefon.

Breaker: Nu merită să te guste.

Mă uit la peretele pe care îl împărțim ca și cum aș putea să văd prin el.

Ce face, oare? E acasă?

Lia: *Breaker, e totul în regulă?*

Breaker: *Tu să-mi spui.*

Lia: *Ce vrea să însemne asta?*

Breaker: *De ce îmi trimiți mie un mesaj și nu îi o tragi lui Brian chiar acum?*

Îmi asudă palmele, degetele îmi alunecă pe telefon și parcă nimic nu mai are sens, dar, de asemenea, sentimentele pe care le am pentru el și gândurile lui senzuale de mai devreme mi se tot învârte prin minte.

Lia: *Ne-am certat și ne acordăm un pic de timp să ne liniștim.*

Breaker: *Iar a spus vreo tâmpenie despre tine? Jur pe Dumnezeu că-l omor dacă a făcut-o! Ești al naibii de frumoasă, Lia! Nu-l lăsa să te facă să crezi altceva.*

Arunc telefonul pe canapea și mă ridic, cu inima agitată.

Ce se întâmplă, de fapt?

Așa e Breaker. Întotdeauna ne apărăm unul pe altul, dar acum e diferit. *Pare* diferit.

Telefonul îmi bâzâie din nou, și văd că e de la Breaker. Mintea îmi spune să nu mă uit, dar inima mă imploră să o fac.

Învinge inima.

Breaker: *Ce ți-a spus?*

Mă plimb prin living în timp ce îi răspund la mesaj.

Lia: *M-a întrebat dacă am vreun fel de criză din cauza tunsorii și a întrebărilor mele despre sex.*

Breaker: *Tipul e un cretin nenorocit. Ar trebui să ți-o tragă de fiecare dată când are ocazia, mai ales cu noua ta coafură foarte sexy, Ophelia, futu-i…*

Scot un geamăt slab și simt cum mi se umplu ochii de lacrimi de nesiguranță. Motivul? Oare cum poate Breaker, cel mai bun prieten al meu, să vorbească așa? Cum poate să spună tot ce îmi doresc să spună Brian? Brian abia se mai uită la mine, mă sărută sau recunoaște că sunt o mică distragere a atenției de la mâncarea lui care-i mănâncă tot timpul.

Mai vine un mesaj:

Breaker: *De ce nu ți-o trage?*

Renunțând să mai încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, mă duc în dormitor, unde mă trântesc pe pat, făcând spume să se lovească de perete.

Lia: *Nu știu, Breaker.*

Breaker: *Încnat te-ai futut în pat?*

Lia: *Da, ești aoleu?*

Breaker: *Da, în pat, gândindu-mă la tine.*

Strâng din ochi și număr până la cinci înainte să răspund, înainte să scriu ceva prostesc – pentru că sunt extrem de emotivă.

Lia: *De ce te gândești la mine?*

Breaker: *Mă gândesc mereu la tine.*

Lia: *Nu poți să te gândești mereu la mine.*

Breaker: *Ba mă gândesc. Când mă trezesc, mă întreb cum aș putea interacționa cu tine, cum aș putea să-ți văd zâmbetul. De-a lungul zilei, știu că, dacă am nevoie de o încurajare, un cuvânt blând sau distracție, tu ești persoana pe care vreau să o văd. Iar seara, când mă duc la culcare, tu ești ultimul lucru la care mă gândesc înainte să închid ochii.*

Îmi înfig dinții în buza de jos în timp ce îi răspund la mesaj:

Lia: *Spui asta ca și cum ar însemna mai mult.*

Breaker: *Poate că înseamnă.*

Lia: *Ce încerci să faci?*

Breaker: *Nimic.*

Lia: *Nu ne spunem lucruri de genul ăsta unul altuia.*

Breaker: *Da, păi… poate ar trebui.*

Lia: *Ce tot zici acolo?*

Breaker: *Nu contează. Nu înțelegi. Îl ai pe Brian.*

Lia: *Breaker, ce naiba încerci*

Breaker: *Nimic. Nimic. Am nevoie să dorm naibii. Vorbim mâine.*

Lia: *Nu, vorbește cu mine acum.*

Când nu-mi răspunde, îi mai trimit mesaj:

Lia: *Breaker, e nevoie să vin acolo?*

Lia: *Breaker...*

Mă uit în gol la telefon, așteptând un răspuns în timp ce inima mi se zbate ca nebuna. Ce zicea acolo? Se pare că are sentimente sau ceva de genul, dar nu are cum să fie adevărat. Ăsta e Breaker. El nu are *sentimente*, nu?

Când nu-mi mai răspunde la mesaj, aproape că pornesc spre apartamentul lui, până când aud o bătaie puternică și grea în perete.

Apoi patru.

Apoi trei.

Și apoi e liniște.

O bătaie. Patru. Trei.

Mintea mea o traduce rapid: „Te iubesc!"

Nu a mai bătut niciodată așa. Niciodată trei cuvinte, niciodată din proprie inițiativă. Deci ce înseamnă asta? Ce naiba înseamnă toate astea? Lacrimi de frustrare îmi țâșnesc din ochi atunci când mai primesc un mesaj pe telefon.

Sperând că Breaker îmi trimite un mesaj în care îmi explică totul, verific repede ecranul, dar rămân dezamăgită.

Brian: *Îmi pare rău pentru cearta noastră! Te iubesc foarte mult, ține minte asta! Vei fi soția mea peste patru săptămâni și avem tot restul vieții la dispoziție pentru a ne familiariza cu toate detaliile.*

Oftez și las telefonul să cadă pe pat, apoi îmi acopăr ochii cu mâinile.

Trebuie să las toate astea în urmă.

Capitolul cincisprezece

BREAKER

JP: *Cum te simți, Băiete?*

Cu o ceașcă de cafea în mână, le trimit un mesaj de grup lui JP și lui Huxley:

Breaker: *Nu-mi spune așa! Și nu fac deloc bine. Aseară, i-am trimis Liei niște mesaje cu adevărat tâmpite.*

JP: *O să am nevoie de o copie după mesajele alea pentru propria-mi plăcere.*

Huxley: *În mod normal nu particip la șmecheriile lui JP, dar și pe mine mă interesează ce ai spus.*

Breaker: *Îmi place cât de mult mă susțineți amândoi!*

JP: *Dacă e ceva, îți suntem alături, frate!*

Breaker: *Da, se vede.*

Huxley: *Ce-ai spus?*

Breaker: *O, cam tot în afară de te iubesc și aș vrea să fii a mea! Am ocolit toate astea. Răspunsurile ei trădau că era extrem de derutată, din motive evidente, iar acum trebuie să mă adun ca să merg la degustarea de tort cu ea și viitoarea ei soacră, pentru*

că e clar că disputa pe care a avut-o cu Brian aseară nu a fost su-
ficient de gravă ca să justifice anularea nunții.

JP: *Sună ca al șaptelea cerc al iadului.*

Breaker: *Cam așa ceva.*

Huxley: *Ai de gând să aduci vorba de mesaje?*

Breaker: *Ar trebui? Sau ar trebui să mă comport normal, ca*
și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

JP: *Eu aș merge pe varianta că nu s-a întâmplat nimic. Nu*
atrage atenția asupra prostiei tale. Are destulă prostie cu care să
se confrunte când vine vorba de Brian.

Huxley: *Nu tind să fiu de acord cu JP foarte des, dar trebuie*
să spun că probabil de data asta are dreptate. Poartă-te ca și cum
e totul normal.

Breaker: *Și ce se întâmplă când o văd și tot ce vreau să fac este*
să mă apropii de ea și să o sărut?

JP: *Ăăă, amintește-ți că totuși consimțământul este un lucru*
real.

Huxley: *Nu poți să săruți femeile fără ca ele să spună da, așa*
că... poftim! Evită procesul. Avem deja unul în derulare.

Breaker: *Mulțumesc pentru reamintire. Bun, trebuie să plec.*
Nu voi pomeni mesajele, nu o voi săruta și mă voi purta ca și cum
totul este normal.

JP: *Cel mai bun plan de acțiune.*

Huxley: *Încă mai aștept mesajele de aseară.*

Breaker: *Hux, începi să semeni cu JP.*

JP: *Nu pot să spun că e un lucru rău.*

Mă ridic, iau o ultimă înghițitură din cafea, apoi mă întorc în baie, unde mă spăl pe dinți și mă clătesc și cu apă de gură. Mă mai verific o dată în oglindă și apoi mă îndrept spre ușa de la intrare, când se aude o bătaie în ea.

Chiar la țanc.

Îmi lipesc un zâmbet pe față, deschid ușa și încep:

— Bună dimineața, Lia! cu cel mai vesel ton, deloc ciudat pentru cineva de genul *nu s-a întâmplat absolut nimic.*

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți mov și un top alb din dantelă, și-a aranjat părul prinzându-și doar partea de sus și trăgându-și șuvițele departe de față, ceea ce îi scoate în evidență ochii verzi, superbi.

La naiba, ce frumoasă e!

— Bună! rostește și ea timid.

Trebuie să mut discuția dincolo de mesajele ciudate de aseară și direct în negare, ca și cum nu ar fi avut loc niciodată.

— Ești gata de plecare? o întreb în timp ce-mi mângâi burta. S-ar putea să fie devreme, dar am amânat micul-dejun ca să pot să mănânc niște tort.

De fapt, în clipa asta, să mănânc tort este ultimul lucru pe listă, deoarece încă mă mai deranjează burta de la băutură, dar facem sacrificii pentru cei pe care îi iubim, nu?

— Ăăă, da! Nici eu nu am luat micul-dejun.

— Suntem ca două picături de apă, nu?

O cuprind cu un braț, apoi închid ușa și o conduc spre lift. După expresia ei de nedumerire, s-ar putea să fie nevoie să-mi mai înfrânez atitudinea veselă. Apăs pe butonul de coborâre și îmi bag mâna în buzunar.

— Ai dormit bine? o întreb, neștiind ce altceva să spun.

— Nu prea.

— Nu? Te-ai gândit prea mult la ce aromă te va obliga Beave să alegi? Părerea mea: ceva plictisitor ca vanilie cu vanilie.

Se uită la mine în timp ce se deschid ușile liftului. Îi simt nedumerirea și dorința de a vorbi despre noaptea trecută, dar, așa cum spuneam, mergem înainte. Nu e nevoie să insist asupra trecutului și a lucrurilor pe care le-as fi putut rosti sub influența alcoolului.

Negare.

Negare.

Negare.

— Deci, ce aromă crezi că va fi?

Am început să coborâm.

— Ăăă, păi... cred că ai dreptate. Vanilie cu vanilie.

— Dar o să dăm dracului ideea, nu? zic și îi fac cu ochiul.

— Da, bănuiesc că da.

— Asta-i spiritul!

Ieșim din lift și pornim spre mașină.

— Acum, trebuie să discutăm despre un lucru înainte să ajungem la cofetărie. Îi deschid portiera și apoi adaug: Ce părere avem despre tortul Red Velvet? Suntem amândoi mari fani, dar e destul de nebunesc s-o facem s-o ia razna?

Un zâmbet minuscul îi apare pe buze.

— Nu prea cred. S-ar putea să trebuiască să cerem aroma de vată de zahăr.

Se apropie de mașină și o prind de mână pentru a o ajuta să se așeze. Pentru câteva clipe, privirea îi cade pe mâinile noastre împreunate înainte de a se uita la mine.

— Așa te vreau! exclam. Vată de zahăr, toată ziua, în fiecare zi!

— Ah, Breaker! Nu eram sigură că trebuie să fii aici cu noi și în timpul testării tortului, spune Beave, care, surprinzător, are nasul și mai pe sus.

— O, da, voi fi aici pentru tot. În plus, e tort. Nu pot să ratez șansa să primesc câteva mostre gratuite.

Pe drum, Lia și cu mine am evitat frumos tot ce s-a întâmplat aseară și, în schimb, am vorbit despre multe, multe și vreau să spun multe

lui Beave o criză în toată regula. A fost ca și cum am găsit un subiect pe care îl puteam exploata și am ținut-o tot așa.

— Foarte bine!

Beave își strânge sacoul subțire care i se asortează cu fusta.

— Mergem înăuntru?

— Da, răspund, ceea ce o face pe Lia să chicotească. Le țin ușa deschisă și apoi mă strecor în spatele Liei, unde o împung în coaste și apoi îi șoptesc la ureche: Nu râde de mine, altfel Beave își va da seama că suntem în cârdășie!

— Sunt destul de sigură că e prea târziu pentru asta, spune ea chiar când suntem întâmpinați de cofetăreasă.

— Doamnă Beaver, vă mulțumim foarte mult că ați venit astăzi la noi!

— Desigur! Îi face semn Liei și spune: Ea este Ophelia, mireasa, și el este prietenul ei, Breaker Cane.

— Bună ziua, mă bucur să vă cunosc!

Ușa se deschide în spatele nostru și mă întorc exact la timp pentru a-l vedea pe Brian intrând în cofetărie. Numai când îi văd mutra aia numai bună de poenit îmi crește iritarea. Ce naiba caută aici?

— A, aici erai, dragă! spune Beave.

— Brian! zice Lia, speriată. Ce, ăăă, ce faci aici?

— Am reușit să mut câteva întâlniri. Nu puteam rata testarea tortului.

Se apleacă spre ea, o prinde de ceafă și o sărută pe buze. După ce o eliberează, se întoarce spre mine, mă bate pe umăr și-mi zice:

— Salut, omule! De-aici mă ocup eu. Poți să pleci.

Ăăăăă...

Mă uit la Lia, sperând că nu este de acord cu decizia asta

— Nu, Breaker poate să rămână! Mi-ar plăcea să am în continuare părerea lui.

Mulțumesc dracului pentru asta!

— Bine, sigur! Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, spune Brian cu un zâmbet care se vede că e fals.

Așa e, nenorocitule! Ca și cum ar putea să vină aici și să se poarte de parcă ar fi logodnicul drăguț.

Sigur, e o degustare de tort pentru nunta lui, dar se comportă ca și cum ar fi fost la fiecare întâlnire, și nu a fost. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine... poate să se ducă dracului cu asta!

— Păi, atunci, de ce nu luați loc voi patru, iar eu voi pregăti mostrele pentru prezentare? Mă întorc imediat. Între timp, pot să-i spun asistentei mele să aducă șampanie pentru cineva?

— Vă rog! răspunde Beave! Câte una pentru fiecare.

Mai degrabă una pentru fiecare mână, mulțumesc!

Mă întind să-i scot scaunul Liei, dar Brian îmi aruncă o privire urâtă, așa că mă retrag. În schimb, îmi scot scaunul și îmi mulțumesc mental pentru că am fost atât de gentleman. Beave stă lângă mine, Brian lângă Beave, iar Lia stă între noi, de parcă am fi o mică familie fericită.

Deloc inconfortabil!

— Acum, am informat-o pe cofetăreasă ce preferințe avem în materie de arome, începe Beave.

— Care ar fi acelea? întreb. Pentru că nu cred că ați întrebat-o pe Lia.

— I-am spus ce-i place Liei, intervine Brian.

— O, și ce i-ai spus? întreb.

Brian se îndreaptă de spate și răspunde:

— Vanilie cu glazură de vanilie.

Ha, fotu-i, știam eu!

— Nu asta preferă ea, ripostez în timp ce mi se ridică firele de păr de pe ceafă, căci presimt că se pregătește să izbucnească o ceartă. Dacă trebuie să îndure ceva atât de tern precum vanilia, atunci preferă să o asocieze cu o cremă de lămâie cu zmeură. Îi place, de asemenea, tortul Red Velvet cu glazură de cremă de brânză, dar tortul trebuie să aibă în el fulgi de ciocolată. Dacă nu sunt fulgi de ciocolată, nu vrea să aibă de-a face cu tortul Red Velvet. Dar aroma ei preferată este lămâie cu afine, la care sigur nu te-ai gândit.

Ochii lui Brian se mijesc și se întoarce spre Lia.

— Te mulțumeai și doar cu vanilie.

Lia ne privește pe rând.

— Ei bine, nu este prima mea alegere.

— Dar o alegere la fel de bună, intervine Beave. Și cum vom avea peste trei mii de participanți, alegerea celei mai comune arome va fi, evident, cea mai benefică.

— Trei mii? întreabă Lia, uitându-se la Beave, apoi la Brian. Credeam că am redus lista.

— Aveam de gând s-o facem, intervine Brian, dar am vorbit cu mama aseară și credem că e mai bine să nu insultăm pe nimeni.

Cu excepția blestematei tale logodnice.

— Să nu insultăm pe nimeni? intervin. De unde cunoști trei mii de oameni? Mi se pare absurd.

— Ei, bine că nu e nunta ta, răspunde Brian. Poate că, atunci când vei reuși în sfârșit să faci pe cineva să se îndrăgostească de tine și să meargă la altar în loc să te fofilezi pe lângă gagicile altor bărbați, vei putea alege câți oameni participă la nuntă.

— Hei! spune Lia. Brian, nu se fofilează pe lângă nimeni!

— Gata, gata! se bagă Beave, încercând să ne convingă să renunțăm, dar eu îmi încleștez pumnii pe sub masă.

Cum naiba își permite?

Nici măcar nu cunoaște aroma ei preferată de [illegible]

crede că poate să-mi vorbească mie așa?

Înainte să pot răspunde, Beave intervine:

— Brian și cu mine am avut o lungă discuție despre [illegible] nificarea nunții care, sincer, credem că ne scapă de [illegible] trol, așa că aseară am căzut de acord asupra unor lucruri

— Cum naiba ați putut avea o discuție fără Lia? [illegible] furia făcându-mă să trec peste politețe.

— Pardon? întreabă Beave. Domnule Cane, aș face bine să nu înjurați!

Da, azi nu mai tolerez rahaturile astea!

— Doamnă Beaver, ați face bine să o tratați pe Lia cu puțin respect! În cazul în care ați uitat, frații mei și cu mine deținem acest oraș, acest stat, această țară, așa că, dacă nu doriți ca reputația dumneavoastră să fie complet și absolut distrusă, îi veți spune Liei exact de ce planurile pe care le-am făcut deja nu sunt satisfăcătoare.

Cu coada ochiului, zăresc privirea Liei când se întoarce spre mine cu gura căscată.

Azi n-am de gând să mă joc. Nu după ce mi-a spus Lia despre Brian. Nu după ce i-am spus aseară.

Gata cu joaca! Nu-mi vor brusca fata, nici măcar pentru o afurisită de secundă.

— Cum îți permiți să o amenințI pe mama așa? întreabă Brian, strângând marginea mesei de parcă ar fi pe punctul de-a o răsturna.

Beave îl bate ușurel pe braț.

— Relaxează-te, dragă, mă descurc! Pregătită și calmă, Beave își strânge mâinile și spune: După cum știți, această uniune nu a fost prima mea alegere pentru Brian...

— Ce vreți să spuneți? întreabă Lia, cu privirea ațintită [illegible] Brian.

— Mamă, nu-i adevărat! Îți place Lia.

— Îmi place. Cred că ești o fată încântătoare, dar, dacă ar fi după mine, Brian s-ar căsători cu cineva cu statut și, din păcate, nu este cazul aici. Și, prin urmare, eu plătesc pentru o nuntă care nu reflectă statutul, chiar dacă el se căsătorește cu tine. De aceea ne-am întors la biserică, am scos margaretele și am invitat persoanele pe care am vrut inițial să le invităm.

Uau!

Nu poate vorbi serios, ce mama dracului?

Cum poate cineva cu un dram de conștiință să meargă pe la spatele unei mirese și să schimbe toate lucrurile cu care a fost de acord în privința propriei nunți?

Mă uit la Brian, așteptând să spună ceva, să o apere pe Lia, dar, în schimb, el doar stă acolo ca omul jalnic și penibil care este.

Se pare că va trebui să-i iau eu apărarea, să-i dovedesc că sunt bărbatul pe care se poate baza. Sunt omul care-i merită mâna. Sunt nenorocitul de bărbat care poate și o VA face fericită.

Mă pregătesc să scot pe gură o replică, când Lia se întoarce spre Brian și zice:

— I-ai permis să facă asta? Una e să stai acolo și să o lași să mă insulte în față, spunându-mi că nu sunt femeia cu *care* ar prefera să te căsătorești, dar să ai o discuție cu ea aseară, după ce ne-am certat, și să o lași să schimbe totul legat de nunta noastră? Ai făcut asta din răutate?

— Bine, uitați mostrele! anunță cofetăreasa, punând o tavă în fața noastră, în mod clar fără să simtă atmosfera încordată de la masă, în timp ce asistenta ei ne toarnă șampanie.

Avem așa cum s-a cerut, tort cu vanilie cu glazură de vanilie și tort cu vanilie cu glazură de ciocolată. Tort de ciocolată cu glazură de vanilie și tort de ciocolată cu glazură de ciocolată. Pune câteva furculițe jos și adaugă: Poftă bună!

Iar apoi pleacă.

Când cofetăreasa nu ne mai poate auzi, Brian spune:

— Nu am făcut nimic din răutate. Mama mă consolează după cearta noastră și am discutat despre faptul că nunta te stresează și că ar trebui să o lăsăm pe mama să se ocupe de planificare.

Lia prinde mai mult curaj.

— Singurul motiv pentru care e stresantă planificarea nunții este pentru că suntem forțați să ne căsătorim peste patru săptămâni, mama ta încearcă să preia controlul și nimeni nu pare să mă asculte în afară de Breaker.

— Pentru că Breaker nu vrea nimic mai mult decât ca relația noastră să eșueze, spune Brian.

O, uau, ia uitați la el! Avem în sfârșit ceva cu care să fim de acord.

— Nu a făcut altceva decât să mă susțină. Mi-a dat chiar și sfaturi despre cum să-ți fac o felație... una pe care nici n-ai vrut-o.

— Iisuse, Maria! exclamă Beave, strângându-și mâna la piept în timp ce Brian mă fixează cu privirea.

Nu fac decât să ridic din umeri pentru că, sincer, ce altceva mai e de făcut? Mă las pe spate și iau o înghițitură de șampanie în timp ce mă bucur de dramă.

— Putem da dovadă de un dram de bun-simț?

— De ce naiba vorbești cu Breaker despre viața noastră sexuală? întreabă Brian.

— Care viață sexuală? ripostează Lia, și e nevoie să-mi dau toată silința să nu râd. Abia te uiți la mine când sunt goală.

Iubito, m-aș uita la tine goală de fiecare dată când aș avea ocazia. Apoi aș continua să ți-o trag până nu ai mai putea să suporți.

— Ophelia, vorbește mai încet! o apostrofează Beave.

— De ce? Ca să nu audă lumea că fiul tău ar prefera să-și petreacă nopțile lucrând la calculator decât să mi-o tragă în pat?

Sunt destul de sigur că icnetul care îi iese din gură lui Beave se aude la trei străzi distanță.

Și modul cum își strânge perlele se potrivește perfect cu criza ei.

O, ce bine e!

Al naibii de bine! Nu pot să-mi rețin zâmbetul sau să mă abțin să-mi doresc mai mult.

Continuă, Lia!

— Lia, ajunge! intervine Brian. Asta e un mod total nepotrivit de a vorbi cu mama!

— Dar ea se poate purta ca și cum aș fi un cetățean de mâna a doua, iar tu nu ai nicio problemă cu asta? Nu vezi care e problema aici, Brian?

Eu văd. *ridic mâna mental* O văd clar ca lumina zilei.

Vorbind încet și pe un ton echilibrat, Beave spune:

— Haideți să respirăm adânc și să ne concentrăm la tort!

Lia o ignoră complet și se întoarce spre Brian.

— Întotdeauna îi vei ține partea, indiferent de situație. Poate să-mi spună în față că nu corespund standardelor ei, dar, pentru că e atât de disperată să te vadă căsătorit, se va *mulțumi* cu mine ca noră. Înțelegi cât de aiurea e asta, Brian? De ce aș vrea să intru într-o familie care mă tratează așa? De ce aș vrea să fiu cu un bărbat care îi permite familiei lui să mă trateze astfel?

Brian aruncă o privire spre mama lui și apoi înapoi spre Lia.

— Mama are dreptate. Cred că toți trebuie să respire adânc.

— Eu nu am nevoie să respir adânc, se opune Lia. Niciodată în viața mea nu am văzut ceva mai clar de atât.

Se ridică de la masă, își scoate inelul de logodnă de pe degetul inelar și îl așază pe masă.

Un alt icnet plasat cu măiestrie de Beave răsună prin cofetărie.

Vreau să aplaud încet, să încurajez acest comportament curajos, pentru că, Dumnezeule Atotputernic, să o văd pe Lia izbucnind așa îmi face sfârcurile să se întărească!

— Am terminat-o, Brian! Trebuia să fi terminat de mult, dar poate că aveam nevoie de o dovadă clară de ce ar trebui să o încheie.

— Ce tot zici acolo? întreabă Brian, cu panică în privire.

Nu-mi dau seama dacă e panică față de ceea ce ar putea spune mama lui, din cauza imaginii care i se prezintă despre el sau dacă e cu adevărat îngrijorat pentru Lia. E trist că există atât de multe opțiuni dintre care să alegi.

— Mă tratezi ca și cum aș fi pe locul al treilea în viața ta, sub muncă și mama ta, iar eu nu vreau să fiu cu cineva care nu mă consideră numărul unu. Mă insulți când spui lucruri de genul că am o criză mentală, că nu trebuia să-mi schimb părul și că nu-ți plac ochelarii mei. Mă rănești când nu vrei să mă atingi noaptea sau când nu vrei nici măcar să încerci ceva nou. Cred că singurul motiv pentru care am rezistat atât de mult este că, atunci când te-am cunoscut, m-ai ajutat să trec peste durerea pricinuită de pierderea părinților mei. Dar acum mă întreb dacă a fost din bunătatea inimii tale sau dacă nu cumva ai încercat să te folosești de pierderea lor pentru a te apropia de mine.

— Lia, nu e adevărat!

Împinge inelul spre el.

— Am terminat! Am terminat cu totul! M-am săturat să mă uit cu naiba când ești prin preajmă. M-am săturat să-mi fie frică dacă mă vei săruta sau nu când mă vei vedea. M-am săturat să mă întreb dacă sunt destul de bună pentru tine sau pentru familia ta. Și m-am săturat să am de-a face cu mama ta psihopată! Am nevoie de mai mult! Vreau mai mult! Și cu siguranță merit mai mult! Haide, Breaker!

Mă ridic de pe scaun, gata să fiu la dispoziția ei. Dar, pentru că am maniere, mă adresez mai întâi mesei înainte să plec:

— Întotdeauna o plăcere!

Sunt pe punctul de a o conduce pe Lia afară, când ea se întoarce și completează:

— De asemenea, clubul este probabil unul dintre cele mai urâte locuri pe care le-am văzut vreodată, și nimic la el nu este elitist în afară de faptul că încearcă să pară elitist. Apoi se întinde spre masă spre mostra de tort de ciocolată cu glazură de ciocolată și-o ia în palmă: îl iau cu mine pentru că este singura aromă decentă de pe platou.

Apoi se întoarce și iese pe ușă, iar eu o urmez cu cel mai mare zâmbet posibil.

— Sfinte Sisoie! exclam în timp ce ajungem la mașină. Lia, nu pot să cred că ai făcut asta!

Tremură și umblă încolo și-ncoace, cu tortul în palmă.

— O, Doamne, o, Doamne... chiar am spus toate lucrurile alea?

O prind de umeri, împiedicând-o să se miște, și mă aplec pentru a o privi în ochi.

— Le-ai spus și, Iisuse Hristoase, sunt extrem de mândru de tine!

— Serios?

Îi tremură buza, și observ că adrenalina începe deja să-și piardă efectul.

— Da, Lia! A fost al naibii de uimitor și binemeritat. Iisuse, mi s-au întărit sfârcurile ascultându-te!

Asta o face să zâmbească.

— Sfârcuri tari, serios?

Îmi împing pieptul spre ea, iar cu mâna care nu e plină de tort, își trece degetele peste nodul întărit.

— *Chiar e* tare!

— Vezi... La naiba, sunt atât de mândru de tine! Cum te simți?

Încuviințează de câteva ori din cap.

— Mă simt... Mă simt bine. Mă privește în ochi și completează: Liberă.

Iar asta mă face să zâmbesc. O iau în brațe și o învârt, și îmi lipesc capul de al ei. În tot acest timp, nu scapă tortul din mână.

— Trebuie să sărbătorim!

O las jos, cu tortul între noi.

— Am tort.

— Cred că avem nevoie de mai mult decât de tort, dar da, hai să mâncăm!

Își duce mâna la gură și ia o înghițitură mare înainte să-mi ofere și mie. Iau și eu o îmbucătură și, împreună, în timp ce stăm în fața mașinii, mâncăm tortul furat din palma ei.

După câteva secunde, spune:

— Cred că știu ce vreau să fac.

— Ia zi!

– Luăm niște pizza pentru prânz, mult cidru tare, ne întâlnim la tine acasă și jucăm Plunder.

– Așa vrei să sărbătorești?

– Nici că m-aș putea gândi la o idee mai bună, răspunde, arătându-mi încă o dată zâmbetul ei frumos.

– Atunci, hai să mâncăm niște pizza și să jucăm Plunder! Îi deschid portiera și iau câteva șervețele din torpedou pentru mâna murdară de tort și, în timp ce o ajut să se curețe, o întreb: Vreau doar să mă asigur: ești fericită? Tocmai ai anulat o nuntă și te-ai despărțit de Brian.

Privirea ei o întâlnește pe a mea în timp ce-mi răspunde:

– Sunt! A fost mișcarea corectă, mulțumesc pentru verificare!

– Atâta timp cât ești bine, hai să sărbătorim!

– Sunt bine. Jur!

Sfinte Sisoie! Sfinte Sisoie!

Sfinte.

Sisoie!

Mă plimb prin dormitor în timp ce Lia se schimbă la ea în apartament. După ce am plecat de la cofetărie, am mers la pizzeria noastră preferată, am comandat două pizze mari – una cu cârnați și ceapă, cealaltă cu ananas și pepperoni –, am trecut pe la magazin pentru două pachete de 12 Angry Orchard și apoi am venit direct acasă. A spus că o să facă un duș rapid, pentru că se simțea murdară după cofetărie, și o să se schimbe.

Acum sunt aici, holbându-mă la telefon și așteptând ca frații mei să-mi răspundă la mesaj.

În cele din urmă, îmi sună telefonul și mă uit la el ca să citesc mesajul.

JP: *Stai așa, s-a despărțit de el chiar acolo, în aeroport, cu tot? Sfinte Susoie!*

Mă grăbesc să-i răspund când telefonul îmi bâzâie cu un mesaj, de data asta de la Huxley.

Huxley: *Uau! N-am nimic de spus în afară de wow!*

Breaker: *Da, chiar așa. Am rămas mut de uimire și mi-am înghițit înapoi sfârcurile.*

JP: *Apreciez un sfârc tare la un bărbat. Îmi arată că își stăpânește emoțiile.*

Huxley: *Ai nevoie de ajutor.*

JP: *Zic doar cum este.*

Breaker: *Putem să n-o luăm pe arătură? Mai am câteva minute până vine și trebuie să știu ce să fac.*

Huxley: *Cum adică, trebuie să știi ce să faci? Tocmai s-a despărțit de logodnicul ei și și-a anulat nunta. Tu nu faci nimic fără prietenul ei.*

JP: *Ăăă, da, omule! Te gândeai să faci o mișcare? Asta e de prost-gust ca naiba. Acordă-i un timp să jelească, înainte să o dai de gol și să-i spui că vrei să i-o tragi.*

Breaker: *În primul rând, nu vreau să i-o trag. În al doilea rând, deja îmi țin autocontrolul în lesă. Nu știu cât de mult mai pot să rezist.*

Huxley: *Să nu faci naibii nimic! Iisuse, ar fi un moment groaznic!*

JP: *Da. Foarte rău, omule! Ce vrei să fii, tipul de rezervă? La naiba, nu! Acordă-i un pic de timp să proceseze totul.*

Breaker: *Da… la naiba, cred că aveți dreptate!*

Huxley: *Normal c-avem.*

JP: *Serios, nimic altceva. Nu vrei să strici nimic. Ai grijă și când e momentul potrivit, lovește!*

Breaker: *Bine… încă puțin, asta e tot ce trebuie să-mi tot spun. O, rahat, tocmai a venit! Vorbim mai târziu.*

Las telefonul pe noptieră și apoi merg în living, unde Lia e aplecată peste cutiile de pizza purtând o pereche de pantaloni scurți în carouri negre și verzi și un maiou alb care îi arată un centimetru din abdomen. Iar sutienul din dantelă neagră este cât se poate de vizibil, făcându-mă să-mi lase gura apă.

A mai purtat ținuta asta cu mine de mai multe ori, dar acum mă omoară.

Vreau să le fac cât mai multe acestei ținute și femeii care o poartă.

Vreau să-mi strecor mâinile pe sub maiou. Să-mi plimb degetele peste dantelă. Vreau să-i dau jos pantalonii ăia scurți și să scot la iveală ce poartă pe dedesubt.

Dar băieții au dreptate. Aș fi un mare fraier dacă aș încerca ceva în clipa asta. Trebuie să păstrez lucrurile neutre. Prietenoase.

Platonice.

— O să încep cu câte o felie din fiecare. Tu? mă întreabă, luând o farfurie de-a mea în mână.

— Da, cred că fac și eu la fel. Aduc ceva de băut.

— Ne vedem pe canapea!

Am cumpărat un bax de cidru tare care era deja răcit și l-am pus pe celălalt în frigider. Iau două cutii reci, niște șervețele și vin pe canapea, unde am pregătit deja Plunder. Imaginează-ți că, dacă jocurile Risk și Battleship ar avea un copil, acesta ar fi Plunder!

— O, Doamne, putem să vorbim puțin despre tort și cât de uscat a fost? Beave chiar credea că e cel mai bun din oraș. Fără supărare pentru cofetăreasă..., dar of!

Încep să chicotesc.

— Vei avea nevoie de un desert ca să compensezi? Pentru că pot să-ți comand ceva. Orice pentru eroismul tău de azi.

După ce-ai doborât-o pe Beave, merită ca toate lucrurile bune să vină la tine.

— Hmm!

Îi dau o băutură, iar ea îmi dă pizza. Așez servetelele între noi.

— Știi, întotdeauna am crezut că gogoșile pot fi mâncate oricând. Hai să luăm zece gogoși cu glazură de jeleu de la Arnold's!

— Stai să-mi iau telefonul! Imediat comand!

Mă duc înapoi în dormitor, îmi iau telefonul și apoi mă opresc când văd un mesaj de la Brian.

Simt un gol în stomac, și mă întreb de ce naiba încearcă să comunice cu mine. Ce ar avea să-mi spună?

Ar trebui doar să-l șterg. Nici măcar să nu-l citesc.

Măcar dacă mintea mea ar funcționa așa. Din păcate, nu o face, pentru că mă simt cuprins de curiozitate.

Brian: *Știu că ești cu Lia. Nu-mi răspunde la mesaje. Știu că nu am fost în cele mai bune relații, dar poți să o rogi să mă sune!*

— Ha! râd tare. Bine, sigur, Brian!

Îi șterg mesajul și mă întorc spre living.

S-o creadă el!

— Arrrr, pământeanule, dă-mi resursele tale! spune Lia în timp ce întinde mâna și flutură din degete.

— Dar, dacă îmi iei ultimul jeton, nu voi mai avea nimic. Chiar vrei să închei jocul așa? întreb, sughițând. Să iei jetonul unui bărbat?

— Am zis să mi-l dai!

Mă împunge în coaste cu cârligul fals pe care l-a adus din apartamentul ei.

Îmi ridic mâinile în semn de capi

— Bine, ia-mi jetonul, dar sper să arzi în iad!

Ridică jetonul în semn de victorie absolută și se urcă pe canapea, făcând tot soiul de scheme comice.

Mă las pe spate și o admir.

— Victoria este din nou a mea! râde ea înainte să se trântească înapoi pe canapea și să renunțe la cârlig. Cred că am nevoie de încă o băutură. Tu mai vrei una?

Mă uit la cele opt cutii goale dintre noi și răspund:

— Poate niște apă. Dacă o ținem tot așa, la opt vom fi deja leșinați.

— Este asta o problemă? Cantitățile abundente de somn sunt bune pentru corp, știi?

— Cât se poate de adevărat! Bine, mai ia-mi una! O să golesc panoul.

— Cureți deja dovezile victoriei mele? Ce jucător slab ești!

— Lia, tocmai am pierdut de trei ori. E cinci după-amiaza, iar eu nu am nimic cu care să mă mândresc în afară de faptul că te-am încurajat când ai certat-o pe Beave, am devorat tortul din mâna ta și am mâncat șase felii de pizza.

— Mie mi se pare că ai realizat destule.

— Nu la fel de multe ca tine.

Își aranjează jucăuș părul și ripostează:

— Păi, nimeni nu poate realiza la fel de multe ca mine. Am palmat un tort și am ieșit furtunos dintr-o cofetărie.

Chicotesc.

— Nu cred că-mi voi scoate vreodată imaginea asta din cap.

Aduce pentru amândoi câte o cutie de cidru, iar eu abandonez strângerea jocului când îmi întinde una. Le desfacem împreună și luăm câteva înghițituri prelungi.

— Știi, mă gândeam la lista ta de lucruri pe care vrei să le bifezi înainte să te căsătorești.

— Ce-i cu ea?

— Cred că ar trebui să comunici cu ea. În mod clar, ți-a oferit această frumoasă încredere de a te ocupa de viața ta și ar fi păcat dacă te-ai opri. În plus, ai bifat încă unul dintre lucrurile de pe listă.

— Îți amintești ce e pe listă?

— Lia, îmi amintesc totul despre tine, îi răspund înainte de a i le enumera: Fă ceva care te face să te simți frumoasă. Ei bine, ai făcut asta cu părul și cu cumpărăturile. Nu că ai fi avut nevoie, dar văd că-ți place, și îmi place și mie.

Se înroșește în obraji.

— A doua a fost crearea unui cerc de persoane de încredere. Ei bine, mă ai pe mine, și cred că zilele trecute te-ai apropiat și de Kelsey, Lottie și Myla, și ai început și un club de tricotat. E un început grozav.

— Chiar că! Îmi place mult de ele. Sunt de gașcă.

— A treia era să petreci o zi spunând da. Trebuie doar să spui ora și locul, iar eu îți voi fi tot timpul alături.

— Lasă-mă să recuperez din munca pe care am amânat-o și apoi vom face o zi din asta.

Ia o înghițitură din băutură și își strânge picioarele la piept.

— A patra era să te aperi singură. Ei bine, o poți bifa și pe asta pentru că, la naiba, Lia, astăzi ai luat lumea cu asalt și a fost al naibii de nimitor să te văd! Am rămas mască de uimire.

— Mulțumesc! Mi-am simțit bine. Se uită în altă parte și adaugă: Nu pot să cred că stătea acolo și a lăsat-o să spună lucrurile alea despre mine. Arată doar că poate nu era cu adevărat îndrăgostit de mine, și cred că nici eu nu eram

satisfăcută de el. Cel puțin, nu în ultima vreme. E greu să fii satisfăcut de cineva când nu te tratează ca și cum te-ar plăcea. Poate rostu cuvintele, cum a făcut el, dar nu le-a dovedit. Nu acționa din dragoste. E vorba de lucrurile mărunte, înțelegi? Lucrurile pe care nici nu le observi până nu sunt făcute. Cum ar fi... cum ar fi să ai în casă cafeaua mea preferată, pentru că știi că nu pot să beau altceva. Brian nu a făcut niciodată asta.

— Eu nu sunt dobitocul ăla. Și nu aș vrea să bei nimic altceva.

Îi fac cu ochiul.

Schițează un zâmbet.

— Cred că alegerea mea de azi coincide și cu a cincea sarcină: să-mi urmez inima. Este înfricoșător să rupi o logodnă, pentru că nu vrei să dezamăgești oamenii sau să rănești sentimente, dar așa am simțit, pricepi? După ce am discutat cu fetele, lucrurile mi s-au părut ciudate, nepotrivite. Iar apoi, când Brian nici măcar nu m-a apărat, mi-am dat seama că se terminase.

— Mă bucur că ți-ai ascultat instinctul!

Își sprijină capul de canapea și mă întreabă:

— Îl urai?

Îmi termin cidrul, înghițindu-l destul de rapid.

— Pe Brian? Da! Îl uram! Cu furia a o mie de bărbați.

— Stai, chiar așa de tare îl urai?

— Ăăă... da, Lia! Singurul motiv pentru care am încercat să mă înțeleg cu el a fost de dragul tău. Nu pentru că am crezut că am putea fi prieteni sau pentru că e un băiat bun. Totul a fost pentru tine.

Mă privește în ochi și-și umezește buzele. Aș vrea să știu la ce se gândește. Nu mi-ar mai fi atât de frică să fac o mișcare... când va fi momentul potrivit, desigur.

— Trebuia să-mi fi spus!

Clatin din cap.

— Nu voiam să te influențez. Sentimentele mele în această privință nu ar fi trebuit să fie luate în considerare.

— Dar, Breaker, dacă m-aș fi căsătorit cu Brian, nu ar fi fost ca și cum unul dintre frații tăi s-ar fi căsătorit cu cineva pe care îl urăi?

Nici pe departe. Dar o înțeleg.

— Da și nu.

Aici aș putea să-i explic ce înseamnă pentru mine să o iubesc, dar e prea devreme. Știu asta. I-aș putea oferi o mostră, probabil.

— Lia, dacă am învățat ceva din scurta și chinuitoarea ta logodnă cu Brian, asta este: te iubesc prea mult ca să mă mulțumesc să te iubesc mai puțin.

— Ce înseamnă asta?

Ce derutată și rătăcită pare acum!

— Înseamnă că singurul mod în care voi fi fericit dacă te căsătorești cu altcineva este dacă ești dedicată 100% lui și numai lui. Dacă te-ai căsători cu mine, în niciun caz nu te-aș putea împărți cu alt bărbat, fie el cel mai bun prieten, fie nu. Și nu m-aș aștepta ca soțul tău să nu te iubească cel mai mult pe lume.

Pentru că, dacă te-ai mărita cu mine, aș fi amândouă. Cel mai bun prieten și soț. Punct.

Își ferește privirea, și nu pot decât să sper că ceva se declanșează în mintea ei aia frumoasă. Acum știu că nu aș putea renunța niciodată la ea. Asta e dragostea.

Capitolul șaisprezece

LIA

NU ȘTIU CUM SĂ MĂ COMPORT CÂND ROSTEȘTE LUcruri de genul ăsta.

Ochii lui captivanți îmi spun că întotdeauna ar trebui să fiu pusă pe primul loc, și asta e ceea ce mi-am dorit mereu să aud de la Brian. E singurul lucru pe care i l-am cerut, iar Breaker mi-l oferă cât se poate de ușor.

„Dacă te-ai căsători cu mine, în niciun caz nu te-aș putea împărți cu alt bărbat, fie el cel mai bun prieten, fie nu. Și nu m-aș aștepta ca soțul tău să nu te iubească cel mai mult pe lume."

Îmi cobor picioarele pe podea și beau restul de cidru.

— Mai vrei unul? îl întreb în timp ce mă îndrept spre bucătărie.

— Sigur! îmi răspunde, dar îi simt tremurul din voce.

Nu mă deranjez să-l întreb care e problema, pentru că știu deja. E îngrijorat că îmi înec amarul în băutură, dar nu-i așa. Încerc să înec emoțiile intense care-mi zvâcnesc prin minte de fiecare dată când se uită la mine. Sunt conștientă

că eu sunt cea care i-a cerut să fie prietenul meu – și singurul meu prieten – în urmă cu atâția ani. De asemenea, sunt conștientă că, totodată, cumnatele lui nu cred că e genul de bărbat care să se implice într-o relație. Așa că trebuie să încetez să-mi mai imaginez lucruri.

Totuși... Nu pot să-mi scot din cap imaginile despre cum îi face sex oral unei femei.

Cum preferă să-i fie supt penisul.

Cum și-ar trata femeia, ca și cum e prețioasă.

Și nici nu pot să nu mă gândesc la cum arată ochii lui în pat. Sunt mai întunecați? Mai limpezi?

Ca să nu mai spun că felul în care îmi spune cu nerușinare cât de frumoasă sunt... începe să mă tenteze, pentru că nu așa ar trebui să mă uit la prietenul meu. Nu ar trebui să am aceste idei, așa că, dacă trebuie să folosesc alcoolul pentru a mă ajuta să mi le stăpânesc, atunci asta voi face.

Desfac o cutie și i-o dau.

— Hai să ne uităm la o emisiune! îi propun. Sau la un film. Ne putem uita la *The Thin Man*.

— Ești sigură că nu vrei să mă anihilezi într-un alt joc de societate?

— Încerc să-ți salvez mândria.

— Ce grijulie ești!

Ia telecomanda, iar eu beau din cutia mea. Începe să mă ia de cap, și exact asta-mi doresc. Mă bucur de toată nebulozitatea.

— O, am înregistrat niște reluări din *Parola*, în caz că vrei să joci! zice și ridică din sprâncene la mine. Te bagi?

— Știi că întotdeauna mă bag.

— Bine!

Îmi face cu ochiul și apoi ia o înghițitură mare din băutură.

— Stop!

Țiuiul atât de tare, încât aproape fac pe mine.

— Oprește-te... cum aș putea să ghicesc lingura de la lactate?

El se îndoaie de râs pe podea, printre cutiile goale de cola.

— Pentru că mănânci lactatele cu lingura, replică el, întins pe podea, cu brațele desfăcute, uitându-se în sus la tavan.

Tricoul i s-a ridicat câțiva centimetri, așa că îi văd abdomenul superb.

— Ai fi putut spune linguriță. Ți-ai pierdut îndemânarea.

— Sunt beat, contracarează, apoi lovește cu piciorul câteva cutii. Și tocmai am mâncat o gogoașă, așa că mintea nu-mi funcționează cum trebuie.

Mă prăbușesc pe podea și mă târăsc până la el, iar părul îmi cade pe obraji în timp ce-i privesc chipul zâmbitor. Întind mâna și-l bat ușurel pe obraji.

— Înainte erai foarte isteț! Ce s-a întâmplat cu tine?

— Tu și băuturile tale, răspunde el chiar înainte de a mă cuprinde pe după mijloc și a mă răsuci pe podea, lângă el.

— N-am băut chiar atât de mult.

— Am băut zece cutii de fiecare.

— Pe parcursul a... zece ore.

— Lia Fairweather-Fern, nu au trecut zece ore. Și am dat gata trei în ultima oră, deci... suntem beți.

— Poate ești tu beat, dar eu nu sunt.

— O, da? Ridică-te în picioare și mergi în linie dreaptă!

— Ușor! declam, apoi mă rostogolesc pe o parte și mă împing ușor în picioare.

El se sprijină de canapea ca să mă privească. Înspir adânc și spun:

— Privește această superbitate!

Încep să merg, dar îmi tremură picioarele și îmi pierd echilibrul, după care aproape mă izbesc de taburetele de la insula din bucătărie, făcându-l pe Breaker să leșine de râs.

— Bine, sigur, nu ești beată!

— Nu e vina mea, ripostez, și mai trag o gură de aer.

— Nu e? Atunci, cine îți operează picioarele?

— Eu, dar... e vina sutienului meu. Îmi blochează impulsurile să ajungă la degetele de la picioare și din cauza asta îmi e greu să merg.

— Uau, asta da raționament științific!

— Păi, încearcă tu să mergi cu sutien! i-o retez înainte să-mi deschid sistemul de prindere al sutienului și apoi să-l scot de tot. Arunc sutienul la Breaker și adaug: Încearcă și tu!

Se uită în sus la mine, cu sutienul în mână, apoi privirea-i coboară pe gâtul meu, peste claviculă și ajunge la sâni, unde sfârcurile se lipesc, întărite, de albul tricoului.

— Asta a fost sexy, Lia! Își umezește buzele și apoi îmi examinează sutienul, zicând: Foarte sexy!

Privirea-i cade din nou pe sâni, și simt cum mi se duc naibii toate inhibițiile în vreme ce-mi scot pieptul în afară și spun:

— Încerci să-i vezi mai bine?

— Da! îmi răspunde el cu un zâmbet nerușinat.

— Ei bine, încetează!

Dau să-l lovesc cu piciorul.

— Asta e o treabă serioasă.

Inspir adânc și îmi desfac brațele în lateral.

— Urmărește-mă cum merg cu frumusețe și grație!

— Ia să vedem!

Cu toate că, atunci când mă mai uit pe furiș la el, încă se uită la sânii mei rămași fără sutien.

Pun un picior în fața celuilalt și înaintez, fără să ratez niciun pas și dovedind că, de fapt, nu sunt beată.

— Ha! exclam când termin. Ți-am spus că sutienul era de vină!

— Scuuutește-mă! face în timp ce se ridică. A fost doar noroc. Pun pariu că pot să merg drept cu sutienul ăsta pe mine!

— O, chiar așa?

— Știu sigur.

Așază sutienul pe brațul canapelei, își scoate tricoul și-l aruncă într-o parte.

Salut, pectorali!

— Ăăă, ce faci?

— Îmi pun sutienul, îmi răspunde, apoi întinde mâna după el și încearcă să-și treacă brațele printre bretele. La naiba, de ce e atât de strâns?

— Ăăă, poate pentru că ești mult mai mare decât mine.

Are un braț trecut printr-o bretea, dar se tot răsucește, încercând s-o apuce pe cealaltă. După câteva răsuciri, își proptește o mână pe șold și se întoarce spre mine.

— Poți să mă ajuți naibii, în loc să te uiți la mine cum alerg în cerc ca un câine care încearcă să-și prindă coada?

— De fapt, prefer doar să mă uit.

Cu un mârâit, își scoate sutienul și apoi îl pune cu spatele în față, astfel încât partea din spate a sutienului îi trece peste sfârcuri. Cum eu sunt mult mai mică decât umerii lui lați, brațele îi sunt aduse în față, trase de bretelele sutienului.

Se uită în jos la propriul corp și apoi din nou la mine.

— Știi, nu prea cred că mă prinde.

Scot un hohot de râs și clatin din cap.

— Am văzut și altele mai reușite.

— Atunci, hai să terminăm cu asta înainte să mă [illegible] cu totul și să încep să-ți asortez rujul cu culoarea sfârcurilor lor mele.

— Ce? chicotesc. De ce l-ai asorta cu culoarea sfârcurilor?

— Am văzut o fată vorbind despre asta pe TikTok. Cum nuanța perfectă pentru buze s-ar potrivi cu cea a sfârcurilor. Nu-i adevărat?

— De ce te uiți la tutoriale de machiaj pe TikTok?

— Nu le caut. Apar, pur și simplu. Fata avea un accent de Boston. Cred că se numea Mikayla. A fost foarte drăguță că m-am uitat la câteva dintre TikTokurile ei. Fără rușine. De fapt, te inspiră. Își trăiește viața așa cum poftește. Și, hei, acum știi să-ți asortezi rujul cu sfârcurile. Cu plăcere.

Apoi își desface brațele și merge în linie dreaptă, ținându-se drept tot timpul.

— Știi că asta nu se pune, nu? Nu porți corect sutienul.

— Ăăă, pentru că nu e destul de mare.

Ridic din umeri.

— Nu-i problema mea.

— Atunci, ce naiba-i asta? Ce fac?

— Tu să-mi spui, tu ești cel care și-a luat sutienul pe el!

— *Ridicol!* exclamă, după care și-l dă jos și apoi îl aruncă spre fața mea.

Țesătura mă plesnește peste obraz, făcându-mă să icnesc șocată.

— *O, Doamne, puteai să-mi scoți ochiul!*

— *Ce teatral!*

— *Pun pariu că am o urmă roșie!*

Mă prind de obraz și-l pipăi.

— *Moarte prin sutien, asta e o noutate!*

— Ăă, scuzați-mă, domnule! Nu am nicio îndoială că multe femei și-au întâlnit creatorul din cauza unui sutien prost fabricat, cel mai probabil conceput de un bărbat care nu are nicio idee despre daunele pe care i le poate provoca o sârmă interioară distructivă unui suflet neștiutor.

— Îți dai seama că sutienul este o alegere, nu?

Râsetul lui îmi spune că doar mă tachinează, dar asta nu mă împiedică deloc.

— O, sigur, corect, sutienul este o alegere, așa că, dacă mă apuca să ies cu sânii la vedere, crezi că nu voi primi plângeri pentru sfârcuri erecte sau că dezvălui prea mult?

Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor scurți și răspunde:

— Din partea mea, nicio plângere.

— Bleah, perversule!

Merg în bucătărie și mai iau câte un cidru.

— Nu se poate așa ceva! Cred că s-ar putea să vomit.

— Sau s-ar putea să te ia somnul. Eu prefer somnorosul.

Le desfac pe amândouă și îi dau unul. Ciocnim și apoi ne așezăm pe canapea, cu umerii lipiți în timp ce ne uităm la televizor.

După o înghițitură, spun:

— Știi, nu există altcineva în afară de tine cu care aș vrea să-mi petrec timpul după ce am anulat o nuntă și m-am despărțit de logodnic.

Îmi sprijin capul pe umărul lui.

— Valabil și pentru mine, Lia!

Luăm amândoi câte o înghițitură.

— Când m-ai văzut prima dată pe holul căminului, te-ai fi gândit vreodată că o să ajungem aici? Vecini, cei mai buni prieteni, lipiți unul de altul?

— Ăăă... nu atunci, dar, după noaptea aia, am avut o bănuială.

— Cum așa?

— Pur și simplu ne potriveam. Ca atunci când toată lumea plecase de la scrabble în seara aia, iar noi am rămas singuri. Am simțit că piesa mea de puzzle lipsă fusese pusă la locul ei.

— Și eu am simțit la fel.

Ne ducem amândoi băuturile la gură și sorbim lung.

— As fi pierdută fără tine, Breaker.

— Și eu fără tine.

— Nu pare a fi așa, ripostez, ușor morocănos. Tu ai enorm de multe lucruri. Afacerea ta, o legătură familială puternică și cumnate foarte amuzante. Ai promisiuni, o comunitate alături și extrem de multe oportunități.

— Și tu nu ai nimic din toate astea? mă întreabă, tonul său sugerând că se gândește unde vreau să ajung cu asta.

— Te am pe tine. Construiesc un cerc. Și am o slujbă pe care o ador, dar nu știu, simt că tu ai mult mai mult.

— Ce am eu ai și tu. Știi că Huxley și JP te tratează ca pe o soră. Și ți-ai construit afacerea de la zero, nu mulți oameni pot spune asta. Sentimentele astea izvorăsc din faptul că nu ai părinții alături?

— Cred că da, oftez. Doamne, crezi că voi trece vreodată peste asta?

— Nu, nu cred că pierderea părinților este ceva peste care treci, cred că este doar o rană delicată cu care înveți să trăiești. Va dura ceva, dar va deveni mai ușor de la o zi la alta.

— Încă îi mai simt uneori, spun încet înainte de a lua încă o înghițitură mare din cutie. Noaptea, când mă simt singură în apartament, uneori îi simt că sunt acolo, veghind asupra mea.

— Chiar sunt. Întotdeauna te veghează. Și știi, când te simți singură, poți veni oricând la mine. Pentru asta sunt aici.

— Știu că ești.

Își strecoară brațul pe după umerii mei și mă trage mai aproape.

— Breaker, tu ești foarte important pentru mine!

— Și tu ești importantă pentru mine, Lia.

Mă îndrept de spate și îl privesc în ochi.

— Adică... ce m-aș face fără tine?

— Eu încerc să nu mă gândesc cum ar arăta o zi fără tine.

Ne privim unul pe celălalt, iar ochii mi se îndreaptă către fața lui în timp ce un zâmbet mi se lățește pe buze.

— De ce zâmbești? mă întreabă înainte să-și termine băutura și să lase cutia jos.

Îl imit și las și eu cutia pe măsuța de cafea.

— Ești departe de tipul pe care l-am cunoscut în facultate. Îți amintești de omida aia care îți crescuse pe buza superioară? Atroce!

— Hei, au fost câteva fete cărora le-a plăcut!

— Amanda Fulton? Da, pentru că îi plăcea orice tip cu două sfârcuri și un penis, trecea cu vederea blana de sub nas.

— Pentru ea sfârcurile chiar erau o cerință?

Îi împing fața cu palma, făcându-l să râdă.

— Sunt obosită.

Casc larg.

— Pentru că am băut prea mult, replică el.

— Păi, eu vreau să merg la culcare.

— Atunci, du-te la culcare!

Se sprijină de canapea și își duce ambele mâini după cap.

— Mă duc, spun și mă ridic, clătindu-mă. Mai întâi trebuie să merg la baie.

Pornesc spre dormitorul lui, iar el strigă:

— Unde crezi că te duci? Apartamentul tău e în capătul holului.

— Dar patul confortabil e chiar aici. Mulțumesc!

Îi fac cu mâna și apoi mă îndrept spre baia principală, unde îmi văd de treburi și mă spăl pe dinți.

Nu mă mai deranjez să-mi aranjez părul, pentru că e deja un dezastru. Mă duc la patul lui și mă sui în așternuturile răcoroase. Da... asta e perfecțiunea!

Într-un an, de Crăciun, Breaker mi-a cumpărat aceleași cearșafuri ca ale lui pentru că i-am spus că pur și simplu le ador, dar, nu știu din ce motiv, pe patul meu nu-mi dau aceleași senzații. Cred că este de la saltea. Asta, plus faptul că patul lui miroase ca apa sa de colonie, care ar putea face pe oricine să vrea să se scufunde adânc în ele.

— Simte-te ca acasă! îl aud spunând în timp ce se mișcă prin baie.

— Nu te supăra dacă te ascult!

Mă mut în mijlocul patului și mă întind pe ambele perne, lăsându-i niște opțiuni foarte limitate. Întotdeauna spune că sunt un porc în pat, așa că ar fi bine să mă ridic la înălțimea afirmației.

Îl aud cum trage apa la toaletă, urmat de sunetul de spălat pe dinți. După ce stinge lumina din baie, vine în dormitor și coboară jaluzelele automate – ceva ce eu nu am în apartament la mine –, cufundând camera într-un întuneric deplin.

Patul se afundă din cauza greutății lui, făcându-l să alunece spre mine.

— Mi-ai luat perna!

Trage de ea.

— Hei, o foloseam eu!

— Nu poți să le folosești pe amândouă! se plânge el.

— Pot să fac ce vreau. Eu am ajuns prima aici.

— Da, dar e patul meu.

Trage din nou, dar o țin strâns.

— Bine! Dacă ai de gând să te comporți așa, atunci nu am de ales decât să fac asta!

Își strecoară brațul în jurul mijlocul meu și-și trage corpul lângă mine, astfel încât să poată împărți perna cu mine.

— Vrei să spui că asta-i o pedeapsă? Pentru că nu pare așa. Acum chiar mă bucur de căldura lui.

— Va fi atunci când mă rostogolesc în mijlocul nopții, iar tu cazi din pat.

— Și se mai spune că a murit cavalerismul.

Chicotește.

— Dacă ai fi iubita mea, atunci, da, te-aș lăsa să faci ce vrei. Dar nu e cazul. Ești doar cea mai bună prietenă a mea care mă provoacă.

— Te provoc, uau! îl tachinez. Vrei să-mi explici în ce fel e diferită îmbrățișarea asta? Pentru că mi se pare că mă îmbrățișezi ca pe o iubită.

— Nu! Asta e prietenoasă. Dacă ai fi iubita mea, mâna mea ar fi în cu totul alt loc.

— Of, bărbații, întotdeauna vor să-și bage mâna între picioarele unei femei!

— Nu la asta mă gândeam.

— O, scuze, țâțe!

Îmi dau ochii peste cap, chiar dacă el nu mă vede.

— Nici la asta nu mă gândeam, îmi șoptește.

— O... ăăă... crăpătura fundului? Nu e prima mea alegere, mi se pare că e sufocant pentru mână, dar fiecare cu treaba lui.

Chicotește ușor, iar eu îl simt cum dă din cap în spatele meu.

— Greșit din nou!

— Ei, atunci să știi că habar nu am în ce alt loc poți să-ți bagi mâna! Adică în gură, dar pare un pericol de sufocare.

— Eu nu mi-aș băga mâna în niciunul din locurile alea, spune el în timp ce își plimbă încet mâna peste burta mea, făcând-o să se lase în jos sub atingerea lui. Vezi tu, nu e vorba de atingerea evidentă, ci de cea subtilă.

Își lasă mâna să alunece până la porțiunea de piele de pe abdomen expusă și își plimbă foarte ușor degetul peste ea.

— Așa aș atinge-o. Destul de ușor cât să știe că sunt aici, dar nu prea mult, ca să nu creadă că vreau mai mult.

— Oh! exclam, cu răsuflarea întretăiată, pentru că, Iisuse, ce bine e! Brian, ăăă... nu m-a atins niciodată așa. Nu prea era genul care să se cuibărească.

— Pierderea lui! replică Breaker, care continuă să își plimbe degetele pe pielea mea.

— N-a făcut niciodată multe cu mine. Mă face să mă întreb dacă de fapt nu mă considera atrăgătoare.

— Imposibil!

Degetele i se joacă cu tivul tricoului meu, alunecând ușor sub el.

— Ești atrăgătoare, Lia!

Vocea îi devine mai slabă, cu buzele aproape de urechea mea, în timp ce mâna îi alunecă încă un centimetru sub tricou, făcându-mi corpul să se încălzească.

Stau întinsă așa, uimită și incapabilă să mă mișc prin ceața alcoolului care îmi amorțește creierul. Mă tot gândesc: ce face? Chiar mă atinge ca un iubit? Dar, în mintea mea, vreau să se miște mai repede.

— Nu mi-am simțit niciodată dorită, reiau în timp ce palma lui caldă mi se lipește acum de burtă, cu mâna toată sub tricou.

— Pentru că nu ai fost cu bărbatul potrivit, ripostează el, trăgându-și corpul mai aproape, astfel încât să-i simt căldura pieptului gol pe spate. Dacă ai fi fost cu bărbatul potrivit, atunci el ar fi știut mereu cum să te trateze, astfel încât să fii cu ea așa cum ești dorită.

Mâna îi urcă pe burtă suficient ca degetul mare să-i treacă ușor peste pielea de sub sâni.

Fuu-i!

Căldura mă mistuie, iar obrajii îmi iau foc în timp ce abdomenul mi se strânge și se încovoaie când își coboară încet mâna peste el, până ajunge la locul de deasupra taliei pantalonilor.

O mulțime de furnicături îmi străbate venele în timp ce degetul lui mic trece de-a lungul elasticului pantalonilor. Îmi muște obrazul, iar pulsul îmi bate atât de tare, încât îl aud în urechi.

— Totul la tine este atrăgător, Lia! adaugă în timp ce mă trage și mai aproape, astfel încât fundul să mi se alinieze cu pelvisul lui.

Și apoi, surprinzându-mă până în adâncul sufletului, își vâră degetul mic dincolo de talia pantalonilor. Gâfâi, pieptul umplându-mi-se de speranța neașteptată că va merge mai departe, dar înainte să mă pot gândi la implicații, își retrage degetele.

Atingerea sa este atât de ușoară, că abia dacă o percep, dar, când îi simt pieptul și acel contact fizic cât se poate de discret, tot corpul îmi reacționează, făcându-mă să transpir.

— Mă faci să mă simt...

— Cum? mă întreabă în timp ce își duce mâna imediat sub sâni.

Degetul mare se mișcă în sus și în jos, în sus și în jos, trecând la milimetru pe lângă [illegible] în care vreau să mă

mângâie, creând acest infern atât de profund în oase, încât începe să mă doară.

Tânjesc după atingerea lui.

După mâna lui.

Ca el să o ducă mai sus.

O acțiune pe care nu credeam că o voi dori vreodată să o facă la cel mai bun prieten al meu, dar iată-mă aici, dorindu-mi mental și implorându-l să mă întindă și să mă facă să mă simt altfel decât goală în interior.

— Breaker! exclam, cu răsuflarea tăiată.

— Hmm? face el, mutându-și mâna înapoi în jos, astfel încât vârfurile degetelor îi alunecă sub talia pantalonilor mei.

Da, Doamne, da!

Du-te mai departe!

Atinge-mă, te rog!

Ochii mi se strâng în timp ce pelvisul mi se saltă voluntar. N-ar trebui să-mi doresc asta. N-ar trebui să am nevoie de asta. N-ar trebui să-mi doresc să mă pierd în acest moment. Asta e alcoolul, nu? Pierderea unui logodnic... nu? Mă simt singură.

Sunt derutată.

Asta-i tot.

Nu îmi doresc... Nu mi-l doresc pe Breaker. E cel mai bun prieten al meu.

Dar apoi degetele i se târăsc peste piele deasupra osului pubian, iar corpul mi se mișcă, arcuindu-se doi centimetri în sus. Discret, dar îi forțează degetele să se ducă și mai aproape.

Palpitând.

Arzând.

Sperând.

îmi doresc mai mult. Și, exact când cred că își va duce mâna între picioarele mele, și-o trage înapoi spre mijlocul lui. Gem, frustrată.

— Aveai de gând să spui ceva? șoptește, cu buzele atât de aproape de urechea mea, încât s-ar putea să iau foc.

— Ăăă... nu-mi amintesc, răspund.

— Ba eu cred că-ți amintești. Doar că nu vrei s-o spui. Degetele îi joacă pe burta mea, până la cutia toracică.

— Spuneai că te fac să te simți...

Îmi umezesc buzele, tânjind după atingerea lui, dar el nu se mișcă.

Are grijă unde i se duce mâna, păstrând mereu controlul.

— Spune-mi, Lia! rostește cu buzele lipite de urechea mea, provocându-mi fiori.

— Mă excită, recunosc respirând greoi. Mă faci să mă simt... excitată.

— Pentru că ești al naibii de sexy! replică în momentul în care vârful degetului mare îi alunecă pe pieptul meu.

— O... futu-i!

— Iisuse, ce sexy ești! îmi șoptește în momentul în care pelvisul i se presează de mine, iar ochii mi se deschid de plăcere când îi simt erecția pe fund.

O, Doamne!

E la fel de excitat ca mine.

Degetele lui îmi lunecă pe burtă și, de data aceasta, fără ezitare, i se aventurează sub pantaloni, unde degetul mic se mișcă înainte și înapoi, peste umflătură. Nu mă atinge acolo unde vreau să mă atingă, dar acum sunt mai excitată decât m-a excitat vreodată Brian.

Îmi doresc asta. Foarte mult.

O vreau.

Vreau eliberare!

Și îmi fac griji că, dacă *spun ceva sau mă mișc*, accesul de-
rință arzătoare se va risipi. *Și nu vreau să se întâmple ast-*
pentru că sînt ceva, ca și cum... ca și cum aș începe să revin
la viață dintr-un somn adânc și întunecat, un somn în care
am stat cufundată mai bine de un an.

Nevoită să îi ofer mai mult acces, mă răsucesc astfel încât
să fiu aproape pe spate.

Noul unghi îi face strânsoarea să devină mai puternică pe
pe măsură ce urcă înapoi pe abdomen, pieptul parcă îmi se
umflă, iar sfârcurile mi se întăresc și aștept.

Mă rog.

Sper că mă va atinge mai mult.

Că mă va atinge peste tot.

Cu ochii închiși, îmi țin respirația, iar picioarele îmi tre-
mură în timp ce se apropie din ce în ce mai mult de sân.

Aproape, acolo.

Atinge-mă, te rog!

Probabil că îmi citește gândurile, pentru că mâna îi alu-
necă chiar sub sân, iar degetul mare îmi trece peste sfârc.

— *Doamne!* gem, și spatele mi se arcuiește în timp ce mă
întind, arătându-i că vreau mai mult.

Vreau mult mai mult.

— *Iisuse Hristoase, ai cei mai moi sâni!* exclamă, acum
cu erecția pe *piciorul meu* și cu buzele lipite de ureche. *Ce*
mi-aș dori să le fac!

— *Ce?*

— *Să te dezbrac de tricoul ăsta și să-mi vâr capul între*
sânii tăi. Vreau să le testez greutatea în mână, să-ți ciupesc
sfârcurile tari ca piatra, să le sug până țipi și apoi să le las
semne cu dinții. Vreau să te trezești a doua zi și să vezi că în
seara dinainte ai fost posedată.

Picioarele mi se depărtează involuntar în timp ce pulsația surdă dintre ele devine o nevoie arzătoare. Vocea groasă și răgușită – *sexy* – a lui Breaker, cea pe care am mai auzit-o prin perete, îmi frânge fiecare gram de reținere. O folosește cu mine. *Cu mine.*

Mă aștept să-și ducă mâna înapoi în jos, dar, în schimb, își trece din nou degetul mare peste sfârc, și din nou... și din nou, făcându-mă să scot un șuierat.

Îmi împing pieptul în mâna lui, dorindu-mi să facă ce a spus, dar se retrage, ceea ce are ca rezultat un geamăt de frustrare.

— Breaker! rostesc, cu răsuflarea tăiată.

— Ai nevoie de mine, nu? mă întreabă cu o umbră de aroganță în voce.

Chiar și asta mă excită mai mult decât orice.

— Da, șoptesc, dorind să mă dezbrac.

Din fericire, trece dincolo de pantaloni și apoi se aventurează între picioare. Mi le desfac într-o anticipare delicioasă și, spre deliciul meu, își trece două degete de-a lungul fantei. Nu apasă înăuntru, nici măcar nu încearcă să mă excite, doar le face să alunece pe pielea sensibilă. Așa că mi le despart și mai mult, făcându-le să alunece înăuntru, unde simte cât de excitată sunt.

— Futu-i! exclamă cu o voce atât de chinuită, că îi simt huruitul până-n adâncul sufletului.

Își scoate degetele, întinzându-mi umezeala pe abdomen, și, când îmi închipui că se întoarce la sâni, își desprinde mâna de pe burtă, iar eu îl privesc fascinată cum își strecoară degetele în gură, sugându-le.

Respirația mi se blochează în gât când le face să alunece printre buze și spune:

— Știam că păsărica ta va fi cel mai dulce lucru pe care l-am gustat vreodată.

— Breaker! exclam, cu mintea aproape explodându-mi. Ce... ce faci?

— Încerc să mă controlez.

— Suntem... suntem beți, aiurez, în speranța că o să mă simt mai bine că am depășit o limită cu cel mai bun prieten al meu.

— Poate, dar de prea mult timp îmi doream să te gust.

— Poftim? întreb uimită. N-nu, nu-ți doreai. Asta e... mi-ai arătat că pot să mă simt dorită.

— Da, Lia! zice, privindu-mă în ochi. Ești al naibii de dorită!

Și apoi își lasă mâna să alunece înapoi pe sân, plimbându-și degetul arătător peste sfârcul îndurerat și ciupindu-l.

— O, Doamne! gem, și mâna îmi cade între noi, chiar pe penisul întărit.

Nu se poate să facem asta.

Nu depășim această limită.

Dar, simțindu-l cât e de tare în timp ce se joacă cu sfârcul, mă îndeamnă să fac ceva pentru care nu credeam că sunt pregătită. Îmi scufund mâna sub pantalonii lui și îmi plimb degetele peste boxeri, peste...

— O... Doamne! exclam, cu răsuflarea tăiată în vreme ce el continuă să-mi răsucească sfârcul. Breaker, ești... ești uriaș!

Și chiar este.

Lung.

Gros.

Cu siguranță cel mai mare pe care l-am simțit vreodată.

Degetele mele își fac loc de-a lungul venelor prin țesătura chiloților și înapoi până la cap.

Respirația i se accelerează, dar nu încetează să mă excite, acționându-se cu sfârcul.

Vreau mai mult, mult mai mult, așa că mă răsucesc complet pe o parte, cu fața la el. Abia îi disting fața în întunericul nopții, dar îi văd conturul maxilarului sculptat.

— Sunt excitată, îl anunț, de parcă el nu ar ști.

— Și eu.

— Îmi doresc să mă eliberez!

— Și eu.

— N-ar trebui să facem asta. Depășim o limită.

Nu-mi răspunde în niciun fel. Își duce doar mâna pe spatele meu și peste pantalonii scurți, strângându-mă de fund.

— Breaker, am nevoie să spui ceva! Spune-mi că asta depășește limita!

— Nu am de gând să spun nimic ca să opresc ce se întâmplă. Niciun afurisit de lucru!

— De ce nu? îl întreb, cu inima bubuindu-mi.

— Cred că știi.

Clatin din cap.

— Nu, nu știu, Breaker! Nu știu.

Încă o dată, rămâne tăcut, și tocmai când cred că nu are de gând să facă nimic, se răsucește pe spate. Împinge păturile în jos și apoi mă înșfacă. Dintr-o singură mișcare lină, mă saltă peste el, chiar peste penisul erect.

— Doamne! expir greoi.

Se întinde și se așază astfel încât să stau pe sculă.

— Îți dorești o eliberare, Lia? Ia-o! mă îndeamnă, încrezător în sine. Folosește-mi scula!

Cererea este extrem de obraznică, de erotică, ceva la care nu m-aș fi așteptat niciodată să spună, și totuși stârnește ceva în mine. În loc să mă feresc, simt că-l ascult.

— Îți place asta? întreb în timp ce îmi mișc pelvisul, iar clitorisul îmi alunecă peste erecție.

Încuviințează din cap.

— Exact așa!

— Cu hainele pe noi?

— Da. Nu te-ai mai frecat niciodată cu hainele pe tine?

— N-nu.

— Atunci, te ajut eu.

Se ridică în fund pe pat fără efort, ca și cum nici nu ar fi deasupra lui, și își propteșe spatele de tăblia patului. Eu încă apăs pe sculă, dar poziția asta mă face să simt presiunea penisului gros pe clitoris.

Își trece mâna pe sub tricoul meu și se îndreaptă spre sân, pe care îl ia în mână și îl strânge mulțumit. Îmi las capul pe spate, iar pelvisul mi se avântă înainte, creând o fricțiune atât de delicioasă, încât repet mișcarea.

— Exact așa! spune, degetul mare jucându-i-se acum cu sfârcul. Călărește-mi scula, Lia! Vreau să te concentrezi la propria-ți plăcere. Îmi dau drumul când o faci și tu.

Își dă drumul când îmi dau și eu? Altruismul mă excită și mai tare.

Îmi sprijin mâinile pe umerii lui și, în timp ce se joacă cu sfârcul, accelerez ritmul, mișcându-mi clitorisul peste penis și adorând senzația și presiunea intensă care pulsează în mine, în timp ce mă trage de tricou și îmi suge sânul prin țesătură.

Îmi smulge un oftat când își mută gura la celălalt sân, sugându-l și mușcându-l ușor. Tricoul mă protejează suficient cât să mă frustreze, așa că trag de guler în jos, expunându-mi partea de sus a sânilor. Nu se abține deloc în timp ce-mi suge sânii, trecând de la unul la altul și folosindu-și tot timpul dinții.

— Da! strig, simțindu-mă timidă, dar și nebună totodată, de parcă nu-mi pot stăpâni plăcerea.

Nu vreau să o fac. Vreau să o las să iasă. Să eliberez totul.

Am fost atât de frustrată, atât de închisă în mine, încât simt că Breaker tocmai a scos dopul, iar eu mă las în sfârșit să trăiesc pe deplin câteva clipe.

Mă frec și mai tare de el pe măsură ce presiunea din ambele picioare crește, iar jumătatea inferioară începe să amorțească. Îmi dau seama că eliberarea iminentă este la doar câteva secunde distanță.

— Doamne, da! îi șoptesc când mă mușcă de partea laterală a sânului, durerea transformându-se rapid în plăcere, iar atunci îi ghidez capul spre cealaltă parte. Mai mult! îl îmboldesc în timp ce îmi trage tricoul mai jos, iar în camera liniștită se aude pârâitul materialului.

Gura lui îmi găsește sfârcul și îl trage înăuntru cu o singură mișcare. *La naiba, ce senzație incredibilă!*

Geme și îi călărese scula, zvâcnind din ce în ce mai tare.

Geme, făcându-mi pielea de găină.

Îmi mușcă celălalt sfârc, rupându-mi complet tricoul, iar eu mă frec mai tare de el.

Gura lui este atât de delicioasă, mâinile îi sunt atât de atente, mintea, concentrată doar să mă mulțumească pe mine, nu pe sine însuși! Este atât de sexy, atât de incredibil de grațios, încât îl prind de ceafă, îmi dau capul pe spate și las plăcerea penisului delicios pe clitoris să mă conducă dincolo de limită.

— Futu-i, Breaker! strig și îl călăresc mai repede, orgasmul străbătându-mă într-un ritm atât de rapid, încât fac tot ce-mi stă în putință să continui, să prelungesc cât mai mult senzația.

Exact când începe să scadă, el geme lipit de ... neşte şi apoi geme din nou în umărul meu în timp ... drumul.

Sunt atât de surprinsă, atât de îmbătată de sunetul ... gasmului său, încât rămân acolo, uimită, ţinându-l în ... fără să-mi pese că tricoul mi-e rupt sau că tocmai îmi ... sânii. Sau că tocmai am trecut cea mai mare limită cu cel mai bun prieten.

— Iisuse, la naiba! şopteşte în timp ce-şi recapătă respiraţia.

Îşi saltă capul şi apoi se sprijină de tăblia patului. În întunericul nopţii, îi observ pieptul cum se ridică şi coboară, dar asta e tot.

Doamne, tocmai ne-am condus unul pe altul la orgasm.

Mie... Nu-mi vine să cred.

Acum, că s-a terminat, mă simt de-a dreptul şocată.

Neştiind ce să mai spun, mă îndepărtez de el şi apoi îi şoptesc:

— Poţi să-mi împrumuţi un tricou?

— Normal! Pot să ţi-l aduc eu.

— Nu, e în regulă. Pot să-l iau şi singură.

Mă dau jos din pat, simţindu-mă atât de stânjenită, încât îmi strâng tricoul rupt pe corp şi mă apropii de şifonier, de unde iau un tricou şi apoi mă duc la baie. Închid uşa şi mă sprijin de blat.

Ce naiba am făcut?

Eu... Tocmai m-am frecat de prietenul meu cel mai bun până când ne-am dat drumul amândoi.

Sunt speriată.

Foarte rău.

Am depăşit o limită, una mare, şi sunt destul de sigură că tocmai am stricat totul.

Se aude o bătaie în ușă, urmată de:

— Lia, ești bine?

Nu!

Nu sunt deloc bine.

— Da! strig. Doar mă schimbam și foloseam toaleta. Ies într-o clipită.

— Lia, vrei să vorbim despre asta?

Vocea îi este sinceră și mă liniștește. Nu la fel ca a bărbatului care mi-a spus să-i folosesc penisul pentru plăcere. Asta e Breaker pe care îl cunosc. Breaker pe care îl iubesc.

— Poftim? întreb cu voce pițigăiată. Nu, sigur că nu. Nu e nimic de discutat.

Îmi scot pantalonii și tricoul și mă îmbrac cu tricoul lui, rămânând doar în hainele... care miros exact ca el, firește.

Cu stomacul un ghem de emoții, mă duc la chiuvetă, mă spăl și apoi nici nu mă mai sinchisesc să mă uit în oglindă înainte să ies, pentru că ce rost are? Știu ce voi vedea – pe cineva incredibil de speriat de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Ies din baie și-l găsesc ținând în mână altă pereche de pantaloni scurți.

— Hei! face el în timp ce îmi ridică bărbia, astfel încât sunt forțată să îl privesc în ochi. Ești bine?

Schițez un zâmbet, pentru că, dacă am învățat ceva de la Brian în ultimul an și jumătate cât am fost cu el, acel lucru este să știu cum să mimez un zâmbet.

— Sigur! Doar că sunt foarte obosită.

Îl ating pe pieptul gol.

— M-a epuizat. Vrei să mă întorc acasă?

— Nu. Se încruntă și adaugă: Nu, vreau să rămâi aici, cu mine.

— Bine, voiam doar să fiu sigură.

Zâmbesc și apoi trec pe lângă el, dar îmi pune o mână pe burtă și mă oprește.

— Sigur ești bine?

— Da.

Știu că nu e convins, dar îmi dă drumul. Se duce în baie în timp ce eu mă sui în pat și mă strecor sub pătură. De data asta, folosesc doar perna mea, rămânând lungită pe o parte, în timp ce mintea îmi zboară pe coclauri. Cred că tocmai mi-am stricat prietenia. Era uimitor când avea gura pe mine. M-am pierdut prea rău, prea repede, și, în acel moment, nu mi-a păsat de nimic altceva decât de fricțiunea și căldura pe care le cream.

Chiar a meritat totul?

A meritat să stric prietenia asta?

După ce iese din baie, Breaker vine în pat și se strecoară sub cearșafuri. Mă aștept să stea pe partea lui, dar mă trage la pieptul său și-și îngroapă capul în părul meu.

Rămân cu răsuflarea tăiată, nesigură ce să fac în continuare.

Se cuibărește din nou.

Mă îmbrățișează din nou.

Corpul lui îmi dictează parcă următoarele mișcări.

— Sigur ești bine? mă întreabă, mângâindu-mi ceafa cu respirația lui caldă.

— Da, șoptesc, cu inima bătându-mi năvalnic.

— Bine! Noapte bună, Lia!

Înghit în sec și șoptesc:

— Noapte bună, Breaker!

Se lipește și mai mult de mine în timp ce eu zac acolo, complet trează.

În loc să adorm, rămân agitată, prinsă de brațul lui puternic, luptându-mă cu bucuria pentru felul în care mă ține atât de aproape și teama că tocmai am stricat totul.

După ce adoarme și își slăbește strânsoarea, profit de acel moment pentru a mă da jos din pat, a ieși din dormitor și a merge în apartamentul meu, unde rămân trează toată noaptea.

Ai dat-o în bară, Lia!

Rău de tot.

Capitolul șaptesprezece

BREAKER

ZÂMBIND ÎN SINEA MEA ȘI AMINTINDU-MI DE NOAPtea trecută ca și cum ar fi fost acum un minut, îmi întind brațul într-o parte pentru a o aduce pe Lia aproape de mine, dar, când ating salteaua goală, deschid ochii și găsesc patul gol.

— La naiba! mormăi în timp ce-mi apăs podul palmei peste ochi.

A fugit.

Ar fi trebuit să-mi dau naibii seama.

În acel moment – *Doamne, a fost uimitor!* – era chiar lângă mine.

Dar după, chiar dacă nu voia să recunoască, am simțit-o îndepărtându-se cât de repede a putut. Mintal, a renunțat la posibilitatea unui „noi" și s-a speriat de faptul că ar putea exista un „noi".

Mă ridic în capul oaselor în pat și mă uit prin cameră după vreun lucru de-al ei. Poate, dacă am noroc, este în bucătărie sau în living cu ceașca preferată de cafea, dar, încă o dată, nu simt mirosul.

Mă duc repede la baie când simt că o pulsație surdă începe să-mi bubuie la baza craniului, amintindu-mi de nenumăratele cutii de cidru băute seara trecută.

Aș vrea să spun că s-au comis greșeli, dar pentru mine seara trecută nu a fost o greșeală. Singurul lucru pe care îl regret este că nu am discutat despre ce s-a întâmplat și că nu mi-am urmat instinctul, pentru că după aceea ea nu s-a simțit împăcată cu sine.

Dar nu regret că am ademenit-o.

Nu regret că am mușcat-o de sânii ăia delicioși.

Nu regret cum îi simțeam crăpătura alunecându-mi pe sculă.

Și nu regret că am auzit-o gemând când a ajuns la orgasm.

Mă spăl pe mâini și merg în living și-n bucătărie, dar ambele sunt goale.

Exact ce bănuiam. Așa că, fără să mai stau pe gânduri, ies din apartament pe hol și bat la ușa ei.

Aștept câteva clipe, iar când nu deschide, bat din nou.

Alte câteva secunde, dar tot nimic.

Începe să se instaleze panica.

— Lia, ești înăuntru?

Bat la ușă.

Liniște deplină.

La dracu'!

Mă întorc în apartament și-mi găsesc telefonul. Mă gândesc să o sun, dar, nu știu de ce, am senzația că va intra direct căsuța vocală, așa că în schimb îi trimit un mesaj, încercând să fiu calm și să nu par lipicios sau penibil, chiar dacă așa mă simt.

Breaker: *'Neața! Și eu, care credeam că va trebui să-ți pregătesc micul-dejun! Se pare că am avut noroc.*

Las telefonul jos și mă duc la bucătărie, unde fac o oba
iau Ibuprofenul din dulap și arunc un burrito congelat în
cuptorul cu microunde. Cât se încălzește mâncarea, strig
blatul cu torță și mă tot uit la telefon, dorindu-mi să primesc
un mesaj.

Când se termină de făcut caleașca și burritoul pentru mi
cul-dejun e gata, iar eu tot nu primesc niciun răspuns, se a
stalează panica pură.

— Futu-i! șoptesc și-mi trec mâna prin păr.

Ce-am făcut?

Huxley și JP aveau dreptate. Aseară ar fi trebuit să fiu
doar prietenul de care avea nevoie. Ar fi trebuit să-mi țin
mâinile acasă. N-ar fi trebuit să-i rup tricoul și s-o muș
de sâni.

Nașpa din partea mea...

Ding!

— O, mulțumesc, drace! strig și-mi și înșfac telefonul,
apoi văd că e un mesaj de la ea.

Lia: *Ce-ai fi făcut?*

Mă simt ușurat de răspunsul ei lejer.

Cu un oftat, mă așez cu burritoul, Ibuprofenul și caleașca
și îi răspund la mesaj:

Breaker: *Momentan mănânc un burrito la micul-dejun, așa
că poate asta.*

Lia: *Serios, ai fi încălzit un burrito pentru micul-dejun?
Uau!*

Breaker: *Ce-ai fi vrut?*

Lia: *Cel puțin un rulou.*

Breaker: *Păi, dacă ai fi venit, aș fi adus.*

Lia: *Păcat. Acum nu vom fi niciodată.*

Breaker: *De ce-ai plecat? Nu te lăsam să acoperești patul?*

Lia: *Inabilitate dimineața de[illegible]*

Iec, oare de ce nu cred?

Probabil pentru că-i cunosc programul, și niciodată, și vreau să spun niciodată, nu are o întâlnire dimineața devreme. Pur și simplu nu așa funcționează. Dacă are o întâlnire cu clienții, este întotdeauna la mijlocul dimineții sau după-amiază. Dimineața devreme nu este în vocabularul ei.

Breaker: *Mă minți?*

Lia: *Chiar crezi că te-aș minți?*

Da.

Chiar cred.

Și asta și face.

Așa că pot fie să stau deoparte și să-i accept minciuna, fie să fiu persoana care am fost întotdeauna cu ea și să fiu sincer. Cea mai ușoară cale de ieșire este să accept minciuna. Dar cele mai bune lucruri în viață nu sunt niciodată ușoare, așa că mă hotărăsc să îi spun adevărul.

Breaker: *După ce s-a întâmplat aseară, ai minți.*

Îi iau câteva momente să răspundă la mesaj, dar, din fericire, o face:

Lia: *Putem să nu vorbim despre seara trecută?*

Breaker: *De ce, regreți?*

Te rog, spune nu! Te rog, spune nu!

Lia: *Eu... Nu știu, Breaker. A fost... ciudat.*

Breaker: *Uau, nu mă satur să aud asta!*

Lia: *Nu așa. Adică... partea din timpul serii a fost, ei bine, a fost uimitoare, dar tu ești "tu", și asta face ca totul să fie ciudat.*

Breaker: *Asta am înțeles, dar nu înseamnă că trebuie să te îndepărtezi.*

Lia: *Nu mă îndepărtez, îmi iau un pic de timp pentru a digera ce s-a întâmplat. Adică s-au întâmplat multe. Am învățat multe unul despre altul în doar câteva minute.*

Breaker: *Nu am învățat nimic, doar am confirmat o mulțime de lucruri din mintea mea. Niște fețe al naibii de minunate care au gust divin.*

Știu că nu ar trebui să o spun, dar nu vreau să aibă impresia că eu cred că toate astea au fost o greșeală, pentru că nu au fost. A fost... a fost începutul a ceva nou, și nu trebuie să mă feresc de asta.

Lia: *Breaker, vorbesc serios!*

Breaker: *Da, și eu. Întotdeauna am știut că ai niște sâni minunați, dar să-i și sug? La naiba, a fost unul dintre cele mai fierbinți lucruri pe care le-am făcut vreodată, și încă îți simt gustul pe limbă!*

Lia: *Eu... Nu știu ce să spun.*

Breaker: *Nu trebuie să spui nimic. Doar să știi că nu e nimic de regretat, absolut deloc. Iar asta nu schimbă nimic. Sunt încă cel mai bun prieten al tău. Mereu voi fi.*

Aștept un nou mesaj, dar nu mai vine.

După ce-mi termin micul-dejun și iau Ibuprofenul pentru a-mi combate durerea de cap furibundă, fac un duș și apoi îmi verific din nou telefonul.

Nimic.

Așa că mă hotărăsc să dorm pentru a scăpa de durerea de cap. Mă trezesc o oră mai târziu.

Tot nimic.

Cred că am dat-o în bară.

— Grație tuturor dovezilor pe care ni le-ați furnizat și profesionalismului echipei, am alcătuit un caz solid pentru a contracara procesul și a o forța pe Gemma să-și prezinte scuzele prin intermediul mass-media, anunță Taylor, avocatul nostru.

Huxley mă strânge de umărul îmbrăcat în costum, evident fericit de veste.

Eu, pe de altă parte, abia reușesc să scot un „Iu-huuu!"

După ce m-am trezit din somn, am primit un mesaj de la Huxley – credeam că e Lia, ceea ce mi-a smuls un șir de înjurături –, în care-mi cerea să vin la birou la ora două. Din moment ce îmi solicita să pun piciorul în Cane Enterprises, mi-am dat seama că trebuie să fie sfârșitul procesului.

Și așa și este, dar, având în vedere ultimele 24 de ore petrecute cu Lia, sincer, nu-mi pasă deloc de ce se întâmplă cu nebuna de Shoemacher.

— E fantastic! spune JP. Are o declarație scrisă pe care o va citi?

— Acum lucrează la ea împreună cu avocatul, iar noi o vom aproba înainte de a-și prezenta scuzele, răspunde Taylor.

— Te rog să mi-o trimiți direct când o primești! cere Huxley înainte de a-i întinde mâna lui Taylor. Munca ta la acest caz nu va trece neobservată. Mulțumesc, Taylor!

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule Cane! răspunde Taylor în timp ce-și închide servieta.

Ne oferă lui JP și mie o strângere de mână înainte de a ieși din sala de conferințe, cu cei doi asistenți după el.

Când se închide ușa, Huxley se întoarce spre mine. Strânge tare masa de conferințe.

— Ești mulțumit?

— Da, răspund, apoi mă las pe spate pe scaun, evident fără să trădez genul de entuziasm la care se aștepta.

— Chiar ești? întreabă JP. Pentru că se pare că cineva a trecut cu mașina peste penisul tău și jelești pierderea.

— Mă gândeam că vei fi încântat să te întorci la muncă, spune Huxley. Apropo, ar trebui să organizăm o conferință

la nivelul întregii companii în legătură cu asta. Trebuie să punem lucrurile la punct. Cei care nu pot participa personal vor fi rugați să participe online.

— Și eu cred că-i o idee bună, spune JP. Dar vreau să știu ce se întâmplă acum în mintea lui Breaker. Vreau să știu de ce nu-și ridică pumnul în aer și nu spune ura! așa cum ar fi făcut-o în mod normal.

Ambii frați mă privesc fix, iar expresiile lor reticente nu șovăie deloc în timp ce rămân tăcut. După câteva secunde, Huxley spune:

— Ai dat-o în bară ieri cu Lia?

— Poftim? întreb, făcând-o pe prostul. Ce te-ar face să crezi asta?

— Bună observație! intervine JP, bătându-l pe Huxley pe spate. Frumos, deștept și bun observator! De-asta e la cârmă!

— N-am dat-o în bară cu Lia, gem supărat.

Chiar dacă, da, am făcut-o, într-un mare fel. Mi-am verificat telefonul pe tot parcursul ședinței și niciun mesaj de la ea.

— N-ai dat-o în bară? întreabă JP, acum învârtindu-se în jurul meu. Atunci zi-mi, ce-ai făcut ieri cu Lia?

— Am petrecut timpul împreună. Am mâncat niște pizza. Am jucat niște jocuri. Am băut câteva cutii de cidru.

— Câteva? HA! exclamă JP. Uită-te la pungile alea de sub ochii lui, Hux! Ție ți se pare că a băut câteva cutii de cidru?

JP arată spre mine cu un pix pe care l-a luat de pe masă.

Huxley se apleacă în față și mă examinează.

— Par îngropați cu totul.

— Exact! face JP cu un aer teatral. Ceea ce înseamnă că a băut mult aseară. Deci, spune-ne, Breaker, câte cutii de cidru, mai exact?

Își dau ochii peste cap.

— Nu știu, vreo zece.

— Zece? întreabă Huxley. Pentru tine e cam mult.

JP se apleacă și spune:

— De aici și cercurile întunecate de sub ochi. Și uită-te la părul lui! E ciufulit, chiar dacă pare să aibă produse în el.

JP vine în spate și-și trece pixul prin părul meu.

— Nepieptănat, ceea ce este un rezultat al...

Huxley își scarpină maxilarului și spune:

— Trecerii mâinii prin el.

— Aha! exclamă JP, făcându-mă să vreau să-i ard un pumn în burtă pentru cât de enervant e. Și de ce ar avea ochii scufundați și și-ar trece mâna prin păr?

Huxley mă fixează atent. Cu îngâmfare, răspunde:

— Pentru că a stricat lucrurile cu Lia.

— Vă înșelați amarnic, zic în timp ce mă las în scaun. A fost distractiv totuși.

— Ne înșelăm? face JP, continuând să umble în spatele meu. Atunci, de ce porți două șosete de culori diferite?

— Poftim? Mă uit în jos la picioare și apoi înapoi în sus la JP, apoi adaug: Nu port șosete.

— Exact!

— Poftim? întreb, mai mult decât derutat.

JP face o pauză, după care se întoarce spre Huxley și completează:

— S-ar putea să fi pierdut din vedere ce fac.

Cu ochii mari dați peste cap, Huxley se uită la mine.

— Dă-mi telefonul!

— De ce? întreb, simțind că mi se formează broboane de sudoare la ceafă.

— Vreau să mă uit la el.

— Uită-te la al tău!

— Nu, vreau să mă uit la al tău, pentru că, dacă nu am dreptate în legătură cu faptul că ai dat-o în bară cu Lia, atunci nu ai nimic de ascuns, nu? Flutură din degete prin aer și insistă: Dă-mi telefonul!

— Da, bună asta! face JP, care acum ia loc lângă Huxley. Dă-i telefonul!

— Nu, e o prostie!

Îmi încrucișez brațele la piept, știind că deja m-au înfrânt.

— Ce e stupid e negarea ta! spune Huxley. Așa ci dă-mi nenorocitul de telefon sau recunoaște că ai dat-o în bară!

— N-am dat-o în bară! strig, apoi adaug, mai liniștit. Poate doar am complicat puțin lucrurile.

Renunț, pentru că nu are rost. Își vor seama, așa ci h fel de bine aș putea să termin cu abuzurile lor, ca să reușesc să-mi dau seama ce să fac cu Lia.

— Complicat! exclamă JP, plesnind masa cu palmele. Știam noi!

Iisuse, a băut multă cafea înainte să vină încoace? E al naibii de enervant.

— Ce naiba ai făcut? întreabă Huxley, părând enervat.

De ce e nervos? Doar e viața mea, nu a lui.

Îmi trec mâna prin păr, iar JP arată rapid spre mine.

— Vezi? Angoasă! Își răvășește părul, deci e tulburat. Am avut dreptate tot timpul. Uraaa!

— Nu spune uraaa! E destul de rău când o face Breaker, îl admonestează Huxley. Apoi se întoarce spre mine și continuă: Nu am timp să mă prostesc cu tine până-ți crește coaiele să ne spui ce-ai greșit. O scot pe Lottie în oraș diseară și nu vreau să stricați totul. Așa că spune-ne naibii, ca să-ți putem zice cât de idiot ești și apoi să te ajutăm să găsești o soluție!

— Bine! gem iar. Ne-am îmbătat aseară, ea s-a dus la mine în pat să doarmă, eu am luat-o în brațe și cumva am

sânii cu mâna sub tricoul ei și i-am atins sânii. Ea a gemut a sărit speriat de sculă. Ne-am frecat unul de altul cu hainele pe noi, iar după aceea s-a speriat și a plecat în toiul nopții. Am vorbit puțin dimineață, prin SMS, și încă nu mi-a răspuns.

— Prostul dracului! face Huxley.

JP se strânge de rădăcina nasului.

— Ți-am spus să nu faci nimic, iar tu ne-ai nesocotit în mod deliberat. Cum crezi că ne face să ne simțim?

— JP, aici nu e vorba despre tine, mă enervez.

— Ai dreptate, ai dreptate! JP se uită în ochii mei și zice: Ești un tâmpit!

— Sunt conștient de asta.

Mă cocârjez pe scaun și îmi apăs fruntea cu degetele.

— Acum ce dracu' ar trebui să fac?

— Ce-ar fi să nu ți-o tragi cu cea mai bună prietenă? întreabă Huxley și se lasă și el pe spate în scaun. Permite-mi să te întreb ceva: Pe moment, i-a plăcut?

— Da. Era atât de entuziasmată, încât cerea mai mult. Dar, după aceea, s-a speriat.

— Probabil pentru că tu ești singura persoană din viața ei și îi este teamă că a dat-o în bară, spune JP, și cred că are o perspectivă utilă.

Știu, și eu sunt șocat.

— Futu-i, mare prost mai ești! mă gratulează Huxley. Ți-am zis să nu faci nimic altceva decât să-i fii prieten.

— Da... ei bine, mai ușor de spus decât de făcut, în regulă?

Îmi frec fața cu palmele.

— A fost imposibil să n-o ating. Mai ales după ce și-a dat jos sutienul, și mirosea al naibii de bine, iar eu doar... la naiba, o doresc!

— Ai auzit vreodată de răbdare? întreabă JP. Pentru că, dacă ai fi avut răbdare, acum nu ai fi fost în mizeria asta.

— Uau, mulțumesc că ai subliniat ce era evident!

— Hei! ridică JP din mâini. Nu te supăra pe mine! Nu eu sunt cel care a dat-o în bară, ci tu.

— Da, dar nu m-ajuți.

— O, scuze! Am pierdut partea în care ne-ai cerut ajutorul?

Strâng din dinți și apoi replic:

— Ajutor!

JP se întoarce spre Huxley.

— Dorește ajutorul nostru.

— Da, l-am auzit. Totuși, nu sunt sigur că-l putem ajuta, spune Huxley, enervându-mă din nou.

— Pentru că i-am oferit ajutor ieri, iar el nu l-a acceptat, continuă JP. Și nu e ăsta cel mai rău, când cineva îți cere în mod specific un sfat și apoi nu-l acceptă, mai ales când e un sfat bun?

— Ba e, face Huxley, frecându-și gânditor bărbia. Nu sunt sigur că merită și alte sfaturi.

— Iisuse Hristoase! mormăi înainte să mă ridic în picioare.

Mi s-a luat. Mă bucur că mă pot întoarce la muncă, dar nu am de gând să asist la această tortură.

În timp ce mă îndrept spre ușă, Huxley strigă:

— Trage-i-o!

— Poftim? îl întreb, aruncând o privire peste umăr.

Își răsucește scaunul și mă privește în ochi.

— Trage-i-o! Fă să-i fie imposibil să spună nu! Ai făcut deja pasul, așa că împacă-te cu asta! Nu vă puteți întoarce la a fi doar prieteni, așa că arată-i exact de ce nu ar vrea să fiți doar prieteni. Trage-i-o! Trage-i-o tare! Trage-i-o bine!

JP își scoate capul de după umărul lui Huxley și completează:

— Crede-mă, dacă o poate face pe Lottie să se îndrăgostească de el, atunci ascultă-i sfatul!

JP îl strânge de umăr pe Huxley.

— Are dreptate. Aveți prietenia. Acum arată-i de ce nu-ți poate rezista!

— A zis că a fost ciudat pentru că eram eu.

— Atunci, îți sugerez să-i faci cunoștință cu acea latură a ta, așa cum i-ai făcut cunoștință cu latura sensibilă, de cel mai bun prieten. Știi cum să ți-o tragi, așa că dovedește-o!

Mă scarpin pe ceafă și întreb:

— Crezi că va funcționa?

— Există un singur mod de a afla, răspunde JP. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, folosiți protecție!

— Uau, mulțumesc pentru asta! spun în timp ce deschid ușa și mă îndrept spre lift.

Nu-mi place să recunosc, dar s-ar putea să aibă dreptate. Lia se simte în largul ei să-mi fie prietenă pentru că așa mă știe. Dar iubit? Să fim intimi? Încă nu-mi acceptă această latură, așa că la fel de bine aș putea să i-o prezint și să o fac să se simtă cum dorește.

Breaker: *Ești acasă?*

Breaker: *Poți să-mi răspunzi sau pot să intru peste tine făcând orice naiba faci în apartament. Oricum, ne vedem diseară.*

Lia: *Sunt la o plimbare. Ajung acasă în zece minute.*

Breaker: *Te aștept.*

Mă las pe spate pe canapeaua ei, purtând doar o pereche de pantaloni scurți – trebuie să-i arăt marfa, chiar dacă nu a cerut-o –, și o ascult cum descuie ușa. Nu sunt sigur că se așteaptă să mă vadă pe canapea, dar oricum, nu mă mișc nici de-al dracu'.

M-am gândit puțin la sfatul lui Huxley și sunt complet de acord cu el, dar nu vreau să i-o trag imediat. Ar fi mult prea agresiv. Trebuie să o fac mai ușor, și exact așa am de gând să procedez.

Ușa de la intrare se deschide, și apoi intră, cu căștile pe cap și cu un strat subțire de transpirație pe piele de la cele 30 de grade de afară. Poartă o pereche de pantaloni scurți roz și un tricou cu Ștrumfi pe care sunt destul de sigur că-l are din adolescență. Când își ridică privirea, se bâlbâie din cauza șocului de a mă vedea aici și-și duce mâna la piept.

— Iisuse, Breaker!

Își scoate căștile și-și lasă telefonul pe blatul din bucătărie.

— Puteai să-mi spui că ești aici.

— Am spus că te aștept.

— Păi, nu m-am gândit că la mine acasă.

Mă apropii de ea.

— Cum a fost plimbarea?

Privirea îi cade pe pieptul meu, dar și-o ridică repede spre față.

— În regulă.

Îmi încrucișez brațele pe piept și mă sprijin de perete.

— La ce te-ai gândit?

Mă scanează din nou cu privirea înainte de a se duce în baie.

— Nimic în special.

— Ah, înțeleg!

O urmez.

— Deci nu te-ai gândit la felul în care ți-am supt sânii aseară?

Se împiedică în ușa de la baie înainte de a se uita peste umăr.

— O, Doamne, Breaker!

— Ce-i? zâmbesc. S-a întâmplat, deci ar fi bine să vorbim despre asta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Intră în baie și, când să închidă ușa, o împiedic.

— De ce nu? A fost atât de bine, încât rememorarea nu va face decât să te excite din nou?

Expresia îi devine furioasă, și am nevoie de toată forța interioară să nu izbucnesc în râs.

— Nu! Nu vreau să vorbesc despre asta pentru că a fost ciudat. În clipa asta, nu știu cum să mă comport în preajma ta, așa că a aduce subiectul în discuție nu face decât să înrăutățească lucrurile.

— Interesant! Credeam că aducerea lui în discuție îl face mai plăcut.

— Nu-i adevărat.

Închide ușa și pornește dușul.

După câteva secunde, bat la ușă și spun:

— Ai nevoie de ajutor acolo?

— Pleacă, Breaker!

Chicotesc și mă duc spre dormitor, unde mă întind pe pat și îmi vâr mâinile sub ceafă. Aștept câteva minute, iar când aud dușul oprindu-se, mă pregătesc. S-ar putea să fie ciudat pentru ea, dar am de gând să fac în așa fel încât să fie mai puțin ciudat.

Ușa de la baie se deschide, iar ea intră în dormitor purtând doar un prosop în jurul corpului. Părul nu-i este ud, dar picături mici îi curg pe piept.

— O, Doamne! strigă, împiedicându-se în ușa dormitorului. Credeam că ai plecat.

— Lia, doar mă cunoști mai bine de atât!

Îmi las privirea să călătorească în jos pe corpul ei și înapoi în sus.

— Ținută nouă? Îmi place!

Își dă ochii peste cap și se duce la șifonier, de unde scoate o pereche de pantaloni scurți și o bluză. Sar de pe pat și mă duc în spatele ei exact când închide al doilea sertar. Rămâne nemișcată când mă simte.

— Ce faci? mă întreabă în timp ce îmi plimb degetul pe gâtul ei.

— Aveai niște apă chiar aici, răspund, vocea devenindu-mi mai groasă decât de obicei de la o simplă atingere a pielii ei mătăsoase.

Se întoarce astfel încât să stea cu spatele lipit de șifonier și cu fața la mine.

— Pentru asta sunt prosoapele, îmi răspunde.

Pieptul i se ridică și coboară într-un ritm mai rapid.

— Se pare că asta ți-a scăpat, spun și apoi îmi mișc degetul de-a lungul claviculei. Și aici.

— M-am șters în grabă.

— Da, de ce?

— Nu știu, îmi răspunde și-și umezește buzele.

— Păi, ai făcut o treabă de rahat, pentru că ai puțină apă și aici, adaug în timp ce-mi mișc degetul peste umflătura sânilor.

Își mușcă buza de jos în timp ce pieptul i se ridică, lipit de degetul meu. Iau asta ca pe un semn bun și continui să înaintez. Îmi mut mâna acolo unde prosopul este băgat sub braț și mă joc cu el, să văd care i-ar fi reacția. Când nu spune nimic, trag ușor de el [illegible]

— Ce faci?

— Te ajut să te usuci. Asta dacă nu cumva nu vrei să te ajut. Aș fi mai mult decât fericit doar să urmăresc.

— De ce, ăăă, de ce ai vrea să urmărești?

Și uite așa, intră în atmosferă. Mai ușor decât credeam, dar tot vreau să mă mișc ca melcul cu ea, pentru că nu îmi doresc să o dau în bară. Am o singură șansă să o fac a mea, o blestemată de șansă, și de data asta nu am de gând să uit de răbdare.

— Pentru că, îi răspund în timp ce trag din nou de prosop, desfăcându-l până la capăt.

Motivul pentru care este încă pe ea e pentru că îl țin sus, și, cu toate astea, ea nu face nicio mișcare să mă oprească.

— Aseară nu m-am uitat cum trebuie la sânii ăștia.

Și apoi dau drumul prosopului, lăsându-l să cadă jos, între noi. Privirea îmi cade imediat pe sâni, și mi se întărește instantaneu când o văd cu totul.

Sânii fermi, dar supli, cu sfârcurile roz-deschis, punctiforme, îmi tentează gura. Corpul i se curbează din talie și se umflă ușor la șolduri. Micuț, dar suficient cât să mă agăț de el. Păsărica e dezgolită complet, ceea ce mă face să-mi plouă în gură, iar când îmi mut privirea înapoi la fața ei, văd foamea pe care o are în ochii verzi ca smaraldul.

— Vreau să mă uit mai bine, îi spun în timp ce îi iau mâna în a mea.

— Să te uiți mai bine la ce? mă întreabă, iar atunci o conduc la fereastră și trag draperiile. Breaker! exclamă în timp ce se strânge la pieptul meu.

— Sunt fumurii. Nu ne vede nimeni, îi șoptesc la ureche.

Asta pare să o relaxeze îndeajuns cât să îi strâng ambele mâini în ale mele și apoi să i le ridic deasupra capului și să i le lipesc de fereastra lungă până-n podea.

Dintre buze îi scapă un oftat înainte să mă întrebe:

— Ce faci?

— Te usuc, îi răspund și apoi îi lipesc mâinile de geam. Îi vorbesc direct la ureche: Nu te mișca! Ai înțeles?

— Breaker...

— Ai înțeles? repet, de data asta mai dur.

Dă din cap în timp ce răspunde tremurând:

— Da!

Mulțumit că nu se mișcă, îi iau prosopul de lângă șifonier și mă întorc la fereastră, unde mă așteaptă. Nu mă grăbesc. Nu mă grăbesc în timp ce consum cu privirea fiecare centimetru. Această femeie m-a captivat din prima zi, iar faptul că mă lasă să o văd așa și să o ating e suficient să mă facă să înnebunesc de dorință. Îmi așez prosopul pe mână și pășesc în spatele ei.

— Doar te usuc, bine?

Dă din cap, așa că îmi duc mâna acoperită de prosop în partea din față în timp ce îmi apăs pieptul gol de spatele ei. Mi-o mișc încet peste abdomenul ei și apoi până la sâni. Când îi ating, capul i se răsucește într-o parte, iar un geamăt slab umple tăcerea din cameră. Mă mut la celălalt sân și am grijă să îi răsucesc sfârcul pentru a o face să gâfâie. Trag prosopul până la gât, unde o strâng puternic, fără să o sufoc, dar suficient cât să îi arăt că eu dețin controlul.

Îmi apropii buzele de urechea ei și îi poruncesc:

— Desfă picioarele!

— Breaker..., șoptește înainte să o simt cum înghite în sec.

— Desfă-le, Ophelia! repet, iar de data asta mă ascultă. Bună fată!

Îi trag prosopul în jos, între sâni, peste abdomen și direct între picioare. Capul îi cade pe pieptul meu în timp ce geme.

Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul care mi se așterne pe față în timp ce mut prosopul înapoi pe la burtă, doar pentru a-mi coborî corpul astfel încât fundul să-i fie drept în fața mea. Duc prosopul la cele două globuri rotunde și mă prefac că le usuc, dar în realitate, le strâng ușor.

Fundul ei este perfect, și voi fi un om fericit în ziua în care voi reuși să-l plesnesc. Dar nu astăzi.

Îi plimb prosopul peste piciorul stâng și apoi până sus, unde trec scurt peste păsărică, iar apoi peste celălalt picior. Între timp, ea rămâne nemișcată, cu mâinile sprijinite de geam.

— Așa! exclam și arunc prosopul cât colo. Să vedem cum m-am descurcat!

Îi strâng ambele gleznele în palme, pe care mi le plimb mai apoi încet pe părțile laterale ale picioarelor, folosindu-mi mai degrabă buricele degetelor. I se face pielea de găină pe măsură ce continui să urc până când stau în picioare și mâinile îmi sunt pe mijlocul ei.

— Uscată până aici, o anunț în timp ce-mi plimb mâinile pe abdomen, apoi, cu pieptul lipit de spatele ei, îi iau în mâini fiecare sân și-mi plimb degetele peste sfârcuri.

— Futu-i! șoptește, și-și lasă iar capul pe spate.

— Îți place să mă joc cu sânii tăi, așa-i? Când nu-mi răspunde, îi strâng sfârcul și repet: Așa-i?

— Da! răsuflă greoi.

— Mă gândeam eu.

Îi strâng un sân, masându-l ușor în timp ce-mi plimb cealaltă mână până la gât și o strâng ferm.

— Îți place și când te țin așa, nu?

Dă din cap lipită de pieptul meu, iar confirmarea mă excită și mai tare.

— Bun răspuns! Se pare că ești uscată, dar mai am un singur loc de verificat.

Îmi țin mâna la gât, apăsându-i maxilarul cu degetul mare pe când cealaltă îi coboară pe burtă, trece de buric și ajunge direct la locul dintre picioare. Las un deget să alunece peste fantă și mă bucur de cât de excitată e.

— Ophelia, am crezut că te-am uscat!

Îmi plimb degetul peste clitoris, făcând-o să geamă.

— Dar ești incredibil de udă! Cum așa?

Îmi scot degetul și îl duc la gură, și o las să mă audă cum îl sug, ținând-o în continuare de gât.

— Futu-i, ce gust bun ai! Îmi pun mâna pe șoldul ei și îi șoptesc: Acum, ai două opțiuni. Pot fie să te ling, fie să aduc din nou prosopul între picioarele tale. Tu să-mi spui ce vrei!

Icnește după aer, iar eu îmi slăbesc puțin strânsoarea.

— Ce-o să fie?

— Eu... Nu știu, îmi răspunde, prea timidă s-o ceară.

Hmm, nu asta vreau să aud, așa că va trebui să o forțez să mă implore! Știu că mă dorește și știu că și-o dorește. Trebuie să mă străduiesc să o scot din zona ei de confort.

— Bine, atunci voi hotărî eu pentru tine! Voi folosi prosopul.

Îi eliberez gâtul și mă întind după prosop exact când îmi răspunde:

— Nu!

Mă opresc și o întreb:

— Nu, ce?

— Nu... Nu vreau prosopul.

Rânjesc și apoi îmi duc mâinile la sâni, cu care mă joc ușor, lăsându-mi degetele să-i ciupească și s-o tragă de sfârcuri.

— Atunci, ce vrei?

Respiră superficial de câteva ori înainte să spună:

— Limba ta...

Îi gem în ureche, lăsând-o să-și dea seama că sunt mulțumit, și o laud:

— Bună alegere!

Apoi, fără niciun avertisment, o răsucesc, astfel încât fundul îi este acum lipit de geam, și îi prind din nou mâinile deasupra capului.

— Ține-le acolo și depărtează-ți și mai mult picioarele!

Face cum i se cere, iar când cred că este pregătită, o sărut pe umflătura sânului și apoi îmi plimb limba spre sfârc, pe care îl ating de câteva ori. Se zvârcolește în gura mea, dorindu-și mai mult, dar nu mă grăbesc. Merg în ritmul meu și, când sunt gata, cobor pe abdomen, sărutând-o tot drumul până când îngenunchez în fața ei.

Acum respiră scurt și sacadat, cu burta suptă, iar pelvisul i se înclină spre mine în timp ce îi sărut osul pubian, apoi șoldul, după care interiorul coapsei. Cieme, anticipând ce urmează, așa că mă mut pe cealaltă parte, înnebunind-o de dorință, iar când se satură, o desfac cu două degete și îmi duc limba la clitoris, lingând-o toată dintr-o singură mișcare prelungă.

— O, Doamne! aproape că țipă în timp ce picioarele îi tremură în fața mea.

— E al naibii de bună! o anunț în timp ce-mi mișc limba pe clitoris, adorând fiecare secundă. Ce gust bun are! Ce bună e!

E perfect!

Ca și cum aici ar trebui să fiu.

Asta e ce ar trebui să fac.

O desfac și mai mult și îmi folosesc limba pentru a-i atinge clitorisul.

— O... o, Breaker! strigă în timp ce-și lasă o palmă pe capul meu.

În mod normal, i-aș spune să-și țină mâna unde i-am pus-o eu, dar îi permit să mă atingă pentru că simt că are nevoie de această conexiune.

Degetele i se strecoară prin părul meu și trag de șuvițele scurte în timp ce eu continui să îi ling clitorisul iar și iar, adorând felul în care strânsoarea ei din păr devine mai puternică pe măsură ce o aduc tot mai aproape de orgasm.

— Ce bine e! geme în timp ce corpul îi alunecă lipit de geam.

Probabil că are nevoie de o poziție mai bună, așa că o ridic, o prind de talie și apoi o cobor încet spre podea. Îmi apăs mâinile pe interiorul coapselor și o desfac și mai mult, oferindu-mi un acces mult mai bun.

Îmi strecor limba de-a lungul labiilor într-o mișcare lungă și lentă, iar ea încearcă să-și strângă picioarele, dar nu o las.

— O, Doamne! șoptește în timp ce mâna mă înhață iar de păr.

Cu nasul apăsat pe vulvă, îmi plimb limba în sus și în jos, urmărind cum i se accelerează respirația și deschide gura în vreme ce continuă să mă tragă de păr.

— Futu-i, Breaker! Iisuse, sunt... Sunt...

Îmi accelerez ritmul, încă o dată, atingându-i de mai multe ori clitorisul și urmărind cum devine tot mai excitată. Pelvisul i se arcuiește, își lasă ambele mâini pe capul meu, unde mă țin în loc, și-și desface voluntar picioarele în timp ce pieptul i se ridică și scoate un geamăt adânc.

— O, Doamne! țipă și-și dă drumul, cu păsărica udă leoarcă.

O ling până când nu mai are nimic de dat.

Mâinile i se desprind din părul meu și-i cad pe lângă corp, încercând să-și recapete suflul.

Satisfăcut, mă ridic și, în timp ce mă uit la ea și cu erecția cerând imperios și dureros puțină atenție, îi spun:

— Îmbracă-te și ne întâlnim la mine acasă în zece minute! Comand mâncare și putem să jucăm un joc.

Și cu asta, mă întorc la mine în apartament ca să mă masturbez la duș.

Sfinte Sisoie!

Sfinte Afurisitul de Sisoie!

Acum toată așteptarea are sens.

E gustul *ei*.

Corpul *ei*.

Tot ce mi-am dorit... probabil de mai mult timp decât credeam.

Capitolul optsprezece

LIA

STAU ÎN FAȚA UȘII APARTAMENTULUI LUI BREAKER, CU clitorisul încă zvâcnind după tot ce mi-a făcut, neștiind dacă să bat la ușă sau să intru pur și simplu.

În mod normal, aș intra pur și simplu, dar, după ultimele 24 de ore, nu mai sunt sigură ce ar trebui să fac.

Breaker mi-a făcut sex oral.

Nu numai că mi-a făcut sex oral, dar a făcut să pară ci eram festinul lui de Ziua Recunoștinței și era lihnit. În viața mea nu am mai simțit o plăcere atât de euforică, și asta a fost doar cu limba. Și n-a cerut nimic în schimb. Doar a luat ce a vrut și a plecat.

Habar n-am cum să procesez toate astea.

Și, chiar dacă vreau să mă ascund în apartamentul meu pentru că nu știu cum să acționez, în niciun caz nu m-ar lăsa. În plus, vreau răspunsuri. Vreau să știu ce se întâmplă.

Așa că strâng clanța ușii și intru în apartamentul lui, unde-l găsesc pe canapea. Acum are părul umed și poartă altă pereche de pantaloni scurți, dar asta-i tot, doar pantaloni scurți.

L-am văzut la bustul gol de multe ori, dar de obicei are un tricou pe el când petrecem timpul împreună. Nu știu ce s-a schimbat azi, dar n-am de gând să mă plâng. Ca arătos e... sexy, cu pectorali sculptați și brațe puternice și musculoase! Ca să nu mai vorbim de pătrățelele de pe abdomen în loc de burtă și de V-ul adânc sculptat la șold-uri. Arată atât de bine, încât în toți acești ani mi-am spus să nu mă uit niciodată pentru că e prietenul meu, dar acum... acum îmi îngădui.

— Aici erai! începe el pe un ton jovial, ca și cum nu ar fi avut capul între picioarele mele acum doar câteva minute. Am comandat mâncare thailandeză. Ar trebui să ajungă în 20 de minute. Ce-ai zice să jucăm Codenames? Nu ne-am mai jucat de ceva vreme.

Eu stau acolo, paralizată.

Pentru că bărbatul la care mă uit acum este foarte diferit de cel care tocmai mă strângea de gât, spunându-mi că sunt o fată bună pentru că îl ascult. Omul din fața mea este cel mai bun prieten al meu. Tipul cu care m-am obișnuit, cel pe care m-am bazat atâta timp. Dar bărbatul de acum zece minute e... E la un alt nivel, iar eu nu știu ce să mai înțeleg din asta.

— Ești bine? mă întreabă.

— Ăăă... nu chiar, îi răspund, cu brațele încrucișate la piept. Mă simt cam buimacă.

Bate cu palma în canapea.

— Vino să vorbești cu mine!

Ridic o mână.

— Cred că voi sta aici, mulțumesc!

— Bine!

Când zâmbește, văd în ochii lui că știe exact ce face.

— Poți să vorbești de-acolo. Care-i treaba, Lia?

Lia...

Lia?

Atât de relaxat! Ignorând complet faptul că m-a dominat în propriul dormitor, folosindu-mi numele întreg și comandându-i propriului meu corp să facă lucruri pe care nu le mai făcusem niciodată.

— Care-i treaba? întreb, ceva mai tare. Ce zici de faptul că ești cel mai bun prieten al meu, dar tocmai m-ai făcut să-mi dau drumul atât de tare, încât nu sunt sigură dacă mai am clitorisul atașat de corp.

Chicotește și replică:

— Crede-mă, este! Dar, dacă vrei să verific, nu mă deranjează să mă duc iar acolo jos. De data asta însă aș prefera să stai pe fața mea.

— Breaker! țip înainte de a-mi acoperi ochii.

— Ce-i? râde el.

— Noi nu ne spunem lucrurile astea sau nu le facem...

— Poate că tu, nu, dar eu le fac.

Se ridică de pe canapea.

— Vrei ceva de băut?

Îl urmăresc cum se mișcă relaxat prin apartament, ia un pahar, îl umple cu gheață și apoi toarnă Gatorade în el.

Când nu-i răspund, ia alt pahar, îl umple cu gheață și completează cu restul de Gatorade. Cu ochii la mine, aduce băutura și mi-o oferă.

Nu știu din ce motiv, corpul meu înregistrează cât de aproape este, cu cât este mai înalt decât mine, cât este de musculos...

Temperatura internă a corpului îmi crește iar.

— Poftim! adaugă blând.

— N-am spus că vreau să beau ceva.

— După toată gâfâiala de care tocmai ai avut parte în dormitorul tău, o să ai nevoie de electroliți.

Râde, iar eu îl înțep cu degetul în burtă, făcându-l să

bea băutura de la el și îl urmez în living, unde mă așez în partea opusă a canapelei.

— Încerci să-ți ții mâinile acasă? mă întreabă. Am înțeles.

— Nu, încerc să te țin departe.

— Dacă ar fi fost așa, nu ai fi venit aici.

— Ca și cum mi-ai fi permis să stau în apartamentul meu, până înainte de a bea din Gatorade-ul cu lămâie.

Ah, ce răcoritor e! Chiar am gâfâit mult. Îmi simt gura uscată.

— Aș fi făcut-o dacă de asta aveai nevoie, dar e clar că, prin prezența ta aici, aveai nevoie... de mine.

Zâmbește din nou și bea din paharul lui.

— Ăăă, cam arogant?

— Nu, doar le spun lucrurilor pe nume.

— Atunci, spune-mi asta: ce naiba faci?

Se uită în jos la propriul trup, evaluându-se, și apoi la mine.

— Se pare că mă bucur de o băutură rece cu prietena mea. Tu ce faci?

— Nu te mai juca! Spune-mi ce se petrece! Suntem... suntem prieteni cu beneficii sau ceva de genul? Pentru că nu funcționează niciodată. Crede-mă!

— Crezi că suntem prieteni cu beneficii? mă întreabă, rămânând la fel de evaziv ca până acum.

— Nu. Cred că suntem prieteni, iar unul dintre noi și-a pierdut mințile.

— Nu-i nimic, ripostează el, făcându-mi cu ochiul. Sunt sigur că-ți vei reveni curând.

Scrâșnesc din dinți.

— Mă refeream la tine. Tu ești cel care și-a pierdut mințile.

Se scarpină în cap și reia:

— Hmm, ciudat! Eu nu simt că mi-am pierdut mințile. De fapt, mă simt destul de normal.

— Doamne, Breaker! strig iar. Începi să mă enervezi!

— Văd și eu. Cum pot să te fac mai puțin nervoasă?

— Spunându-mi ce naiba se întâmplă? Adică... îți place de mine sau ceva de genul?

Întrebarea sună atât de copilăresc venind de la mine, încât mă urăsc pentru că o pun.

— Întotdeauna te-am plăcut, Lia!

— Adică... romantic?

— Păi..., se scarpină pe maxilar. Să vedem! Cred că ești incredibil de sexy. Ai gust de bomboană. Sânii tăi vor trăi pentru totdeauna în visele mele și abia aștept să am picioarele tale înfășurate în jurul capului, așa că ia-o cum dorești!

Zâmbește și apoi se apleacă spre măsuța de cafea pentru a organiza jocul.

Iar eu las lucrurile să se așeze.

Nu sunt sigură că m-am gândit vreodată că Breaker îmi va spune așa ceva.

Nu credeam că mă va atinge vreodată așa cum a făcut-o.

Dar felul în care mi-a răspuns, fără să spună că mă place din punct de vedere sentimental, ci mai degrabă ce îi place la mine, mă pune pe gânduri.

— Nu sunt doar cineva cu care te poți juca, rostesc înainte să mă pot înfrâna.

Se oprește și se întoarce astfel încât să ni se întâlnească privirile.

— Crezi că ți-aș face asta? mă întreabă cu o voce din ce în ce mai gravă.

— Nu știu, Breaker. Simt că acum sunt doar o jucărie.

Se trage înapoi, după care se răsucește spre mine.

— Mă insulți, Lia! Chiar crezi că aș trata prietenia noastră atât de ieftin?

Nu.

Cred că ia prietenia noastră foarte în serios.

— Atunci, ce este?

— Ce-ar fi să nu mai încerci să etichetezi lucrurile și doar să te bucuri? Știu ce fac.

— Ar fi grozav să-mi spui și mie ce faci.

Se întoarce spre măsuța de cafea și taie câteva cărți înainte de a răspunde:

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji! Tu stai și relaxează-te!

Și cu asta, încheie discuția.

Restul serii, mâncăm mâncare thailandeză, ne jucăm Codenames, glumim și nu vorbim despre ce am făcut. Când e timpul să ne culcăm, mă conduce înapoi la apartamentul meu și, când cred că mă va săruta, mă îmbrățișează și mă sărută pe creștet.

După ce ne băgăm în pat, bate de patru ori în perete, iar eu, cu un sentiment de neliniște în piept, bat de trei ori.

— Uitați-vă la lâna asta multicoloră! spune Lottie. Și are și sclipici în ea.

— O, uau, ce frumoasă e! exclam în timp ce fetele îmi arată toate lucrurile pe care le-au cumpărat pentru prima întrunire a clubului nostru de tricotat.

După toată situația cu prosopul și sexul oral, le-am trimis un mesaj fetelor și le-am întrebat dacă vor să ne întâlnim și, din fericire, erau libere a doua zi. Ele cred că vor învăța cum să tricoteze, când, de fapt, eu am motive ascunse. Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă cu Breaker ca să știu cum s-o abordez. *Pe el.*

— Eu mi-am luat doar roșu simplu, spune Myla, părând înfrântă. Nu știam că avem voie să luăm lână cu sclipici.

— Omul, cât trăiește, învață, răspunde Lottie cu un zâmbet, în timp ce Kelsey se așază înapoi în cerc după ce ieșise să răspundă la un apel.

— Bun, scuze pentru asta! JP credea că în seara asta ieșim la cină și a trebuit să-i amintesc că e mâine.

— Unde vă duceți? întreabă Myla.

— La un nou local de sushi la care vrea să meargă.

— Nori? întreabă Lottie.

— Da! Te-a dus Huxley?

— Săptămâna trecută. E foarte bun! Apoi se întoarce spre mine și mă întreabă: Ești mare fană sushi?

— Îmi place. Breaker și cu mine obișnuiam să mâncăm tot timpul în facultate. Era un loc în centru nu prea scump, dar grozav.

— Apropo de Breaker, face Lottie cu un zâmbet. Am auzit prin vecini că a făcut o mutare.

Vecinii fiind soțul ei.

— Poftim? se miră Kelsey. JP nu mi-a spus nimic.

— E șocant, spune Lottie în timp ce se apleacă și ia unul dintre fursecurile pe care le-am făcut pentru seara asta. E un bârfitor mai mare decât Hux.

— Am auzit chiar și o șușoteală despre ceva, se bagă și Myla. Dar soțul meu și fratele lui nu pot ține nimic pentru ei, iar Breaker umblă cu Banner suficient de mult ca să aibă loc o scurgere de informații între ei.

Myla se uită în sus la mine.

— Deci e adevărat?

Cu toți ochii ațintiți la mine, știu că asta e ce voiam, dar nu înseamnă că face lucrurile mai ușoare, ci doar discuția să curgă mai bine.

— Ăăă, da, a făcut!

Toate fetele aplaudă și se bucură, însă mie situația mi se pare foarte ciudată.

— Băiatului ăluia i-ai căzut cu tronc rău de tot, spune Lottie. Doamne, mă bucur că în sfârșit a făcut ceva în privința asta! Cum a fost?

Fac o pauză și îmi înclin capul într-o parte.

— I-am căzut cu tronc? întreb, derutată.

Lottie se uită la Kelsey și înapoi la mine.

— Adică... ce?

Clipește de câteva ori.

— Ai spus că i-am căzut cu tronc. Ce vrei să zici?

— Ăăă, nu cred că am zis asta, nu-i așa, Kelsey? Nu am zis asta.

— Da, nu cred că a zis asta.

— Asta am auzit și eu, spune Myla cu un zâmbet, iar când surorile se uită în direcția ei, ridică din umeri. Ascultă, suntem aici cu un motiv! Bărbații ăștia ai noștri au de multe ori avantajul, și orice avantaj pe care îl putem avea asupra lor, cu atât mai bine, așa că am putea să fim sincere cu ea. Da, lui Breaker i-ai căzut cu tronc.

— Nu ți-a spus-o și el? întreabă Lottie, părând vinovată.

— Nu, nu mi-a spus. De fapt, n-ar spune nimic, în afară de faptul că știe ce face.

— Normal că știe! face Kelsey, dându-și ochii peste cap. Toți frații Cane *știu ce fac*, iar noi suntem simpli pioni în planurile lor.

— Oprește-te! o admonestează Lottie. Nu o văd pe niciuna dintre noi plângându-se de orgasme. Și apropo, nu mi-ai răspuns. A fost bine?

Strâng din buze și dau din cap.

— Da, a fost spectaculos. Ca... nimic altceva ce am experimentat vreodată.

— Întotdeauna este, spune Kelsey, lăsându-se pe spate în scaun. Jur că bărbații ăștia au un fel de societate secretă unde învață cum să se joace exact cu o femeie astfel încât să fie distruse pentru orice alt bărbat!

— Adevărat! exclamă Myla. Ryot a fost întotdeauna incapabil să-mi controleze corpul și să mă lase cu răsuflarea tăiată.

— Și Huxley e la fel. Îl uram din toată inima când ne-am întâlnit prima dată, dar, cumva, a reușit să mă facă să rămân aproape, folosindu-și doar degetele.

— Breaker și-a folosit limba, spun trecând peste frecatul peste haine, pentru că nu cred că e ceva ce trebuie pomenit. Dar a început prin „a mă ajuta să mă usuc după duș".

Schițez ghilimele în aer, făcându-le pe fete să râdă.

— Și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a lipit de fereastra apartamentului, complet dezbrăcată, și mi-a făcut sex oral.

— Doamne, ce sexy! face Lottie. Îmi place când Huxley mi-o trage la fereastră. Totul pare atât de obraznic!

— Așadar, a fost *magnific*, spune Kelsey. Când dau din cap, adaugă: Atunci, de ce simt o oarecare ezitare?

— Din două motive. În primul rând, tocmai m-am despărțit literalmente de logodnicul meu și mi-am anulat nunta. Cred că mă face să par incredibil de ușuratică.

— Nu prea cred, zice Myla. Cred că doar îți dai seama ce vrei, iar asta e important.

— De acord! spune Kelsey.

— Și eu sunt de acord. Care este al doilea motiv? În-

— E vorba de Breaker. El e totul pentru mine, și, chiar dacă, atunci când suntem în acel moment, când mă atinge, mă face să simt lucruri pe care până acum nu le-am mai simțit, nu pot să nu-mi fac griji. Ce se întâmplă dacă nu funcționează? Dacă ceva nu merge bine? Dacă se plictisește de mine și trece mai departe? E ciudat acum, când e ceva intim, și va fi deveni și mai ciudat dacă mă atașez și el se hotărăște să treacă mai departe.

— Nu se va întâmpla asta, clătină Lottie din cap. Breaker nu ar face-o niciodată.

— Dar el nu a mai avut niciodată o relație adevărată.

— Pentru că te-a avut pe tine, ripostează Kelsey. Pentru că tu ai fost tot ce a avut vreodată nevoie, iar acum, că și-a dat seama de asta, încearcă să ducă lucrurile la nivelul următor.

— Dar... nu m-a sărutat. Mi-a provocat doar orgasme.

Lottie și Kelsey fac o pauză în timp ce schimbă o privire. Myla și cu mine ne uităm derutate în timp ce Lottie dă din cap.

— O, nu!

— O, nu, ce? întreb.

Kelsey tresare.

— Știm exact ce face.

— Ce? întreb, tot mai tulburată.

— Are un plan, un plan meticulos pentru a te face să te îndrăgostești de el, răspunde Lottie.

— Adevărat! confirmă Kelsey și dă din cap. Frații Cane, în fine, ei sunt cu totul altceva. Când se gândesc la un lucru, îl fac să se întâmple în felul lor. Adică, nu te-a sărutat pentru că așteaptă momentul perfect.

Lottie încuviințează din cap.

— Da! Primul sărut înseamnă ceva pentru el, așa că îl

— Și să-mi facă sex oral nu înseamnă nimic? le întreb.

Kelsey și Lottie se gândesc la asta, dar Myla e cea care răspunde:

— Voi ați mai fost intimi până acum în timpul prieteniei voastră?

— Niciodată.

Încă o încuviințare din cap.

— Atunci, probabil că îți arată că poate fi normal.

— A, da! confirmă Kelsey. Doamne, asta ar fi ceva ce ar face unul dintre ei! Gândește-te de câte ori m-a tachinat JP înainte să facem sex. Sau cazul tău și-al lui Huxley. E modul lor de acțiune. Asta fac ei. Te transformă în plastilină, până când nu mai poți să faci nimic altceva decât să-i urmezi, așteptându-le mișcarea următoare.

— Fapte, adaugă Lottie. Prima oară când Huxley m-a atins a fost ultima mea primă dată – atât de puternic a fost. Așa ai simțit și tu?

Mă gândesc la dormitorul meu – nu la momentul când eram beți, ci când mă lipea de geam, pentru că eram amândoi foarte conștienți de ce se întâmplă.

— Am simțit... ceva complet diferit de tot ce simțisem până atunci. A fost ca și cum aș fi fost doar un simplu instrument pentru el și știa exact cum să se joace cu mine. Adică, l-am lăsat să mă țină de gât. L-am lăsat să mă pună în poziții pe care nu le-aș fi făcut niciodată, și am fost convinsă doar de atingerea lui, de vocea lui.

Kelsey și Lottie dau din cap.

— Da, își joacă cărțile cu tine, spune Lottie.

— Și eu ce să fac? le întreb.

— Nimic, răspunde Kelsey. Nu poți să faci absolut nimic. Poți să încerci să te lupți cu asta, dar nu cred că va fi de mare ajutor.

— Poate că întrec puțin măsura, spune Myla, dar aproape că pare că și tu ai avea aceleași sentimente pentru el. Am dreptate?

— Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta, răspund. Întotdeauna l-am considerat doar prietenul meu. Dar în ultima săptămână a fost diferit. Se uita altfel la mine, diferit. Mi-a spus cât de frumoasă sunt. Mi-o mai zisese și înainte, dar acum... parcă o zicea altcumva. Și apoi a început să mă atingă ușor, ici și colo. Ca în seara aceea, când mă simțeam foarte tristă că îmi pierdusem părinții și l-am rugat să mă țină în brațe. Eram în patul lui, și nu s-a întâmplat nimic, dar mâna i s-a aventurat pe șoldul meu. Atunci nu m-am gândit prea mult la asta, dar după seara în care ne-am îmbătat...

— Ooo! își ridică Lottie mâna. Ce s-a întâmplat în noaptea în care v-ați îmbătat?

— Sunt surprinsă că nu v-au spus soții voștri.

Îmi las lâna jos, ignorând complet tricotatul.

— A fost ziua în care m-am despărțit de Brian. Breaker și cu mine ne-am dus să sărbătorim, apoi ne-am îmbătat amândoi și ne-am dus la culcare. Ne băteam pe perna lui, iar apoi s-a cuibărit lângă mine. L-am întrebat dacă așa și-ar ține iubita, iar el mi-a răspuns că nu și apoi mi-a arătat *exact* cum și-ar atinge iubita.

— Și cum ți-a arătat? întreabă Myla, dându-se pe marginea scaunului.

Obrajii mi se încing numai când mă gândesc la seara aceea noapte.

— Cu atingeri tachinatoare. Își mișca încet mâna până imediat sub sânii mei și apoi mi-o strecura sub talia pantalonilor.

— O, Doamne! exclamă Kelsey în timp ce își face vânt. Tachinarea a dus la ceva?

Îmi mușc buza de jos.

— Eu, ăăă, am sfârșit prin a-l călări cu hainele pe mine, până am avut orgasm.

— Amândoi? întreabă Lottie, iar eu dau din cap. Ei... atunci, asta e! I-ai deschis calea să preia controlul.

— Da, intervine Kelsey. Și apoi cu faza cu prosopul. El e hotărât, iar tu trebuie să te hotărăști dacă o lași să se întâmple sau nu.

— Eu... Eu chiar nu știu. Nu vreau să-l pierd.

De ani buni îmi zice că mă iubește, și întotdeauna ca prieten, dar în ultima vreme... în ultima vreme dă senzația de ceva mai mult. Dar cum pot să fac diferența? Și dacă nu sunt de ajuns pentru el din punct de vedere sexual și interesul pentru mine îi scade, așa cum s-a întâmplat cu Brian? *Dacă îl pierd și pe el?*

— Dacă ce spuneți voi e adevărat și încearcă să mă convingă să am o relație, ce se întâmplă dacă el nu crede că va merge între noi? Ca un cuplu? Nu cred că aș putea să mă descurc fără el în viața mea.

— Uneori, cea mai bună relație vine de la o prietenie puternică la bază, răspunde Kelsey. Așa a fost cu mine și JP. Ne-am apropiat foarte mult, deși eu credeam că este un prieten grozav. Încălcarea acelei limite mi s-a părut firească.

— Mie nu mi se pare la fel, ripostez.

Lottie se bate ușor în bărbie.

— Cred că Breaker te va ajuta să vezi cât de firesc poate să fie.

Breaker: *Tocmai am ieșit de la muncă. Mă îndrept spre apartamentul tău.*

Lia: *Chiar ai de gând să te autoinviți?*

Breaker: *De parcă aș avea nevoie de invitație!*

Lia: Poate acum ai nevoie.

Breaker: Bine... Lia, pot să vin să mă joc?

Lia: Ce înseamnă „joc"?

*Breaker: Jocuri. *Ochi dați peste cap**

Lia: Bine, atâta timp cât ne jucăm jocuri. Pot găti niște torte-lini, dacă vrei. Am din ăia proaspeți.

Breaker: Fă-mi și mie un castron. Mă opresc pe drum.

Lia: Ce iei?

Breaker: Desert.

Lia: Bine, ne vedem curând.

— Bună! începe Breaker, intrând în apartament.

Mă uit peste umăr și-l văd cum își scoate sacoul, dezvăluindu-și cămașa strâmtă, cu nasturii de sus descheiați ce-i scot la iveală pieptul ferm.

— Miroase bine!

— Mulțumesc! spun, apoi mă întorc la aragaz, cu fața încălzită de simpla lui apariție.

Intră în bucătărie și vine în spatele meu, punându-mi mâna pe șold în timp ce aruncă o privire peste umărul meu. Mă excit imediat, iar asta mă enervează. N-ar trebui să fiu atât de înnebunită după acest bărbat. Ar trebui să fiu capabilă să mă controlez, dar se pare că fetele au dreptate. E aproape imposibil să te controlezi în preajma bărbaților Cane.

Mâna îi alunecă pe sub tricoul meu și mă prinde de talie în timp ce mă întreabă:

— Vrei să aduc ceva de băut?

— Ăăă, da! îngaim și înghit în sec. Mi-ar prinde bine.

— Bun așa!

Apoi își coboară fața spre gâtul meu și îmi sărută ușor pielea.

— Apropo, miroși uimitor.

Și apoi se îndepărtează, iar eu rămân amestecând frenetic în sos, încercând totodată să-mi controlez pulsul care a crescut vertiginos.

La el, importante sunt lucrurile mărunte.

Atenția.

Atingerile.

Ceea ce spune.

Toate lucrurile pe care acum îmi dau seama că aș fi vrut să le facă și Brian – toate lucrurile pe care Breaker le face fără măcar să întrebe. E aproape ca și cum ar fi înrădăcinate în el și nu trebuie să se gândească. Pur și simplu se întâmplă.

— Cum ți-a fost ziua? mă întreabă când ia două Sprite-uri din frigider.

— În regulă, răspund, simțindu-mă încă rigidă.

— Doar în regulă? face el în timp ce aduce băuturile la masă.

— Da, nu s-a întâmplat nimic interesant.

— Păi, va trebui să schimbăm asta, spune și ia farfuriile, iar eu iau sosul de pe aragaz. Mă ocup eu. Tu stai jos!

— Breaker, nu-i nevoie.

Îmi proptește un deget sub bărbie și mă ține în loc, zicând:

— Dar vreau!

Bun, atunci!

Îl las să ne servească, iar după ce mă așez, îl urmăresc cum își suflecă mânecile, ceea ce apoi mi se derulează în minte ca un fel de film porno după felul în care-și flexează antebrațul musculos. Doamne, chiar e foarte sexy! De ce îmi permit să observ abia acum? Adică, știam că e sexy, dar ideea nu m-a lovit niciodată așa, ca și cum aș vrea să fac ceva în privința asta.

Cu o farfurie în fiecare mână, se apropie de masă și mă servește. Mă prinde de ceafă și mă întreabă:

— Mai ai nevoie de ceva?

— Ăăă, nu prea cred, răspund, simțind că palma lui îmi arde pielea.

Mă strânge ușor.

— Anunță-mă dacă e cazul!

Înainte să se așeze și el, își apropie scaunul de al meu și apoi se lasă pe al lui, doar pentru a-și pune mâna pe coapsa mea goală.

Aproape că mă înec cu tortelliniul.

— Probleme? mă întreabă.

— Mâna ta e pe coapsa mea.

— Și...

— Ar trebui să fie acolo? întreb, uitându-mă la zâmbetul lui superb.

— De fapt, da.

Înfige furculița în niște tortellini și și-i bagă în gură.

Bine... Atunci, mâna lui e pe coapsa mea.

Mă întorc la farfurie și încerc să nu mă concentrez asupra felului în care degetul lui mare îmi mângâie încet pielea înainte și înapoi. E ca și cum m-ar ademeni într-un fel de cântec de leagăn indus de sex.

Știri de ultimă oră: funcționează!

— Tu n-ai de gând să mă întrebi cum mi-a mers azi? întreabă.

Înghit în sec și sorb din Sprite.

— Cum ți-a mers azi?

— Destul de bine. Am avut o întâlnire la nivelul întregii companii pentru a trece în revistă cazul Shoemacher și apoi am răspuns la întrebări. Ne-a luat o mare parte din zi. Am împărțit întrebările pe departamente, astfel încât să nu-i

facem pe oameni să aștepte. M-am bucurat să mă întorc la birou.

— Foarte bine! Ești bucuros?

Se uită la mine și zâmbește.

— Foarte.

Și, din nu știu ce motiv, nu cred că e un răspuns legat de muncă.

— Pot să mă ocup eu, mă anunță Breaker, venind în spatele meu, la chiuvetă, unde spăl vasele.

Mâinile i se strecoară din nou pe sub tricou și trec de talia pantalonilor scurți pentru a-mi ajunge pe șolduri. Cu pieptul lipit de spatele meu, poziția mi se pare mai intimă decât orice am făcut vreodată cu Brian.

— Mă descurc.

— Ești sigură? insistă, iar degetele îi alunecă înăuntru, provocându-mi o pulsație surdă între picioare.

— Da, răspund, sprijinindu-mi capul de pieptul lui.

Doar o clipă.

Chicotește, și simt răsunetul prin tot corpul. Își apropie mâna și mai mult, chiar deasupra locului în care îl doresc.

— Nu am nicio problemă să curăț. Doar tu ai gătit.

Mă trage cu buzele de ureche, iar atunci arunc buretele în chiuvetă și mă las dusă de val.

— Eu... Mă descurc.

— Bine!

Îmi ciugulește din nou urechea.

— Eu pregătesc desertul.

Își desprinde mâinile, și aproape că scot un geamăt nemulțumit ca să-l chem înapoi.

Pe tot parcursul cinei, și-a ținut mâna pe coapsa mea în timp ce vorbeam despre vechiul cinematograf din Culver City care se redeschidea și despre filmele vechi pe care le-ar proiecta acolo. A fost atent, a râs cu mine, a ascultat și a pus întrebări.

La fel ca orice altă conversație pe care am avut-o vreodată.

Cu toate astea, am simțit ceva diferit.

Tonul pare diferit.

Ceea ce e înfricoșător.

Dar ce mă sperie în mod special este felul în care mă simt goală în interior atunci când pleacă. Asta trebuie să fie cel mai îngrijorător lucru. Nu am simțit *niciodată* așa ceva cu Brian. Nu ar trebui să compar lucrurile cu el, dar, dacă ceea ce au spus fetele este adevărat, iar Breaker vrea să transforme prietenia noastră într-o relație, atunci Brian este reperul. Și încep să înțeleg că este un reper *foarte* jos. Mi-a mai trimis azi un mesaj, dar asta a fost tot. Nu am citit niciunul dintre mesajele lui pentru că, de ce să mă deranjez? Am încheiat-o. Sfârșit. În niciun caz nu m-aș simți așa dacă s-ar termina cu Breaker. *Și asta e ceea ce mă înspăimântă.*

Termin de spălat oala, eliberez chiuveta, apoi șterg blaturile. Când mă uit și nu-l văd la masa din living, strig:

— Breaker?

— Aici! îmi răspunde din dormitor.

O, Doamne, Dumnezeule!

Ce fel de desert am putea servi în dormitor?

Trag de tivul bluzei și mă îndrept spre vocea lui. Atunci aud cada umplându-se cu apă. Îmi ițesc capul după colț și-l descopăr închizând robinetul. Cada este plină de apă și spumă, iar lumânările oferă singura lumină din cameră.

— Ce-i asta? întreb în lipsă de altceva.

Breaker se întoarce spre mine, iar ochii îmi cad imediat pe cămașa lui descheiată și pe pieptul și abdomenul dezgolite.

— E timpul pentru baie, îmi răspunde înainte să se apropie de mine și să-mi ia tivul bluzei în mâini.

Dar nu îl ridică. Așteaptă să-i dau undă verde. O parte din mine se întreabă ce s-ar întâmpla dacă aș pleca, dar cealaltă parte – partea disperată din mine – vrea să vadă ce a pregătit.

Așa că îmi ridic brațele, iar el îmi trage încet bluza peste cap și apoi o lasă să cadă pe podea.

— Întoarce-te! îmi ordonă.

Iar eu mă supun.

Îmi desface sutienul și îl lasă să cadă înainte de a-mi trage jos pantalonii scurți și chiloții, lăsându-mă complet goală.

Mâinile îi cad din nou pe șoldurile mele în timp ce-și apasă corpul cald de al meu. Îmi mângâie obrazul cu gura în timp ce mâinile îi alunecă pe abdomen până la sâni. Pare să îi placă sânii mei cu adevărat, ceea ce îmi sporește nesiguranța rămasă de la lipsa de interes a lui Brian. *Nu te mai gândi la el! Ai un bărbat foarte sexy care îți atinge sânii.*

— Ești al naibii de captivantă! mă laudă în timp ce îmi ciupește sfârcurile.

Capul îmi cade pe spate, iar buzele lui îmi găsesc gâtul. Urmează sărutările pe șira spinării și înapoi în jos în vreme ce se joacă cu sfârcurile.

— Futu-i! șoptesc, simțind cum mi se aprinde corpul.

— Îți place, nu?

Aprob din cap, fără să ascund nimic, pentru că îmi place. Îmi place când îmi atinge sânii, când se joacă cu ei, când mă ciupește și mă trage de sfârcuri.

— Bun! Acum, ascultă cu atenție, Lia! O să am nevoie să te bagi în cadă, să-ți sprijini capul pe marginea căzii și să-ți desfaci picioarele. Ai înțeles?

Dau din nou din cap și îi urmez instrucțiunile. Mă ajută să intru în cadă și mă scufund în apa caldă și senzuală.

— Cum e?

— Uimitor! îi răspund, făcându-mă confortabilă.

— Bine!

Apoi își bagă mâna într-o pungă de hârtie maro pe care nu am observat-o și scoate un vibrator. Fac ochii mari când îl pornește. Partea tubulară vibrează și se rotește în timp ce o mică parte de la bază se mișcă în sus și-n jos.

Doamne, are de gând să-l folosească pe mine?

Mi se înroșesc instant obrajii când se așază pe marginea căzii.

— Ai mai folosit vreodată unul?

— N-nu, răspund agitată.

— E simplu.

Îl aduce în cadă și dă la o parte bulele de pe sân înainte de a-l lăsa să-mi vibreze pe sfârc.

— Trebuie doar să-l bagi în păsărica ta delicioasă și să-l lași să facă toată treaba.

— L-in cadă?

— Da!

Îl oprește și mi-l plimbă în jos pe abdomen, făcându-l să se strângă, înainte să-și coboare mâna în apă și să plimbe vibratorul de-a lungul păsăricii.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb.

— Privește! îmi răspunde simplu. Ia-mă de mână și ajută-mă să-l conduc în tine!

— Dar e foarte mare!

Îmi surprinde privirea în timp ce replică.

— Dacă ăsta ți se pare mare, așteaptă până când o să-ți dau penisul meu. Acum, ghidează-l înăuntru!

Impresionată de cuvintele lui, îl ajut să introducă vibratorul, observând cum mă lărgește, dar deloc dureros. E pur și simplu... incredibil.

— Cum te simți?

— Fantastic!

— Bine! Ține-l acolo!

Îl pornește, și aproape că sar din cadă de la bâzâitul din interior și de la stimulatorul pentru clitoris din exterior.

— O, futu-i! exclam în timp ce apa se prelinge în jurul meu, iar picioarele mi se lipesc strâns unul de altul.

— Relaxează-te! îmi cere, împingându-mi pieptul în jos.

— Dar... o, Doamne, Breaker! E prea mult!

— Nu e prea mult. Doar relaxează-te!

Îmi ciupește sfârcul, făcându-mă să mă relaxez imediat, ceea ce îmi intensifică senzația dintre picioare.

— Cum? îl întreb, iar capul mi se mișcă încet dintr-o parte în alta.

— Cum, ce? mă întreabă, eliberându-mi sânii și rămânând aplecat deasupra mea.

— Cum știi de ce am nevoie?

Îmi ridic privirea pentru a-i vedea expresia serioasă, flămândă, lacomă.

— Pentru că știu totul despre tine, Lia, chiar și ce te va face să ai orgasm.

— Știi, îi șoptesc în timp ce mă afund în apă, lăsând vibratorul să facă treaba. Mă simt atât de bine, că...

Se oprește, iar eu mă uit în sus la el și-l văd ținând o telecomandă.

— Ce faci? îl întreb.

— Controlez situația.

Apoi pornește din nou vibratorul, provocându-mi un șoc făcându-mă să simt furnicături în picioare.

— O, Doamne! gem.

Stimulatorul pentru clitorisul combinat cu vibrația este o senzație pe care nu am mai experimentat-o până acum și îmi place fiecare clipă. O absorb, lăsându-mi toate gândurile și grijile deoparte și concentrându-mă la cum mă simt și la bărbatul din fața mea, cu cămașa descheiată și ochi flămânzi ce mă urmăresc.

— Joacă-te cu sânii, Lia!

Vocea lui pare un soi de drog care mi se infiltrează în vene și-mi guvernează fiecare mișcare. Fără să mai întreb, mâinile îmi urcă pe corp până la sâni și îi lipesc unul de altul. Ca să țin vibratorul în loc, îmi strâng picioarele. *Sfinte Sisoie, ce intens e!*

— Breaker! șoptesc în timp ce-mi trec degetele peste sfârcurile întărite.

— Futu-i, ce sexy ești! exclamă, și îl aud cum își desface fermoarul.

Deschid ochii și privirea îmi cade pe talia lui în timp ce își bagă mâna în chiloți și-și scoate penisul lung și gros.

O!

Doamne!

La naiba!

Gros.

Lung.

Și atât, atât de tare!

Are privirea ațintită asupra mea în timp ce-l admir pe îndelete.

Îmi lasă gura apă, îmi tremură picioarele și știu în adâncul minții că nu cred că ar putea încăpea în mine. Nu are cum.

— Breaker, ești... ești atât de mare!

— Și al naibii de tare din cauza ta.

Pornește vibrația de pe telecomandă, iar ochii mi se strâng în timp ce corpul mi-e legănat de plăcere.

Îl aud cum geme și cum mâna îi alunecă în sus și în jos pe toată lungimea. Foarte, foarte erotic! Nu ne atingem unul pe altul, dar ne excităm reciproc.

— O să fiu în tine în curând! spune când deschid ochii și îl văd cum își freacă penisul, mușchii pieptului încordându-i-se și abdomenul contorsionându-se la fiecare mișcare. Și am de gând să ți-o trag, Lia. O să am grijă să nu mai simți nimic altceva decât penisul meu pentru tot restul vieții tale.

Vibratorul se mișcă mai repede, iar eu nu pot face nimic altceva decât să-l las să preia controlul. Așa că duc o mână la vibrator, îl țin acolo și apoi îmi folosesc cealaltă mână pentru a mă juca cu sfârcul, trasând cercuri în jurul lui, lovindu-l și apoi ciupindu-l așa cum face Breaker.

— Futu-i, ce bine e! exclam în timp ce pelvisul începe să mi se miște odată cu vibrațiile.

— Ai prefera să ai scula mea în tine?

— Scula ta e prea mare! răspund în timp ce încep să simt spasme de plăcere.

— Scula mea e perfectă pentru pizda ta, replică, făcându-mă să mă uit în sus la el. Mă auzi? Scula mea e al naibii de perfectă pentru pizda ta delicios de strâmtă.

Pieptul mi se umple cu aer, iar creierul îmi amețește de tot. Dau din cap în semn de aprobare, doar pentru ca el să apese din nou butonul de pe telecomandă, instrumentul vibrând acum într-un ritm frenetic care mă aduce la limită.

— O, Doamne... o, la naiba! strig în timp, iar corpul nu se contractă.

Stimulatorul îmi freacă exact în locul potrivit clitorisul, [illegible] corpul să transpire.

O presiune de netăgăduit crește și tot crește la baza stomacului, lăsându-mi plăcerea să urce până când rămâne acolo, gata să o ia în jos.

– Breaker... o, Doamne! gem.

– Ai nevoie să-ți dai drumul?

– Da! scrâșnesc, iar apoi, într-o clipită, vibratorul se oprește.

Ochii mi se deschid brusc și întreb cu răsuflarea tăiată:

– Ce faci?

– Te fac să mă aștepți.

Continuă să-și frece penisul, dar se apropie din ce în ce mai mult de mine, până când pelvisul îi ajunge chiar în fața mea.

– Ia-mă în gură!

– Poftim?

– M-ai auzit, Lia! Suge-mi scula!

– Dar eu nu...

– Nu! Nu-mi spune că nu ești bună la asta. Doar după cum îți arată buzele știu că mă vei face să ejaculez în câteva secunde. Așa că suge-o! Acum!

Extrem de excitată, dar și nesigură, mă așez în cadă astfel încât să îngenunchez în fața lui. Cu vibratorul încă între picioare, mă întind și îi cuprind grosimea în mână. Ochii i se strâng doar de la atingere, ceea ce îmi dă încredere, apoi îl apropii încet de gură, unde îl ling pe lateral.

– Iisuse Hristoase! exclamă în timp ce-și coboară palma pe capul meu.

Nu mă forțează și nici nu mă încurajează. E ca și cum ar avea nevoie de mână acolo pentru a-și ține echilibrul.

Îmi răsucesc limba în jurul capului de câteva ori, după care îl trag în gură și apoi îl eliberez, repetând ritmul de câteva ori. Urmăresc tasemnată cum pieptul i se ridică și

coboară tot mai repede. Îmi place felul în care degetele lui îmi umblă în păr, iar gemetele care-i ies dintre buze sunt atât de erotice, încât îmi sporesc și mie plăcerea.

Îl mai răsucesc de câteva ori și apoi îmi amintesc ce a spus despre atingerile pe partea inferioară a penisului. Îmi plimb limba până la bază și apoi îl ling până la punctul pe care știu că îl adoră cel mai mult. Și atunci încep să-i ling și totodată să-i frec penisul cu mâna.

— Futu-i! șoptește. La naiba, Lia!

Mâna i se joacă cu părul meu.

— Gura ta! Al naibii de bună! Atât de caldă!

Îl trag înăuntru, iar picioarele îi tremură o clipă. Îl scot cu totul, apoi îl împing mai adânc înăuntru, iar când îl trag afară, îmi las dinții să treacă încet peste toată lungimea.

— Futu-i! strigă în timp ce se întărește, iar apoi vibratorul pornește din nou în forță.

Gem lipită de scula lui și mă simt străbătută de extaz.

— Breaker, sunt... Sunt aproape!

— Atunci, suge-o tare! mă îndeamnă, iar eu mă conformez.

Trag de penis atât de tare, încât simt că îl voi răni. Dar nu o fac. Îl stimulez și, pe măsură ce orgasmul meu se apropie tot mai mult, corpul îmi amorțește, iar vederea mi se încețoșează. Nu mă pot gândi decât la cât de tare vreau să-și dea drumul. Cum vreau să-i aud gemetele.

Îmi răsucesc limba, îmi las gura în jos peste penis, trag înapoi cu dinții și, când nu mai pot să-mi stăpânesc orgasmul, scot un geamăt puternic, iar corpul începe să-mi tremure.

— Al naibii... de fierbinte! spune în timp ce întregul corp îi înțepenește. Înghite! îmi poruncește chiar înainte de a zvâcni în gura mea și a ejacula.

Înghit până la ultima picătură și, după ce termină, mă las în cadă, încercând să-mi recapăt suflul în timp ce mă uit la el. Se lasă în genunchi și se întinde spre mine, apoi mă prinde de ceafă, trăgându-mă mai aproape de margine.

— Iisuse! exclamă, respirând greu, cu ochii ațintiți asupra mea. Iisuse, Lia!

— Ți-a ... plăcut?

— Dacă mi-a plăcut? mă întreabă șocat. Nu doar că mi-a plăcut. Tocmai am dezvoltat o dependență de gura ta. Degetul lui mare se plimbă pe buzele mele în timp ce adaugă cu blândețe: Acum penisul meu trăiește aici. Asta e gura mea. Ăștia sunt dinții mei. Asta e limba mea.

Și, când cred că o să mă sărute în timp ce mă trage mai aproape, mă sărută sus pe frunte și apoi se desprinde.

— Noapte bună, Lia!

Se îndepărtează, iar eu, cu un protest surprinzător, îl întreb:

— Stai, pleci?

— Planul a fost întotdeauna să plec după desert.

Se ridică în picioare, și îl urmăresc cum își bagă penisul înapoi în pantaloni, dar nu se deranjează să închidă fermoarul.

— Odihnă plăcută!

Și apoi pleacă fără să mai adauge nimic.

Nu știu cât timp rămân în cadă; cel puțin până se răcește apa. O las să se scurgă, mă clătesc și apoi nici măcar nu mă mai deranjez cu hainele, ci doar mă spăl pe dinți și mă bag în pat goală, cu mintea inundată de gânduri despre ce am făcut mai devreme.

Mă întind să sting lumina de lângă pat când telefonul îmi sună.

Breaker: *Mulțumesc pentru cină, Lia!*

Mă zgâiesc la text vreme de un minut. E un contrast foarte puternic cu felul în care a plecat din apartamentul meu. Cum poate să o pornească și să o oprească așa? Mintea mea încă e într-un vârtej cu fiecare lucru erotic care s-a întâmplat între noi în seara asta. Nu are și el aceleași gânduri? Mă hotărăsc să-l întreb, pentru că trebuie să înțeleg mai bine.

Lia: *Cum poți să te porți de parcă nu s-a întâmplat nimic?*

Breaker: *Nu mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Crede-mă, încă îți mai simt gura pe scula!*

Lia: *Atunci... atunci, de ce te comporți atât de normal în legătură cu toate astea? Eu nici măcar nu am idee ce se întâmplă între noi, iar tu nu mă ajuți deloc.*

Breaker: *Așa mi se pare normal, Lia. Ar fi trebuit să fim intim cu tine în ultimii zece ani, dar știu că îți ia timp să ajungi acolo. Vreau doar să vezi cât de normal este.*

Lia: *Nu mi se pare normal. Pare ciudat.*

Breaker: *Te-ai simțit ciudat când îți plimbai dinții pe scula mea?*

Lia: *Păi, nu. Dar asta a fost pe moment.*

Breaker: *Exact. Continuă să trăiești momentul și nu te mai gândi prea mult la tot. Noapte bună, Lia!*

Și apoi bate de patru ori în perete, iar eu, reticentă, bat de trei ori.

Nici nu mă mai sinchisesc să-mi scot lâna din geantă când iau loc pe canapeaua lui Kelsey. Am convocat o întâlnire de urgență după seara trecută, iar fetele s-au arătat mai mult decât fericite să-mi facă pe plac. Bărbații, nu la fel de mult.

Lottie pune jos o farfurie cu mini-quiche-uri făcute de Reign, precum și o farfurie cu croasantele lui delicioase.

— Părea un moment potrivit pentru croasante, spune ea.

Kelsey aduce un bol cu jeleu, farfurii și tacâmuri, iar Myla completează cu băuturi.

— Ce se întâmplă? întreabă Kelsey.

Intru direct în subiect:

— Ați avut dreptate. Are un plan, și îl execută.

Lottie se apleacă și ia un mini-quiche. Înainte să-l bage în gură, ripostează:

— Bărbații Cane au întotdeauna un plan... întotdeauna.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Myla.

Le ofer detalii despre seară și cum am împărțit o cină plăcută, iar el a fost foarte pus pe pipăială, dar discuția a fost una normală. Iar apoi, când a venit vorba de desert...

— Stai, avea un vibrator cu telecomandă și apoi te-a băgat în cadă? întreabă Lottie, clipind.

Obrajii îmi sunt în flăcări în timp ce dau din cap.

— Da. Și, dați-mi voie să adaug, în viața mea nu mai făcusem așa ceva. Nici măcar singură.

— Știam eu că el e cel mai pervers, șoptește Lottie.

— Asta nici măcar nu e partea cea mai perversă, adaug.

Myla își ridică băutura la buze și zice:

— Povestește-ne, te rog!

— Ăăă, păi, mi-a spus să i-o sug în timp ce vibratorul era încă în mine.

Fetele stau toate acolo, destul de uimite.

— Și am făcut-o, adaug.

Lottie înghite în sec și întreabă:

— Cum avea penisul?

— Ca un afurisit de buștean.

Fetele izbucnesc în râs.

— Serios, era extrem de mare! I-am spus că nu încape în mine, iar el mi-a zis că scula lui e perfectă pentru... pizda mea.

— A spus el asta? întreabă Kelsey. Uau, nu știu dacă mă voi mai putea uita la Breaker în același fel!

— Nu cred că vreuna dintre noi va mai fi în stare, completează Myla.

— Întrebare rapidă, intervine Lottie, ridicând un deget. I-ai supt-o?

Dar fiind că încep să mă simt un pic mai în largul meu cu discuțiile astea, dau din cap.

— Am făcut-o și... chiar mi-a plăcut.

— Bravo, fată! spune Lottie în timp ce mă bate pe picior.

— Și care e problema? întreabă Myla.

— Problema e că totul pare încă ciudat. Când suntem în momentele alea, nu e nimic ciudat. E cât se poate de natural. Și sigur, mă uimește cu ceea ce spune și ce vrea să facă, dar după... după este ceea ce mă omoară. Iar aseară, când am vorbit cu el despre asta, mi-a spus să nu mă mai gândesc prea mult la toate.

— Are dreptate, spune Kelsey. Trebuie să trăiești momentul.

— De acord, adaugă Myla în timp ce pune jeleu pe un croasant. Se pare că el încearcă să normalizeze totul, iar dacă tu te opui, îi va fi greu s-o facă.

— Marea întrebare este, tu îți dorești ceva mai mult cu el? întreabă Kelsey.

Mă las pe spate pe canapea și mă gândesc.

Viața fără Breaker este una cu care nu cred că m-aș descurca și nici nu mi-o doresc.

Acest nou nivel al prieteniei noastre este diferit, dar pare să-mi placă. Însă asta e o minciună. Știu că îmi place.

Enorm.

— *Cred că da*, răspund. *Dar asta mă îngrozește.*

– De înțeles, spune Lottie. Dar știi că Breaker nu va face niciodată nimic să te rănească, niciodată. Te adoră.

– Chiar că, adaugă Kelsey. Aproape că venerează pământul pe care calci.

– Și intenționează să facă ceva mult mai mult din voi doi, adaugă Lottie.

– Cred că da. Dar... ciudățenia asta..., replic.

– Atunci, nu o face ciudată! intervine Myla. Preia comanda! Nu-l lăsa pe el să deschidă calea! Surprinde-l și inițiază tu ceva! Poate că asta va alunga ciudățenia situației.

– Ooo, bună idee! spune Lottie.

– O, mă ia cu transpirații! reiau. Am inițiat de multe ori înainte, dar Breaker e mult mai experimentat decât mine. M-aș simți ca o tâmpită dacă aș face eu prima pasul.

– Tot ce trebuie să faci este să te apropii de el și să-l iei de sculă, iar el va fi gata imediat, replică Myla, făcându-ne să râdem.

– Da, dar s-ar putea să am nevoie de mai mult de atât.

– Deci ești deschisă la inițiere? întreabă Kelsey.

– Cred că da. Adică, are sens. Dacă vreau ceva, trebuie să merg și eu mai departe cu asta, și poate că va fi mai puțin ciudat dacă fac eu primul pas.

– Așa cred și eu, face Myla, bătându-se ușor peste bărbie. A, știu! Îi poți trimite un mesaj murdar.

– Da! exclamă Lottie, plesnind cu palma brațul canapelei. Un mesaj murdar. E perfect. Te poți ascunde în spatele tastaturii ca să nu trebuiască să te confrunți cu stânjeneala inițială, dar poți și să strunești tu discuția.

– Ce idee grozavă! intervine Kelsey. Ce-ar trebui să spună? Ceva care să-i atragă atenția. Cum ar fi... Îmi place penisul tău.

Lottie își dă ochii peste cap.

— Scuzați-o pe sora mea! Nu se prea pricepe la vorbe murdare.

Kelsey își încrucișează brațele la piept.

— Bine, tu ce-ai scrie?

— Păi, din moment ce mă forțezi, nu voi fi la fel de elocventă ca atunci când m-am gândit la asta mai mult. Dar aș putea spune ceva de genul... Sunt extrem de excitată doar când mă gândesc la seara trecută.

— Mai bine, spune Myla și clatină din cap. Dar nu suficient de bine. Avem nevoie de ceva care să se potrivească cu stilul lui Breaker, ceva care să-i atragă atenția.

Se gândește câteva secunde, apoi un zâmbet îi străbate fața.

— Gata, știu!

— Te rog să împărtășești cu noi! îi cere Lottie, așezându-și un picior peste celălalt.

— Simplu și la obiect... Vreau să stau pe fața ta!

— Poftim? întreb, simțind că tocmai mi-au luat foc obrajii.

— Daaa! exclamă Lottie. Doamne, Huxley înnebunește când spun chestii de genul ăsta!

— Și JP adoră chestia asta! adaugă Kelsey.

— Voi le-ați trimite asta bărbaților voștri? întreb neîncrezătoare.

— Da. Lottie își scoate telefonul și completează: Privește! Îi voi trimite un mesaj chiar acum și-ți arăt răspunsul lui. Ar trebui să o facem toate.

— Eu n-am nicio problemă cu asta, spune Myla și-și scoate telefonul, iar Kelsey face la fel.

Trimit toate câte un mesaj.

— Câteva clipe, stați un pic! spune Lottie, iar apoi îi sună telefonul.

...ține gâtul și zâmbește.

...-am spus că vreau să stau pe fața lui, iar el a răspuns...

...mușcă buzele și complează: „Du-te acasă. Acum!"

Telefonul lui Kelsey sună cu un mesaj.

...sta ar fi soțul meu. Și el a spus: „Iubito, știi că pă-...ea ta are rezervare permanentă pe fața mea."

...esc în timp ce sună telefonul Mylei.

...deschide mesajul și citește:

– Ryot mi-a trimis un mesaj cu o limbă și trei picături ...ă. De asemenea, „Când ajungi acasă, dezbracă-te, te ...ept în dormitor!"

Hmm, mă întreb ce ar spune Breaker!

Curiozitatea pune stăpânire pe mine, așa că îmi scot și ...telefonul.

Lorie bate din palme și exclamă:

– O face!

Au dreptate. Trebuie să trec peste rușine dacă voi reuși să ...ă asta să meargă, și o fac. Nu vreau să-l pierd. Vreau mai ...ult de la el, dar sunt doar speriată. Singura cale să nu fiu speriată este să mă arunc cu capul înainte.

Deschid conversația noastră și îi trimit un mesaj:

Lia: Bună!

— Ce-ai spus? întreabă Kelsey.

— I-am spus doar „bună", m-am gândit să-l pregătesc pentru început.

Îmi sună telefonul și le citesc mesajul cu voce tare.

— „Bună, tocmai mă gândeam la tine."

— Ooo, întreabă-l la ce se gândea! spune Kelsey.

Îi răspund la mesaj:

Lia: La ce te gândeai?

Îmi sună telefonul.

— „La faptul că vreau să te văd diseară. Vii pe la mine?"

Mă uit la fete.

— Ar trebui s-o spun acum?

Dau toate din cap. Cu respirația tremurândă, îi răspund la mesaj:

Lia: Voi fi acolo... Vreau să mă sui pe fața ta.

Strâng din ochi și apăs Trimite.

— Doamne, nu pot să cred că i-am spus asta! Dacă va crede că e ciudat?

— Îți garantez că n-o va face, ripostează Lottie. Îi va plăcea enorm!

— Îi va plăcea, adaugă Myla. Așteaptă doar'

Mă uit în jos la telefon și, când văd punctele albastre care indică faptul că tastează, mă cuprind emoțiile. Apoi în living se aude un țiuit de telefon.

În loc să-l citesc cu voce tare de la început, îl citesc pentru mine.

***Breaker:** Bun. Păsărica ta este a mea în seara asta. Sunt flămând.*

Fac ochii mari și mă uit la fete.

— Ooo, răspunsul lui trebuie să fie unul bun' spune Lottie.

Întorc telefonul ca să-l citească toate, pentru că nu pot să rostesc cu voce tare ce mi-a scris.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Kelsey.

— Ăăă, Breaker tocmai a câștigat? întreabă Lottie.

Myla dă din cap și se lasă pe spate.

— Da, i-a întrecut pe toți băieții cu răspunsul lui. Apoi se uită la mine și adaugă: Distracție plăcută diseară! Se pare că va fi o seară pe cinste.

Capitolul nouăsprezece

BREAKER

Îi datorez lui Lottie și Kelsey o medalie de onoare, pentru că știu sigur că motivul pentru care Lia mi-a scris mai devreme că vrea să se suie pe fața mea li se datorează lor. Știu că în seara asta au avut o întâlnire la clubul de noapte, pentru că JP se plângea că vrea să-și răvășească soția, dar nu are cum.

Lia a participat la tot ce am inițiat până acum, ceea ce a fost extraordinar. Dar apoi am citit… „Vreau să mă sui pe fața ta." Futu-i, asta mi-a adus un zâmbet enorm pe buze! Înseamnă că începe să se simtă mai în largul ei cu ideea de sex? Atât de repede? La naiba, da, sper că da! Nu am nicio îndoială că fetele au convins-o să iasă din zona ei de confort.

Și le sunt al naibii de recunoscător.

Acum Lia este la ea acasă, se schimbă, nu știu sigur în ce, dar se schimbă, iar eu aștept cu nerăbdare să ajungă aici. Mi-am gândit cum vreau să abordez situația pentru că îmi doresc să simtă că poate prelua conducerea, dar mai știu și

că cel mai probabil va fi timidă, așa că va trebui să o cunosc cum trebuie.

Mă plimb prin living și, când aud o ușă de alături închizându-se, îmi țin respirația. Mă uit la propria-mi ușă și, după câteva secunde, clanța se răsucește și ușa se deschide.

— Bună! o aud strigând.

Mă uit spre intrare și o surprind într-o pereche de pantaloni scurți de mătase verde și un maiou alb. Nu poartă sutien. E evident, la cât de tari îi sunt sfârcurile.

— Bună! îi răspund când ies la iveală.

Imediat, privirea îi cade pe pieptul meu. Am observat că a petrecut mai mult timp uitându-se la mine în ultima săptămână decât o făcea înainte și savurez acest lucru. Iată motivul pentru care continui să nu port tricou când sunt în preajma ei.

Mă apropii de ea, îi strecor mâna în jurul taliei și o trag la pieptul meu, apoi o sărut pe creștet.

Am vrut să o sărut pe buze? În fiecare blestemată de secundă în care sunt în preajma ei, dar aștept. Acel prim sărut va fi un moment special, unul pe care vreau să mi-l amintesc pentru totdeauna, așa că m-am abținut, chiar dacă m-a durut.

— Cum a fost la clubul de tricotat? o întreb nonșalant.

Dificil, pentru că trupul îmi vibrează după mesajul ei.

— A fost distractiv, îmi răspunde, desprinzându-se.

Îmi dau seama imediat că nu dă dovadă de la fel de mult curaj ca în mesaj, așa că va trebui să preiau eu conducerea.

Nicio problemă!

Îi iau mâna într-a mea și o ghidez spre canapea, unde mă așez. O pun să stea între picioarele mele, astfel încât spatele să-i fie lipit de pieptul meu. Ne întindem picioarele de-a lungul canapelei și, pentru că am pus deja muzică și luminile sunt stinse, atmosfera e pregătită.

Capul i se odihnește pe umărul meu și-i înconjor talia în timp ce o mână i se plimbă pe sub maiou, astfel încât îi ating abdomenul.

— Ai văzut că Blue Man Group vin în LA? o întreb.

— Da? se miră. Te rog, spune-mi că mergem!

Chicotesc.

— Știi, aș putea oricând să te duc în Vegas să-i vezi. La urma urmei, sunt bogat. La naiba, pot găzdui propriul nostru spectacol privat aici, în apartament!

— Te dai mare cu banii, așa-i?

Îmi place tonul ei vesel, așa că o țin tot așa:

— Simt că trebuie să impresionez.

— Știi cum poți să impresionezi? Recitând toate personajele din Harry Potter în ordine alfabetică cu casa corespunzătoare – dacă au una.

— Hmm, ceva la care să lucrez!

Îmi trec mâna peste abdomenul ei și apoi urc până la sân, atingându-l ușor cu degetele.

— Știi ce mi-a spus JP astăzi?

— Ce? gâfâie ea.

— Se pare că Huxley are un punct slab, și nu mă refer la Lottie.

— Ce vrei să zici?

— Ei bine, răspund în timp ce îmi plimb degetele de-a lungul abdomenului ei, admirând cum se adâncește și se umflă cu fiecare respirație și atingere a mea. Huxley era în biroul lui, iar JP a intrat peste el și a văzut că avea ochii umezi.

— Nu, nu-mi vine să cred! exclamă ea, clătinând din cap. Huxley nu plânge.

— Știu, asta am spus și eu. Iar când JP l-a întrebat ce se întâmplă, Huxley n-a zis nimic.

— Da, ca și cum mărunțul și-ar împărtăși sentimentele.

— Exact! spun, admirând cât de multe știe Lia despre familia mea. Dar îl cunoaște pe JP, e normal, și l-a iubit pe Hayden atât de mult, încât într-un final a capitulat și a spus că se uită la un filmuleț pe care i l-a trimis Lottie cu un bebeluș care aude pentru prima oară, fiind surd de la naștere. Hayden a sfârșit prin a-i arăta filmulețul lui JP, iar atunci le-au umezit amândurora ochii. Apoi, firește, JP a donat imediat de milioane de dolari unei fundații care sponsorizează familiile care nu-și pot permite echipamentul necesar pentru a-și ajuta copiii să audă.

— O, Dumnezeule, ce drăguț! face Lia. Credeam că o să spui ceva ridicol de genul... obsesia lui JP cu porumbeii.

— Așa credeam și eu, zic în timp ce îmi duc mâna înapoi la sânul ei.

De data asta, îl cuprind ușor și îmi plimb degetul mare pe sub el.

— Dar am fost surprinsă să aud că e vorba despre un copil. Mă face să cred că ascunzi ceva.

— La ce te referi?

— Nu știu. Cred că Lottie ar putea fi însărcinată.

— Nu. Astăzi a băut cu noi.

— Da, dar JP a mai spus și că a văzut niște băuturi non-alcoolice. Sau a zărit pentru cele cu alcool.

Lia se răsucește astfel încât stă acum în poala mea, cu spatele lipit de canapea și picioarele lăsate pe marginea ei.

— Nu, nu poate să fie însărcinată. Sunt sigură că aș fi putut să-mi dau seama.

— Ai văzut cu raze X asupra uterului despre care eu nu știu o lumină.

Își apasă palma de fața mea, făcându-mă să râd.

— Știi ce vreau să spun.

— Chiar nu știu. Eu cred că este. Semnele sunt acolo. Huxley a fost foarte protector în preajma ei în ultima vreme. Mai mult decât de obicei. Și a anulat câteva întâlniri. Mi-a spus JP. Crede că au fost la doctor.

Îmi las mâna pe coapsa ei în timp ce se uită mirată.

— Nu pot să-mi imaginez, Huxley ca tată. Pe de altă parte, nu am crezut niciodată, și chiar niciodată, că se va căsători.

Acum se întoarce spre mine, așezându-mi-se în poală. Mă acomodez cu schimbarea poziției și îmi strecor mâinile pe sub pantalonii ei scurți, până la joncțiunea șoldurilor.

— Dar iată-l aici, dovedindu-mi că mă înșel cu fiecare ocazie. Lottie chiar l-a domesticit.

— Da, mă bucur că s-au întâlnit! Îmi place mult Lottie.

— Și mie. Și Kelsey, de altfel. Ea și JP încearcă să facă un copil?

— Nu am întrebat, dar, din expresia lui JP când vorbea despre posibilitatea ca Lottie să fie însărcinată, am zărit dorința în ochii lui. Cred că JP ar fi un tată grozav.

— Și eu cred la fel.

Își așază mâinile pe pieptul meu.

— Îmi place să bârfesc despre frații tăi. Au o imagine atât de ferită, încât să vezi în culisele acestor oameni puternici e distractiv.

— Dar eu?

— Despre tine știu deja tot.

— Nu chiar tot.

Mă mângâie pe piept și mă întreabă:

— Ce nu știu?

— Că, în prima seară în care ai venit la mine în cămin, mi-am spus la jumătatea jocului de scrabble că într-un final o să te invit în oraș.

Își lasă capul pe un umăr.

— Ba nu, nu aveai de gând.

Încuviințez din cap.

— Ba da, voiam. Îmi adunam curajul să o fac.

— De ce n-ai făcut-o? mă întreabă, nedumerită.

— Pentru că ai spus că vrei un prieten, iar eu nu voiam să stric legătura noastră, așa că am spus: bine, voi fi prietenul tău.

Își umezește buzele și mă întreabă:

— Și de ce acum? De ce ți-ai schimbat modul de a gândi?

— Pentru că, îi răspund în timp ce îi prind tivul maioului și i-l trag încet în sus și peste cap. Mi-am dat seama că a te vedea căsătorindu-te cu un alt bărbat era cel mai rău scenariu pentru mine, pentru că am sentimente profunde pentru tine, Lia.

Mâinile mi se duc la sânii ei, iar ea își ridică pieptul cu un icnet în timp ce-și mișcă fundul peste erecția în creștere.

— Crezi că ai putea să simți la fel?

Își trece dinții peste buza de jos și, când ochii i se fixează în ai mei, răspunde:

— Cred că da.

— Bine, îi răspund înainte să o iau în brațe și să mă ridic de pe canapea.

Brațele ei îmi înconjoară gâtul, iar sânii i se apasă de pieptul meu gol. Este o senzație atât de delicioasă, încât aproape că mă simt trist că în curând voi întrerupe contactul.

— Totul este atât de... ciudat și nou pentru mine, recunoaște ea. Mi-e greu să mă gândesc la asta.

O duc în dormitor și o întind pe pat înainte de a-i scoate pantalonii, lăsând-o complet goală. Să o pot vedea goală oricând vreau e ca un vis.

— Și eu încă mai încerc să mă obișnuiesc cu ideea, spun în timp ce îmi împing pantalonii în jos și îmi strâng penisul în bară.

Îl strâng și scot un șuierat, admirându-i corpul perfect. Formele șoldurilor. Felul în care sfârcurile îi sunt tot timpul tari ca piatra. Buzele ușor desfăcute când mă privește cum mă mângâi.

— Spune-mi, Lia, ți-a plăcut ieri să ai scula mea în gură?

Înghite prelung în sec înainte să răspundă:

— Mi-a plăcut... mult.

— Bun răspuns!

Îmi mângâi penisul, trecându-mi mâna peste cap în timp ce ochii Liei rămân fixați la ce fac.

— Te-ai jucat cu vibratorul după aia?

— Nu.

Clatină din cap.

— De ce nu?

— Pentru că...

Își trece mâna peste sâni, iar eu o urmăresc gelos cum se joacă cu ei.

— Nu credeam că am voie să mă joc... fără tine.

Jur că penisul mi se întărește și mai mult de la răspunsul ei!

Umezindu-mi buzele, mă las apoi spre pat, deasupra ei, cu o mână de fiecare parte a sa.

— Asta e un răspuns și mai bun, spun în timp ce îmi cobor gura spre pieptul ei, ciupindu-i pielea. Simte-te liberă să te joci oricând vrei fără mine, dar – mă ridic să o privesc în ochi – gândește-te mereu la mine!

Apoi îi umplu pieptul cu sărutări, mutându-mă de la o parte la alta, sugându-i pielea, ciugulind, lăsându-mi

amprenta astfel încât, atunci când se va trezi mâine și se va uita în oglindă, să știe exact cui îi aparține.

Mâinile ei îmi urcă pe spate până la gât, unde se joacă cu șuvițele scurte din păr.

— Mă... chiar mă consideri atrăgătoare? întreabă apoi, surprinzându-mă.

Nu a spus prea multe în timpul ultimelor noastre întâlniri în afară de faptul că îi place ceea ce fac, dar astăzi e diferit. E mai îndrăzneață, mai deschisă. Mai curioasă.

Pentru a-i răspunde la întrebare, îi iau mâna și i-o așez pe erecție.

— Tu să-mi spui! ripostez.

Mângâie ușor, iar atingerea ei se simte ca focul, alimentându-mi flacăra cu fiecare mișcare a mâinii.

— Și... și chiar mă vrei? mă întreabă.

Îi trag sfârcul în gură și sug tare, făcându-i pieptul să se salte de pe pat. Când îi dau drumul, îi răspund:

— Mă gândesc la tine în fiecare clipă din fiecare zi, Lia. Te doresc mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată.

O sărut pe abdomen și rămân acolo, adorând cum se zbate pentru atingerea mea.

— Alte întrebări?

Își umezește buzele și dă din cap.

— Grăbește-te, pentru că mor de foame!

Mă las mai jos și îmi lipesc limba de păsărica ei, făcând-o să geamă.

Ochii i se închid și, cu un geamăt, întreabă:

— Pentru tine e doar distractiv ... sau e ceva mai mult?

Îmi duc gura la păsărica ei și o desfac. Nu o ling deocamdată, ci doar stau deasupra, iar când se uită în jos la mine, îi răspund:

— E mult mai mult, la naiba!

Și apoi plonjez cu limba pe clitoris.

— Doamne! exclam în timp ce picioarele i se depărtează și ea vâră mâinile în părul meu.

Acesta e locul meu care-mi aduce fericirea, chiar aici, între picioarele ei, făcând-o să-mi geamă numele. Și sunt extrem de supărat pe mine pentru cât de mult mi-a luat să înțeleg asta. Sigur, am fost întotdeauna atras de ea, dar mi-a luat doar o blestemată de secundă să-mi dau seama că o vreau. Și asta mă enervează. *Pentru că aproape am pierdut-o.* M-aș fi urât pentru totdeauna dacă aș fi pierdut-o.

Îmi apăs limba peste clitoris, lăsând-o să alunece încet, iar când îmi șoptește ușor numele, știu că e timpul. Mă îndepărtez și, când protestează, o răsucesc pe burtă.

— Ce faci? mă întreabă.

Îmi plimb mâna pe spatele ei și pe curbura fundului. După ce mi-am plimbat mâna peste globul rotund, fără să mă gândesc, îi plesnesc fundul, lăsându-i o urmă roșie.

— La naiba!

Se agață de pilota de sub ea, dar nu protestează. Așa că o fac din nou.

— Breaker! respiră ea greoi.

— Ce-i? o întreb în timp ce îmi trec mâna peste pata roșie.

— Eu... Nu știu.

O plesnesc din nou, iar de data aceasta, scoate un șuierat.

— Îți place, nu-i așa?

Cu un geamăt ușor, îmi răspunde:

— Da.

— Dar nu te așteptai să-ți placă?

Clatină din cap.

Zâmbind, o plesnesc din nou... și din nou. Sunetul reverberează prin dormitor, și știu că este un sunet pe care îl

voi memora pentru cât de dulce e faptul că o sud
ușor la fiecare palmă.

Îmi plimb mâna peste fundul ei, masându-l ușor, ținând
ca înțepătura palmelor să fie atenuată de mângâiere. Apoi,
după alte câteva secunde, o plesnesc din nou.

— Breaker! țipă.

Zâmbesc, apoi îi salt fundul în aer și îmi strecor mâna
între picioarele ei, simțind cât de udă e.

— E al naibii de bine, Lia!

Mă joc cu degetul de-a lungul fantei.

— Ești pregătită.

Îmi scot mâna, ocolesc patul și apoi mă întind. Îmi duc
mâinile sub ceafă și spun:

— Bine, vino aici!

Se uită în sus din locul în care își sprijină capul pe saltea
și mă întreabă:

— Ce vrei să spui?

— Ai vrut să stai pe fața mea. Așa că vino să te sui pe ea.

— O!

Obrajii i se înroșesc până la o nuanță periculoasă de
stânjeneală.

— Eu, ăăă... nu trebuie s-o facem.

Mijesc ochii.

— Ai spus că vrei s-o faci. Prin urmare, o vei face. Vino
încoace! Acum!

— Breaker, eu doar... n-am mai...

Mă ridic, o prind de braț și o trag spre mine. Apoi o în-
torc astfel încât spatele să-i fie în fața mea și o poziționez ca
să-mi încalece pieptul.

— Ce faci? mă întreabă.

Îmi apăs mâna pe spatele ei și o cobor, apoi îi aduc fun-
dul aproape de față.

— O, Doamne, Breaker! exclamă când îmi introduc două degete în ea. Futu-i! mormăie, și îi simt respirația pe erecție.

Mi-ar plăcea să mă cuprindă cu gura în timp ce fac asta? Normal! Dar am de gând să o oblig? Niciodată.

Îi înclin pelvisul și mai mult și o trag mai aproape, astfel încât gura să mi se lipească de păsărica ei udă. Atunci încep să o pipăi. Picioarele i se strâng în jurul meu, iar ea se lasă în față, cu gura aproape de penis.

În timp ce o ling, mâinile îi urcă și coboară pe interiorul coapselor mele, așa că le desfac și atunci îmi ia testiculele în mână.

— Rahat, Lia! mormăi în timp ce capul îmi cade pe pernă.

— Îți place? mă întreabă.

— Futu-i, da! îi răspund, așa că ea continuă să le cuprindă în timp ce mâna cealaltă îmi prinde penisul.

— Nu trebuie s-o faci, adaug grăbit, deși îi doresc din nou cu disperare gura.

— Dar vreau! răspunde înainte să tragă vârful în gura umedă și caldă.

Futu-i, zici că sunt în rai!

— E al naibii de bine! exclam în timp ce continui să-mi plimb limba peste clitoris.

Se face comodă și, în timp ce eu mă joc cu ea, ea se joacă cu mine, ceea ce e extrem de sexy. Nu am mai făcut asta cu nimeni până acum, și pot spune sincer că mă bucur că e cu Lia, pentru că e al naibii de perfectă. Totul la ea este.

Îmi înghite scula și o scoate afară în timp ce se joacă cu ouăle. Imediat, coloana vertebrală începe să-mi tremure în timp ce orgasmul începe să se apropie.

O să fie rapid. Foarte rapid, așa că mă concentrez să o fac să-și dea drumul. Îmi întăresc limba și fac mișcări scurte și rapide pe clitoris, făcând-o să geamă peste penis.

— Isuse! exclam. Fă-o din nou și o să-mi dau drumul în gura ta!

Gângurește cu scula în gură, iar degetele de la picioare mi se arcuiesc în timp ce ouăle mi se strâng. La naiba, nu nevoie să-și dea drumul!

Îmi mișc și mai repede limba, dar nu se compară cu ceea ce îmi face ea, iar mintea mea se poate concentra la un singur lucru, iar acela este orgasmul care se apropie.

Cu o ultimă strângere a testiculelor și o tragere cu dinții, corpul îmi înțepenește.

— La naiba, îmi dau drumul! exclam în timp ce mă mișc în gura ei, iar ea înghite. Ah, futu-i! urlu, simțind cum mă străbate plăcerea.

Îmi linge penisul după ce șoldurile mele se opresc din mișcare, iar atunci îmi dau seama că nu și-a dat încă drumul. Așa că o iau de pe mine și o întind pe spate. Mă privește cu un zâmbet diabolic. Este atât de mulțumită de ea însăși încât nici măcar nu pot să mă supăr pentru modul în care a preluat controlul.

— Ai încurcat-o! îi spun în timp ce îi desfac picioarele.

— De ce? mă întreabă, cu un zâmbet de la o ureche la alta.

— Uite așa!

Ridic mâna și îi ciupesc sfârcul, făcând-o să tresară.

— Asta trebuia să fie pentru tine. Nu trebuia să mă înghiți cu gura ta frumoasă a ta.

— Dar am vrut.

Ochii ei plini de mulțumire îi întâlnesc pe ai mei.

— Ți-am vrut scula, Breaker!

Și Isuse, futu-i... S-ar putea să mi se scoale din nou.

— Poftim! îi spun Luci, oferindu-i unul dintre tricourile mele. Poartă ăsta diseară!

La tricoul cu un imprimeu cu cub Rubik și spune:

— Sui, aș putea să mă întorc acasă și să-mi iau haine.

O ajut să îmbrace tricoul pe corpul gol și replic:

— Ai putea, dar asta ar însemna să te plimbi goală prin-tr-un loc public, iar eu nu sunt de acord cu asta. Ar mai însemna și că ar trebui să pleci, ceea ce, de asemenea, nu este aprobat de mine.

Chicotește și-mi apasă pieptul cu mâna.

— Nu mi-a spus nimeni că tu ești cel care conduce.

— Păi, sunt.

O sărut pe creștet, mai mult decât disperat să-i capturez gura.

— Ceea ce înseamnă și că, îmi pare rău, dar diseară dormi aici.

— Dar de ce?

Își duce mâinile spre mijlocul meu și, chiar dacă am făcut-o să-și dea drumul acum câteva minute, tot simt nevoia să o fac din nou.

— Pentru că te-am lăsat să dormi la tine în ultimele două nopți și ar fi timpul să-ți petreci noaptea aici, ca să mă pot trezi lângă tine dis-de-dimineață.

— Credeam că sunt un pore al pernelor? mă întreabă în timp ce mă mângâie pe piept.

— Chiar ești, dar e ceva ce pot să trec cu vederea.

— Uau, ești un adevărat erou!

Chicotește și apoi mă trage într-o îmbrățișare. Îmi plimb mâna peste ceafa ei.

— E totul în regulă? o întreb.

Aprobă din cap, dar nu se îndepărtează.

— Ești sigură? Tocmai ai devenit foarte tăcută.

— Sunt sigură. Doar mă gândeam.

— Spune-mi la ce te gândești! îi cer, plimbându-mi mâna pe spatele ei și înapoi în sus.

— La cât de nebunesc este!

Se uită în sus la mine.

— Nu m-aș fi așteptat niciodată să fiu în această poziție cu tine sau în poziția în care eram acum câteva secunde. Cred că încă mai încerc să înțeleg totul.

— Totuși, pari deschisă la asta.

— Chiar sunt.

Acum se îndepărtează suficient de mult cât să ne putem uita unul la altul.

— Îmi placi, Breaker, foarte mult. Și se pare că am această atracție pentru tine pe care nu știam că o am. Iar când mă atingi, când îmi dai ordine, mă simt în siguranță, protejată, ca și cum aș fi... acasă. Nu vreau ca toate astea să fie stricate de ceva, înțelegi?

— Înțeleg. Îmi las degetul să-i alunece sub bărbie și adaug: Îți promit că voi face tot ce-mi stă în putință să mă asigur că nu va fi stricat nimic! Ai înțeles?

Dă din cap.

— Da!

— Ai încredere în mine?

— Tu ești persoana în care am cea mai mare încredere.

— Bine!

O trag din nou în brațe.

— Atunci, trebuie să te întreb ceva.

— Ce?

O conduc la marginea patului și ne ridicăm amândoi în capul oaselor.

— Mă enervezi! spune în timp ce îi iau mâinile în ale mele.

— Nu fi nervoasă! Vreau doar să-ți pun o întrebare. Adaug, cu un zâmbet: Vrei să ieși mâine la o întâlnire cu mine?

— Termină... Nu asta e întrebarea ta.

— Ba da, este. Vorbesc serios, Lia. Vreau să ies la întâlnire cu tine, iar acum, că știu că ești deschisă la asta, vreau să o fac oficial.

— Serios?

Încuviințez din cap, iar ea se uită în altă parte.

— Ce s-a întâmplat?

E clar că se gândește la ceva.

— Nu-ți dorești asta? Te-am citit greșit?

Clatină din cap.

— Nu, dimpotrivă. Nu m-ai citit greșit. Doar că... totul e foarte brusc. Tocmai m-am despărțit de Brian și am anulat nunta. Dacă aș începe să mă întâlnesc cu tine, nu crezi că ar da, nu știu... o impresie proastă?

— În fața cui?

— Nu știu... doar a oamenilor.

Clatin încet din cap.

— Și cine sunt acești oameni la care te referi?

— Încetează!

Chicotește.

— Știi ce vreau să spun.

— Știu, dar mă întreb când a început să-ți pese de ce cred ceilalți? Pentru că, de când te știu, nu ți-a păsat deloc.

— Ai dreptate. Nu mi-a păsat. Cred că încă mai am frica asta.

— Bine, dacă nu ești pregătită, atunci aștept. Pot să aștept atâta timp cât vrei tu să aștept. Eu nu plec nicăieri, Lia. Dacă vrei să o iau mai ușor, o iau mai ușor. Dacă vrei să-ți

las puțin spațiu să te gândești la lucruri, fac și asta, pentru că te vreau implicată la fel de mult ca mine.

Își mușcă buza de jos și spune:

— Și eu vreau asta, Breaker.

Scoate un geamăt și apoi se trântește pe spate pe pat, acoperindu-și ochii cu mâinile.

— Doamne, sunt atât de enervantă!

Râd și mă întind lângă ea, lăsându-mi palma pe burta ei.

— De ce spui asta?

— Nu ți se pare evident? Că pur și simplu ar trebui să fac cu tine și să nu mă rețină nimic? Tu ești clar alegerea mea, dar mi-e prea frică să fac pasul spre o întâlnire, pentru că asta ar însemna... că prietenia noastră se încheie.

— Ăăă... pardon? Cum adică, prietenia noastră se încheie?

— Breaker, dacă facem primul pas către asta, atunci s-ar putea termina în două moduri diferite. Suntem împreună pentru totdeauna, și pare o nebunie numai să mă gândesc la acest lucru. Sau ne despărțim, și mă îndoiesc că putem fi prieteni după despărțire.

Mă scarpin pe obraz.

— De ce ți se pare o nebunie să fim împreună pentru totdeauna?

— Păi, tu chiar vrei să te căsătorești într-o bună zi? De când te-am cunoscut, nu ai avut o prietenă serioasă. Ești sigur vrei asta? Să te implici într-o relație cu mine nu te sperie deloc?

— Nicidecum. Și cred că e așa pentru că, în mintea mea, am fost întotdeauna cu tine. Mereu ai fost a mea.

— Asta e enervant de dulce.

Chicotește și apoi își cuprinde fața în palme.

— Ai spus că ai încredere în mine, nu?

– Da!

– Atunci, lasă-mă să-ți arăt calea, bine? Poți să faci asta? Promit că nu voi forța prea tare!

Înghite în sec și aprobă din cap.

– Bine, da, pot s-o fac.

– Ce fată bună! Acum, dacă vrei să mergi înapoi la tine acasă și să dormi, ești mai mult decât binevenită. Împrumută-ți niște pantaloni de la mine! Dacă vrei să rămâi aici, e bine și așa. Dar alegerea e a ta.

– Vreau să rămân aici, îmi răspunde, atentă la mine.

– Atunci, hai să ne pregătim de culcare, pentru că sunt epuizat.

Mă ridic din pat și o trag și pe ea în sus.

După ce mergem pe rând la baie și ne spălăm pe dinți, o conduc pe partea ei de pat, apoi trag păturile și o ajut să se urce în pat.

După ce totul este încuiat și telefonul meu este băgat la încărcat, mă strecor în spatele ei, așternuturile reci făcând un contrast puternic cu corpul său fierbinte. Îi cuprind mijlocul cu un braț și o trag la pieptul meu.

— Ești bine?

— Foarte bine. Asta e modul meu preferat de a dormi. Dintotdeauna.

Îi depun un sărut pe gât.

— Și al meu.

— Breaker? mă întreabă după o pauză scurtă.

— Hmm?

— Mâine... întâlnirea aia mai e valabilă?

Îi zâmbesc în părul ca mătasea.

— Este.

— Bine! Cred că vreau să merg la ea.

— Crezi sau știi?

— Știu, dar se poate să nu fie o întâlnire cinstită în care tu poți costum și eu mă îmbrac elegant? Asta nu prea se prezintă.

— Crede-mă că știu. Am plănuit ceva cu totul diferit. Ceva la care mă gândesc de multă vreme.

— Serios? Ce este?

— O surpriză.

Îmi strecoară mâna sub tricoul ei.

— Acum, la culcare!

— Ai de gând să mă lași așa?

— Da.

O sărut pe creștet.

— Dar amână-ți ziua de mâine pentru că știu a mea.

— Toată ziua?

— Da. Toată ziua. S-ar putea să nu te pun să te îmbraci elegant, dar tot voi face o impresie de durată. Consideră-ți ziua ta primă întâlnire!

— Groaznic de încrezător, nu crezi?

— Nu e încredere, Ophelia. Doar fapte.

Capitolul douăzeci

LIA

– CHIAR E NECESAR SĂ FIU LEGATĂ LA OCHI? ÎL ÎNtreb în timp ce opreşte la ceea ce pare a fi un semafor.

— Pentru a zecea oară, da!

— Şi să mă îmbraci tu a fost necesar? Sau ai făcut-o doar ca să te poţi juca cu sânii mei?

— Lia! spune el cu o voce severă. Nu trebuie să te leg la ochi şi să spun că trebuie să te îmbrac ca să te pipăi. Pot s-o fac oricând vreau.

— O! Şi când anume corpul meu a devenit al tău?

— În momentul în care ţi-ai dat drumul pe limba mea, replică el, iar mâna îi aterizează pe coapsa mea.

— Bine, e şi ăsta un răspuns.

Chicoteşte şi reia:

— Aproape am ajuns, mai durează foarte puţin. Şi trebuie să spun că ai făcut o treabă excelentă mâncându-ţi gogoaşa în dimineaţa asta. Nu te-ai murdărit cu nicio firimitură.

— Nu e prima dată când mănânc o gogoaşă. Şi a fost o experienţă diferită, mâncând-o legată la ochi.

— A, vezi, ziua începe deja să fie una reușită!

Oprește mașina și coboară geamul.

— Bună dimineața! îl aud spunând. O surprind, cu o răpesc.

Asta mă face să rad.

Cel cu care vorbește răspunde:

— Distracție plăcută, domnule Cane!

Și apoi mașina înaintează.

— Domnule Cane? Azi îți fluturi cardul de miliardar!

— Poate, îmi răspunde cu un zâmbet în voce.

Mă strânge de mână și apoi parchează.

— Am ajuns?

— Am ajuns. Își desface centura de siguranță și adaugă: Rămâi aici!

Îl aud cum coboară și, după secunde, deschide și portiera mea.

— Va trebui să merg legată la ochi?

— Nu, replică el în timp ce ajunge în spatele meu și mi desface legătura de la ochi.

Ochii mei au nevoie de câteva secunde pentru a se adapta, dar, când o fac, văd o parcare subterană.

— Unde suntem? întreb, și atunci îi văd tricoul.

Este negru și se lipește de fiecare centimetru al pieptului său musculos, dar imaginea lui Jack Skellington de pe el, precum și inscripția „Jack al ei" îmi atrag cu adevărat atenția. Mă uit la tricoul meu, care este cu Sally și „Sally a lui".

— Ăăă... suntem la Disneyland?

Îmi saltă bărbia, și ajung în dreptul zâmbetului său frumos.

— Da, suntem.

Ochii mi se umplu de lacrimi și mă sprijin de scaunul pasagerului, zicând:

— Nu pot să cred că ți-ai amintit!

Îmi ia mâna în a lui.

— În primul an de facultate, a fost imediat după ce te-ai dus la întâlnirea aia cu mâncătorul de calamari. Poate una dintre cele mai proaste prime întâlniri ale tale. Te-ai întors în căminul meu și te-ai plâns că băieții sunt niște idioți și că nu știu cum să organizeze o întâlnire adevărată. Te-am întrebat care ar fi prima ta întâlnire perfectă, iar tu ai spus Disneyland. L-ai fi testat pe tip să vezi dacă ar purta tricouri asortate. Dacă o făcea, era o bifă în coloana cu plusuri.

Face semn spre propriul lui tricou.

— Sunt destul de sigur că până acum mă descurc bine.

O, Doamne! Te descurci bine... Sunt pur și simplu uimită. De asemenea, sunt foarte emoționată, întrucât, cum de și-a amintit fiecare detaliu al acelei discuții? *Cum?*

O lacrimă mi se scurge pe obraz, iar el se apleacă și mi-o șterge.

— De ce plângi?

— Așa. E... atât de grijuliu! Ești singura persoană care a făcut ceva atât de frumos pentru mine. Vreodată.

— Deoarece pentru mine ești foarte specială.

Degetul lui mare îmi mângâie obrazul.

— Lia, pentru tine aș muta munții din loc.

Îmi șterge din nou lacrimile și apoi mă trage de mână.

— Haide, nu mai plânge! E timpul să ne distrăm.

Îl las să mă ajute să cobor din mașină și apoi, în timp ce mergem și mă ține de mână, mă las în voia prezenței lui puternice, a acestui bărbat care m-a tratat întotdeauna ca și cum pentru el aș fi numărul unu. Cel care și-a amintit totul despre mine – de la tipul de cafea care îmi place până la ideea mea despre prima întâlnire perfectă.

Nu mi l-am imaginat niciodată așa, un bărbat grijuliu, dar se pare că i se potrivește. *El pare să mi se potrivească perfect.*

M-am gândit mult și bine de ce e interesat de mine. La ce a spus aseară – de ce nu a avut niciodată o iubită pe termen lung.

„Cred că e pentru că în mintea mea, am fost mereu cu tine. Ai fost mereu a mea."

Cuvintele astea, declarația asta, m-au dat gata. Din momentul în care lui Breaker i s-a aprins beculețul, m-a tratat ca și cum aș fi ceva prețios. Ceva ce nu am experimentat niciodată. De fapt, e la ani-lumină distanță de felul în care m-a tratat Brian. Breaker m-a tratat la fel cum i-am văzut pe Huxley și pe JP tratându-le pe Lottie și Kelsey. Iar *asta* mi-a dat mai multă încredere să fac următorul pas cu el. Pentru că am încredere în el. Cred *în* el. Breaker nu e genul mincinos. „Întotdeauna ai fost a mea." Iar dacă eu am fost mereu a lui, începe să devină tot mai clar că și el a fost mereu al meu.

„Consideră că asta e ultima ta primă întâlnire!"

Când a spus asta aseară, voiam s-o cred. În timp ce mă agăț de el, trecând pe lângă rânduri și rânduri de mașini, o cred.

Pot să o văd.

O simt.

— Breaker, îi șoptesc, ținându-l strâns de mână. Ne-ai luat pachetul VIP?

— Mai degrabă pachetul Breaker Cane, îmi șoptește la ureche.

Parcarea în care am lăsat mașina era una secretă, care îți permite să sari peste toate cozile. Ne-am dus direct la secțiunea VIP, unde am fost întâmpinați cu urechi de Mickey cu tema *Coșmar înainte de Crăciun*, firește, iar partea cea mai drăguță din toate astea este că Breaker le poartă pe ale lui fără nicio rușine.

îmi amintește de tipul pe care l-am cunoscut în facultate. Nu-i pasă ce crede lumea despre el, face ce-i place și nu se gândește de două ori la asta.

— Domnule Cane, bine ați venit la Disneyland! Eu sunt Jorge, ghidul dumneavoastră de astăzi.

Breaker îi întinde mâna.

— Jorge, este o plăcere să te cunosc! Te rog să-mi spui Breaker!

— Plăcerea e de partea mea! spune Jorge și apoi îi întinde mâna. Aceasta trebuie să fie domnișoara Fairweather-Fern.

— Te rog, spune-mi Lia! zic și-i strâng mâna.

— Domnișoară Lia, este o plăcere! După ce ia un iPad, reia. Înțeleg că astăzi sunteți doar voi doi. Am primit programul evenimentelor planificate și v-am organizat și rezervările. Se pare că vom avea o zi minunată.

— Chiar vom avea! spune Breaker.

— Minunat! Și vă rog, dacă doriți să vă opriți pentru mâncare sau aveți nevoie de mine pentru a vă cumpăra ceva în timp ce sunteți într-o cursă, aș fi mai mult decât fericit să ajut! Sunt aici pentru a vă face experiența de neuitat.

— Mulțumesc, Jorge! spune Breaker.

— Păi, dacă suntem pregătiți, cred că primul lucru din programul nostru de astăzi este să vă dați în Matterhorn.

Mă uit la Breaker, care zâmbește pentru că știe – normal că știe – că Matterhorn este cursa mea preferată. Îmi place la nebunie cât este de veche și de șubredă. Faptul că sunt aruncată de colo-colo mă face să râd mai mult decât cursa în sine.

— Ar fi bine să începem cu un bum, nu? întreabă el.

— Azi mă răsfețe, așa-i? întreb în timp ce Jorge ne conduce prin parc.

— Da, dar nu ca să te impresionez. Nu sînt că e nevoie. Își apropie de buze mâinile noastre împletite și adaugă. Te

răsfăț pentru că vreau, pentru că pot și pentru că nu meriți decât ce e mai bun, Lia.

Îmi sărută ușor încheieturile.

Nu știu cum s-a întâmplat, cum am devenit atât de norocoasă să fiu cu acest bărbat, dar cumva, universul a făcut-o să se întâmple – poate cu ajutorul părinților mei care l-au iubit mereu pe Breaker și care s-au așteptat mereu să ajungem împreună. Poate că ei au avut un mic rol în a ne combina.

— Și tu meriți enorm de mult! îi răspund, însă el doar clatină din cap.

— Am tot ce-mi trebuie, Lia! zice, privindu-mă în ochi.

— Ești pregătită pentru asta? îmi șoptește Breaker la ureche în timp ce bara vasului nostru cu motiv Peter Pan se coboară peste picioare.

— Da, îi răspund, apoi pornim în întunericul cursei.

— Bine, acum dă-ți jos pantaloni scurți!

— Poftim? întreb râzând, apoi mă întorc spre el.

— Este o cursă de două minute, Lia. Dacă nu te pot excita în două minute, atunci nu știu ce fac ca bărbat.

— Oprește-te! zic, împingându-l în piept. Nu mă excit cu Peter Pan. Apoi șoptesc: Astea sunt și curse pentru copii.

— Dar e provocarea Peter Pan.

— Cine spune asta?

— Pasionații de sex din culise.

— Da, păi poți să iei legătura cu pasionații de sex și să le spui că sunt ciudați. Disney este sacru!

— Deci... va fi un nu?

Chicotesc și clatin din cap.

— E un nu clar. Doamne, Breaker!

Râde și apoi mă cuprinde cu un braț.

— Știi, doar glumeam.

— Dintr-un motiv oarecare, nu prea cred.

Vasul nostru trece prin Londra și se îndreaptă spre Neverland, cursa fermecată pentru copii, una dintre preferatele mele. Până acum, am trecut prin tot Fantasyland, aceasta fiind ultima noastră cursă, iar apoi ne îndreptăm spre Star Wars: Marginea galaxiei. Nu a trebuit să așteptăm la coadă, iar când am coborât din Visul fermecat al Albei-ca-Zăpada, Jorge avea pentru noi apă și covrigi umpluți cu cremă de brânză. Am găsit un loc unde să ne așezăm, iar eu mi-am devorat covrigul. Bineînțeles că am împărțit cu Jorge, care a fost mai mult decât recunoscător pentru asta. Ne-am oprit să facem poze în fața castelului, precum și în fața Matterhornului, și am intrat chiar și într-un magazin de suvenire, de unde Breaker ne-a cumpărat tricouri Disneyland asortate cu anul pe ele. Suvenir clasic. Din fericire pentru noi, Jorge ne-a cărat punga.

A fost de-a dreptul magic.

— Mulțumesc! îi spun. Chiar a fost o zi perfectă. O primă întâlnire perfectă.

— Încă nu s-a terminat. După asta trebuie să mergem la California Adventure.

— Mergem la California Adventure?

— Ăăă, da, va fi o zi întreagă.

— O să încheiem cu artificii?

— Tu ce crezi? mă întreabă el cu un rânjet.

— Uau, Breaker! Știi... dacă îți doreai atât de mult o felație, puteai pur și simplu să ceri una. Nu trebuia să treci prin toate astea.

Chicotește.

— O, știu, Lia! șoptește el, cu buzele lângă urechea mea. Crede-mă că știu cât de mult îți dorești scula mea!

Obrajii mi se încing, și mă bucur că suntem într-o cameră întunecată, altfel oamenii ar fi putut citi pe fața mea expresia și dorința pe care o am pentru acest bărbat.

— Cred cu adevărat că am avut o erecție în timp ce ne dădeam în Rise of the Resistance, spune Breaker în timp ce ne așezăm la locul rezervat în Docking Bay 7. Ca niște fiori.

— La fel, mărturisesc și eu. Deși nu mă pot pronunța în ceea ce privește erecția la care te referi. Chiar am simțit niște fiori. Trebuie să fi fost una dintre cele mai captivante experiențe de care am avut parte vreodată. Și modul în care membrii distribuției țipă la tine... Chiar m-am simțit ca o prizonieră.

— Da, o s-o repetăm.

Breaker se lasă pe spate în micul separeu rotund pe care-l avem doar pentru noi.

— Mă face să îmi doresc să îmi scot costumul de Chewbacca și să încep să alerg prin casă.

— Îl mai ai? îl întreb.

— Da, și mai am și costumul tău de Leia, pe care... Cred că trebuie să-l îmbunătățim, știi, din moment ce acum pot să te văd goală. Cred că te merit în bikini auriu.

— O, Doamne, serios? Ai de gând să fii atât de clișeic?

— Da, ai o problemă cu asta?

Rânjesc și mă sprijin pe el.

— Nu, de fapt cred că ar fi foarte sexy.

— Lia, nu mă tachina! Știi că voi cumpăra acel bikini chiar acum.

Sunt gata să-i spun să o facă când Jorge ne aduce mâncarea. Breaker a ales coastele afumate, iar eu am fost atrasă de tăițeii cu creveți. Aduce și niște sticle de Sprite și apoi spune

— Eu iau o pauză cât mâncați. Aveți numărul meu dacă aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc, Jorge! spune Breaker înainte să plece.

— Arată delicios! zic în timp ce Breaker îmi întinde o furculiță.

— Chiar că.

Își strecoară brațul în jurul taliei mele și mă trage mai aproape înainte de a-și pune mâna pe șoldul meu și a mă lipi de el.

În vreme ce ne savurăm prânzul, îl întreb:

— Întotdeauna ai fost atât de posesiv cu femeile cu care te vezi?

— Nu, îmi răspunde înainte să ia prima îmbucătură. Tu ești singura.

— Pot să te întreb de ce?

— De ce? Nu-ți place?

Clatin din cap.

— Nu, îmi place, dar e foarte diferit. Nu am întâlnit niciodată un tip care să mă țină în brațe așa cum o faci tu. Sau care să vrea să mă atingă ca tine. Și cred că nu știam cât de mult îmi place asta până n-ai apărut tu.

— Da, nici eu nu știam câtă nevoie am de asta până nu te-am atins.

Îmi zâmbește și apoi ia o înghițitură zdravănă de mâncare, arătând prostește și ridicol de drăguț. Când clatin din cap, mă împinge și mă întreabă:

— Ce-i?

— Ești doar... Doamne, e enervant cât de sexy ești! Poți doar să zâmbești, și simt fluturi în stomac.

— Îl consider un lucru bun.

— Normal că e, pentru că tu crezi că acum mă ai la degetul mic.

— Și nu-i așa?

Înfig furculița într-o bucată de crevete și mormăi:

— Din păcate!

Chicotește.

— Nu fi supărată din cauza asta sau din orice alt motiv!

— Ești doar fermecător, dulce și grijuliu, și of... e greu să-ți găsesc defecte.

— Cauți defecte? mă întreabă, sorbind din paharul cu Sprite.

— Nu căutăm mereu defecte? îl întreb, răsucind tăieteii pe furculiță. Fără defecte nu am fi oameni.

— Adevărat! Așa că, dacă tot cauți defecte, am ceva pentru tine de rontăit.

— O, da, ceva real?

— Foarte real. Mă gândesc la asta tot timpul și la cum aș fi putut s-o fac mai bine.

— Bine, hai s-o aud!

Iau o îmbucătură și ascult cu atenție.

— Unul dintre cele mai mari defecte ale mele ar fi că nu te-am invitat la o întâlnire în prima seară în care te-am cunoscut.

Îmi dau ochii peste cap.

— Haide, Breaker!

— Vorbesc serios, insistă el, iar după tonul vocii și expresia lui, îmi dau seama că vorbește serios. De când te-am gustat, mă tot gândesc că sunt un tâmpit că nu te-am invitat în oraș mai devreme, că nu am făcut o mișcare mai repede. Nu pot să cred că am așteptat atât de mult să te țin de mână, să te am în patul meu. Mă face să mă simt ca un tâmpit desăvârșit. Și toți acești ani în care nu am avut o prietenă au fost din cauza ta. Pentru că aveam sentimente pentru tine pe care nu îmi îngăduiam să le simt. Deci, da, e vina mea că

sunt un mare tâmpit când vine vorba de ceea ce simt pentru tine.

— U'au, hine! replic, nesigură cum să răspund. Nu știu dacă am fi avut aceeași relație pe care o avem acum. Probabil că nu aș fi fost atât de deschisă cu tine în legătură cu anumite lucruri dacă aș fi căutat ceva romantic. Când ești doar prieten, e ca și cum ai putea să renunți la toate zidurile și să fii tu însuți, dar, când încerci să fii romantic cu cineva, aproape că îți pui această fațadă pentru a arăta că ești suficient pentru a fi cu acea persoană. Am simțit cumva recent asta cu tine.

— De ce? mă întreabă, întorcându-se spre mine și abandonându-și mâncarea.

— Nu e nimic important, doar lucruri subtile, dar am avut unele momente de conștientizare, și cred că vin la pachet atunci când cineva este mai experimentat sexual. Adică, toată săptămâna trecută, Breaker!

Obrajii mi se înroșesc.

— Nu am făcut niciodată jumătate din lucrurile pe care le-am făcut împreună. Nici măcar nu știam că genul ăsta de sexualitate zăcea în mine.

— Încă mai simți asta? mă întreabă.

— Uneori. Ești doar... Nu știu, e o prostie.

Îmi potrivesc ochelarii pe cap și mă întorc la mâncare.

— Sunt doar ce? mă întreabă, trăgându-mă de mână.

Știind că nu va renunța la asta, îi răspund:

— Nu mai ești același tocilar din facultate. Sigur, dacă aș fi fost în stare să mă uit dincolo de mustața de atunci și părul neglijent, probabil că aș fi fost intimidată, dar nu am fost pentru că erai un tont, și asta îmi plăcea la tine. Acum, că ai crescut și... știi tu... ești musculos, transformarea ta are un factor de intimidare. Nu mă simt ca și cum aș fi din aceeași ligă cu tine.

— Iisuse, Lia, doar nu vorbești serios!

— Știu, am spus că e o prostie, dar e greu să nu simți așa când tipul care este ... ei bine, orice ar fi între noi, când este superb, bogat și extrem de bine dotat cu genul de experiență care ar face orice femeie să roșească. Nu mă simt demnă.

Mă forțează să mă uit la el săltându-mi bărbia cu degetul.

— Nu-ți pot spune eu cum să te simți, și te voi ajuta să înțelegi aceste sentimente, dar vreau să știi asta chiar aici și acum. Eu sunt cel care se simte norocos, bine? Eu sunt cel care simte că încearcă să-și înfigă ghearele în tine ca să nu fugi. Această nesiguranță s-a cuibărit și în inima mea. Mi-e teamă că te vei trezi într-o zi și îți vei spune că ai făcut o greșeală, că ți-e dor de Brian, că n-ar fi trebuit să anulezi nunta. Sau că poate eu sunt tipul de rezervă, că nu ar fi trebuit să mă apropii atât de repede de tine.

— Breaker, știi că nu e cazul.

— Vreau să cred asta, dar, în capul meu, știu că nu am procedat cum trebuie. Nu te-am abordat în mod corespunzător, normal. Ar fi trebuit să trec mai lent la partea sexuală.

— De ce te-ai aruncat cu capul înainte? îl întreb.

— Pentru că voiam să-ți arăt că există chimie între noi. Nu voiam să-ți dau de înțeles că nu există. Și, sincer, te voiam. Te vreau. Foarte mult, Lia. În momentul în care ți-ai pus rochia de mireasă, totul s-a schimbat.

Zâmbesc cu blândețe. Dacă mă gândesc la reacția lui când m-a văzut în rochia de mireasă, îmi dau lacrimile. În ziua aia eram extrem de emoționată, iar sprijinul lui necondiționat a fost singurul lucru care m-a menținut pe linia de plutire. Nu-i mai văzusem niciodată fața atât de... plină de adorare. Sau poate uimită. „Arăți... la naiba, Ophelia, arăți uimitor!"

— Cred că atunci s-a schimbat totul și în mine.

— Te urăsc! spune Breaker.

Se sprijină de un gard scund, răsuflând adânc, în timp ce chicotesc lângă el, iar Jorge urmărește și el scena și încearcă să nu râdă.

— De ce mă urăști? îl întreb.

Privirea i se îndreaptă spre mine în timp ce răspunde:

— Știi că urăsc cursa aia uitată de Dumnezeu. E moartea care stă la pândă.

— E o cursă pentru copii, replic, referindu-mă la Goofy's Skycoaster.

— Asta nu-i o afurisită de cursă pentru copii, e... e un coșmar!

Inspiră adânc, iar Jorge se apropie de el.

— Breaker, vrei să-ți aduc niște apă?

— O, e-n regulă, răspund, dar Breaker zice altceva:

— Apa ar fi extraordinară. Mulțumesc foarte mult, Jorge!

— Nicio problemă! Mă întorc imediat.

După ce pleacă Jorge, Breaker se ridică în picioare și mă apucă de încheietura mâinii, trăgându-mă aproape de pieptul lui. Ținându-mă ferm, îmi spune:

— O să plătești pentru asta!

— De ce? Nu te-am forțat eu să te dai. A fost alegerea ta.

— M-ai tachinat și apoi m-ai implorat. De parcă aș putea să-ți refuz ceva!

Face semn cu capul spre traseul din spatele meu, cu curbele abrupte în formă de C care te fac să simți că vei cădea de pe șine.

— Știai că urăsc cursa aia.

— Aș fi fost bine-mersi să mă dau singură.

— Prostii!

Chicotește, cu pieptul vibrându-i lipit de al meu.

— Iisuse, ești așa o mincinoasă! Înfruntă realitatea, Lia, vei plăti pentru asta!

— Ce-ai de gând să faci? Să mă bați la fund?

Privirea i se întunecă în timp ce mâinile îi coboară spre șalele mele.

— Da, s-ar putea să te plesnesc la fund. O să te plesnesc atât de tare, încât păsărica ta o să fie udă, implorând să-mi primească scula, iar apoi... O să te las complet nesatisfăcută.

Înghit nodul greu din gât.

— N-ai... n-ai face-o.

— Și apoi, când vei sta întinsă acolo, neliniștită, cu păsărica pulsând după eliberare, mă voi face să ejaculez pe tot frumosul tău spate arcuit, doar ca să-ți amintesc cine e stăpânul tău.

Uau, bunule Dumnezeu!

— Poftim, Breaker! spune Jorge, apropiindu-se de noi.

Și, ca și cum cineva ar fi apăsat un întrerupător în el, Breaker trece de la alfa dominator la oaspetele vesel din parc.

— Mulțumesc foarte mult, Jorge!

Acesta dă din cap.

— Goofy Coaster mă prinde de fiecare dată.

— Și pe mine. Nepoatei mele îi place, și, de fiecare dată când o aduc aici, e o cerință. Cred că îmi pune iubirea la încercare de fiecare dată când mă face să mă dau în el.

— Cred că Lia face la fel... îmi pune iubirea la încercare.

Și, cu o singură clipire, rămân paralizată. Acea clipire și folosirea cuvântului „iubire" mă fac să-mi arunc brațele în jurul gâtului său și să-l sărut.

Și... de ce nu m-a sărutat încă? La un moment dat, la prânz, am crezut că se va întâmpla. Sau mai devreme, când

prin roata Ferris, bucurându-ne de priveliște în timp ce eram în poala lui, mă gândeam că poate se va întâmpla atunci, dar nu s-a întâmplat.

Dacă el nu ar fi fost deja implicat pe deplin, aș fi bănuit că nu se va întâmpla niciodată.

Sau chiar aseară, acela ar fi fost momentul perfect, după ce încetaserăm să mai fim... carnali, când mă odihneam în brațele lui, ar fi fost perfect. Așa că nu înțeleg așteptarea.

— Ești gata pentru următoarea cursă? întreabă Breaker. Cred că mergem la Mica Sirenă, nu?

Îi zâmbesc.

— Da, cred că da.

Și apoi, mână în mână, pornim mai departe.

— Pe aici! ne informează Jorge în timp ce ridică o funie de catifea roșie care blochează o bancă față de public.

După alte câteva curse, am fost conduși înapoi la The Office, un restaurant secret din California Adventure, cu o priveliște splendidă spre dig. Acolo am fost serviți cu unul dintre cei mai buni homari pe care i-am mâncat vreodată. Iar sala era extrem de drăguță. A trebuit să trecem printr-o criptă pentru a intra în ea, și apoi am văzut că e acoperită cu imagini tip desene animate ale animatorilor.

Bineînțeles, Breaker a trebuit să stea lângă mine în separeu, unde putea să-și țină mereu o mână pe mine și să mă hrănească ocazional cu mâncare cu propria lui furculiță. Mi-a plăcut fiecare clipă.

După aceea, ne-am întors la Disneyland, unde ne-am plimbat încă o dată cu Indiana Jones și apoi am continuat să luăm deserturi de la Candy Palace. Eu am luat o gustare Rice Krispie, iar Breaker și-a luat popcorn caramelizat. Am

mers cu trenul în jurul parcului în timp ce ne mâncam deserturile, iar Breaker a luat o prăjitură și pentru Jorge. Iar apoi, după încă o cursă cu Space Mountain, unde Breaker m-a ținut de mână tot timpul, râzând, Jorge ne-a condus la banca noastră îngrădită de unde se vedea castelul.

— Focurile de artificii ar trebui să înceapă în curând. Pot să vă mai aduc ceva? întreabă Jorge.

— Nu, mulțumim, cred că de aici ne descurcăm!

Jorge dă din cap.

— Și ai permisul să te întorci la parcare?

Breaker aprobă din cap.

— Da!

Apoi își bagă mâna în buzunar și strecoară ceva în mâna lui Jorge.

— Mulțumesc foarte mult pentru tot! Ai fost fantastic!

— Sigur! Mulțumesc, Breaker! Domnișoară Lia, a fost o plăcere să vă cunosc! Înainte să plec, mă pot oferi să vă mai fac o poză?

— Nu, cred că suntem bine. Mulțumim totuși!

Și, cu încă un la revedere, Jorge pleacă, lăsându-ne singuri.

— Ce i-ai strecurat în mână? îl întreb.

— O mie de dolari, răspunde Breaker cu dezinvoltură.

— O mie de dolari? Doamne, Breaker!

Chicotește.

— Ce? A făcut o treabă bună.

— Probabil că tocmai i-ai făcut ziua mai frumoasă.

— Da, păi, măcar atât pot face și eu după ce a făcut această zi atât de specială pentru amândoi.

Își trece brațul peste spătarul băncii și mă trage mai aproape.

— Îți-ai simț[illegible]?

— Mi-am distrat de minune, răspund în timp ce mă las în brațele lui. A fost genul de zi la care visezi mereu, dar care nu prinde niciodată viață.

— Ei bine, acum este real. Toate astea sunt reale.

— Greu de crezut.

Oamenii caută locuri în fața castelului, cărucioarele se lovesc de trotuare, copiii plâng obosiți după toate evenimentele zilei și o mulțime de oameni epuizați concurează pentru un loc unde să se așeze. În mod ciudat, asta sporește magia.

Mă întorc spre el și îmi las mâna pe coapsa lui, spunându-i:

— Mulțumesc pentru ziua de azi!

— Cu plăcere, Lia! Știi că aș face orice pentru tine, nu?

— Da, știu.

— Așa că spune-o, și e a ta!

— Cred că...

Îmi las mâna să-i urce pe piept.

— Știu că vreau ceva, dar am emoții să o rostesc.

Se răsucește cu totul spre mine și mă întreabă:

— Ce anume?

În acel moment, începe spectacolul, iar mulțimea tace în timp ce muzica se aude prin difuzoarele amplasate în tot parcul.

— Mai poate să aștepte, îi zic.

— Ăăă, nu, nu poate. Doar cere-mi!

Îmi duc mâinile la tivul tricoului lui și îl răsucesc în timp ce spun:

— O să sune foarte stupid, dar... Cred că vreau doar să mă asigur că e real.

— Ce anume?

Când îmi ridic privirea spre el, primul foc de artificii se înalță spre cer, luminând noaptea întunecată.

— Vreau să mă asigur că, înțelegi... chiar suntem împreună. Că suntem exclusivi, că... Nu știu, că sunt iubita ta sau ceva de genul.

Zâmbetul care îi străbate chipul este cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Îmi ceri să fiu iubitul tău, Lia?

— Adică, dacă vrei să pui o etichetă. Doar că eu nu-mi doresc ca lucrul ăsta să fie o aventură. Înțelegi? De genul... doar sex și distracție. Nu asta-mi doresc.

Expresia îi devine serioasă și își strecoară mâna pe după gâtul meu în timp ce-mi răspunde:

— Lia, tu nu vei fi niciodată o aventură pentru mine. Niciodată. Ceea ce avem noi este serios, și nu o voi trata altfel.

— Bine! spun, ferindu-mi privirea pentru a-mi aduna curajul să spun ceea ce vreau să spun mai departe. Când ne privim iarăși ochi în ochi, zic: Atunci, dacă e așa, sărută-mă!

Mâna lui mi se strânge în jurul cefei, trăgându-mă spre el. Nu i-am mai văzut niciodată pe față o expresie atât de hotărâtă, dar adoratoare. Mă simt... *iubită*.

Respirația mi se blochează în piept. Îmi umezesc buzele înainte să mă tragă mai aproape, iar gura să i se lipească de a mea.

Simt cum îmi dau ochii peste cap când buzele lui moi le capturează pe ale mele.

Blânde.

Acaparatoare.

Perfecțiunea întruchipată.

Este cel mai intens, mai satisfăcător și mai palpitant moment din viața mea – faptul că-l sărut pe Breaker, că-mi sărut cel mai bun prieten, că simt cum electricitatea ricoșează între noi când ni se unesc gurile. Cu artificiile care

explodează deasupra noastră, buzele lui le acaparează pe ale mele, iar cealaltă mână a lui îmi înclină drăgăstos fața, ceea ce-mi dă și mie controlul.

Iar eu îl las, pentru că nu pot să fac altceva decât să mă las în voia strânsorii acestui bărbat în timp ce gura lui își face de cap cu a mea.

Apăsând.

Luând.

Plină de încordare.

Când se desprinde, mă desprind și eu. Când el se răsucește spre dreapta, eu mă răsucesc spre stânga. Când strânsoarea lui devine mai puternică, la fel face și a mea.

Iar când limba lui o apasă pe a mea, eu gem și îmi lovesc limba de a lui.

E pur și simplu delicios!

Îmi încolăcesc limba cu a lui, iar mâna mea îi strânge tricoul, având nevoie de el mai aproape, de mai mult, și când îmi strecor mâna sub tricou, el se îndepărtează, luându-mă prin surprindere.

Clipesc de câteva ori în momentul în care artificii uriașe explodează deasupra noastră.

Trăgându-și răsuflarea, se uită la mine câteva clipe și apoi spune:

— Eu, ăăă... Nu vreau să le ofer copiilor un alt tip de spectacol.

Și am revenit la realitate.

Suntem încă în Disneyland.

Înconjurați de copii.

— O, Doamne!

Îmi duc mâna la piept.

— Îmi pare rău, eu doar... Cred că până la urmă m-am lăsat dusă de val.

— Nu-i nimic, și eu m-am lăsat.

Un zâmbet băiețesc i se așterne pe chip.

— Săruți al naibii de bine!

Obrajii mi se încing când replic:

— Și eu voiam să zic același lucru.

Își dă șuvițele de păr de pe față și zice:

— E doar un alt regret al meu. Am fi putut începe să facem asta cu mult timp în urmă.

— Se pare că avem ceva timp de recuperat.

— Avem, spune, apoi mă prinde de bărbie și mă mai sărută o dată pe buze.

Chiar dacă este un sărut ușor, ca un fulg, are un impact puternic pentru că a fost de bunăvoie și, totodată, un mod de a-și exprima dorința pentru mine.

Simt fluturi în stomac. Este confirmarea faptului că facem asta... că devenim un noi. Și mă cutremur când aud vocea dulce a mamei mele spunând:

— *Era și timpul, scumpo. Era și timpul.*

Capitolul douăzeci și unu

BREAKER

CU MÂINILE STRÂNSE PE BLATUL DIN BAIE, MĂ UIT ÎN oglindă și inspir adânc de câteva ori.

O iubesc.

Sunt îndrăgostit de ea.

Nu vreau nimic altceva decât pe ea.

Sărutul ăla blestemat m-a dat cu totul peste cap.

Niciodată nu am mai experimentat așa ceva. În momentul în care ni s-au întâlnit buzele, m-a străbătut o descărcare electrică, făcându-mă să devin alt om.

Simt nevoia să o am mereu lângă mine. Să o ating compulsiv.

Să o dezbrac și să fac dragoste cu ea.

Vreau să știe că sunt al ei, pentru totdeauna. Că nu doresc pe nimeni altcineva în afară de ea.

Dar, de asemenea, trebuie să o iau pas cu pas. Nu vreau să o sperii.

Pas cu pas, amice!

Îmi iau mâinile de pe blat, apoi apuc periuța de dinți și pun pastă pe ea.

După artificii, ne-am întors la mașină ținându-ne de mână. Pe drumul spre casă, mi-am sprijinit mâna pe coapsa ei, iar ea și-a așezat mâna peste a mea. Am discutat despre un nou joc de societate care urmează să apară și pe care vrem să îl jucăm în timp ce rememoram momentul în care am fost la Disney când eram în facultate. Fusese un dezastru absolut, deoarece am mers într-o perioadă de vârf și am putut să ne dăm doar în trei curse. Naspa!

Când ne-am întors acasă, am condus-o la apartamentul ei și am sărutat-o blând de noapte bună, bucurându-mă de felul în care i-am simțit buzele pe ale mele și de dorința mea disperată de a o invita înapoi la mine acasă. Dar i-am spus noapte bună și m-am întors aici să fac un duș.

Cu părul încă umed și un prosop în jurul taliei, mă spăl pe dinți când aud ușa de la intrare închizându-se.

— Lia? strig, cu gura plină de spumă.

— Da, eu sunt! strigă și ea, după care o aud apropiindu-se.

Termin rapid periajul, îmi clătesc gura și mă duc în dormitor, unde o găsesc stând în mijlocul camerei, cu un halat de mătase și părul umed.

— E totul în regulă? o întreb.

Privirea-i cade pe pieptul meu și apoi pe prosop înainte de a urca înapoi la ochi. Clatină din cap și își desface halatul, lăsându-l să cadă și dezvăluind un set de lenjerie intimă mov. Un maiou cu aspect mătăsos și chiloți din dantelă asortați.

— Nu vreau să fiu singură, Breaker.

Se apropie de mine și își apropie ușor mâinile de abdomenul meu, după care și le duce până la prosop.

— Nu vreau să dorm singură și nici ca seara noastră să se termine cu un sărut de noapte bună la ușa mea.

— Nu? o întreb în timp ce o ușoară transpirație îmi acoperă pielea.

Clatină din cap și îmi desface prosopul, lăsându-l să cadă.

— M-ai sărutat în seara asta, ceea ce înseamnă că te vreau cu totul. Nimic altceva nu ne ține pe loc. Vreau tot!

Penisul crește între noi în timp ce mă apropii de obrazul ei și i-l cuprind în palmă.

— Știi că și eu vreau același lucru, nu? Vreau doar să mă asigur că ești pregătită.

Mă prinde de mână și mă trage spre pat.

— Sunt mai mult decât pregătită.

Când gambele ei ating marginea, nu o împing în pat. Îi trag maioul în sus și peste cap, apoi îl arunc cât colo.

Îmi plimb mâinile pe coastele ei, îi cuprind fața și apoi îi apropii buzele la ale mele, după care o sărut din nou. De data asta, nu îmi mai fac griji pentru unde suntem și mă las să mă pierd în acest moment. *În ea.*

Mâinile ei îmi prind încheieturile, rămânând nemișcată în timp ce gurile ni se despart și limbile ni se ciocnesc. Este cea mai dulce și mai delicioasă senzație, să o am lipită de mine în felul ăsta și să simt cât de mult mă dorește, la fel cum o doresc și eu.

Sărutările îi sunt intense, parcă pline de recunoștință și ușor suprarealiste. Ca și cum aș ține în mâini cel mai prețios lucru din lume.

Și cred asta pentru că ea este așa.

E cea mai prețioasă, și nu voi face niciodată ceva să strice asta. Niciodată. Știu cât de mult mi-a luat să ajung aici cu ea, și să fiu al naibii dacă o s-o dau în bară!

O răsucesc pe pat și îi prind chiloții tanga cu mâna, apoi îi trag în jos pe picioare și-i arunc pe pat. Ne urcăm amândoi în pat, iar când ea își desface picioarele, mă așez deasupra, corpul meu potrivindu-se perfect între coapsele ei. Îi mângâi ușor părul nul în timp ce o privesc.

Privirile ni se întâlnesc și, o clipă, sunt cuvintele pe vârful limbii:

Te iubesc, Ophelia!

Vreau să le rostesc. Să le strig. Vreau să știe exact cât de fericit mă face, cum simt că paharul meu este mereu plin când sunt cu ea. Nimic nu mi-ar putea răni vreodată, pentru că o am în brațe.

Dar îmi înghit sentimentele și îmi apropii buzele de ale ei, apoi ne sărutăm. Mâna ei îmi trece prin păr, iar a mea îi coboară lent spre piept, cuprinzându-i blând sânul.

Atingerea mea nu este dură, dar nici feroce. Pentru că nu simt nevoia să intru în ea. Vreau să savurez acest moment.

Gura mi se desprinde de buzele ei și se plimbă de-a lungul maxilarului și pe gât. Se agață de mine când ajung la sân. Lângă sfârcul, încercuindu-l de câteva ori înainte de a-l trage ușor în gură.

— Daaaa! exclamă în timp ce se joacă cu părul meu, un lucru care deja mi-a devenit drag.

Mă mut la celălalt sân și mă joc cu sfârcul înainte de a o lăsa în jos pe burtă până între picioare, pe care și le desface pentru mine. Faptul că-mi face loc îmi trimite un fulger de dorință prin piept, pentru că are încredere în mine.

Iar eu vreau să păstrez această încredere.

Îmi apăs limba peste fantă și o plimb lent în sus.

— Doamne, Breaker! șoptește. Ador gura ta!

O ating din nou.

Și din nou, de fiecare dată scufundându-mă din ce în ce mai adânc, până când i-o apăs pe clitoris.

Vreau să o aduc la limită, până în punctul în care să-și dea drumul și apoi să mă retrag, așa că o ating ușor în continuare, prețuind felul în care picioarele i se strâng de umerii mei și modul în care unghiile ei îmi sapă în păr, felul în care pieptul i se ridică și coboară, cum se răsucește și se întoarce cu fiecare mișcare a limbii mele. E foarte receptivă, se lasă în voia plăcerii noastre, și îmi place asta la ea. Nu trebuie să ghicesc ce-i place, pentru că mă anunță ea.

Picioarele îi tremură pe umerii mei pe măsură ce se strâng tot mai tare.

— Da... aproape gata! spune când mă îndepărtez. Ce-i? mă întreabă, cu o expresie de derută atât de drăguță, încât îmi vine să o sărut imediat.

— Vreau să-ți dai drumul pe scula mea.

Expresia i se înmoaie în timp ce-și întinde brațele deasupra capului.

— Vrei, Lia?

Încuviințează din cap.

— Da, dar grăbește-te!

Zâmbesc și îmi duc mâna spre noptieră, de unde scot un prezervativ și desfac ambalajul. Mă uit la ea și îi surprind expresia intensă în timp ce trag prezervativul peste penisul îndurerat, asigurându-mă că ajunge până la capăt.

— Vrei să fiu eu deasupra sau vrei să fii tu? o întreb.

— Nu... Nu știu, îmi răspunde. Poate tu deasupra.

Ajung iar între picioarele ei și, în loc să mă strecor imediat în ea, îmi cobor gura spre a ei și o sărut din nou, despărțindu-i buzele cu limba.

Se relaxează sub mine, așa că prelungesc sărutul în timp ce mă joc cu sânul, și-mi place enorm felul în care se simte în palmă, atât de moale, ca de catifea.

Și, când consider că s-a relaxat cu adevărat, îmi potrivesc penisul la intrarea umedă și pregătită. De la simpla senzație a penisului lipit de ea, se crispează din nou.

— Trebuie să te relaxezi, Lia!

— Știu, șoptește. Sunt doar emoționată.

— N-ai de ce să fii.

O sărut pe maxilar, în jos pe gât și înapoi în sus. Cu penisul la intrare, mă apăs cu grijă în ea, doar un centimetru, și o las să se adapteze.

— O, Doamne! gâfâie. Breaker, ești prea mare!

— Nu sunt, Lia. Sunt perfect pentru tine.

Îi morfolesc urechea și mă joc cu sfârcul înainte să ajung iar la gură. Îi ia o clipă, dar mă sărută și ea la fel de pasional. Și o las să se piardă așa în timp ce mă mișc iar lent în ea. E atât de strâmtă, încât mă trec sudorile când mă gândesc la cât de incredibil mi se va părea.

E pur și simplu uimitor.

— Ești bine? o întreb în timp ce o sărut pe maxilar.

— Da, șoptește, așa că mă mai mișc un centimetru. Iisuse!

— Ești sigură că ești bine?

— Da. Eu doar... N-am mai simțit așa ceva până acum.

— Vrei să continui?

— Doamne, da! răspunde în timp ce îmi găsește din nou gura și se relaxează și mai mult, ușurându-mi intrarea.

După alte câteva secunde, cu ea găsindu-mi iar gura, reușesc să intru aproape complet.

Pieptul i se ridică împotriva pieptului meu și-și desprinde iar gura de a mea, inspirând adânc. Profit de ocazie pentru a-i aduce sânul la gură și a suge sfârcul.

— Ce priceput ești, Breaker!

Cuvintele ei mă încurajează, așa că, în timp ce îi mușc sânul, îmi împing șoldurile cu ultimul centimetru, atingând capătul în timp ce se strânge în jurul meu.

— Futu-i! gem și-mi las capul pe umărul ei.

Mă ține strâns în brațe, cu respirația greoaie.

— Atât de plină, Breaker!

Îmi salt capul și descopăr că are lacrimi în ochi. Îi duc rapid mâna la obraz și o întreb:

— Rahat, ești bine?

— Perfect! îmi răspunde în timp ce mă trage de ceafă și mă trage mai aproape de gură.

De data asta, o sărut adânc. Pătrund și mai adânc cu limba în gura ei, iar ea mă sărută la fel de profund. Gurile noastre unite așa îmi trimit o senzație de undă în tălpi și mă forțează să-mi mișc șoldurile.

— Îmi... Îmi pare rău! spun, acoperindu-i gura. Am nevoie de eliberare.

— Și eu! exclamă, mișcând din pelvis.

— La naiba, Ophelia, nu te mișca!

Îmi înfig mâna în șoldul ei.

— O să mă faci să-mi dau drumul.

Zâmbește și apoi își mișcă iar pelvisul.

Privirile ni se întâlnesc.

— Sunt cât se poate de serios. Ce strâmtă ești! Mai am câteva secunde și termin.

— Atunci, dă-ți drumul! mă îndeamnă în timp ce mă cuprinde strâns cu picioarele, făcându-mă să intru și mai adânc.

— Futu-i! murmur, sprijinindu-mi mâna de saltea și începând să alunec înăuntrul și în afară, având grijă că ies și intru în același timp, astfel încât să primească și ea aceeași

cantitate de plăcere ca și mine. După gâfâitul sugrumat pe care-l scoate, cred că am nimerit la fix.

Așa că o fac din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Se agață de mine.

Mă zgârie pe piept.

Se zbate în toate părțile, dar țin pasul, aducând-o din ce în ce mai aproape de ceea ce avem amândoi nevoie.

— Da, Breaker! Da, te rog, nu te opri!

Degetele ei mi se înfig în piele, pieptul i se arcuiește, iar păsărica i se strânge în jurul penisului exact înainte să scoată cel mai sexy geamăt pe care l-am auzit vreodată, sunetul făcându-mi inima să vibreze în timp ce-și dă drumul.

— Futu-i, Ophelia! gem, mai înfigându-mă de câteva ori.

Vreau ca această senzație de euforie să dureze la nesfârșit, să rămân mereu în starea asta de beatitudine, dar, în timp ce ea continuă să se strângă în jurul meu, știu că e imposibil când penisul se umflă și orgasmul îmi trimite săgeți de plăcere prin spinare și picioare.

— Ooo... futu-i! strig în timp ce-mi dau drumul, iar șoldurile îmi înțepenesc și mă simt străbătut de un sentiment aproape divin.

— O, Doamne! șoptește Lia după ce ne prăbușim amândoi de fericire.

Mâna ei ajunge în părul meu în timp ce-o sărut ușor pe claviculă înainte de a mă ridica să o privesc în ochi.

Nu știu ce să fac. Doar... zâmbesc pentru că nu pot să mai spun altceva decât...

Te iubesc.

Te vreau pentru totdeauna.

Nu cred că momentul ăsta să se termine vreodată.

Îmi mângâie blând pe obraz.

— Ești cam prostuț!

Sprâncenele mi se unesc.

— Poftim?

Nu e ceva la care te aștepți să auzi după cel mai halucinant orgasm din viața ta.

Chicotește.

— Știi tu, pentru că nu ai făcut o mișcare mult mai devreme.

— O!

Rid și eu.

— Crede-mă că voi trăi cu acest regret pentru tot restul vieții. Sunt doar recunoscător că te am acum.

Îi mai depun un sărut delicat pe buze, iar ea mă cuprinde strâns în brațe.

—

— Ai emoții? o întreb pe când ne apropiem de ușa de la intrare a lui Huxley și Lottie.

— Nu, de ce aș avea?

Clatin din cap.

— Nu, dacă cineva ar trebui să aibă emoții, eu sunt acela. Odată ce frații mei ne vor vedea ținându-ne de mână, nu mă vor mai lăsa vreodată să uit că mi-au spus cu mult timp în urmă că suntem făcuți unul pentru celălalt. Dar tot va merita.

— Cred că e necesar. După dimineața asta... foarte, foarte necesar. Ne-ai împiedicat să avem parte de atâta... bucurie.

— Așa o numești tu? Bucurie?

— Da.

Zâmbește drăgăstos.

Ei bine, cred că și eu aș numi sexul la duș cu Lia bucurie. Și sexul pe podeaua bucătăriei. Singurul motiv pentru care suntem aici, îmbrăcați, este pentru că Huxley a cerut să fiu prezent la brunch. A spus că are vești despre companie. L-am întrebat dacă e în regulă să mi se alăture și Lia și a zis că nu e nicio problemă. Altfel, aș fi fost în patul meu cu ea, goală, bucurându-mă doar de trupul și de buzele sale dulci.

Sun la sonerie, apoi mă aplec și îi depun un sărut pe gât.

— Ți-am spus cât de frumoasă arăți în rochia aia? o întreb.

— Doar de cinci ori.

— Vreau doar să fiu sigur.

A ales o rochie lungă de culoare galben-deschis, cu spatele aproape gol și cu tăieturi adânci în față. După spusele ei, este o rochie de vară, dar nu am de unde să știu sigur, mai ales la cum i se văd sfârcurile tari.

— O, și doar ca să știi... Se ridică pe vârfuri și șoptește. Nu port lenjerie intimă.

— Lia! gem în momentul în care se deschide ușa.

Reign, bucătarul lor personal, ne întâmpină cu un zâmbet plin de căldură.

— Salut, Breaker! Toată lumea este în spate.

— Grozav! Mulțumesc! Fac o pauză și îl bat pe umăr, apoi adaug: Te rog, spune-mi că JP nu face Bloody Mary!

— Îmi pare rău, amice, am încercat să ofer altceva, dar era sigur că le place tuturor!

— Nouă nu. Chiar nu ne place.

Chicotește, și, cu mâna Liei în a mea, o conduc spre spatele casei, unde îi văd pe JP, Huxley, Ryot, Lottie, Kelsey și Myla stând de vorbă.

Cu toții spărem în ușa glisantă larg deschisă, privirile tu-
turor se îndreaptă spre noi și apoi spre mâinile noastre
împreunate.

– Ți-am spus eu! îi zice JP lui Huxley, care își dă ochii
peste cap.

Lottie și Kelsey bat din palme în timp ce Ryot o sărută
pe Mila pe cap.

– Spuneți-ne, spuneți-ne că e adevărat! Sunteți oficial
împreună? întreabă Lottie.

Mă uit la Lia și înapoi la familia și prietenii noștri. Ne ri-
dicăm mâinile și răspundem:

– Este oficial!

Fetele țipă în timp ce băieții schimbă un „Ți-am zis eu!"
După câteva îmbrățișări și strângeri de mână, fetele o iau
din loc pe Lia în timp ce băieții sunt lăsați să le pună măn-
care pe farfurii.

– Deci... începe JP. Presupun că-n clipa asta ești un om
foarte fericit.

Pregătesc un taco cu ou pentru Lia și aprob din cap.

– Nu cred că am fost vreodată mai fericit.

– Amuzant cum e, știi, ai fi putut fi fericit cu ani în
urmă, dar...

– Omule, nu am nevoie să aud asta, crede-mă! M-am
pedepsit destul.

– Are dreptate totuși, intervine Huxley, care pregătește
o farfurie pentru Lottie.

– Sunt perfect conștient. Nu am venit aici ca să te ascult
pe tine cum ai avut dreptate în toți acești ani. Am venit aici
să sărbătoresc faptul că în sfârșit mă simt... complet.

– Iisuse, amice! face JP. Nu credeam că te vei emoționa
în fața noastră.

— Nu plâng, dar, la naiba, sunt foarte fericit! *Sunt* că toate lucrurile sunt la locul lor. Mă uit înapoi la fete, care stau îngrămădite una în alta, apoi fac o pauză înainte de a culege fructe și a completa: Ne-am sărutat pentru prima dată aseară și apoi am făcut cel mai intim sex din viața mea. După asta, am fost terminat. Sunt terminat. Știu că nu mai am nevoie de nimic altceva în viață decât de ea.

— Ei i-ai spus asta? întreabă Huxley.

— Nu, la dracu'! Nu sunt sigur că e pregătită să audă toate astea, dar a fost greu să o țin pentru mine, asta e sigur. Vreau doar să-i spun cât de mult o iubesc. Adică... la naiba, aș cere-o în căsătorie chiar azi dacă aș ști că ar fi deschisă la asta.

— Păi, mă bucur că exersezi autocontrolul! spune JP. Asta e un progres.

Terminăm de umplut farfuriile pentru fetele noastre și apoi, cu o mimosa în mână, le ducem mâncarea.

— Mulțumesc! spune Lia.

Îi strecor paharul de mimosa în mână, apoi mă aplec și o strâng de bărbie. O sărut ușor pe buze, doar pentru ca Myla, Kelsey și Lottie să chiuie lângă noi. Lia zâmbește și apoi se desprinde.

— Să vă distrați bârfind, doamnelor! adaug.

— O, chiar așa vom face! spune Lottie, ridicând cumic din sprâncene.

Da, discuția se va învârti probabil în jurul meu și al Liei.

Mă întorc la bufet, iau o farfurie roz și un șervețel albastru, apoi o umplu cu taco și iau o mimosa, sărind peste Bloody Maryul lui JP. Azi nu mă mai chinui cu așa ceva.

Exact când mă așez, Banner și Penn intră pe terasa din spate.

Penn este un fost aruncător pentru Chicago Bobbies. A trecut prin iad și s-a întors pentru a-și îmbunătăți viața. După ce-a ajuns aici, în California, și a început să lucreze la Ryot și Banner, a reușit cu adevărat să găsească alinare și pace.

— Banner Bisley! strigă Lottie, de lângă fete. Unde e verișoara mea?

Și da, se presupune că a încercat să se întâlnească cu verișoara lui Lottie și a lui Kelsey, Kenzie, dar tot ce știu despre această situație este că lucrurile nu merg așa cum vrea el.

Banner face o pauză și oftează adânc.

— Știam eu că nu trebuie să vin.

— Se pare că ai nevoie de un Bloody Mary, anunță JP, ridicându-se de pe scaun. Îți aduc eu unul.

— Mulțumesc! spune Banner, pornind după JP.

Simt că ar trebui să-l avertizez, dar nu vreau nici să mi-o iau de la JP.

— Amice, ia-ți ceva de mâncare! îl îndeamnă Huxley pe Penn. Servește-te!

— Mulțumesc! răspunde Penn, părând aproape timid în timp ce ia o farfurie.

Huxley se uită la mine și, când suntem doar noi doi, spune:

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Breaker! Lăsând tachinările la o parte, cred că e perfectă pentru tine.

— Mulțumesc!

Mă uit din nou la ea.

— Mă cam mănâncă să fac următoarea mișcare, înțelegi?

— De ce? întreabă Huxley. Bucură-te doar de moment!

— Îmi tot spun asta, dar nu știu. Ne-am combi[illegible] în care s-a despărțit de Brian, iar ea nu a avut

iclească relația aia. Cred că doar îmi fac griji pentru ce s-ar putea întâmpla dacă într-o zi se trezește și își dă seama că a făcut o greșeală.

— Nu va fi cazul. Voi doi sunteți meniți să fiți împreună. Ea știe asta. Nu-ți mai face griji și distrează-te, omule!

— Da, ai dreptate! spun, iar atunci Penn vine și se așază lângă noi.

— Credeam că nu avem voie niciodată să-i spunem lui Huxley că are dreptate. Ceva despre un ego prea umflat?

— Și cine ți-a spus asta? se întoarce Huxley spre Ryot, care are un taco la jumătatea drumului spre gură.

— Eu nu. Vorbește cu fratele tău!

Ridic mâinile în aer.

— Asta ar fi celălalt frate. N-aș spune niciodată așa ceva și să nu mai fiu invitat la brunch-ul de duminică, și apropo, ce e cu baloanele și decorul roz cu albastru? Încerci să condimentezi brunch-ul de duminică?

— Poftim? face Kelsey, întrerupându-ne pe toți și ridicându-se din locul în care stau adunate fetele.

Ochii i se îndreaptă spre Huxley și înapoi la Lottie.

— Ăăă, e totul în regulă, iubito? întreabă JP.

— Nu, răspunde Kelsey. Nu e totul în regulă.

Apoi îi dau lacrimile, făcându-l pe JP să renunțe la toate ingredientele pentru Bloody Mary și să fugă la ea.

— Kelsey, ce se întâmplă?

Huxley se ridică și el de la masă, și, pentru că nu știu ce se întâmplă, mă ridic și eu. Lia se uită înapoi la mine, nedumerită. Și eu am rămas perplex, iar apoi Lottie începe să plângă.

Ăăă...

Huxley o strânge imediat în brațe, ținând-o protector la piept. Eu am rămas acolo, nesigur ce să fac.

După câteva secunde, întreb:

– Pot să fac ceva? Să sun pe cineva?

Lottie se desprinde de Huxley și schimbă amândoi o privire înainte de a se întoarce spre noi și a anunța:

– Bine ați venit la petrecerea noastră de dezvăluire a sexului!

– Sex... adică... adică veți avea un copil? întreb șocat.

– Da, răspunde Lottie în timp ce își duce mâna la burtă. Kelsey e supărată pentru că nu i-am spus până acum.

– Nu de asta sunt supărată, ripostează Kelsey și se șterge ochi. Chiar nu sunt supărată.

JP îi sărută mâna lui Kelsey și apoi spune:

– E fericită pentru că și noi am reușit să concepem un copil.

Aăă, ce să zic?

Lottie scoate un țipăt asurzitor înainte să se repeadă amândouă una în brațele celeilalte și să plângă împreună, în timp ce soții lor au rămas să se uite la ele.

Mă apropii de cei doi frați ai mei și le ofer o îmbrățișare.

– Așadar, asta ar explica decorul albastru cu roz, spun după ce îl eliberez pe Huxley.

– A fost ideea lui Lottie, replică el și apoi îl trage pe JP în brațe. La naiba, felicitări, omule!

– Felicitări și ție! spune el în timp ce se desprind unul de altul.

– Iisuse, nu-mi vine să cred că voi doi veți fi tați! Nu știu dacă ar trebui să fiu fericit sau îngrijorat.

– Poate un pic din amândouă, spune JP. Pentru că eu sunt speriat de moarte.

Huxley se scarpină pe obraz și șoptește:

– Și eu.

Eu râd și îi bat pe amândoi pe spate.

— Ascultă, dacă știu sigur un lucru, acela este că voi doi ați fost frați mai mari minunați, așa că știu că veți fi și tați minunați.

— Rahat, e emoționant! spune Ryot și apoi îi dă un ghiont lui Banner. Tu cum de nu-mi spui niciodată prostii de genul ăsta?

Banner, care ține în mână un Bloody Mary, ripostează:

— Dacă ai fi un frate mai mare bun, atunci aș...

— Au! chicotește Penn. Asta cred că doare.

— Nu sunt un frate mai mare bun? întreabă Ryot. Care te-a ajutat să ieși din... necaz...

— Necaz secret, replică Banner printre dinții strânși.

— Păi..., face Ryot.

Banner își dă ochii peste cap.

— Bine, ești un frate mai mare bun. Cel mai bun din tot ținutul.

Ryot își duce mâna la piept.

— E foarte emoționant, mulțumesc!

— Uau, chiar se simte dragostea! exclamă Penn, făcându-ne pe toți să râdem.

După încă o rundă de felicitări și tone de îmbrățișări, Huxley și Lottie stau lângă piscină, gata să ne dezvăluie sexul copilului. Lui Kelsey i-a luat puțin să nu mai fie supărată pe sora ei pentru că nu i-a spus mai devreme, dar cred că totul a fost diabolic, iar mie mi-a plăcut. Dezvăluirea copilului ȘI a sexului. Așa se face treaba!

— Ești gata pentru marea dezvăluire? întreabă Lottie.

O iau pe Lia de braț și o țin aproape în timp ce spunem toți da.

— Huxley, tu faci onorurile!

Lottie îi întinde telefonul, iar eu habar n-am ce se întâmplă, dar Huxley apasă un buton de pe telefon, iar

piscina se aprinde în toate culorile. Muzica instrumentală se aude pe fundal, creând un spectacol grandios, iar apoi luminile încep să clipească. Lottie îl strânge puternic în brațe pe Huxley.

Lumina clipește albastru. Apoi roz.

Apoi albastru.

Apoi roz și roz... și din nou roz, exact când muzica crește și se oprește totul.

— E o fetiță! strigă Lottie și-l cuprinde pe Huxley în brațe.

El o ține strâns, o sărută pe creștet și... Iisuse Hristoase... se vede cumva o lacrimă în ochii lui?

Nu, n-are cum.

Sau are?

Și apoi, iată, se ridică și se freacă la ochi.

O, Doamne, Huxley Cane plânge!

— E ceea ce cred eu că e? întreabă Lia încet.

— Dacă tu crezi că Huxley plânge, atunci ai dreptate.

— Uau, nu credeam că voi mai apuca ziua asta!

— Cred că nimeni nu credea.

Dar la naiba, uită-te la el! Uită-te la Lottie și la entuziasmul lor! E palpabil. Nu pot decât să sper că într-o zi Lia și cu mine vom fi în aceeași situație. *Ar fi cel mai bun viitor posibil.*

— Crezi că am putut să luăm croasante acasă pentru că acum suntem împreună? întreabă Lia în timp ce îi perii părul, așezați amândoi în pat.

După ce am ajuns acasă de la brunch, care a durat încă trei ore după dezvăluirea sexului copilului, ne-am dus direct în apartamentul meu, unde am dezbrăcat-o încet și am

făcut dragoste cu ea. Așa văd eu lucrurile – făcând dragoste –, pentru că asta simt pentru ea.

— O observație grozavă, pentru că Penn și Banner nu au apucat să ia nimic acasă!

— Doamne, chiar crezi că e o chestie de cupluri? Acum suntem într-un fel de club neoficial al croasantelor?

— De la clubul scrabble la clubul croasantelor, uite cât de departe am ajuns!

Chicotește.

— Azi a fost o nebunie, toate anunțurile, toate întrebările.

După ce mă lungesc pe o parte ca să mă pot uita la chipul ei frumos, îmi trec mâna peste șoldul său și o întreb:

— Au întrebat de mine?

— O, da! La greu.

— Ce fel de întrebări?

— Cele de hază. Dacă ne-am sărutat, pentru că știau că așteptam să o facem, și le-am spus că ne-am sărutat sub artificiile de la Disneyland. Firește, au spus toate că tu ești fratele Cane mai bun.

— Serios? întreb cu un zâmbet pe față.

— Da, dar apoi le-am spus că ești doar OK în pat și s-au răzgândit.

O gâdil pe coaste, făcând-o să râdă, și spun:

— Nu ai zis așa ceva!

— Nu, nu am zis. Le-am spus adevărul, că ai cea mai mare sculă pe care am văzut-o vreodată și că e aproape prea mare, ceea ce face ca sexul să nu fie distractiv.

— Mincinoaso!

O gâdil iar.

— Bine, fie! Le-am spus că a fost de departe cel mai bun sex pe care l-am făcut vreodată.

Mulțumit, mă aplec și îi depun un sărut ușor pe buze.

— Mai bine.

— Dar despre mine? întreabă ea în timp ce îmi mângâie o șuviță de păr. Ai spune așa ceva despre mine?

— Serios? o chestionez. Chiar trebuie să întrebi?

Ridică din umeri.

— Poate.

— Lia, rostesc încet în timp ce îi cuprind obrazul în palmă. Înainte de tine, sexul era doar un mijloc de a atinge un scop. Nu era nimic în afară de eliberare, dar cu tine, totul s-a schimbat. Conexiunea pe care o avem este atât de puternică, încât mă simt ca și cum aș fi în altă lume când sunt cu tine. Sexul cu tine este de neegalat.

Zâmbește.

— Uau, sigur știi cum să faci o fată să se simtă bine în pielea ei!

— E adevărat totuși. Cu tine, totul e diferit. E ca și cum aș vedea mai bine, aș auzi mai bine, aș gusta mai bine. Tu mi-ai umplut viața de culoare, Lia. Tu ești cea care îmi pompează oxigen prin vene.

— Serios?

— Da!

Expresia i se relaxează în timp ce își duce mâna la ceafa mea și mă trage mai aproape de propriile buze, apoi mă sărută adânc și intim, cu fiecare centimetru al corpului ei. În timp ce gâfâim tot mai tare, mă împinge pe spate și apoi mă sărută pe gât, pe piept și pe burtă.

Împinge așternuturile în jos și îmi dezvăluie erecția, pe care o ia în mână și începe să o frece în timp ce își mută gura tot mai jos.

—Lia! șoptesc, dorindu-mi cu disperare să știe cum mă face să mă simt.

Nu zice nimic. În schimb, se lasă în genunchi în fața mea și apoi mă ia în gură, sugând cu forță capul penisului.

Un șuierat puternic îmi scapă dintre buze în timp ce îmi desfac picioarele și îi fac loc. Îmi trec degetele prin părul său, iar ea mă lucrează cu gura, răsucindu-și limba și trăgându-mă adânc în gât, mângâindu-mă cu mâna în sus și în jos până când încep să-mi tremure picioarele.

—Lia, sunt aproape! o anunț. Te vreau deasupra.

Se uită în sus la mine și o văd că ezită, neștiind ce să facă.

— Te rog! o implor. Îmi place gura ta, dar îți vreau păsărica exact acum!

Rânjește răutăcios și apoi își mai plimbă limba peste penis de câteva ori înainte de a se îndepărta și a se așeza în poala mea.

— Ești pregătită? o întreb.

Vulpița plină de încredere în sine îmi ia mâna și și-o duce între picioare, unde sunt cât e de excitată.

— Iisuse, Lia! exclam chiar înainte să-mi poziționeze penisul la intrare și apoi să se lase în jos dintr-o singură mișcare lină, învăluindu-mă într-o căldură atât de intensă, încât aproape că mi dau drumul pe loc.

— Futu-l! strig, strângând puternic din dinți. Lia, încet! Îmi dau drumul prea repede dacă vei continua așa.

Rânjește iar. Se ridică, așa că aproape ies din ea, și se trântește la loc, făcându-mi ouăle să se strângă. E atât de strâmtă, atât de caldă, atât de alunecoasă, încât mă omoară.

— Lia, serios!

O face din nou.

Și din nou.

Și îmi dau seama că nu am niciun control asupra situației. Își dorește acest moment, iar eu am de gând să-l

dor, așa că îmi acopăr ochii cu o mână și o las să preia controlul.

Se mai trântește de câteva ori, făcându-mă să respir atât de greu, încât încep să-mi pierd oxigenul din membre. Sunt pe moarte și sunt străbătut de furnicături, iar nevoia mea pentru această femeie îmi scapă de sub control.

— Futu-i, sunt foarte aproape!

Se ridică cu totul de pe mine până când penisul mi se gumă acum de burtă.

— Ce naiba? întreb când se apleacă și-și mișcă limba pe partea inferioară, chiar pe cap. Futu-i, Lia... Iisuse, nu, oprește-te! Nu vreau să-mi dau drumul pe burtă!

Strâng din dinți, iar voința mi se clatină.

— La naiba, te rog, vreau să-mi dau drumul în tine!

— Ești sigur? mă întreabă cu o voce seducătoare.

Îi place fiecare clipă.

— Da! Dă-mi păsărica! Acum!

Se întinde spre noptieră, de unde scoate un prezervativ și apoi îl pune pe scula îndurerată. Se întoarce cu spatele spre mine, apoi mă conduce din nou la intrare și mă lasă să alunec înăuntru. Mă simt atât de bine, încât nu cred că asta va fi depășită vreodată de ceva.

Niciodată.

— Plesnește-mă! îmi cere în timp ce zvâcnește încet, și vreau să spun al naibii de încet, în sus și în jos pe mine.

Știind ce vrea, o lovesc peste fund, sunetul răsunând în încăpere.

— Daaa! geme în timp ce păsărica i se contractă în jurul penisului.

Futu-i, și ea e foarte aproape!

Așa că o plesnesc din nou, de data asta pe cealaltă fesă. Apoi încă o dată. În tot acest timp, zvâcnește deasupra

mea, aducându-ne pe amândoi tot mai aproape de punctul culminant.

O lovesc din nou, de data aceasta mai cu putere, iar ea geme destul de tare ca să fiu sigur că ne aud vecinii.

— Ce bine e! exclamă când o ridic și o trag astfel încât să stea culcată pe pieptul meu.

— Depărtează-ți mai mult picioarele! îi șoptesc la ureche.

Și, cu noua poziție, întinsă peste mine și mâinile mele înfășurate în jurul ei, pelvisul meu făcând treaba, îi iau sfârcurile între degete și mă înfig tare în ea.

— O, Doamne, Breaker! strigă. E... o, rahat... O să...

Își dă drumul cu un geamăt puternic, păsărica strângându-i-se în jurul meu, zguduită de orgasm. E cel mai sexy lucru din lume, să simt valurile de plăcere care o străbat. E atât de sexy, încât, după încă două mișcări, înțepenesc sub ea. O mușc de umăr în timp ce-mi dau drumul. Totul se întunecă în jur, iar corpul îmi vibrează de fericire. *Asta* se întâmplă doar când sunt cu Lia.

Când suntem doar eu și ea.

După câteva secunde în care ne tragem răsuflarea, se dă jos de pe mine și apoi se întinde pe pat, unde respiră cu greutate.

— A fost... ceva nou! gâfâie.

Chicotesc.

— A fost bine?

Se întoarce spre mine și își sprijină mâna pe pieptul meu, dând din cap.

— Da, a fost un orgasm complet diferit. Ca și cum l-aș fi simțit în interior.

Zâmbește.

— Vreau să repet experiența!

Chicotesc.

— Bine, lasă-mă câteva clipe! Trebuie să, înțelegi... să mă reîncarc.

Surâde și apoi se lasă pe pieptul meu, plimbându-și mâna prin părul meu înainte de a-mi depune un sărut ușor pe buze.

— Încă nu-mi vine să cred că pot să te sărut. Tot mi se mai pare ireal.

— E cât se poate de real, spun, răspunzându-i la sărut. Totul la noi este real. Cel mai plăcut fel de real.

Se joacă cu degetele pe pieptul meu.

— Nu ai de gând să te saturi de mine, nu?

— Glumești? Dacă nu m-am săturat de tine în ultimul deceniu, sunt sigur că nu mă voi sătura nici acum.

— Dar relația cu mine este diferită.

— Cum așa? Pari la fel.

— Sunt foarte lipicioasă.

— Când e vorba de tine, îmi place să fii lipicioasă.

Chicotește.

— Se pare că sunt și foarte excitată.

— Încă o dată, când e vorba de tine, excitat este uimitor.

— Și exigentă, va trebui să te țin de mână la toate ieșirile.

— Cred că mă descurc.

— Și voi avea nevoie de cel puțin o întâlnire pe săptămână.

— Am voie doar una sau pot avea mai multe?

Acum rânjește.

— Poți să ai cât de multe vrei.

— Bine!

Îmi duc mâna la ceafă și mă uit la ochii ei frumoși.

La naiba... Te iubesc, Lia!

Vreau să fiu mereu cu tine.

Nimic, și vreau să spun absolut nimic, nu va fi mai bun decât tine.

Tu ești veșnicia mea.

— De ce te uiți așa la mine? mă întreabă.

— Așa, cum?

— Nu știu... cu ochi drăgăstoși.

— Poate pentru că am ochi drăgăstoși când ești prin preajmă.

Îmi ia fața în palme și râde.

— Nu fi penibil!

O răsucesc astfel încât spatele să-i fie pe saltea și o imobilizez acolo.

— Eu nu sunt niciodată penibil, dar, dacă tu crezi că sunt, atunci poate ar trebui să pleci.

— Bine! răspunde, și încearcă să se ridice.

— O, futu-i, nu!

O imobilizez iar, făcând-o să râdă.

— Acum ești a mea!

Și apoi îmi lipesc buzele de gâtul ei și îi sărut fiecare centimetru din corp.

Capitolul douăzeci și doi

LIA

– LIA! GEME BREAKER CÂND TREC PE LÂNGĂ EL.

— Ce-i? întreb, lăsându-mi cana de cafea goală în chiuvetă.

— Mă omori cu rochia aia.

Se sprijină de ușa bucătăriei, îmbrăcat într-un costum verde-închis și o cămașă albă.

Îl omor? Singurul motiv pentru care port rochia asta este pentru că azi a ales să-și ia costumul ăla la serviciu și e nevoie de tot ce am mai bun în mine ca să nu i-l rup în bucăți înainte să plece la muncă.

Așa că, pentru a contracara atacul frontal cu costumul, am îmbrăcat o rochie de vară pe care, în mod normal, nu aș purta-o niciodată pentru o zi de lucru acasă, dar știți voi, vremurile disperate cer măsuri disperate.

Făcând-o pe nonșalanta, mă uit în jos la rochie și înapoi la el.

— E doar o rochie obișnuită.

— *Nu* e o rochie obișnuită, ripostează el, apropiindu-se de mine și trecându-și degetele de-a lungul bretelei subțiri. În mod normal nu porți rochii, deci există vreo ocazie specială despre care nu știu?

— Nu, îi răspund. Nu poate o fată să poarte o rochie și să nu fie certată pentru asta?

— Te cert? Habar n-aveam.

Mă prinde de gât, ținându-mă posesiv și trăgându-mă mai aproape.

— Mă întrebam doar dacă încerci să mă ispitești să rămân acasă cu tine când ar trebui să plec la birou.

— Ești un om matur, Breaker. Poți hotărî ce vrei să faci cu viața ta. Nu trebuie să port o rochie ca să te tentez.

— Prostii!

Zâmbește înainte de a-mi ridica maxilarul cu degetul mare și apoi mă sărută atât de adânc, încât mă prind de reverul costumului ca să nu cad. Îi strecor limba printre buze, iar el scoate un geamăt înainte de a mă lipi de un bufet.

— Futu-i! exclamă lipit de buzele mele, după care își strecoară mâna pe sub rochie și găsește marginea de dantelă a chiloților tanga. Trebuie să plec, în pizda mă-sii! adaugă în timp ce trage de chiloți și mi-i coboară pe picioare.

Îi dau la o parte și îmi desfac picioarele pentru el.

Începe încet să mă penetreze cu degetele, preluând controlul cu gura.

— Iisuse, Lia! Ce udă ești!

Îi desfac cămașa și îmi trec mâna peste abdomenul lui.

— Ce sexy ești în costum!

— Știam eu că ai purtat intenționat rochia asta! spune înainte să mă ridice pe tejghea.

Apoi își dă jos sacoul, își desface pantalonii, își scoate penisul tare și îmi saltă rochia. Mă ridică, iar eu îmi încolăcesc

brațele în jurul lui în timp ce îmi găsește intrarea și mă las pătrunsă cu totul.

— Futu-i, asta nu se va demoda niciodată! exclamă înainte de a mă lipi de perete și a mă împinge în sus.

Sunt atât de copleșită și de surprinsă de schimbarea bruscă, încât corpul meu i se dăruiește liber. Simt cum trupul mi se încordează, mai ales de la felul în care intră în mine.

— Breaker! îi șoptesc la ureche, ceea ce îi face tot corpul să tremure.

— Rahat, Lia! N-o să dureze mult.

Ținându-mă strâns în brațe, se mai împinge de câteva ori în mine, și simt cum mi se declanșează orgasmul. Îl strâng tare, îmi dau capul pe spate, iar buzele i se lipesc de gâtul meu și, în timp ce mă umple de sărutări pe piele, scot un geamăt gutural și îmi dau drumul.

Mai pompează de câteva ori, apoi îmi dă drumul, se retrage și se întoarce, frecându-și penisul până când își dă drumul chiar acolo, pe podeaua bucătăriei.

Fața mi se încinge când îl văd.

Își proptește o mână pe blat cât ne tragem răsuflarea.

— Drace! șoptește în timp ce mă apropii de el și îi iau ușor penisul în mână, după care îl mângâi de câteva ori, apoi înhață un prosop de hârtie umed din bucătărie și șterg totul înainte de a-l ajuta să se aranjeze la loc.

După ce termin, îmi cuprinde ambii obraji în palme și mă sărută câteva secunde pe gură înainte de-a se desprinde.

— Va fi imposibil.

— Ce va fi imposibil? îl întreb.

— Să te las și să plec la muncă. Vreau doar să stau aici toată ziua cu tine... și noaptea.

— Acum cine e cel lipicios?

Chicotește și oftează înainte de a mă trage iarăși într-o îmbrățișare.

— Bine! Ne vedem mai târziu!

— Bine!

Mă mai sărută o dată înainte de a scoate un mârâit și-a se îndepărta.

— Pa, Lia!

— Pa, Breaker! Să ai o zi reușită!

Îi fac cu mâna, iar el pleacă. Când se închide ușa, îmi duc mâna la frunte și mă sprijin de blat.

Doamne... a fost intens și foarte, foarte satisfăcător!

⬭

Breaker: *Cum ți-a fost ziua până acum? A mea a fost destul de jalnică. Cred că-i voi întreba pe JP și Huxley dacă de acum înainte pot să lucrez de acasă.*

Lia: *Probabil că nu e cea mai bună idee. Nu am reușit să facem nimic.*

Breaker: *Nu e problema mea.*

Lia: *E compania ta și a fraților tăi. Este foarte mult problema ta, nu-i așa?*

Breaker: *Atunci, trebuie să plec în vacanță. Hai să mergem undeva!*

Lia: *Încă încerc să recuperez din munca pe care am pierdut-o în ultimele săptămâni.*

Breaker: *Renunță la slujba ta. Te angajez eu.*

Lia: *Pentru a face ce?*

Breaker: *Să stai pe scula mea. Este o poziție foarte căutată.*

Lia: *O, chiar așa?*

Breaker: *Ei, nu a ieșit cum trebuie.*

Lia: *Pentru că sper că nu mai aplică nimeni.*

Breaker: *Tu ești singura. Așadar, ce spui? Îți ofer orice bene-*
ficiu dorești.

Lia: *Atractiv, dar mi-e frică de repercusiuni. Va trebui să*
refuz.

Breaker: *Măcar de probă.*

Lia: *Îmi pare rău, dar pari prea exigent. Nu cred că mă pot angaja într-un mediu de lucru atât de dificil. Pas.*

Breaker: *La naiba! Măcar vino să luăm prânzul împreună.*

Lia: *Nu pot. Mă îndrept spre magazinul de birotică pentru că am rămas fără toner și trebuie să printez niște documente la care lucrez.*

Breaker: *Deci vrei să spui că trebuie să aștept până diseară?*

Lia: *Supraviețuiești tu.*

Breaker: *Cu greu.*

Lia: *Rezistă, Murătură!*

Breaker: *Asta m-a făcut să zâmbesc.*

Lia: *Tu mă faci să zâmbesc. Vorbim mai târziu.*

Breaker: *Bine. Pa!*

— Scuzați-mă, ați putea să mă îndrumați spre toner? îl întreb pe vânzător.

— Da, pe culoarul 12, răspunde el. Pe dreapta.

— Mulțumesc!

Cu un pachet de markere în mână, pentru că am o obsesie bolnavă pentru ele, merg pe culoarul 12 și găsesc tonerul. Îmi scot telefonul să văd notița pe care mi-am scris-o ca să știu ce toner să iau, dar văd un mesaj de la Breaker.

Breaker: *JP tocmai a venit în biroul meu și a început să plângă pentru că nu crede că va fi un tată bun și se sperie al naibii de tare. Ce se întâmplă cu frații mei?*

Zâmbesc și îi răspund rapid la mesaj:

Lia: Cine știa că bebelușii vor fi lucrul care îi va dobori?

După ce apăs pe trimitere, mă uit la notițe în momentul în care simt o bătaie pe umăr. Mă întorc și ajung față în față cu Brian.

— O, Doamne! exclam, făcând un pas înapoi. Brian... ăăă... Bună!

Îmbrăcat la costum și arătând la fel de frumos ca întotdeauna, îmi zâmbește trist în timp ce-și bagă mâinile în buzunare.

— Bună, Lia! răspunde încet.

— Uau, ăăă...

Mă uit în jur, sperând că nu e și Beave aici.

— Ce cauți aici?

— Asistenta mea și-a dat demisia, și pe bună dreptate. Am fost un tiran în ultima vreme, așa că am venit să iau niște chestii de care aveam nevoie.

— O! Stânjenită, întreb: La biroul tău nu au așa ceva?

— Au, dar sunt câteva lucruri mai deosebite pe care nu le au.

— Drăguț! replic stânjenită. Ei bine, eu iau doar toner.

— Și markere, văd, completează el, arătând spre carioci-le din mâna mea. Niciodată nu ai avut suficiente.

— E o obsesie nesănătoasă pe care accept că o am.

— Ar putea fi mai rău, cred.

Se clatină pe călcâie, iar atmosfera stânjenitoare devine tot mai evidentă.

— Păi, eu mă întorc la cumpărat toner.

Pornesc spre rafturi.

— Ia cina cu mine! spune el repede.

— Poftim?

— Cina, repetă el, ochii lui rugători ridicându-se spre ai mei. Eu vreau doar... să vorbim.

— O!

Strâng markerele mai tare.

— Ăăă, Brian, nu cred că-i o idee bună. Mă cam văd cu cineva.

— Da? mă întreabă, șocul său transformându-se rapid în înțelegere. Dă-mi voie să ghicesc... Cu Breaker.

Simțindu-mă al naibii de vinovată, răspund:

— Nu s-a întâmplat nimic până după ce ne-am despărțit, jur, Brian! Nu s-a dat niciodată la mine, niciodată. Vreau să știi asta.

Dă din cap.

— Te cred.

Și, chiar dacă spune că mă crede, asta nu diminuează sentimentul de vinovăție care m-a cuprins, pentru că știu că pentru el Breaker era un subiect extrem de sensibil.

— Deci...

— Încă mai vreau să luăm cina sau fie și doar o cafea, insistă el. Eu doar... la naiba, Lia!

Își trece mâna prin păr.

— Vreau doar să lămurim lucrurile. Știu că tu ai trecut peste, dar cred că și eu am nevoie de o încheiere.

În timp ce mă uit la ochii lui extenuați, ochi în care obișnuiam să mă uit visătoare, îmi dau seama că da... poate că și eu am nevoie de o încheiere.

Așa că, înainte să mă pot abține, răspund:

— O cafea ar fi în regulă.

— Bine! Mulțumesc! Îți trimit detaliile prin SMS și te las să-ți cumperi toner.

— Bun așa! Mulțumesc, Brian!

Abia zâmbește și apoi se întoarce cu spatele. După ce dispare, expir greoi, fără să-mi dau seama că-mi țineam respirația.

Încheiere. Cred că are dreptate. În adâncul minții, știu că ceva m-a împiedicat să mă dăruiesc pe deplin lui Breaker. Să-i ofer tot ce merită. *Toată inima mea.* Poate că încă nu am încheiat capitolul cu Brian. Deși nu a ocupat niciodată locul unu al lui Breaker în inima mea – *acum văd asta* –, a fost important pentru mine.

Întotdeauna e bine să pui punct înainte de a începe ceva nou.

Poate ceva care este pentru totdeauna.

▭

Lia: *Sunt o idioată.*

Mă plimb prin dormitor în timp ce o aștept pe Myla să-mi răspundă la mesaj. Nu am vrut să le deranjez pe Kelsey sau pe Lottie pentru că par să treacă prin multe cu sarcinile și soții lor neîndemânatici. În eventualitatea în care le-ar putea zice ceva lui JP și lui Huxley, care ar putea să-i spună ceva lui Breaker, cred că e înțelept să le țin departe de subiect.

Îmi țiuie telefonul, așa că citesc repede mesajul:

Myla: *Mă îndoiesc, dar spune-mi ce se întâmplă.*

Degetele îmi zboară pe telefon, răspunzându-i cât de repede pot:

Lia: *M-am întâlnit cu Brian la magazinul de birotică și m-a invitat la o cafea. I-am spus da.*

Apăs pe trimite și tresar.

Myla: *Ăăă, asta chiar pare o tâmpenie. Există vreun motiv?*

Lia: *I-am spus că sunt combinată cu Breaker și a înțeles asta. A spus că își dorește o încheiere, iar o parte din mine vrea asta. Dar simt că Breaker o va lua razna.*

Myla: *De ce crezi că ai nevoie de o încheiere?*

Lia: La un moment dat, îmi închipuiam că mă voi căsători cu d. Chiar dacă lucrurile nu s-au terminat cu bine, am avut momente frumoase și a jucat un rol important în viața mea. Cred că sunt datoare față de amândoi și față de Breaker să închei acel capitol.

Myla: Înțeleg. Și care e problema?

Lia: Vreau doar să mă asigur că e un motiv valid. Și sigur, când l-am văzut azi pe Brian, mi s-a părut chipeș, dar NICIODATĂ, și vreau să spun niciodată, nu m-aș gândi să mă întorc la el. Breaker este… ei bine, el este veșnicia mea, dar, când vreau să-i spun asta, simt acest blocaj mental. Cred că acel blocaj mental este Brian.

Myla: Cred că s-ar putea să ai dreptate. Atunci, spune-i lui Breaker că ai nevoie de o încheiere cu Brian și du-te și fă-o!

Lia: O, DOAMNE! Nu-i pot spune lui Breaker. Ar lua-o razna. E deja superposesiv cu mine. Dacă i-aș spune că trebuie să mă întâlnesc cu Brian, ar pune totul la îndoială, și sunt destul de convinsă că ar deveni foarte nesigur de situație. Nu vreau să-i fac asta.

Myla: Cunosc sentimentul. Și Ryot e la fel când vine vorba de mine. Așa că, dacă tu crezi că trebuie să faci asta ca să ai parte de încheiere și să poți merge liberă mai departe cu Breaker, atunci fă-o!

Lia: Da?

Myla: Da. Dacă vrei cu adevărat un nou început cu Breaker fără nimic în cale, atunci trebuie să te asiguri că ai mintea limpede. Crede-mă, știu din experiență!

Lia: Cred că ai dreptate. În regulă. Mulțumesc foarte mult. Chiar apreciez asta.

Myla: Oricând!

— Unde naiba ești? întreabă Breaker, când buzna la mine în apartament.

— Aici, în spate, îi răspund din dormitor.

Îl aud lăsând ceva jos și dându-și pantofii jos, iar apoi intră valvârtej în dormitor. Mă întorc exact la timp ca să-l prind cum se năpustește asupra mea și mă trântește pe pat.

Buzele lui îmi găsesc gâtul, maxilarul, gura.

— Futu-i, ce dor mi-a fost de tine! spune în timp ce mă trage de tricou.

— Stai... stai un pic!

— Cum adică, stai un pic? Am așteptat toată ziua.

Se ridică să mă privească în ochi.

— Știu, doar că în seara asta trebuie să ies.

Se ridică și mai mult.

— Cum adică, trebuie să ieși? Credeam că sunt numai al tău când mă întorc.

— A intervenit ceva și trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

— O!

Mă lasă să mă ridic.

— E totul în regulă?

— Da!

Telefonul mi se aprinde pe noptieră. Am primit un mesaj. Îl iau repede și-l bag în buzunarul de la spate al blugilor. Trebuie să fie Brian.

— Doar o chestie apărută pe neașteptate. Nu sunt sigură când mă întorc acasă.

Își scarpină ceafa.

— Bine! Păi, ar trebui să aștept să iau cina cu tine?

— Nu, e în regulă. Mănâncă! Și să nu ai impresia că trebuie să stai aici! Poți să te întorci la tine, dacă vrei.

Mă duc pe hol, un ușor luciu de transpirație pe șale. Trebuie doar să plec de aici fără prea multe întrebări. Dar, firește, el mă urmează.

— Pari neliniștită. Ești sigură că e totul în regulă?

Mă răsucesc și îmi lipesc mâna pe pieptul lui, depunându-i un sărut scurt pe buze, fără să-l las să-l adâncească, așa cum am făcut mai devreme.

— Totul e minunat. Îți trimit un mesaj când ajung acasă.

— Bine!

Mă întorc spre ușă, dar mă oprește și mă trage la pieptul lui.

— Mi-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă, nu? Dacă am făcut ceva?

Vezi... exact de asta nu vreau să îi spun despre Brian, pentru că ar fi mult prea nesigur în legătură cu asta.

— Nu ai făcut nimic. Bine? Ne vedem mai târziu!

Îi mai dau un sărut și apoi ies pe ușă. Îmi scot telefonul din buzunar, citesc coordonatele locului unde ne întâlnim și pornesc într-acolo.

Cina mi s-a părut prea mult. Cafeaua e o idee perfectă și-mi oferă o ieșire rapidă.

Mă apropii de cafeneaua micuță în care n-am mai fost niciodată și îl zăresc pe Brian prin geam, cu două cești de cafea pe masă. Sunt surprinsă că îmi cunoaște și comanda. Păi, cred că o să văd dacă a nimerit-o.

Împing ușa de sticlă a cafenelei pitorești și mă apropii de el. Când mă zărește, un zâmbet vag îi întinde buzele, dar nu e genul de zâmbet pe care obișnuia să-l aibă. Nu mai poartă costum, ci o pereche simplă de blugi și un tricou. Iar părul

îi este dezordonat, nu aranjat, ca de obicei. Aproape că nu-l recunosc când mă apropii.

Dar ceea ce îmi atrage atenția cu adevărat este punga mare și albă cu haine așezată pe scaunul meu.

— Bună... Brian! spun când mă apropii de masă.

— Bună! Mulțumesc că ai venit! Ți-am adus una dintre rochii. A fost livrată acasă la mama. Ăăă, se pare, că celelalte două vor fi livrate săptămâna viitoare. M-am gândit că ai vrea să te ocupi tu de asta. Poate să schimbi adresa de livrare...

— O, mulțumesc! spun în timp ce o ridic și o pun deoparte. *Voi anula sigur celelalte rochii. Voi putea obține o rambursare?* După ce iau loc, Brian îmi întinde cafeaua.

— Ți-am luat un cappuccino, m-am gândit că ar fi cea mai bună alegere pentru tine.

Ah, deci nu-mi știe comanda! Nu că o comandă de cafea ar putea face sau desface o relație, dar lucrurile mărunte de genul ăsta mă scoteau din minți. După mai bine de un an de relație, cum să nu știe?

— Eu... Eu nu beau cappuccino, Brian.

— O, scuze! spune cu umerii prăbușiți de tot. Cred că nu prea știu ce ai bea.

— Cred că asta a și fost una dintre problemele noastre.

— Deci vom trece direct la subiect?

— N-am avea motive să nu o facem.

Ridic din umeri.

— Bine!

Se foiește și își răsucește ceașca pe masă.

— E clar că nu ți-am știut comanda.

— Nu e vorba doar de asta. Ci că nu cred că știai prea multe despre mine în general. Și nici eu nu sunt sigură că știam prea multe despre tine.

Încuviințează din cap.

— Cred că ai dreptate, și probabil că eu sunt de vină pentru asta.

Oftează.

— Văd că eram atât de hotărât să fac ceva cu viața mea și să bifez toate căsuțele cu ceea ce trebuia să fac pentru a ajunge acolo, încât nu cred că am trăit cu adevărat. Își ridică privirea spre a mea și reia: În ziua aia, când ai plecat de la cofetărie, nici măcar nu eram furios. Știam că se va întâmpla. Simțeam tensiunea dintre noi, cum te îndepărtezi, și că nu era nimeni de vină în afară de mine.

— Și eu ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

Clatină din cap.

— Te cunosc, Lia. Acum încerci doar să fii drăguță, dar te rog, vina merită să fie dată pe mine! Eu te-am îndepărtat. Am devenit neinteresat. Nu eram... la naiba, nici măcar nu eram pe deplin în această relație când te-am cerut în căsătorie. Am făcut-o doar pentru că mă bătea mama la cap. Nu a fost bine pentru tine și nu a fost nici pentru mine.

— Ai fi mers până la capăt cu ea dacă nu aș fi anulat-o? îl întreb.

Aprobă, dând din cap.

— Da. Aș fi făcut-o, și te-aș fi făcut din ce în ce mai nefericită, pentru că în niciun caz nu aș fi pus capăt relației. Aș fi continuat până când, probabil, nu ai mai fi fost în stare să o suporți.

— De ce?

— Pentru că părinții mei au făcut să fie imposibil să le fac pe plac. Pentru ei, statutul este atât de important, încât m-aș fi dat peste cap pentru a merge mai departe așa.

— Te înțeleg. Probabil că și eu m-aș fi dat peste cap pentru a-mi face părinții fericiți, și cred că de-asta am și ieșit cu tine. Ei nu au vrut niciodată să fiu singură. Când am plecat la

facultate, au fost foarte speriați că nu am pe cine să mă sprijin, ca un frate, așa că, atunci când l-am întâlnit pe Breaker, s-au simțit ușurați. Știau că el va fi mereu alături de mine. Când au murit, cu puțin timp înainte să te cunosc, cred că încercam să le spun că voi fi bine, dacă are sens.

— Chiar are. Se uită în jos la cafea și mă întreabă: M-ai iubit vreodată?

Mă întind peste masă și îmi las mâna peste a lui.

— Bineînțeles, Brian! răspund cu blândețe. Te-am iubit din multe motive, doar că nu cred că la final noi doi mai eram îndrăgostiți. Cred că doar ne mișcam din inerție.

— Așa e, și îmi pare rău pentru asta!

— Să nu-ți pară! Cred că aș fi fost mai supărată dacă ți-ai fi dat silința, chiar dacă totul era o minciună.

— Dragostea mea pentru tine nu a fost o minciună, Lia.

— Scuze, m-am exprimat greșit! Cred că intențiile tale erau o minciună.

Se uită pe fereastră și oftează.

— Știi, dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă nu ar fi trebuit să trăiesc cu această presiune și aș fi putut fi bărbatul care sunt cu adevărat pentru tine, cel pe care l-ai cunoscut la început, cred că am fi putut avea o viață minunată împreună.

— Probabil că am fi putut, admit, pentru că Brian a fost amuzant la un moment dat, dar latura lui competitivă – *firea lui workaholică* – a luat tot ce era mai bun din el.

Se lasă pe spate în scaun și încheie:

— Of, la naiba!

Privirea sa o întâlnește pe a mea.

— Ești fericită, Lia? Cu Breaker... Te face fericită?

Nu pot să-mi rețin zâmbetul care îmi întinde buzele.

— Da, sunt încântată. Încă nu mi se pare real, dar sunt fericită.

— Mă bucur! E un om bun, chiar dacă părea că nu ne înțelegem. Voi doi ați avut întotdeauna o legătură specială pe care eram foarte gelos, și sunt sigur că nici asta nu ne-a ajutat.

— A fost greu să petrec timpul cu voi doi, dar deja nu mai contează. Când se uită în altă parte, îl întreb: Brian?

— Hmm?

— Ai de gând să-ți îngădui să fii fericit? Sau vei căuta mereu ce urmează în cariera ta? Ceea ce poți să faci ca mama ta să fie fericită?

— Aș vrea să spun că voi găsi fericirea într-o bună zi, dar nu sunt sigur.

Se uită iar în ochii mei.

— Creierul meu este cablat diferit. Am această nevoie internă de-a mulțumi și-a realiza, iar dacă nu fac unul dintre aceste lucruri în fiecare zi, mă simt mânios, fără control, de parcă viața mi se destramă. Nu sunt sigur că fericirea se poate încadra în acești parametri.

— Știu că nu-i treaba mea, dar s-ar putea să te ajute să vorbești cu cineva, cu un terapeut, care să te ajute să treci peste aceste sentimente. Și poate, să devii mai puternic în interior. Am fost extrem de rănită când nu mi-ai luat apărarea în fața mamei tale și, în numele viitoarei tale doamne Brian, pot să te rog să înveți cum să faci asta?

Zâmbește și face o grimasă.

— Ai dreptate. Știu că ai. Îmi pare rău că nu am făcut-o! Mai întâi trebuie să-mi găsesc curajul.

Mă privește în ochi.

— Poate că această discuție a fost impulsul de care aveam nevoie.

Zâmbesc.

— Păi, sper că da.

Ne petrecem următoarele câteva minute dezbătând acest câteva amănunte, dar nu intrăm niciodată prea adânc. Nu-i spun prea multe despre Breaker pentru că nu vreau să-i frâng spiritul. În momentul în care ne luăm la revedere, îmi dau cât trebuia de mireasă departe de el, știu cum să mă port o gentuță de pe umeri, ca și cum aș fi făcut ceea ce trebuia să fac, iar acum sunt liberă.

Să fiu cu Breaker.

Să iubesc.

Și să trăiesc viața pe care mi-am dorit-o întotdeauna cu bărbatul viselor mele.

Îmi scot telefonul și îi trimit un mesaj Mylei.

***Lia:** Tocmai am terminat cu cafeaua. Asta a fost tot ce aveam nevoie. Sunt gata să dau totul pentru Breaker.*

***Myla:** Exact ce voiam să aud.*

Capitolul douăzeci și trei

BREAKER

— RESPIRI ÎNTR-O PUNGĂ? ÎNTREABĂ JP, CU CARE vorbesc la telefon.

— DA! strig prin hârtia maro.

— De ce?

— Pentru că o iau dracului razna! îi răspund în timp ce mă plimb prin dormitor.

După ce Lia m-a lăsat baltă, am rămas câteva minute în apartamentul ei, gândindu-mă că poate doar glumea și că avea să se întoarcă, dar, când nu a făcut-o, groaza a început să-mi umple mintea.

De ce a plecat așa?

Cu cine urma să se vadă?

De ce nu și-a făcut planuri solide pentru când avea să se întoarcă?

De ce sunt eu o mică salamandră nevoiașă de bărbat care cere să fie tot timpul lângă sânul ei plin de viață?

La naiba!

— De ce te panichezi?

— Toată ziua am tânjit să-mi văd iubita, iar când am ajuns acasă, ea era pe picior de plecare. Zicea că trebuie să se întâlnească cu cineva, dar cu cine naiba se întâlnește? Adică, aveam planuri, JP, nu oficiale, dar se presupunea că vom petrece fiecare afurisită de clipă unul cu celălalt când nu lucrăm, și ea nu lucrează și nici eu, dar nu e aici pentru că e plecată undeva și a fost al dracului de evazivă în legătură cu asta, iar acum mă întreb dacă nu sunt destul de bun și dacă a găsit pe altcineva care i se potrivește mai bine.

— Bine, păi... în primul rând, uau! Poate te oprești și tu o secundă, amice. Ți se citește disperarea în glas.

— Știu dracului ce-i asta! replic, fără să mă opresc din umblat. Amice, uite, sunt îngrozit, bine? Simt că suntem împreună, dar ceva a împiedicat-o să rămână cu mine, și știu că e doar un sentiment, dar e acolo, iar această micuță cascadorie mi-a întins nervii la maximum. Nu pot s-o pierd.

— Nu o pierzi, tâmpitule! Probabil a ieșit cu un prieten.

— Care prieten? Da, poate că am fost un psihopat și l-am întrebat pe Ryot dacă Myla a fost cu el, poate că l-am întrebat și pe Huxley și poate că te-am sunat să văd unde e Kelsey. Ea nu iese cu nimeni altcineva.

— Da, bine, disperarea e cu adevărat groasă. Poate a avut o întâlnire jenantă și nu voia să vorbească cu tine despre asta. Poate... Nu știu. Trebuie să își scoată o aluniță sau ceva de genul.

— Am lins fiecare centimetru din corpul acelei femei. Crede-mă că nu e nimic ce ar trebui să îndepărteze!

— Te cred, și eu i-am făcut același lucru lui Kelsey, și e perfectă.

Se oprește câteva secunde.

— Ooo, poate că te surprinde cu ceva, cum ar fi... cu o mașină nouă!

— Ce naiba e asta? *Prețul corect*? Nu-mi ia o nenorocită mașină nouă!

— Bine, da, dar poate e altceva, cum ar fi lenjerie intimă! Incitant și nu trebuie să te dai de ceasul morții.

— Da, aș putea... Asta aș putea să-nțeleg. Poate îmi cumpără ceva.

— Pun pariu că asta e, amice! Îi oferă bătrânului Breaker Boy o mică bucurie. Ce cretin afurisit, credeai că... Vocea i se întrerupe, apoi îl aud: Ăăă, amice!

— Ce?

— Întrebare. Îți amintești cum arată Brian?

— Normal că-mi amintesc cum arată. O pepită de rahat numai bună de bătut, de ce?

Tace iar, apoi reia:

— Ei bine, cred că știu unde-i Lia.

Firele de păr de pe ceafă mi se ridică a alarmă.

— Cum adică, știi unde este? întreb, simțind iar cum mă copleșește teama.

— Kelsey m-a rugat să iau niște mozzarella de la o băcănie de care e obsedată și, cum e însărcinată și în ultima vreme nu a reușit să rețină mâncarea, aș face aproape orice ca să se simtă mai bine, inclusiv să conduc 20 de minute până la o băcănie ca să iau mozzarella.

— Ce naiba are asta de-a face cu Lia? aproape că țip.

— Ei bine, băcănia este lângă o cafenea, iar în vitrina cafenelei o văd pe Lia... cu un tip care cred că este Brian.

— Ce? țip. Fă o poză! Fă dracului o poză chiar acum!

— Nu cumva seamănă un pic a hărțuire?

— JP, am de gând să-ți smulg scula dacă nu faci o poză chiar acum!

— Bine, fie! Iisuse! Se oprește o secundă și apoi: Tocmai ți-am trimis poza prin SMS.

Deschid mesajele exact când îl primesc pe al lui. Dau repede click pe el, iar când apare imaginea, o măresc și, într-adevăr, acolo e Lia, cu mâna peste a lui Brian în timp ce împart o ceașcă de cafea.

Mă prăbușesc pe pat și mă holbez la ea.

— Din tăcerea ta, trebuie să presupun că în acest moment nu ești bine.

Puțin spus!

— De ce nu mi-a zis? întreb în timp ce mă zgâiesc la poză. La naiba, crezi că... crezi că se va împăca cu el?

— Nicio șansă! Fii serios, omule! Era nefericită cu Brian.

— Atunci, de ce naiba se întâlnește în secret cu el?

— Hmm, asta-i o întrebare bună!

— Ce fac acolo acum? Sună-mă pe video! Lasă-mă să văd ce se întâmplă!

— Glumești? Amice, fug imediat. Sunt în băcănie.

— Păi, du-te înapoi! Stai la fereastră, urmărește tot, spune-mi tot! Au de gând să se îmbrățișeze? Să se sărute? La naiba, cred că o să vomit!

— Vrei să te liniștești? Deja am de-a face cu o soție afectată de hormoni. N-am nevoie și de un frate afectat de hormoni.

— Scuză-mă, dar, când Kelsey ieșea cu alt tip, sunt destul de sigur că ți-am fost alături!

— Da, și erai și singur, și nu aveai nimic mai bun de făcut decât să-mi alini sufletul îndurerat. Încerc să cumpăr afurisita de mozzarella, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi ceri prea mult.

— De ce ești inutil? întreb, trântindu-mă la loc pe pat.

— Uite, sunt sigur că există o explicație logică pentru se întâmplă. De ce nu o aștepți, iar când ajunge acasă, o

...ște? Nu o confrunta! Nu da vina pe ea! Doar întreab-o! Dar cu ce poți să faci asta?

— Da, cred că da, răspund, inspirând adânc.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune că am dat-o și p-am trimis o poză! Rahatul ăsta se va întoarce la Kelsey, care o să-mi taie coatele. Își coboară vocea. Chiar am speriat, omule. E complet diferită când e însărcinată.

— Uau, faci ca dorința de a avea o familie să fie mult mai puțin plăcută!

— În prezent, pentru mine este un trei din zece. N-aș recomanda.

— Grozav!

Mă ridic din pat.

— Mă duc la ea acasă. Cu cât o văd mai repede, cu atât mai bine.

— Ține minte, fii calm!

— Da, mulțumesc! spun înainte să închid și să-mi trec mâna prin păr. Futu-i, mi-e rău!

Trag adânc aer în piept și, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de jogging și un tricou alb, merg în apartamentul ei, unde îmi așez telefonul pe blatul din bucătărie și încep să mă foiesc prin living.

Nu se poate să se împace cu el, nu?

Nu se poate.

Sunt tentat să mă uit iar la poză, să o analizez până nu mai rămân în mine decât praf și visuri ratate, dar știu că nu-mi va ajuta cu nimic psihicul. În schimb, continuu să mă plimb și să încerc să n-o iau razna.

O iubesc.

E clar și simplu, fără dubii. O iubesc și nu o voi pierde. Nici în favoarea lui Brian, nici a altcuiva.

Liftul de pe hol scoate un țiuit, așa că mă ridic de pe canapeaua unde încercam să meditez, dar făceam o treabă de toată jena. Am ajuns să mă gândesc doar la poza pe care mi-a trimis-o JP și să mă întreb de ce naiba îl atingea. *Și de ce era în continuare cu el la o oră după ce fusese trimisă fotografia. Acum e plecată de mai bine de două ore.*

Pașii străbat holul și se apropie din ce în ce mai mult de apartament, până când cheia e vârâtă în încuietoare. Îmi trag răsuflarea și, în timp ce ușa se deschide, încep să transpir din clipa în care îi văd chipul frumos.

Când își ridică ochii și mă zărește, tresare, strângând în brațe punga albă uriașă pentru haine.

— Iisuse, Breaker! Nu știam că ești aici.

Privirea îmi cade pe punga aceea, și știu ce este în ea... rochia de mireasă.

Ce naiba se petrece aici?

— Bună! încep, înghițind cu greutate.

— Ai fost aici tot timpul?

— Nu, răspund, cuprins de agitație. M-am dus la mine acasă să mă schimb, dar apoi m-am întors aici să te aștept.

— O! face ea, iar privirea îi coboară la punga pentru haine, după care revine la mine.

La dracu'! La dracu'! La dracu'! De ce ține aia? De ce nu mă sărută? De ce s-a întâlnit cu Brian?

— Te-ai, ăăă... te-ai simțit bine? o întreb.

— Da, îmi răspunde în timp ce deschide șifonierul și agață punga acolo.

S-a simțit bine? Cu Brian? Mă ia cu greață de la stomac și-mi frâng mâinile, încercând să mă să mă abțin să fac ceva stupid. După ce închide ușa, se uită la mine și spune:

— Ascultă, trebuie să vorbim!

Cred că o să vomit.

Cum?

Cum ar putea el să revină în viața ei și Lia să fie de acord cu asta? Chiar ea însăși a spus că în final nu-l mai iubea. Era fericită cu alegerea făcută. Așadar, ce a făcut-o să se răzgândească? Eu? Am făcut ceva greșit? Credeam... Of, la naiba, credeam că suntem bine! Mai mult decât bine. Credeam că suntem minunați împreună.

— Crezi că ne-am putea așeza...

— Nu-l alege pe el! strig, fără să mai reușesc să mă abțin. Te rog, Lia!

Vocea începe să-mi tremure.

— Nu... nu-l alege!

Expresia i se transformă în una derutată, apoi mă întreabă:

— Pe cine să aleg?

— Pe Brian. Eu... Futu-i! JP te-a văzut la o cafenea cu Brian ținându-vă de mână, și știu că e nasol din partea mea să spun asta și să pun atâta presiune pe tine, dar te rog, nu te întoarce la el! Alege-mă pe mine! Îți jur că voi face tot ce e nevoie ca să te fac fericită! Orice, doar...

— Breaker, mă întrerupe, apropiindu-se și luându-mă de mână. Nu mă împac cu Brian.

— Nu? întreb, și mă străbate un val de ușurare, făcându-mi ochii să lăcrimeze.

— Nu, îmi răspunde, cuprinzându-mi fața în mâini. Dumnezeule, îmi pare foarte rău că te-ai dus cu gândul până acolo!

Apoi se ridică pe vârfuri, îmi trage fața mai aproape și mă sărută pe buze. Sunt atât de ușurat, încât aproape că mă prăbușesc.

— Trebuie... Futu-i, trebuie să mă așez! spun.

Mă conduce la canapea, unde mă așez, iar ea se trântește lângă mine. Clatin din cap, dorind să o am cât mai aproape, și o trag în poală, unde îmi încalecă picioarele, așa că pot să o țin strâns.

— Dumnezeule, în tot acest timp te-ai gândit că mă voi împăca cu el? mă întreabă.

— Da, îi șoptesc, mângâind-o ușor.

— Nu. Nu aș face-o niciodată. Eu și Brian... Bine, cred că ar trebui să o iau de la început.

Dau din cap.

— Da, ar fi o idee bună.

Își lipește o mână de pieptul meu și începe:

— M-am întâlnit cu Brian la magazinul de birotică. A fost foarte ciudat să-l revăd, din motive evidente. A fost amabil și m-a întrebat dacă am putea ieși la cină.

Corpul mi se încordează la simpla idee că ar fi putut să ia masa împreună.

— I-am spus că mă văd cu cineva, iar el a ghicit că ești tu. Nu știu dacă s-a bucurat pentru noi, dar a fost bucuros că sunt fericită. Nu știu ce părere are despre tine.

— De parcă mi-ar păsa de ce crede el!

Chicotește.

— Oricum, avea impresia că lucrurile se terminaseră prea brusc și m-a întrebat dacă am putea să discutăm, să avem parte de un fel de încheiere. În principiu, voia să-și ceară scuze. La început, am fost nesigură. I-am spus să-mi trimită un mesaj unde să ne întâlnim, dar, după aceea, am început să mă agit. Vorbeam cu Myla dacă ar trebui să merg sau nu când mi-am dat seama că nu era deloc o întrebare. Trebuia să mă întâlnesc cu el.

— Ca să, ăăă... să vezi dacă mai ai sentimente pentru el?

Îmi zâmbește cu blândețe.

— Nu, Breaker, ca să am parte de o încheiere. Vezi tu, se întâmplă să fiu într-o relație cu cineva la care țin cu adevărat. Nu-i ofeream acelei persoane tot ce aveam pentru că ușa asta cu Brian era încă deschisă. N-am apucat niciodată să o închid cu adevărat. Despre asta a fost vorba în seara asta. Să închei acel capitol din viața mea ca să pot avea un nou început... cu tine.

Acum chiar mă simt cuprins de ușurare, și îmi las capul pe spătarul canapelei.

— Iisuse! șoptesc. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că te-ai fi speriat.

— Ba nu, nu m-aș fi speriat.

Îmi aruncă o privire dojenitoare înainte de a spune:

— Dacă ți-aș fi spus că mă duc la cafea cu Brian, ai fi făcut o criză. Să nu mă minți!

Îmi feresc privirea și bombăn:

— Da, s-ar putea să fi fost așa. Dar ai fi putut să-mi spui că ai nevoie de o încheiere.

— Cred că nu eram 100% sigură de ce aveam nevoie. Dar mă bucur că mi-am dat seama.

— Și de ce ai nevoie?

Îmi mângâie bărbia cu degetul mare.

— Am nevoie de tine, Breaker. De noi. Vreau să fim împreună!

Își umezește buzele.

— Nu sunt convinsă că până acum am fost pe deplin implicată, și pot să spun cu adevărat că știu care-mi sunt sentimentele. Știu încotro se îndreaptă: spre tine.

Se apleacă și-și sprijină fruntea de a mea.

— Sunt îndrăgostită de tine, Breaker, și poate că e prea devreme să spun asta, dar asta e ce simt.

Îmi vâr mâinile sub tricoul ei și o țin strâns în timp ce pieptul mi se umflă de atâtea emoții contradictorii.

Mă iubește.

Isuse Hristoase! Iar eu credeam că se va despărți de mine.

Chicotesc, așa că se desprinde de mine.

— Ce e așa de amuzant?

— Rahat, scuze! Nu voiam să râd de asta. Sincronizare proastă.

Oftez adânc.

— Îmi doream să-ți spun de ceva timp că te iubesc, dar m-am abținut pentru că nu voiam să te sperii. Și apoi astăzi am crezut că te desparți de mine, dar în schimb, mi-ai spus că mă iubești. Adică, la dracu', am trecut prin multe!

Zâmbește și se apleacă mai aproape, jucându-se cu gulerul tricoului meu.

— Tu mă iubești?

— Cu disperare. Jalnic. Până în punctul în care nu mi-ar fi rușine să te urmăresc chiar dacă te-ai împăca cu Brian. Sunt atât de îndrăgostit de tine, Ophelia, încât simt asta până în măduva oaselor! E o parte din mine. Tu ești o parte din mine.

Când credeam că urmează să mă sărute, se ridică din poala mea.

— Unde pleci? o întreb, nedumerit.

Îmi întinde mâna, iar eu o iau. Îmi face semn să mergem în dormitor, unde se întoarce cu fața la mine. Dintr-o mișcare lină, își trage tricoul peste cap.

— Futu-i! murmur când îi văd sutienul din dantelă mov.

Își strecoară mâinile pe sub tricoul meu și zice:

— Și tu ești o parte din mine, Breaker. Îmi pare rău că mi-a luat ceva să înțeleg asta, dar mă bucur că am făcut-o!

— Vrei să spui că ești a mea... pentru totdeauna?

Mă ajută să-mi scot tricoul și încuviințează din cap.

— Da, sunt a ta... pentru totdeauna.

Apoi mă împinge pe pat și mă încalecă. O răsucesc pe spate și o țintuiesc de saltea. Îmi cobor gura spre a ei și o sărut cu fiecare bucățică din inima mea. Iar ea îmi întoarce sărutul, deschizându-și gura și primindu-mi limba.

Când mă desprind și mă uit în ochii ei frumoși, îi spun:

— Te iubesc, Ophelia! Al naibii de mult!

Rânjește și-mi răspunde:

— Și eu te iubesc... Murătură!

Râzând, îmi îngrop capul în umărul ei și o sărut pe gât în timp ce ea se cuibărește sub mine, lăsându-mă să preiau conducerea.

Sigur, mi-aș fi dorit să-mi fi dat seama cu câțiva ani în urmă că relația cu Lia e inevitabilă – unii ar putea spune... că de mult timp? Desigur! Dar îmi dau seama și de legătura extraordinară pe care am construit-o de-a lungul timpului, iar Lia s-ar putea să aibă dreptate. Nu sunt sigur cât de apropiați am mai fi dacă nu am fi avut acei ani să ne apropiem.

Tot ce știu este că sunt al naibii de fericit, iar frații mei nu mă vor lăsa niciodată în pace.

Niciodată.

Epilog

BREAKER

— E O PROSTIE? PARE O PROSTIE, SPUN, ÎN TIMP CE Lia este în dormitorul nostru cu Myla, care-i aduce un tricou să se schimbe, deoarece am vărsat o băutură pe al ei.

— Nu-i o prostie. E bine executat, replică JP. Acum, nu o strica! Am pus multă energie în asta.

— Ai cumpărat baloanele.

— Ăăă, și am venit cu ideea vărsării de Bloody Mary – tactica de a o surprinde pe Lia. Cu plăcere!

Are dreptate în privința asta, din păcate.

La scurt timp după ce eu și Lia ne-am spus „te iubesc", am hotărât să renunțăm la apartamentele noastre și să cumpărăm o casă. A fost o decizie importantă, una pe care nu am tratat-o superficial. Ne-am plimbat prin 23 de case până am găsit-o pe cea perfectă... la o stradă distanță de frații mei. Liei i-a plăcut că suntem aproape de Lottie și Kelsey, iar mie mi-a plăcut că Lia e în sfârșit fericită să aibă o casă.

Ne-am mutat în urmă cu două săptămâni, iar astăzi găzduim brunch-ul de duminică, cu ajutorul lui Reign, desigur.

Nu, nu l-am furat, însă suntem gazde ca să o pot cere pe Lia în căsătorie, dar să fie o surpriză.

Asta a fost planul. Mâncăm, stăm de vorbă, ne simțim bine, iar apoi Myla varsă o băutură pe tricoul Liei. Misiunea ei este să o țină pe Lia sus cel puțin cinci minute. După ce-au dispărut, ne-am apucat de treabă. Am mutat toate decorațiunile la locul lor, împreună cu un semn luminos uriaș pe care scrie *Căsătorește-te cu mine*.

Când a venit vorba de cerere în căsătorie, m-am gândit la multe feluri în care aș fi putut să o fac. M-am gândit la Disneyland, deoarece acolo am avut primul sărut. M-am gândit la asta înainte să renunțăm la apartamente. M-am gândit la asta în timp ce jucam scrabble cu ea, înțelegi, ca să fie un cerc complet. Dar, când să o pun în aplicare, mi-am dat seama că ceea ce îmi doream cu adevărat era să am sprijinul prietenilor și al familiei. În plus, voiam fotografii și filmări, așa că le-am pus pe Lottie și Kelsey să se ocupe.

Ca să nu mai spun că eu cred cu adevărat că unul dintre principalele motive pentru care Lia este acum cu mine îi se datorează oamenilor din jurul nostru. Ei ne-au ajutat să ne apropiem cu sfaturile lor și cu încurajările blânde. Bine, păreri cu vârf și îndesat. Mi se pare normal să fie toată lumea aici.

— Ai inelul? mă întreabă Huxley, venind mai aproape.

— Normal că am inelul, îi răspund, ridicând mâna.

Acum o săptămână, eu, Huxley și JP am ales inelul, exact stilul pe care știu că Lia îl va adora. Trei pietre reprezintă trecutul, prezentul și viitorul pe un cerc din aur alb, cu o greutate de două carate. M-am gândit să iau ceva mai mare, dar știu că n-ar vrea asta. Acesta e perfect.

— Ai emoții?

— Da, îi răspund, simțind că-mi tremură picioarele. Cred că e pregătită. Adică, am cumpărat o casă împreună,

dar o parte din mine încă e speriată că îmi va spune că nu e pregătită.

— Nu e cazul, spune Huxley. Se uită la tine așa cum se uită Lottie la mine și cum se uită Kelsey la JP. Genul ăsta de uitat este pentru totdeauna.

— Mulțumesc! zic, iar el mă bate pe spate.

Ceva s-a întâmplat cu Huxley în ultimele două luni, de când au anunțat sarcina lui Lottie. E mai sensibil și mai puțin robotic. Acum pare să aibă sentimente reale. Iar singura dată când îl văd pe vechiul Huxley revenind – Huxley cel crâncen și rigid – este atunci când cineva se uită la Lottie în mod greșit sau când trebuie să pună pe cineva la locul lui. Dar tipul ăsta nou și îngăduitor chiar mă tulbură.

Cât despre JP, ei bine, a devenit foarte enervant, căci se agață de mine de fiecare dată când poate pentru a sta departe de ceea ce el numește „diavolița", în speță Kelsey. Se pare că hormonii de sarcină au băgat groaza în JP. Nu sunt sigur ce vrea să zică, pentru că ea a fost absolut drăguță cu mine.

— Mai trebuie să facem ceva? întreabă Banner din zona în care supraveghează muzica.

Prietena lui, Kenzie, este lângă el, ținând în mână un lansator de confetti. E al naibii de amuzantă. Am ajuns să o cunosc pe Kenzie în ultima lună și este un plus perfect pentru grup. Excentrică și ciudată, dar foarte distractivă.

— Cred că suntem bine, îi răspund.

Mă uit în jur.

— Sunteți toți la locurile voastre?

Kelsey și Lottie îmi arată degetul mare, cu telefoanele în mâini, pregătite să înregistreze totul din unghiuri diferite.

JP și Huxley sunt într-o parte, ținând draperiile de la curtea din spate trase, astfel încât Lia să nu vadă ce se întâmplă când se întoarce la brunch.

Ryot și Penn stau lângă masă, cu un lansator de confetti în mână. Și, apropo, am auzit că Penn a scos-o în sfârșit pe Birdy la o întâlnire, dar încă nu mi-a spus cum a mers. Sper că a ieșit bine, deși știu că Penn a trebuit să facă față unor cerințe, așa că nu sunt pe deplin sigur dacă o să existe sau nu o a doua întâlnire.

— Vine! strigă Lottie în șoaptă, atrăgându-mi atenția.

— Te descurci! spune JP, ridicând exagerat de mult degetul mare.

Îmi trag răsuflarea și mă rog să nu leșin, iar când JP și Huxley trag draperiile, dezvăluind-o pe Lia în tocul ușii, părând tulburată și surprinsă, îmi este imposibil să inspir iar.

Banner pune muzica instrumentală lentă, în timp ce toți ceilalți se estompează în fundal.

Privirea Liei o găsește pe a mea și ochii i se umplu imediat de lacrimi.

— Doamne! exclamă încet și-și duce mâna tremurândă la gură.

Fac un pas în față și întind mâna spre ea.

Mi-o ia și, în timp ce o scot pe terasă și în fața semnului aprins cu *Căsătorește-te cu mine*, nu pot să nu observ cât de agitat sunt și eu.

— Ophelia, încep cu blândețe. Când te-am întâlnit prima oară, mi-am zis că tu ești tot ce am nevoie în viața mea. Îți plăceau toate lucrurile care îmi plăceau și mie. Mă făceai să râd. Mă puneai la locul meu. Și erai atât de al naibii de frumoasă, încât mi-am spus că o să te invit în oraș. Din nefericire pentru mine, tu căutai un prieten, nu un iubit, și mă bucur că așa a fost, pentru că nu-mi pot imagina să fi trecut prin ultimul deceniu al vieții noastre unul fără celălalt.

Mă așez într-un genunchi, în timp ce lacrimile îi curg pe obraji.

— Tu mă faci atât de fericit, încât nu am nevoie de nimic în viața asta în afară de tine. Trag aer în piept și spun: Ophelia Fairweather-Fern, vrei, te rog, să fii soția mea?

Încuviințează din cap, fără să stea o clipă pe gânduri. Aerul se umple de confetti, prietenii și familia noastră aplaudă și, în timp ce mă ridic pentru a-i pune inelul pe deget, un sentiment copleșitor de ușurare mă lovește dintr-odată.

Va fi a mea pentru totdeauna.

— O, Doamne, Breaker! exclamă înainte de a mă prinde de ceafă și a mă trage în jos pentru un sărut.

E un sărut scurt, pentru că plânge, și toată lumea se înghesuie în jurul nostru, dorind o îmbrățișare, dar, când mă uit în ochii ei, dincolo de ochelarii violeți perfecți, știu de fapt că ea va avea pentru totdeauna inima mea, iar eu o voi avea pentru totdeauna pe a ei. A trecut mult timp? Poate că da. Dar fiecare zi împreună, fiecare provocare cu care ne-am confruntat, fiecare bucurie pe care am împărtășit-o, fiecare joc la care m-a învins ne-a apropiat mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată că pot fi doi oameni. O iubesc pe fata asta, și mă voi da peste cap pentru a-i face viața la fel de minunată ca ea. *Va* purta flori tricotate la altar și va avea margarete oriunde își dorește. Voi face ca fiecare vis să devină realitate. Și mai presus de toate? Abia aștept să rostesc acel cuvânt suplimentar care ne unește până la sfârșitul timpului.

Meghan Quinn ne surprinde cu o reinterpretare ingenioasă a unei comedii romantice clasice, *Iubitul meu se însoară*. Pasionali, amuzanți și fermecători, doi prieteni buni încing atmosfera în timp ce demonstrează că dragostea adevărată ar putea fi chiar în fața ta.

AȚI AUZIT VREODATĂ DE UN DOMNIȘOR DE ONOARE?

Păi da, nici viitoarea scorpie a celei mai bune prietene ale mele n-a auzit. Of, scuze, voiam să zic viitoarea soacră! După cum n-a auzit nici de zicala „ce-și dorește mireasa, aia primește".

Cu o nuntă de planificat și cu așa de puțin timp la dispoziție, Lia, cea mai bună prietenă a mea, m-a recrutat cu scopul de-a o ajuta să se lupte cu fiara plină de colți care este doamna Castor. Deloc speriat, accept provocarea de a-i fi domnișor de onoare și iau hățurile în propriile mâini.

Însă există o problemă: cu fiecare secundă care trece și ne apropie tot mai mult de nuntă, încep să-mi văd cea mai bună prietenă într-o cu totul altă lumină.

Întotdeauna mi s-a părut că e frumoasă, dar acum... mă trezesc holbându-mă la ea. Cu mâna zăbovind încă un minut pe mâna ei. Și când e supărată? Îi permit să doarmă în patul meu.

ÎNAINTE SĂ ÎMI DAU SEAMA CE SE ÎNTÂMPLĂ, MĂ LOVEȘTE REVELAȚIA: SUNT ÎNDRĂGOSTIT DE CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA! NU DOAR ÎNDRĂGOSTIT, CI ÎNNEBUNIT DE DRAGOSTE.

Nimeni nu se compară cu ea și nimic nu pare să-mi distragă atenția de la acest lucru.
Nici fata cu care încerc să mă cuplez în timp ce ajut la organizarea nunții Liei.
Nici logodnicul furios, care crede că mă apropii prea mult.
Și nici faptul că nunta bate la ușă.

Ceea ce înseamnă că mai am un singur lucru de făcut.
Să îi demonstrez Liei că eu sunt cel cu care ar trebui să fie în schimb.
Dar, având în vedere presiunea logodnei, stresul cauzat de viitoarea ei soacră și nervii întinși la maximum, îmi este mult mai greu decât vreau să recunosc.

RUGAȚI-VĂ PENTRU MINE!

„Pregătiți-vă să vă îndrăgostiți de acest miliardar chipeș și modest și de frumoasa, dar bizara lui prietenă cea mai bună!"
Dini Panda Reads

18+

ISBN: 978-606-088-726-3
9 786060 887263
www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR